

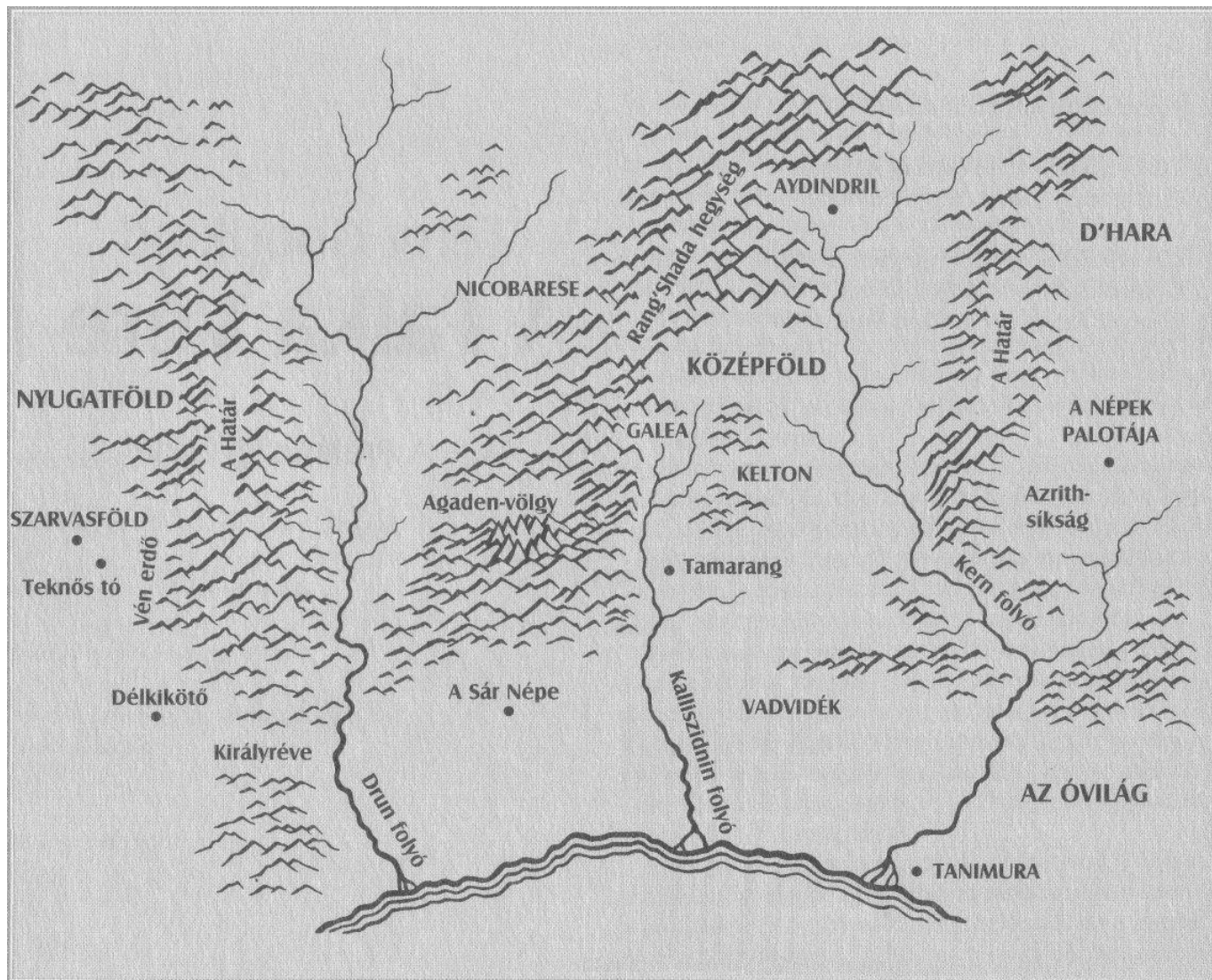
A SZELEK TEMPLOMA

I. A vörös hold

A Falka Vére folytatása

TERRY GOODKIND

1. FEJEZET

- Hadd öljem meg! - kérlelte Cara. Csizmás léptei nyersbőr kalapácsok ütéseként visszhangzottak a fényesen csillogó márványpadlón.

Kahlan ruganyos bőrcizmái, melyeket elegáns fehér inkvizítori ruhájához hordott, susogtak a hideg kövön, ahogy próbált lépést tartani vele anélkül, hogy lábai futásba váltsanak át.

- Nem.

Cara nem adta jelét válasznak, kék szemeit előre szegezve tartotta, a távolba nyúló széles folyosót nézte. Közvetlen előttük tucatnyi bőrpáncélos, láncinges d'harai katona haladt át egy kereszteződésen, dísztelen hüvelyű kardokat vagy sarlós pengéjű harci fejszéket viseltek övükön. Bár nem vonták ki fegyvereiket, feszült kezek tapadtak a famarkolatokra, ahogy figyelő szemekkel pásztázták az árnyakat kétoldalt az ajtóbejáratok és az oszlopok között. Kahlan felé tett sietős meghajlásuk csak futólag törte meg kötelességükre irányuló figyelmüket.

- Nem ölhetjük meg csak úgy - magyarázta Kahlan -, válaszokra van szükségünk.

Az egyik jégkék szem fölött megemelkedett egy szemöldök:

- Ó, azt nem mondtam, hogy nem fog válaszokat adni halála előtt. Mire végzek vele, minden kérdést meg fog válaszolni, amit egyáltalán kérdezni tudsz.

Cara tökéletes arcán zord mosoly árnya suhant át.

- Ez a Mord-Sithek dolga: rávenni embereket, hogy kérdésekre válaszoljanak - szünetet tartott, és mosolya visszatért, szakmai büszkeséggé szélesedve -, mielőtt meghalnak.

Kahlan súlyosat sóhajtott:

- Cara, többé nem ez a munkád, az életed. Az új munkád az, hogy Richardot védelmezd.

- Ezért kellene engedned, hogy megöljem azt az embert. Nem kockáztathatjuk, hogy életben maradjon.

- Nem. Először rá kell jönnünk, mi folyik itt, és nem úgy fogunk hozzá, ahogy te szeretnéd.

Cara arcáról még humorosan mosolya is eltűnt:

- Ahogy óhajtod, Inkvizítor Anya.

Kahlan eltűnődött, vajon hogyan tudott ez a nő olyan sebesen átöltözni testhez tapadó vörös bőrruhájába. Bárhol a bajnak csak egy halvány kis érzete is felsejlett, a három Mord-Sith közül legalább egy, látszólag a semmiből, azonnal felbukkant vörös ruhájában. A vörösön, mint azt oly gyakran hangsúlyozták, nem látszott meg a vér.

- Biztos, hogy ezt mondta az az ember? Pontosan azokkal a szavakkal?

- Igen, Inkvizítor Anya, egészen pontosan ezeket a szavakat használta. Hagynod kellene megölnöm, mielőtt lehetőség adódna rá, hogy megkísérelje valóra váltani őket.

Kahlan semmibe vette a megismételt kérést, miközben sietve haladtak át a csarnokon.

- Hol van Richard?

- Kívánod, hogy idehívjam Rahl Nagyurat?

- Nem, csak tudni szeretném, hol van, arra az esetre, ha valami gond adódna.

- Úgy vélném, a mostani helyzet már akár gondnak is minősülhet.

- Azt mondtad, legalább kétszáz katona fogja rá a fegyverét arra az emberre. Mennyi bajt okozhat egyetlen ember, mikor mind azt a sok íjat, kardot harci fejszét ráirányozzák?

- Előző uram, Darken Rahl tudta, hogy egyedül az acél nem mindig képes elhárítani a veszélyt. Ezért tartott minket, Mord-Sitheket készenlétben maga körül.

- Az a pokolfajzat képes volt megölni embereket anélkül, hogy vesződött volna annak a kiderítésével, veszélyesek-e rá egyáltalán. Richard nem ilyen fajta, és én sem vagyok az. Tudhatod, ha igazi veszély adódik, nem riadok vissza tőle, hogy elhárítsam; de ha ez az ember több, mint amennyinek látszik, miért lapul meg olyan félénken a sok acél előtt? Ezenkívül mint Inkvizítor, aligha vagyok védtelen olyan fenyegetések ellen, amit nem állíthat meg az acél. Őrizzük meg a józanságunkat. Ne tegyünk elhamarkodott következtetéseket, amelyek alaptalanok lehetnek.

- Ha úgy gondolod, az az ember semmi problémát nem jelent, akkor miért kell szinte futnom, hogy lépést tudjak tartani veled?

Kahlan ekkor ébredt rá, hogy egy fél lépéssel a másik nő előtt jár. Friss sétatempóra lassította lépteit.

- Azért, mert Richardról van szó - mondta szinte suttogva.

- Ugyanúgy aggódsz, mint én - somolygott Cara.

- Hát persze. De amennyire tudjuk, ha ez az ember több, mint aminek látszik, a megölésével akár valami csapdát is aktivizálhatunk.

- Lehet, hogy igazad van, de ezért vannak a Mord-Sithek.

- Tehát, hol van Richard?

Cara megmarkolta a csuklóján függő vörös bőrrudat, és kesztyűje páncélos háta megfeszült, ahogy rázárta öklét. Agielje, félelmetes fegyver, ami látszatra nem volt több, mint ujjnyi vastag, egy láb hosszú vörös bőrrúd, színarany láncon lógott le jobb csuklójáról, mindig készenlétben. Ugyanilyen lógott Kahlan nyakából is egy láncon, de

Kahlan kezében ez nem volt fegyver. Richardtól kapta ajándékba. Ajándékba, ami a kettejük által elviselt fájdalmat és áldozatot jelképezte.

- Odakint van a palota mögött, a magánparkok egyikében - intett hátra Cara a válla fölött. - Arra, ott abban. Raina és Berdine vele vannak.

Kahlan megkönnyebbülten hallotta, hogy a másik két Mord-Sith őrzi Richardot.

- Van ennek valami köze a számomra készülő meglepetéshez?

- Milyen meglepetéshez?

- Neked biztos megmondta, Cara. - mosolygott Kahlan.

Cara rávillantotta tekintetét a szeme sarkából:

- Persze, hogy megmondta.

- Tehát, mi az?

- Azt is mondta, hogy neked ne mondjam meg.

Kahlan vállat vont.

- Nem fogom megmondani neki, hogy megmondta nekem.

Cara nevetésében, akárcsak mosolyában az előbb, semmi humor nem volt:

- Rahl Nagyúrnak sajátságos képessége van rá, hogy kiderítsen dolgokat. Különösen azokat, amiket nem szeretnéd, ha kiderítené.

Kahlan tudta, hogy ez milyen igaz.

- Nos, tehát mit csinál odakint?

- Odakinti dolgokat. Ismered Rahl Nagyurat: szeret odakinti dolgokat csinálni.

Kahlan oldalt pillantott, és látta, hogy Cara arca közel olyan vörösre vált, mint a bőrruhája színe.

- Miféle odakinti dolgokat?

Cara előbb páncélkesztyűs öklébe krákolgott:

- Mókusokat szelídít.

- Mit csinál? Nem hallottalak.

Cara türelmetlenül legyintett:

- Azt mondta, hogy a mókusok előjöttek, ahogy melegebbre fordult az idő. Szelídítgeti őket. - Arca felduzzadt, ahogy nagyot fűjt. - Magokkal.

- Hát ez elég ártatlannak hangzik. Mókusokat etetgetni magokkal.

Cara páncélos ökle ismét megfeszült, ahogy két d'harai őr között siettek el.

- Arra tanítgatja őket - szűrte át a szavakat összeszorított fogai között -, hogy kieggyék a magokat Raina és Berdine tenyeréből. Azok ketten meg kuncognak.

Elgyötört arckifejezést vetett a mennyezet felé, ahogy kezeit magasba emelte:

- Mord-Sithek. Akik kuncognak.

Kahlan összeszorította ajkait, ahogy kitörő nevetését próbálta visszafojtani. Cara a válla fölött előrehúzza hosszú hajfonatát olyan módon simogatva, ami nyugtalanító emlékeket provokált Kahlanban, eszébe juttatta, hogyan simogatta kígyóit Shota, a boszorkány.

- Hát - mondta Kahlan, próbálva csillapítani a másik nő felháborodását - lehet, hogy nem is saját jószántukból teszik. Kötve vannak Richardhoz. Lehet, hogy Richard így parancsolta, és ők egyszerűen csak engedelmeskednek.

Cara hitetlenkedő pillantást vetett rá. Kahlan tudta, hogy a három Mord-Sith bármelyike halálíg védelmezné Richardot. Már bizonyították, hogy habozás nélkül készek feláldozni az életüket, de annak ellenére, hogy mágiával kötődtek Richardhoz, parancsait önkényesen semmibe vették, ha csip-csupnak, lényegtelennek vagy esztelennek ítélték azokat. Kahlan úgy képzelte, ez azért van így, mert Richard felszabadította őket foglalkozásuk merev fegyelme alól, és most élvezték, hogy gyakorolhatják ezt a szabadságot. Darken Rahl, Richard apja, korábbi uruk, szívdobbanásnyi idő alatt megölte volna őket, ha csak a gyanúja felmerült volna, hogy akár fontolóra veszik parancsai megtagadását, lehettek azok bármilyen jelentéktelenek is.

- Minél hamarabb hozzámész Rahl Nagyúrhoz, annál jobb. Akkor ő fog enni a te kezedből, ahelyett, hogy Mord-Sithek kezéből tanítana mókusokat enni.

Kahlan lélegzetével halk, csilingelő kacaj szakadt fel a gondolatra, hogy Richard felesége lesz. Most már nemsokára.

- A kezem Richardé lesz, de ugyanolyan jól tudnod kel, mint bárkinek, hogy nem fog enni belőle - és én nem is akarnám, hogy megtegye.

- Ha majd visszatér a józan eszed, gyere hozzám, és én megtanítlak, hogy vedd rá.

Cara most a fűrgő d'harai katonákra fordította figyelmét. Fegyveres emberek siettek mindenfelé, minden csarnokot ellenőriztek, minden ajtó mögé bevizslattak, nem kétséges, hogy Cara parancsára.

Kahlan vidámsága lehervadt.

- Egyáltalán hogy jutott be ide? A kérelmezőkkel jött?

- Nem. - A munkájával járó hidegség visszatért Cara hangjába. - De szándékomban áll kideríteni. Ahogy

hallottam, egyszerűen odasétált az őrzőkhöz a tanácsstermek közelében, és megkérdezte, merre találja Rahl Nagyurat. Mintha csak bárki beszélhetne és látni akarhatná D'Hara Urát, mintha csak egy hentesmester lenne, akit bárki felkereshet, ha valami jobbféle darab bárányhúst akar.

- Ekkor kérdezték meg tőle az örök, miért akar Richarddal találkozni?

Cara bólintott.

- Úgy gondolom, meg kéne ölnünk.

Kahlan gerincén hideg bizsergéssel küszört végig a felismerés. Cara nem egyszerűen egy rámenős testőr volt, akit nem zavart mások vérenek kiontása. Cara félt. Az ő Richardját féltette.

- Tudni akarom, hogy jutott be. Odament egy őrzőkhöz a palotában. Nem lett volna szabad bejutnia, háborítatlanul kószálnia idebent. Mi van, ha eddig fel nem ismert rés van a biztonsági rendszerünkben? Nem lenne jobb kideríteni, mielőtt valaki más is bejutna udvariátlanul, bejelentés nélkül?

- Kideríthetjük, ha hagyod, hogy a magam módján csináljam.

- Még nem tudunk eleget; meghalhat, mielőtt bármit kiderítenénk, és akkor még nagyobbá válik a Richardot fenyegető veszély.

- Rendben. - mondta Cara egy sóhajjal. - Úgy csináljuk, ahogy te akarod, mindaddig, amíg megérted, hogy parancsaim vannak, amikhez tartanom kell magam.

- Miféle parancsok?

- Rahl Nagyúr azt mondta, úgy védelmezzünk téged, mintha őt védelmeznénk.

Egy fejrántással Cara hátradobta szőke hajfonatát a válla fölé:

- Ha nem vigyázol, Inkvizitor Anya, és megszorításaidal szükségtelenül veszélyezteted Rahl Nagyurat, visszavonom a hozzájárulásomat, hogy Richard megtarthasson téged!

Kahlan felnevetett. Nevetése azonban elhalt, ahogy Cara még csak el sem mosolyodott. Kahlan soha nem tudta, mikor tréfál egy Mord-Sith, és mikor beszél halálosan komolyan.

- Erre, itt menjünk keresztül - mondta. - Erre rövidebb, amellet, figyelembe véve különös látogatónkat, látni szeretném, milyen kérelmezők várnak. Még az is lehet, hogy ő csak félrevezetés, hogy elterelje figyelmünket valaki más - az igazi veszély felől.

Cara szemöldöke rándult egyet: mintha őt semmibe vennék.

- Mégis mit gondolsz, miért zártam le a Kérelmezők Csarnokát, és vettem körül őrséggel?

- Remélem, diszkréten csináltad. Semmi szükség rá, hogy halálra rémítsük az ártatlan kérelmezőket.

- Megmondtam a tiszteknek, hogy ne riogassák az embereket, ha nem szükséges, de a legfontosabb kötelességünk Rahl Nagyurat védelmezni.

Kahlan bólintott. Ezzel nem tudott vitába szállni.

Két izomtól duzzadó őrről meghajolt, a közelben lévő többi hússzal együtt, mielőtt szélesre tárták a magas, rézveretes ajtókat, melyek egy árkaos átjáróba nyíltak. A fehér márványoszlopok mentén vastag, váza formájú támaszokra erősített kőkorlát futott végig. A korlát, mely a kérelmezőket a hivatalnokok átjárójától elválasztotta a száz láb hosszú teremben, inkább szimbolikus volt, mint valóságos. A várócsarnokot harminc lábnyi magasból természetes fény világította be, de az átjáró megvilágítása mégis inkább a mennyezetének kicsiny bolthajtásaiban függő lámpások tompa arany fényére hárult.

Réges-régi szokás volt, hogy az emberek - a kérelmezők - eljöttek az Inkvizitorok Palotájába mindenféle ügyes-bajos dolgokban segítséget kérni. Olyan ügyektől kezdve, hogy kufárok civakodtak azon, hogy a kíváncsok használatának joga kit illessen, egészen addig, hogy fegyveres beavatkozást kérjenek a határviták eldöntésére. Azokat az ügyeket, amelyeket a városi tisztségviselők is el tudtak rendezni, a megfelelő hivatalokhoz irányították. A föld előkelőségeinek ügyeit, ha ezek elég fontosnak ítéltettek, vagy más módon nem lehetett elrendezni őket, a Tanács elé vitték. A protokollhivatalnokok a Kérelmezők Csarnokában döntötték el, melyik kérelem hová kerüljön.

Amikor Darken Rahl, Richard apja megtámadta Középföldet, sok hivatalnokot megöltek Ayndirilben. Közöttük volt Saul Witherrin, a szertartásmester is, beosztottai nagy részével együtt. Richard legyőzte Darken Rahlt, és mivel ő volt a Tehetséggel született örökös, D'Hara Urává emelkedett. Véget vetett a Középföld országai közötti civakodásnak és csetepatéknak, behódolást követelve tőlük, hogy egységes erővé kovácsolja őket, amely képes ellenállni az Óvilág felől a Birodalmi Rend formájában jelentkező közös veszélynek.

Kahlant zavarta ez, lévén ő volt az Inkvizitor Anya, formális uralkodója Középföld független államai szövetségének. Jól tudta azonban, hogy nagyobb a felelőssége a nép élete, mint a hagyományok tisztelete iránt. Ha nem állítják meg, a Birodalmi Rend rabszolgaságba döntené a világot, és Középföld népét pusztává vagyontárgyaivá süllyesztené. Richard megvalósította azt, ami apjának nem sikerült, de ezt teljesen más célból tette. Kahlan szerette Richardot, és tudta, hogy a hatalomra törésben csak a jó szándék vezette.

Hamarosan össze fognak házasodni, és házasságuk egyesíti Középföldet és D'Harát - békében és szövetségben mindörökké. S ami ennél is több, beteljesíti szerelmüket és legmélyebb személyes vágyukat: hogy eggyé váljanak.

Kahlannak hiányzott Saul Witherrin. Jó képességű tanácsadó volt. Most, hogy a tanács is halott volt, Középföld

pedig D'Hara részévé lett, a protokollügyekben teljes zűrzavar következett be. Néhány csüggedt d'harai hivatalnok álldogált a korlát mellett, megkísérelve kielégíteni a kérelmezők igényeit.

Ahogy belépett, Kahlan tekintete végigpásztázta a várakozó tömeget, elemezve az aznapra a palotába hozott problémák természetét. Öltözkük alapján az emberek többsége a palotát körülvevő Aydingril város lakója volt: munkások, boltosok, kereskedők.

Felismert egy csomó gyermeket az előző napról, amikor Richard elvitte, hogy megnézzenek egy Ja'La mérkőzést. Első alkalommal látta a sodró lendületű játékot, és néhány órára szórakoztató kikapcsolódást nyújtott számára a játszó és kacagó gyerekeket figyelni. A gyerekek valószínűleg meg akarták hívni Richardot, hogy menjen el egy újabb meccset megnézni: Richard lelkes támogatója volt valamennyi csapatnak. Még ha választott volna is magának egy csapatot közülük, amelyiknek szurkol, Kahlan szerint az sem számított volna semmit. A gyerekek vonzódtak Richardhoz, ösztönösen megéreztek szíve jóságát.

Kahlan felismert néhány, kisebb országból érkezett diplomatát. Remélte, azért jöttek, hogy elfogadják Richard ajánlatát a békés megadásra és egyesülésre D'Hara uralma alatt. Ismerte ezeknek az országoknak a vezetőit, és bízott benne: megfogadják kérését, hogy csatlakozzanak a szabadság ügyéhez.

Nagyobb, önálló hadsereggel rendelkező országokból érkezett diplomatákat is látott. Már várták őket, és később a nap folyamán Richard és Kahlan fogadják majd őket az esetleg addig megérkező újabb küldöttekkel együtt, hogy döntésüket meghallgassák.

Azt kívánta, bárcsak Richard találna magának valami megfelelőbb öltözetet. Erdőjáró ruhája jó szolgálatot tett, de most már valami olyan képet kellene kialakítania magáról, ami jobban illik mostani tisztségéhez. Ma már sokkalta több volt, egyszerű erdei vezetőnél!

Kahlan, aki szinte egész életében hatalommal bírt, jól tudta, hogy gyakran teszi simábbá az irányítás munkáját, ha megfelelsz az emberek elvárásainak. Kahlan nem hitte, hogy az emberek, akiknek erdei kalauzra volt szükségük, Richardot választották volna, ha nem erdőjáró ruhába lett volna öltözve. Bizonyos értelemben Richard most kalauz volt a kipróbálatlan szövetségeknek és új ellenségeknek ebben a megbízhatatlan új világában. Richard gyakran kérte ki az ő véleményét, Kahlan elhatározta, hogy beszélni fog vele az öltözkészéről.

Mikor az egybegyűlt emberek meglátták az átjáróba sietve érkező Inkvizítor Anyát, elcsendesedett a beszélgetés, és mély meghajlással kezdtek fél térdre ereszkedni. Annak ellenére, hogy Kahlan példátlanul fiatal volt erre a posztra, egész Középföldön nem volt az Inkvizítor Anyánál nagyobb hatalmú személy. Az Inkvizítor Anya az Inkvizítor Anya, mindegy, hogy milyen arcot visel az asszony, aki betölti a posztot. Az emberek nem annyira a nő előtt hajoltak meg, mint a rangja előtt.

Az Inkvizítorok ügyei Középföld leg több lakója számára rejtélyesek voltak. Az Inkvizítor Anyát az Inkvizítorok választották. Az Inkvizítorok számára az életkor másodrendű szempont volt.

Bár azért választották, hogy Középföld népeinek jogait és szabadságát védelmezze, az emberek ritkán értelmezték ezt így. Legtöbbjük számára az uralkodó az uralkodó volt. Egyesek jók, mások rosszak. Mint az uralkodók uralkodója, az Inkvizítor Anya bátorítja a jókat és elnyomja a rosszakat. Ha egy uralkodó elég gonosznak bizonyult, az Inkvizítor Anyának hatalmában állt eltávolítani. Ez volt az Inkvizítor Anya végső rendeltetése. Ámbár a legtöbb ember számára a kormányzás ilyen távoli dolgai nem tunket egyébként az uralkodók civakodásainál.

A Kérelmezők Csarnokát hirtelen elárasztó csendben Kahlan megállt, hogy nyugtázza az összegyűlt látogatók tömegét.

A távoli fal mellett egy fiatal nő figyelte, ahogy a körötte állók mind fél térdre ereszkednek. Kahlanra pillantott, majd vissza a térdelőkre, azután követte példájukat.

Kahlan összevonta a szemöldökét.

Középföldön egy nő hajának hossza hatalmát és társadalmi helyzetét is meghatározta. A hatalom dolgait, akármilyen banálisnak tünjenek is első pillantásra, Középföldön mindig komolyan veszik. Még egy királynőnek sem volt szabad olyan hosszú hajat viselnie, mint egy Inkvizítornak, és egyetlen Inkvizítor sem viselhetett olyan hosszút, mint az Inkvizítor Anya.

A nő vaskos hajköteget viselt, közel olyan hosszút, mint Kahlan.

Kahlan szinte minden magasabb rangú személyt ismert Középföldön. Ez kötelessége volt, és ő komolyan is vette. Egy nő, aki a haja alapján nyilvánvalóan magas társadalmi helyzetű, de Kahlan nem ismerte fel. Kahlanon kívül feltehetően nem volt az egész városban ennél a nőnél előkelőbb férfi vagy asszony - ha ez a nő középföldi volt egyáltalán.

- Emelkedjete fel, gyermekeim! - mondta el Kahlan a szertartásos üdvözlést az előtte várakozó, meghajtott fejek fölött.

Ruhák, kabátok susogása közepette álltak fel, többségük továbbra is a padlóra szegezte tekintetét tiszteletből, vagy alaptalan félelemből. Az idegen nő felemelkedett, kezében egyszerű kendőt gyűrögetve figyelte a körülötte állókat. A többieket utánozva ő is a padlóra meredt.

- Cara - suttofta Kahlan -, lehetséges, hogy az a nő ott, a hosszú hajjal, d'harai?

Cara is a nőt figyelte; megismert már valamennyit a középföldi szokásokból. Bár Cara szőke hajfonata nagyjából egyforma hosszú volt Kahlanéval, Cara d'harai volt. Ott nem divott ez a szokás.

- Az orra túl „csinos” ahhoz, hogy d'harai legyen
- Komolyan kérdeztem. Gondolod, hogy d'harai lehet?

Cara egy pillanatra újra szemügre vette a nőt.

- Kétlem. A d'harai nők nem viselnek virágmintás ruhákat, a szabásuk sem ilyen. Persze ruhát lehet cserélni az alkalomnak megfelelően, vagy a beilleszkedés kedvéért.

A ruha nem igazán felelt meg az aydindrili helyi öltözködnök, de attól még lehetett kevésbé kirívó Középföld egyik-másik, távolabbi részén. Kahlan bólintott, és az egyik várakozó kapitányhoz fordult. Egy intéssel magához hívta.

A tiszt közel hajolt, ahogy Kahlan halkán szólt hozzá:

- Van ott egy hosszú, barna hajú asszony, hátul a fal mellett. Ott a bal vállam felől. Látja, kiről beszélek?
- Az a csinos, abban a kék tunikában?
- Igen. Tudja, mit akar itt?
- Azt mondta, Rahl Nagyúrral akar beszélni.

Kahlan összébb ráncolta a szemöldökét. Észrevette, hogy Cara is.

- És miről akar beszélni?

- Azt mondta, egy embert keres. Valami Cy... akárkit - nem ismertem fel a nevet. Úgy mondta, múlt ősz óta nem találja, és mondták neki, hogy Rahl Nagyúr a segítségére lehet.

- Igazán? - mondta Kahlan.
- És elmondta, mi dolga van azzal a hiányzó emberrel?

A kapitány az asszony felé pillantott, és kisöpörte homlokából homokszín haját.

- Azt mondta, feleségül akar menni hozzá.

Kahlan bólintott.

- Lehetséges, hogy előkelő személy. De ha úgy van, szégyenkezve kell beismernem, hogy nem tudom, kicsoda.

A kapitány egy foszladozó listába pillantott, ami keresztül-kasul volt firkálva. Megfordította a papírt és a másik felén keresgélte, míg meg nem találta, amit keresett.

- Azt mondta, Nadine a neve. Rangot nem mondott hozzá.

- Nos, gondja legyen rá, hogy Lady Nadine-t külön várószobába vezessék, ahol kényelembe teheti magát. Mondja meg neki, hogy amint tudok, beszélni fogok vele, és meglátom, mit segíthetek. Vitessen neki vacsorát, és bármi mást, amit kívánna. Kérjen bocsánatot a nevemben, és mondja meg neki, hogy először egy életbevágóan fontos ügyet kell elintéznem, de amint módom lesz rá, felkeresem, és hogy szeretném, ha segíteni tudnék rajta.

Kahlan meg tudta érteni egy nőnek a gyötrelmeit, akit elszakítottak a szerelmétől, és most a keresésére indult. Kahlan is volt ilyen helyzetben és jól ismerte ezt a kint.

- Máris, Inkvizitor Anya!
- Még egy dolog, kapitány! - Kahlan a kendőjét gyömöszölő nőt figyelte.

- Mondja meg Lady Nadine-nek, hogy az Óvilággal vívott háború miatt veszélyes itt, és hogy saját érdekében ragaszkodnunk kell hozzá, hogy a szobájában maradjon, amíg nem tudok beszélni vele. Állítson erős őrséget a szoba elé. Biztonságos távolságban állítson fel íjászokat a folyosóra az ajtó mindkét oldalán. Ha kijönne, ragaszkodjon hozzá, hogy azonnal térjen vissza a szobájába, és ott várjon. Ha kell, mondja meg neki, hogy ez az én parancsom. Ha mégis megpróbálna távozni - Kahlan a kapitány várakozó kék szeméibe nézett -, öljék meg.

A kapitány meghajolt, ahogy Kahlan tovasietett az átjáróban, Carával szorosan a nyomában.

- Lám, lám - jegyezte meg Cara, ahogy elhagyták a Kérelmezők Csarnokát. - Az Inkvizitor Anya végre józan belátásra tért. Tudtam, jó okom van rá, ha hagyom, hogy Rahl Nagyúr megtartsa téged. Méltó felesége leszel.

Kahlan befordult a folyosón a szoba felé, ahol az örök fogva tartották azt az embert.

- Semmiben nem változtattam meg a véleményemet, Cara. Ami a fura látogatónkat illeti, minden esélyt megadok Lady Nadine-nek, hogy életben maradjon. Minden esélyt, amit megadhatok. De tévedsz, ha azt gondolod, bármit megakadályozok, amire Richard megvédelmezéséhez szükség van. Amellett, hogy ő az a férfi, akit az életénnél is jobban szeretek, Richard létfontosságú Középföld és D'Hara népeinek szabadsága számára. El nem tudom képzelni, mit meg nem tenne a Birodalmi Rend, hogy őt elérje.

Cara elmosolyodott, ezúttal szívből:

- Tudom, hogy ő is ugyanígy szeret téged. Ezért nem tetszik, hogy találkozni akarsz ezzel az emberrel. Rahl Nagyúr elbúcsúztat engem a bőrömtől, ha a veszély közelébe eresztelek.

- Richard a Tehetséggel született, de én is mágiával születtem. Darken Rahl quadokat küldött, hogy az Inkvizitorokat megöljék, mert egy ember vajmi kevés veszélyt jelenthet egy Inkvizitorra.

Kahlan ismerős, de távoli fájdalmat érzett haláluk emlékére. Távolit, mert olyan régmúlnak tűnt, bár egy év sem telt még el azóta. Kezdetben hónapokig úgy érezte, Inkvizitor nővéreivel együtt neki is meg kellett volna halnia, valamiképp árulásnak érezte, hogy elkerülte valamennyi neki állított csapdát. Most már ő volt az utolsó

közülük.

Cara csuklójának egy mozdulatával markába rántotta az Agielt.

- Még egy olyan ember sem, mint Richard, aki a Tehetséggel született? Még egy varázsló sem?

- Még egy varázsló sem. Még akkor sem, ha Richarddal ellentétben tudja is, hogyan kell használnia a hatalmát. Én nemcsak tudom, hogyan használjam az enyémet, de nagyon gyakorlott is vagyok benne. Réges-rég nem tartom számon, hányszor...

Ahogy Kahlan szavai elenyésztek, Cara Agieljét szemlélgette ujjai között forgatva.

- Gondolom, a vajminél is kevesebb a veszély - ha én is ott vagyok veled.

Mikor elérték a szőnyeggel gazdagon borított, faburkolatú folyosót amelyet kerestek, az már tömve volt katonákkal. Acéltüskékként meredeztek a kardok, dárdák és bárdok. Az embert egy kicsiny, elegáns olvasószobában tartották fogva, ahhoz az egyszerű berendezésűhöz közel, amit Richard szeretett használni tisztjeivel való találkozásra, meg a Varázslók Tornyában lelt napló tanulmányozására. A katonák nem akartak kockáztatni egy szökési kísérletet, és egyszerűen betuszkolták a férfit egy szobába, legközelebb ahhoz a helyhez, ahol ráakadtak. Helyhez kötötték, amíg el lehet dönteni, mi történjen vele.

Kahlan könnyedén megfogta az egyik katona könyökét, hogy elmozdítsa az útból. A mezítelen kar izmai vaskeménységűnek tunktek. A csukott ajtó felé szegezett dárdája akkor sem lehetett volna rezzenetlenebb, ha gránitba ágyazták volna. Legalább ötven dárda meredt hasonlóképpen a csendes ajtóra. A dárdahegyek alatt további emberek kuporogtak kardokat, bárdokat markolva.

Az őt megfordult, ahogy Kahlan megrángatta a karját.

- Engedj át, katona!

Az ember utat engedett. A többiek hátranéztek és kezdtek oldalra húzódni. Cara vállával Kahlan elé nyomakodott, ellökdösve maga elöl az embereket. Azok vonakodva engedelmeskedtek. Nem tiszteletlenségből, hanem aggodalomból a veszély miatt, ami az ajtó mögött rejtett. Miközben félrehúzódtak, fegyvereiket még akkor is a vaskos tölgyfa ajtó felé szegezték.

Odabenn az ablaktalan, gyengén világított szoba bőr és izzadság szagától bűzlött. Egy hórihorgas férfi kuporgott a hímzett zsámoly szélén. Túl szikárnak tűnt ahhoz is, hogy - ha netán mégis egy rossz mozdulatot tenne - valamennyi ráirányzott fegyver hegye találjon rajta elegendő helyet a behatolásra. Fialat szemei reszketve cikáztak acél és zord pillantások között, míg észre nem vette Kahlan ruhájának közelítő fehérségét. Kibukkanó nyelvél megnedvesítette ajkait, ahogy várakozón felpillantott.

Mikor a mögötte álló tagbaszakadt, bőrpáncélos, lánceges katonák meglátták Kahlant és Carát a szobába nyomakodni, egyikük csizmás lábával véknán billentve előrelökte a fiatalembert.

- Letérdelni, ocsmány korcs!

Az innen-onnan összelopkodottnak tűnő, túlméretezett katonai ruhadarabokba öltözött fiatal férfi felpillantott Kahlanra, azután vállá fölé az emberre, aki megrúgta őt. Kócos, sötét hajjal borított fejét lekapta, és karját egyetlen mozdulattal védekezésre emelte ütésre számítva.

- Ebből elég - szólalt meg Kahlan csendes, ellentmondást nem tűrő hangon. - Cara és én beszélni akarunk veled. Kérem, mindnyájan várakozzatok odakint.

A katonák megmakacsolták magukat, vonakodtak fegyvereiket elfordítani a padlón kushadó fiatalemberről.

- Hallottátok az Inkvizitor Anyát! - közölte Cara. - Kifelé!

- Na, de... - ellenkezett egy tiszt.

- Kétekedsz benne, hogy egy Mord-Sith képes elbánni egy ilyen nyeszlett emberrel? Menjetek, várjatok odakinn!

Kahlant meglepte, hogy Cara nem emelte fel a hangját. Egy Mord-Sithnek nem kellett megemelnie a hangját, hogy engedelmessegre bírja az embereket, Kahlan mégis meglepődött, figyelembe véve, milyen ideges volt Cara az előttük lévő fiatalember miatt. Az emberek kezdtek visszahúzódni, oldalvást tartva szemmel a padlón kucorgó betolakodót, miközben kisorjáztak az ajtón. A tiszt kardmarkolatot szorító öklén kifehéredtek a bűtykök. Ahogy utolsóként elhagyta a szobát, másik kezével finoman becsukta maga mögött az ajtót.

A fiatal férfi karja alól felnézett a három lépésnyire álló nőkre.

- Meg fogtok öletni?

Kahlan nem válaszolt egyenesen a kérdésre.

- Azért jöttünk, hogy beszéljünk veled. Én Kahlan Amnell vagyok, az Inkvizitor Anya.

- Az Inkvizitor Anya! - a férfi térdeire emelkedett. Arcán kisfiús mosoly áradt szét.

- Nahát, hiszen te gyönyörű vagy! Soha nem gondoltam volna, hogy te ilyen gyönyörű vagy!

Egyik kezét a térdére tette, felállni készült. Cara Agielje azonnal készenlétben állt:

- Maradj, ahol vagy.

Az ifjú megdermedt, a vörös Agielt bámulta az arca előtt, aztán visszaereszkedett térdeire a karmazsinszín szőnyeg rojtjain. Csontos arcára pislákoló fényt vetettek a szoba két oldalán, a könyvszekrények fölött, mahagóni falgýmokra függesztett lámpások. Alig tűnt egy kölyöknél többnek.

- Visszakaphatnám a fegyvereimet? Szükségem van a kardomra. Vagy ha azt nem lehet, legalább a késemet kérném vissza.

Cara bosszúsan felsóhajtott, de Kahlan szólalt meg előbb.

- Fiatalember, nagyon kétes helyzetben vagy. Ha ez valami vicc volna, hát egyikünk sincs valami elnéző hangulatban.

A fiú komolyan bólintott.

- Megértettem. Esküszöm, nem szórakozom veletek.

- Mondd el, mit mondtál a katonáknak.

A fiú mosolya visszatért, ahogy egyik kezét felemelve hanyagul az ajtó felé intett.

- Nos, ahogy azoknak az embereknek mondtam, amikor...

Kahlan ökölbe szorított kezekkel tett egy lépést előre.

- Megmondtam neked, ez nem játék! Csakis az én kegyelmemből vagy még életben! Tudni akarom, mi dolgod itt, és most akarom tudni! Mondd el, mit mondtál!

A fiatalember pislantott.

- Orgyilkos vagyok, Jagang császár küldött. Azért vagyok itt, hogy megöljem Richard Rahl-t. Oda tudnátok vezetni hozzá, kérlek?

2. FEJEZET

- Most már megölhetem? - kérdezte Cara félelmetes hangsúllyal.

Ez az ártalmatlannak látszó, vézna fiatalember, aki itt térdel, ellenséges területen, kegyetlen d'harai katonák százaival, ezreivel bekerítve, tehetetlennek tűnik, mégis olyan nyíltan és magabiztosan kijelenti, hogy Richardot akarja meggyilkolni: a dolog képtelenségétől Kahlan szíve vadul kalapálta bordáit.

Senki sem lehet ilyen bolond.

Csak utólag fogta fel, hogy hátrált egy lépést. Cara kérdését semmibe véve, figyelmét a fiatalemberre összpontosította.

- És mégis, hogy gondolod, hogy tudnál egy ilyen küldetést teljesíteni?

- Nos - mondta a fiú fesztelen stílusban -, úgy terveztem, hogy a kardomat használom. Vagy ha muszáj, a késemet. - Mosolya visszatért, de többé már nem volt kisfiús. Tekintete acélkeménnyé vált, ami meghazudtolta fiatal arcát. - Tudjátok, ezért kell visszakapnom őket.

- Nem kapod vissza a fegyvereidet.

A fiú lemondó vállvonogatásában lekicsinylés rejlett.

- Nem számít. Más módszereim is vannak, hogy megöljem.

- Nem fogod megölni Richardot, erre szavamat adom. Most az az egyetlen esélyed, ha együttműködsz velünk, és mindent elmondasz a tervedről. Hogyan jutottál be ide?

- Sétálva. Egyszerűen besétáltam. Senki sem törődött velem. Az embereitek nem túl agyafúrtak - mondta a fiú csúfolódó vigyorral.

- Ahhoz elég agyafúrtak voltak, hogy most a fegyveres őrizetükben tartsanak - világított rá Cara.

A fiú nem vett tudomást Caráról, szemeit Kahlanra szegezte.

- Na, és akkor mi lesz, ha nem kapod vissza a kardodat és a késedet? - kérdezte Kahlan.

- Akkor a dolog eldurvul. Richard Rahl csak jobban fog szenvedni. Jagang császár ezért küldött engem: hogy felajánljam a gyors halál kegyelmét. A császár könyörületes. Minden fölösleges szenvedést el akar kerülni; az Álomjáró alapjában véve a béke embere, de szándékában hajthatatlan. Attól tartok, Inkvizitor Anya, téged is meg kell öljelek, hogy megkíméljelek a szenvedéstől, ami az ellenállásod miatt következne. Ámbár meg kell vallanom, nem tetszik a gondolat, hogy megöljek egy ilyen gyönyörű nőt. - Vigyora kiszélesedett. - Nagy pazarlás.

Kahlant felingerelte a fiatalember önbizalma. Gyomra felfordult annak hallatán, hogy a császár könyörületes. Kahlan ezt jobban tudta.

- Mi az a szenvedés, amiről beszélsz?

A fiú széttárta kezeit:

- Én egy porszem vagyok csupán. A császár nem avat be a terveibe. Én csak egyszerű küldött vagyok, aki parancsot teljesít. A parancs az, hogy semmisítsem meg Richardot és téged. Ha nem hagyod, hogy könyörületesen öljem meg, szét fogja zúzni Richardot. Azt mondta, az nem lesz kellemes. Mért nem hagyod hát egyszerűen, hogy én tegyem meg?

- Álmodozol - mondta Cara.

A fiú tekintete a Mord-Sithre siklott.

- Álmodozom? Lehet, hogy te álmodsz. Lehet, hogy én a legrémesebb álmod vagyok.

- Én nem álmodok rémálmokat - mondta Cara. - Én okozom őket.

- Igazán? - gúnyolódott a fiú. - Abban a nevetséges öltözékben? Mégis, minek akarsz benne látszani? Talán azért öltöazol így, hogy tavasszal a vetésről elriaszd a madarakat?

Kahlan rájött, hogy a fiatalember nem tudja, mi az a Mord-Sith. Azon azonban elcsodálkozott, hogyan gondolhatta erről az emberről egyáltalán, hogy kisfiúnál alig több. Viselkedése korról és tapasztalatról árulkodott. Ez az ember nem gyerek volt. A levegőben veszély sistergett. Cara, figyelemre méltó módon, csak mosolygott.

Kahlan lélegzete elakadt, mikor rájött, hogy a férfi áll. Nem emlékezett rá, hogy látta volna felemelkedni.

A fiatalember elmozdította tekintetét, és az egyik lámpás kialudt. A megmaradt lámpa durva, hunyorgó fénybe vonta a fél arcát; a másik arcfele árnyékba rejtőzött, de ez a tette Kahlan számára előhozta a homályból a fiú lényegi természetét, az igazi veszélyt.

Ez az ember rendelkezett a Tehetséggel.

Elhatározása, hogy egy esetleg ártatlan személyt megkíméljen a felesleges erőszaktól, elillant a szükség hevében, hogy Richardot megvédelmezze. Ez az ember kapott egy esélyt; most mindent be fog vallani, amit tud - be fogja vallani egy Inkvizitornak.

Csak meg kell érintenie - és máris bevégeztetett.

Kahlan járt már ártatlan emberek holttesteinek ezrei között, akiket a Rend gyilkolt le. Mikor a Jagang parancsára lemészárolt nőket és gyermekeket látta Ebinissában, holtig tartó bosszút esküdött a Birodalmi Rend ellen. Ez az ember bebizonyította, hogy a Birodalmi Rendhez tartozik, és a népe ellensége. Az Álomjáró parancsát teljesíti.

A mágia ismerős rebbenésére koncentrált mélyen önmagában, ami folytonosan készenlétben állt. Az inkvizitori mágiát nem annyira felszabadítani kellett, mint inkább visszavonni a folyamatosan fenntartott korlátozását. Ez a gondolatnál is gyorsabban történt. Az ösztön villanásaként.

Egyetlen Inkvizitor sem örült, mikor hatalmát egy ember elméjének megsemmisítésére kellett használnia. Egyes Inkvizitorokkal ellentétben azonban Kahlan nem gyűlölte, amit tett, aminek megtételére született. Ez egyszerűen része volt annak, ami ő volt. Nem gonosz szándékkal használta, ami adatott neki, mágiáját mások védelmében alkalmazta. Békében élt önmagával, azzal, aki volt, és amit tehetett.

Richard volt az első, aki annak látta, aki valójában volt, és a benne élő hatalom ellenére törődött vele. Nem félt tőle, nem rettegett esztelenül az ismeretlentől. Helyette megismerte és megszerette őt, inkvizitori hatalom ide vagy oda. Pusztán ez volt az oka, hogy vele tudott lenni anélkül, hogy Kahlan ereje tönkretette volna, mikor szerelmüket megosztották.

Most ezt az erőt szándékozott használni, hogy megvédje Richardot, és ezért életében most állt legközelebb ahhoz, hogy képességét igazán értékelje. Csak meg kell érintenie ezt az embert, és a veszély megszűnik. Jagang önkéntes végrehajtója részére kéznél volt a megtorlás.

Tekintetét szilárdan a férfira szegezve Kahlan feltartotta figyelmeztető ujját Cara felé.

- Ő az enyém. Hagyd ezt rám.

Amikor azonban a férfi a megmaradt lámpa felé sandított, Cara kettőjük közé lendült. Szinte reccsent a levegő, ahogy visszakézből megütötte a férfit páncélkesztyűjével. Kahlan majdnem felsikoltott a közbeavatkozás miatti dühében.

A szőnyegen elzuhant férfi felült, arcán őszinte meglepődéssel. Állára vér csorgott felhasadt alsó ajkáról. Meglepődése őszinte neheztelésre változott.

Cara fölébe tornyosult:

- Hogy hívnak?!

Kahlan el sem tudta hinni, hogy Cara, aki mindig azt állította magáról, hogy fél a mágiától, most szándékosan provokál valakit, aki épp az imént bizonyította, hogy ért hozzá.

A férfi távolabb gördült Carától és felguggolt. Kahlanra nézett, de Carának mondta:

- Nincs időm udvari pojácákra.

Egy mosollyal tekintete a lámpára villant. A szoba sötétségbe borult.

Kahlan arra vetődött, ahol a férfi kuporgott. Csak meg kell őt érintenie - és máris bevégeztetett.

Csak a levegőbe markolt, mielőtt az üres padlóra esett. A szuroksötétben nem lehetett biztos benne, merre ugorhatott el a férfi. Vadul hadonászott, hátha elkaphatja valamelyik testrészét. Csak meg kellene érintenie, még a vastag ruházat sem védhetné meg tőle a férfit. Elkapott egy kart és csak egy pillanattal ereje szabadon engedése előtt tudatosult benne, hogy Cara bőrruháját markolja.

- Hova lettél? - morogta Cara. - Nem tudsz elmenekülni. Add fel!

Kahlan négykézláb mászott a szőnyegen. Hatalom ide vagy oda, fényre volt szükségük, különben jókora bajban lesznek. Ráakadt a könyvespolcra a fal mellett, és annak az alsó szegélye mentén tapogatózott, míg meg nem látott egy gyenge fénypászmát, ami az ajtó alatt szivárgott át. A másik oldalon emberek dörömböltek, kiabáltak, tudni akarták, nincs-e valami baj.

Ujjai felkúsztak az ajtó öntöttvas bordázatán a kilincs felé, ahogy igyekezett talpra kecmeregni. Közben rálépett a ruhája szegélyére, megbotlott és előrezuhan, csontrengető huppanással landolva könyökeire.

Valami súlyos csapódott az ajtóba, ahol Kahlan még majdnem állt egy pillanattal előbb, és a hátára zuhan. A férfi felnevetett a sötétben. Ahogy Kahlan hadonászott, hogy lelökje magáról azt a dolgot, karjai fájdalmasan

ütköztek egy szék keresztlécének éles peremébe. Megragadott egy kárpitozott kartámaszt, és ellökte magáról a széket.

Kahlan hallotta ahogy Cara tüdejéből egy nyögéssel kitódul a levegő, mikor egy könyvespolcnak vágódik a szoba túlsó felén. Az emberek az ajtó túloldalán döngötték az ajtót, próbálták betörni. Az ajtó nem engedett.

A szoba túloldalán még potyogtak és kopogtak a lehulló könyvek, mikor Kahlan felpattant, és a kilincs után kapott. Ujjainak bütykei a fogantyú hideg fémébe ütköztek. Gyorsan ráfogott a tenyerével.

Felsikoltott, ahogy egy hirtelen felvillanás hátradobta, és ülve landolt a padlón. A kilincsből villanások kévjeje csapott ki, mint amikor egy égő fahasábra ráütünk a piszkavassal. Ujjai égtek és bizseregtek az előbbi érintéstől. Nem csoda, hogy az emberek nem tudták kinyitni az ajtót. Mikor a megrázkódtatástól magához térve talpra tudott állni, Kahlan újra látott a villódzó fényszikrák mellett, amelyek lassan szállingóztak a padló felé.

Hirtelen Cara is látni kezdett. Felkapott egy könyvet, és a kis szoba közepe táján álló férfi felé hajította. Az guggolva bukott le.

Cara szélesebben megperdült, támadása készületlenül érte a férfit. A levegő belerengett, ahogy Cara csizmája telibe találta az állkapcsát. Hátratántorodott a rúgástól. Kahlan célba vette, hogy ráugorjon, mielőtt az összes szikra kialudna, és újra sötétbe borulnának.

- Te halsz meg először! - zúdította dühét Carára a férfi. - Nem tűröm tovább a rakoncátlan piszkálódásaidat! Most ízelítőt kapsz a hatalmamból!

Ujjhegyein halvány fények villogtak, ahogy teljes figyelmét Cara felé fordította. Kahlannak most kellett foglalkozni a veszéllyel, mielőtt még valami más baj is történhetne.

Mielőtt Kahlan rávethette volna magát, a férfi karommal görbült ujjai megrándultak. Egyik karjával gúnyos vigyorral Cara felé csapott.

Kahlan azt hitte, hogy a következő pillanatban Cara a földön fog heverni. Ehelyett a fiatalember roskadt össze jajgatva. Megpróbált felállni, de egy sikollyal visszazuhan, úgy ölelve át magát, mint akit hasba szúrtak. A szoba ismét sötétbe borult.

Kahlan újra a kilincst nyúlt, remélve, hogy akármit is csinált Cara a fiúval, megtörte vele a mágikus pajzsot. Még mindig tartott a fájdalomtól, ami következhet, visszahőkölve ragadta meg a fogantyút. A pajzs eltűnt. Megkönnyebbülve nyomta le a kilincset és felrántotta az ajtót. A sötét szobába fény tódult be a katonák tömege mögül. Zavarodott arcok lestek befelé.

Kahlannak semmi szüksége nem volt rá, hogy egy szobára való ember azért haljon meg, mert őt próbálják megvédeni olyasmitől, amit maguk sem értenek. Visszalökdöste az elől állókat.

- Maradjatok kívül! Bírja a Tehetséget!

Tudta, hogy a d'haraiak félnek a mágiától. A mágia elleni harcban Rahl Nagyúrtól függték. Ahogy mondani szokták, ők acél voltak az acél ellen, Rahl Nagyúrnak kellett mágiának lennie a mágia ellen.

- Adjatok egy lámpát!

Az emberek mindkét oldalon egyszerre kaptak le lámpákat a falról és nyújtották felé. Kahlan megragadott egyet, és berúgta maga mögött az ajtót, ahogy visszafordult a szobába. Nem akarta, hogy egy csomó fegyverrázó izomember az útjába álljon.

A lámpa libegő fényében Kahlan látta, hogy Cara lekuporodik a bíborszín szőnyegre a férfi mellé. Az még mindig a gyomrát szorongatta karjaival, miközben vért hányt. Cara vörös bőrruhája csikorgott, ahogy négykézlábra ereszkedett. Agieljét ujjai között forgatva várakozott.

Mikor a férfi öklendezése lecsillapodott, Cara a férfi hajába markolt. Saját vastag hajfonata széles vállait súrolta, ahogy közelebb hajolt.

- Ez nagy hiba volt. *Nagyon* nagy hiba - dorombolta elégedetten. - Soha nem lett volna szabad a mágiát egy Mord-Sith ellen használni. Egy pillanatig jól csináltad, de aztán hagytad, hogy eléggé felbosszantsalak hozzá, hogy használd a mágiát. Hát most ki a pojáca?

- Mi... az... a Mord-Sith? - nyögte a férfi levegő után kapkodva.

Cara addig tekerte a fiatalember fejét felfelé, míg az fel nem jaidult.

- A legrosszabb rémálmod. A Mord-Sitheknek az a küldetése, hogy a hozzád hasonlókat által képviselt veszélyt megsemmisítsék.

- A mágiád most az én hatalmamban van. Én használhatom, és te, kis ölembem, semmit sem tehetsz ellene, ahogy azt hamarosan meg fogod tanulni. Próbálnod kellett volna megfojtani engem, vagy halálra verni, vagy elrohanni - de soha, soha nem lett volna szabad megpróbálnod bevetni a mágiát ellenem. Ha egyszer egy Mord-Sith ellen mágiát használsz, övé lesz az erőd.

Kahlan megkövülten állt. Hát ezt tette egy Mord-Sith Richarddal. Így sikerült őt elfogni.

Cara a férfi bordái közé döfte Agieljét. Az reszketve sikoltott fel. Zubbonyán egyre terjedő vérfolt ütött át.

- Most pedig, amikor kérdezek, választ is várok - mondta Cara csendes, ellentmondást nem tűrő hangon. - Megértetted?

A férfi hallgatott. Cara csavart egyet az Agielen. Kahlan arca fintorba rándult, mikor hallotta a borda

reccsenését. A férfi összerándult, lélegzete bennakadt, sikoltani is képtelen volt.

Kahlan úgy érezte, mintha odadermedt volna a helyére, egyetlen izma sem lenne képes mozdulni. Richard elmondta neki, hogy Denna, a Mord-Sith, aki elfogta őt, szerette eltörni a bordáit. Ettől minden lélegzetvétel szenvedéssé vált, és a sikoly, amit persze Denna hamarosan kiváltott, pokoli gyötrelmévé. Es persze sokkal tehetetlenebbé is tette az áldozatot.

Cara felemelkedett:

- Állj fel!

A férfi támoilyogva felállt.

- Hamarosan rá fogsz jönni, miért viselek vérvörös bőrt. - Cara hatalmas lendülettel, feltörő rikoltással arcul ütötte a férfit páncélkesztyűs öklével. Ahogy az visszazuhan, vér freccsent a könyvespolcra. Alighogy földet ért, Cara lovaglólásban a mellkasára pattant, csizmái a férfi csípőit fogták közre két oldalt.

- Belelátok a képzeletedbe - mondta neki. - Látom, mit szeretnél csinálni velem. Te rossz fiú. - Egyik csizmájával beletiport a férfi mellcsontjába.

- Ez még csak a legkevesebb, amit az ilyen gondolatért el kell szenvedned. Jobb, ha nagyon gyorsan megtanulod, hogy vesd ki a fejedből az ellenállás gondolatát. Világos?

Előre hajolt, és Agieljét a férfi gyomrába döfte:

- Világos?

Kahlan hátán végigfutott a hideg a fiú sikolyától. Rosszul volt attól, amit látott. Egyszer már kitapasztalta az Agiel érintésével járó mélységes fájdalmat, de ami még rosszabb, tudta, hogy Richarddal is ezt tették. Mégsem tett egy mozdulatot sem, hogy visszafogja Carát.

Egyszer már felajánlotta a kegyelmet ennek az embernek. Ha azt tehetné volna, amit akar, ez az ember megölte volna Richardot. Azt ígérte Kahlannak, hogy őt is megöli, de a Richardot érintő fenyegetés volt az, ami miatt hallgatott, ami megakadályozta benne, hogy Carát megállítsa.

- No, akkor - mondta Cara gúnyos fintorral, és a férfi törött bordájába bökött az Agiellel -, hogy hívnak?

- Marlin Pickard. - A férfi próbálta kipislogni könnyeit a szeméből. Arcán izzadság fénylett, száján vérhabot zihált.

Cara most Marlin ágyékának nyomta az Agielt. Marlin nyüszített és önkéntelenül kirágott.

- Legközelebb, ha kérdezek valamit, ne kelljen várnom a válasza. És szólíts Cara Úrnőnek!

- Cara! - szólalt meg Kahlan csendesen, lelki szemei előtt Richardot látva a férfi helyén. - Nincs szükség...

Cara hideg kék szemeivel metsző pillantást vetett hátra a válla fölé. Kahlan elfordult, és remegő ujjakkal törölte le egy arcán legördülő könnycseppet. Leemelte az egyik fali lámpa üvegét, és meggyújtotta a kezében tartott lámpáról. Amikor a kanóc lángra kapott, letette kezéből a lámpát, és visszatette az üveget. Félelmetes volt látni azt a jeges tekintetet azokban a Mord-Sith szemekben. Szíve vadul vert a gondolatra, hány hétig kellett Richardnak ilyen pillantásokkal találkozni viszonzásként, ha kegyelemért könyörgött.

Kahlan visszafordult a pároshoz:

- Csak válaszokra van szükségünk, semmi egyébre.

- Megkapom a válaszokat.

Kahlan bólintott:

- Megértem, de a sikoltások nem kellenek melléjük. Mi nem kínozzuk az embereket.

- Kínzás? Még el sem kezdtem a kínzását. - Cara felegyenesedett, egy pillantást vetve a lábai előtt remegő emberre. - És ha előbb sikerült volna megölnie Rahl Nagyurat? Akkor is azt akarnád, hogy hagyjam békén?

- Igen. - Kahlan állta a másik nő tekintetét. - És akkor én tennék vele ennél sokkal rosszabbat. Rosszabbat, mint amit egyáltalán el tudnál képzelni. De nem bántotta Richardot.

Cara szájszéle ravasz mosolyra görbült.

- Az volt a szándéka. A szellemek törvénye azt mondja, a szándék bűn. Ha a szándékot nem sikerül kivitelezni, az nem mentesít a bűnösség alól.

- A szellemek különbséget tesznek a szándék és a tett között is. Az én szándékom az volt, hogy a magam módján bánok el vele. Vajon a te szándékod az volt, hogy ellenszegülj az egyértelmű parancsomnak?

Cara hátravetette szőke farkocsát a válla fölé:

- Az én szándékom az volt, hogy Rahl Nagyurat és téged megvédjelek - és sikerrel jártam.

- Mondtam, hogy hagyd rám.

- A habozás a végedet jelentheti... vagy azokét, akik számodra fontosak.

Úzött kifejezés suhant át Cara arcán, de arckifejezése azonnal újra acélossá keményedett.

- Megtanultam, hogy soha ne habozzak.

- Azért provokáltad, hogy megtámadjon a mágiájával?

Tenyere élével Cara letörölte a vért egy mély vágásról az arcán. A vágást Marlin okozta, amikor megütötte őt és a könyvespolcra vágta. Közelebb lépett Kahlanhoz.

- Igen. - Lenyalta a vért a kezéről, miközben Kahlan szemét figyelte. - A Mord-Sithek nem tudják elvenni

valakinek a mágiáját, csak ha az megtámad vele bennünket.

- Azt hittem, félsz a mágiától.

Cara megrántotta bőrruhája ujját, visszaigazítva karjára.

- Félünk is, kivéve, ha valaki ellenünk irányuló támadásra használja. Akkor a miénk lesz.

- Mindig azt mondog, semmit sem tudsz a mágiáról, most mégis a te hatalmadban van az ő mágiája? Képes vagy használni?

Cara lepillantott a padlón nyöszörgő figurára.

- Nem, nem tudom úgy használni, mint ő, de ellene tudom fordítani - ártani tudok neki a saját erejével. - Felvonta a szemöldökét. - Néha megérezzük egy kicsit a mágiát, de nem tudjuk úgy megérteni, mint Rahl Nagyúr, ezért használni sem tudjuk. Kivéve, hogy fájdalmat tudunk okozni vele nekik.

Kahlan nem tudta összeegyeztetni magában ezt az ellentmondást.

- Hogyan?

Kahlant megdöbbsentette, mennyire hasonlított Cara arckifejezése egy Inkvizitoréhoz. Ahhoz a kifejezéshez, amit az anyja tanított meg Kahlannak, ami semmit nem árult el a belső érzésekből azzal kapcsolatban, amit meg kellett tennie.

- A mágia összekapcsolja az elménket - magyarázta Cara. - Megérzem, mire gondol, mikor azon töpreng, hogy bántson engem, vagy hogy ellenálljon, vagy megtagadja a parancsaimat, mert ilyenkor ellentmond a kívánságomnak. Mivel agyunk kapcsolatban áll a mágián keresztül, akaratunk, amivel fájdalmat szándékozunk okozni nekik, megvalósítja önmagát. - Lenézett Marlinra, az hirtelen újra felsikoltott kínjában. - Látod?

- Látom. Most már hagyd abba. Ha megtagadja a válaszokat, akkor tedd, amit... meg kell tenned, de nem hagyok jóvá semmit, ami nem szükséges ahhoz, hogy Richardot megvédjük.

Kahlan a szenvedő Marlinról Cara hideg kék szemeire emelte tekintetét. Mielőtt még végiggondolhatta volna, megkérdezte:

- Ismerted Dennát?

- Dennát mindenki ismerte.

- És volt olyan jó az... az emberek kínzásában, mint te?

- Mint én? - nevetett fel Cara. - Senki sem volt olyan jó benne, mint Denna. Ezért volt Darken Rahl kedvence. Alig tudom elhinni, mi mindent képes volt megtenni egy emberrel. Még azt is...

Ahogy Cara pillantása a Kahlan nyakában lógó Agielre - Denna Agieljére - esett, hirtelen ráeszmélt, mi rejlik Kahlan kérdése mögött.

- Az a múlt volt. Akkor Darken Rahlhoz kötődünk. Most Richardhoz kötődünk. Sohasem bántanánk őt. Meghalnánk azért, hogy senki ne bántassa Rahl Nagyurat. - Hangja suttogássá halkult. - Rahl Nagyúr nemcsak hogy megölte Dennát, de meg is bocsátott neki azért, amit vele tett.

Kahlan bólintott.

- Így igaz. De én nem bocsátottam meg. Megértem ugyan, hogy azt tette, amire tanították, és amit parancsoltak neki, és a szelleme mindkettőnknek segítség és támasz volt. Értékelem az áldozatokat, amit azóta tett értünk, de a szívem mélyén nem tudom megbocsátani neki a szörnyűségeket, amiket azzal az emberrel lett, akit szeretek.

Cara egy hosszú pillanatig tanulmányozta Kahlan szemeit.

- Megértem. Ha te valaha bántanád Rahl Nagyurat, én sem bocsátanék meg neked soha. Nem is kegyelmeznék.

Kahlan állta a másik nő tekintetét.

- Hasonlóképpen. Azt mondják, egy Mord-Sith számára nincs szörnyűbb halál, mint egy Inkvizitor érintése.

Cara lassan elmosolyodott:

- Én is úgy hallottam.

- Szerencse, hogy egy oldalon állunk. Ahogy mondtam, vannak dolgok, amiket nem akarok, nem tudok megbocsátani. Jobban szeretem Richardot, mint az életemet.

- Minden Mord-Sith tudja, hogy a legnagyobb fájdalmat attól szenvedjük el, akit legjobban szeretünk.

- Ettől a fájdalomtól Richardnak sohasem kell félnie.

Carán látszott, hogy gondosan megfontolja Kahlan szavait.

- Darken Rahlnek sohasem kellett félnie az effajta fájdalomtól. Ő sohasem szeretett egy nőt úgy, ahogy Rahl Nagyúr. Úgy vettem észre, hogy ahol a szerelem bekerül a képbe, a dolgok néha hajlamosak megváltozni. Szóval erről van szó valójában.

- Cara, én ugyanúgy képtelen lennék fájdalmat okozni Richardnak, mint te. Előbb adnám oda az életemet! Szeretem őt.

- Ahogy én is - mondta Cara. - Másféleképpen, de ugyanolyan szenvedélyesen. Rahl Nagyúr felszabadított bennünket. Az ő helyében bárki más megöletett volna minden Mord-Sithet. Ő ehelyett esélyt adott nekünk, hogy felnőjünk az ő elvárásaihoz.

Cara a másik lábára helyezte testsúlyát, miközben szemeiből eltűnt a hűvös megfontoltság.

- Talán Richard az egyetlen közöttünk, aki megértette a jó szellemek vezérlő gondolatát, hogy nem szerethetünk

igazán, amíg meg nem bocsátjuk a másoknak az ellenünk elkövetett legsúlyosabb bűnöket is.

Kahlan érezte, hogy Cara szavaira elpirul. Sohasem feltételezte, hogy egy Mord-Sith képes lehet ilyen mélyen megérteni a könyörületet.

- Denna barátod volt?

Cara bólintott.

- És megbocsátottad a szívedben Richardnak, hogy megölte?

- Igen, de ez egészen más - ismerte el Cara. - Megértem, amit Denna iránt érzel. Nem kárhoztalak. A helyedben én is így éreznék.

Kahlan elfordította a tekintetét.

- Mikor megmondtam Dennának - a szellemének -, hogy nem vagyok képes megbocsátani neki, azt mondta, megérti. Azt mondta, megkapta az egyetlen bocsánatot, amire szüksége volt. Azt mondta, szerette Richardot - még halálában is szereti őt.

Ahogy Richard meglátta Kahlanban a mágia mögött a nőt, úgy látta meg a Mord-Sith félelmetes személyisége mögött Dennában az embert. Kahlan meg tudta érteni, mit érzett Denna, hogy valaki igazi valójában volt képes látni őt.

- Lehet, hogy az egyetlen dolog, ami valójában számít az életben, annak a megbocsátása, akit szeretünk. Az egyetlen dolog, ami képes meggyógyítani a szívünket, a lelkünket.

Kahlan az ujját figyelte, ahogy az végigsimított az asztal szegélyébe vésett kanyargós levéldísz öblén.

- Annak azonban, aki őt bántotta, soha nem tudok megbocsátani.

- És nekem megbocsátottál?

Kahlan felkapta a fejét:

- Miért?

Cara ökle megfeszült az Agielen. Kahlan tudta, hogy a Mord-Sithnek fájdalmat okoz kezébe fogni az Agielt - ez része a paradoxonnak, hogy ő a fájdalom forrása.

- Azért, hogy Mord-Sith vagyok.

- Miért kellene ezért megbocsátanom neked?

Cara lesütötte a szemét.

- Mert ha Denna helyett nekem adott volna parancsot Darken Rahl, hogy fogjam el Richardot, ugyanolyan kegyetlen lettem volna, mint ő. Ahogy olyan lett volna Berdine, vagy Raina, vagy bárki más közülünk.

- Már mondtam neked, hogy a szellemek különbséget tesznek a lehetett volna, és a tett között. Én is. Téged nem lehet felelősségre vonni azért, amit mások tettek veled, épp úgy, ahogy én nem vagyok felelős azért, hogy Inkvizítornak születtem, vagy Richard azért, hogy a gyilkos Darken Rahl volt az apja.

Cara még mindig nem nézett fel.

- De fogsz bennünk valaha is bízni?

- Már bizonyítottatok Richard szemében, és az enyémekben is. Te nem Denna vagy, és nem vagy felelős az ő döntéseiért.

Kahlan hüvelykujával letörölte Cara arcáról a szivárgó vért.

- Cara, ha nem bízna benned, ha nem bízna mindnyájatokban, hagynám vajon, hogy Berdine és Raina, *kettő is* közületek, most is egyedül legyenek Richarddal?

Cara ismét Denna Agieljére pillantott.

- Mikor a Falka Vérével küzdöttünk, láttalak, hogyan harcoltál Rahl Nagyúr és a város népe védelmében. Mord-Sithnek lenni azt jelenti, hogy megérted, néha könyörtelennek kell lenned. Bár te nem vagy Mord-Sith, láttam, hogy te is megértetted ezt. Méltó védelmezője vagy Rahl Nagyúrnak. Te vagy az egyetlen asszony, akit ismerek, aki megérdemli, hogy viselhesse az Agielt.

Bár a te számodra ez elítélendőnek tűnhet, az én szememben az Agielt viselni megtiszteltetés. Az Agiel végső rendeltetése, hogy urunkat védelmezze.

Kahlan őszinte mosollyal válaszolt. Most egy kicsit jobban megértette Carát, mint eddig. Eltűnődött, milyen lehetett ez a nő, mielőtt elfogták, hogy Mord-Sithté idomítsák. Richard azt mondta, ez valami olyan szörnyűség volt, ami messze túlment mindazon, amit vele csináltak.

- Számomra is megtiszteltetés, mert Richard adta nekem. Én az ő védelmezője vagyok, ahogy te is. Ilyenképpen nővérek vagyunk az Agielben.

Cara mosolyogva jelezte elismerését.

- Ez azt jelenti, hogy a változatosság kedvéért most engedelmeskedni fogsz a parancsomnak? - kérdezte Kahlan.

- Mi mindig engedelmeskedünk a parancsaidnak.

Kahlan kényszeredett mosollyal megrázta a fejét.

Cara a padlón heverő férfi felé bólintott.

- Válaszolni fog a kérdéseidre, Inkvizitor Anya, ahogy megígértem. Nem fogom rajta gyakorolni a képességeimet jobban, mint szükséges.

Kahlan megszorította Cara karját, hogy kifejezze együttérzését és sajnálatát, amiért ilyen eltorzult életre kényszerítették.

- Köszönöm, Cara.

Azután Marlin, és az esedékes probléma felé fordította figyelmét.

- Próbáljuk meg újra. Mi volt a terved?

Marlin felbámult Kahlanra. Cara lábával oldalba billentette.

- Őszintén válaszolj, vagy elkezdek keresni néhány finom, puha helyet rajtad az Agielem számára. Megértetted?

- Igen.

Cara lekuporodott, és Agielével legyezgetni kezdett Marlin arca előtt:

- Igenis, Cara úrnő! - A hangjában felbukkanó fenyegető tónus megsemmisíteni látszott mindent, amit az imént mondott. Még Kahlant is megrémítette.

Marlin kitágult szemekkel nagyot nyelt:

- Igenis, Cara úrnő.

- Így már jobb. Most pedig válaszolj az Inkvizítor Anya kérdésére.

- Az volt a tervem, amit már elmondtam: megölni Richard Rahl és téged.

- Mikor kaptad ezt a parancsot Jagangtól?

- Közel két hete.

Nos, ezt végig kellett gondolni. Lehet, hogy Jagang elpusztult a Próféta Palotájában, mikor Richard lerombolta. Legalábbis ebben reménykedtek. Talán még azelőtt adta ki a parancsot, mielőtt meghalt.

- Mi más? - kérdezte Kahlan.

- Semmi egyéb. Használnom kellett a képességeimet, hogy bejussak ide, és megöljelek mindkettőtöket, ennyi az egész.

Cara belerúgott a törött bordájába.

- Ne hazudj!

Kahlan gyengéden hátrébb tolta Carát, és letérdelt a fuldokló, levegőért kapkodó fiatalember mellé.

- Marlin, ne tévedsz össze a kínzás iránti ellenszenvemet az elszántság hiányával! Ha nem mondom el azonnal, amit hallani akarok - suttogeta -, hosszú sétára megyek, azután megvacsorázom, és végig magadra hagyok Carával. Akármilyen örült is, magadra hagyok vele. Aztán pedig, ha még mindig kint tartasz, az én hatalmam fogom használni rajtad, és még csak elképzelni sem tudod, az mennyivel rosszabb lesz. Cara még csak a közelébe sem érhet annak, amire én képes vagyok. Ő képes használni az erődet és az elmédet, én el tudom pusztítani. Ez az, amit szeretnél?

Marlin megrázta a fejét, miközben kezét bordáira szorította.

- Kérlek - könyörgött, újra felgyűlő könnyekkel szemében -, ne tedd! Válaszolok a kérdéseidre... de én igazán semmit sem tudok. Jagang császár felkeres az álmaimban, és megmondja, mit tegyek. Tudom, hogy mi a kudarc ára. Ezért azt teszem, amit mond.

Szünetet tartott, hogy visszanyelje zokogását.

- Azt mondta, hogy... hogy jöjjenek ide, és öljenek meg mindkettőtöket. Azt mondta, keressek egy egyenruhát és fegyvereket, és öljenek meg mindkettőtöket. Varázslókat és boszorkányokat használ arra, hogy a parancsait teljesítsék.

Kahlan csak állt, és Marlin szavait próbálta megfejteni. Most megint alig látszott többnek egy kisfiúnál. Valami hiányzott a képből, de Kahlannak fogalma sem volt, mi lehet az. A felszínen volt értelme a dolognak - Jagang orgyilkost küld -, de valahol mélyen valami hibázott. A kis asztalhoz sétált, amire a lámpát tette, és csípőjével nekidőlt. Marlinnak hátat fordítva lüktető halántékát dörzsölgette.

Cara közelebb húzódott.

- Jól vagy?

Kahlan bólintott.

- Ettől a sok aggodástól kicsit megfájdult a fejem, ennyi az egész.

- Meg kellene csókoltatnod Rahl Nagyúrral, és jobban lennél.

Kahlan csendesen kuncogott Cara aggódó fintorán.

- Az hatásos lenne.

Kezeivel a levegőbe kaszált, mintha valami szúnyogot akarna elhessegetni.

- Ennek az egésznek semmi értelme.

- Semmi értelme, hogy az Álomjáró meg akarja öletni az ellenségeit?

- Gondolkozz csak el rajta! - Vállá fölött visszapillantott Marlinra, aki a földön heverve bordáit szorongatta. A fiú szemeitől, még akkor is, amikor rémülettel voltak teli, még most is, hogy nem is nézett Kahlan irányába, Kahlan hátán valamiért a hideg futkosott. Visszafordult Cara felé, és leeresztette a hangját.

- Jagangnak tudnia kellett, hogy egy ember, még ha varázsló is, képtelen teljesíteni ezt a feladatot. Richard felismeri azokat, akik rendelkeznek a Tehetséggel. Amellett túl sok ember van itt, akik több mint készek megölni

egy betolakodót.

- Azért a képességeivel lehetett volna valami esélye. Jagang nem törődik vele, hogy az embere elpusztul-e. Bőséggel vannak mások is, akik a parancsait teljesítik.

Kahlan gondolatai körbecikáztak, próbálták megelni a józan ész csaláncsípését viszkető kételyei mögött.

- Még ha néhányukat sikerült volna is megölnie a mágiaja segítségével, akkor is túl sokan maradtak volna. Egy egész mriswith-sereg sem volt képes Richardot elpusztítani. Ő felismeri a Tehetség hordozóit, a mágia birtokosait, mint veszélyt. Nem tudja a saját mágiját irányítani, ahogy te sem érted, hogyan uralkodsz Marliné felett, azon túl, hogy fájdalmat tudsz vele okozni, de az biztos, hogy Richard legalább résen volna. Az egésznek egyszerűen nincs értelme. Jagang nem ostoba; itt valami többről van szó. Kell, hogy legyen valami terve. Valami több, mint amit mi látunk.

Cara mélyet lélegzett, kezeit összekulcsolta a háta mögött. Megfordult.

- Marlin!

A férfi felemelte a fejét, figyelmes szemeit Carára függesztette.

- Mi volt Jagang terve?

- Hogy megöljem Richard Rahlt és az Inkvizítor Anyát.

- Mi más? - kérdezte Kahlan. - Mi egyebet tervezett még?

- Esküszöm, nem tudom! - Marlin szemeit elöntötte a könny. - Elmondtam, mit parancsolt. Katonaruhát kellett szereznem, meg fegyvereket, hogy ide tartozónak tűnjek, és közel kerülhessek hozzátok. Mindkettőtöket meg kellett volna ölnöm.

Kahlan kezével megtörölte az arcát.

- Nem a megfelelő kérdéseket tesszük fel.

- Nem tudom, mi más lehetne még. A legrosszabbat már bevallotta. Elmondta, mi volt a célja. Mi több lehet még ebben?

- Nem tudom, de valami még mindig zavar engem. - Kahlan lemondóan sóhajtott. - Talán Richard ki tudja okoskodni. Végül is ő az Igazság Keresője. Ő ki fogja találni, mit jelent mindez. Richard tudni fogja, melyek a helyes kérdések, amiket fel kell tenni ahhoz, hogy...

Kahlan hirtelen felkapta a fejét. Szemei kitágultak. Egy nagy lépéssel közelebb lépett a padlón heverő férfihoz.

- Marlin! Azt is mondta Jagang, hogy fedd fel magad, mikor megérkezel?

- Igen. Ha egyszer bejutottam a palotába, el kellett mondanom, miért vagyok itt.

Kahlan megmerevedett. Elkapta Cara karját, és közelebb húzta magához, miközben szemét Marlinon tartotta.

- Talán nem kellene erről szólnunk Richardnak. Túl veszélyes.

- Marlin ereje az enyém. Ő tehetetlen.

Kahlan tekintete vadul csapongott körbe, alig hallotta, mit mond Cara.

- Valahová biztonságba kellene helyeznünk Marlint. Ez a szoba nem megfelelő.

Rágni kezdte a hüvelykujja körmét.

Cara rosszállóan összeráncolta a szemöldökét:

- Ez a szoba olyan biztonságos, mint bármi más. Nem tud innen elmenekülni. Itt biztos helyen van.

Kahlan kivette ujját a szájából, és a padlón rángatózó emberre nézett.

- Nem. Találnunk kell valami biztonságosabb helyet. Azt hiszem, nagy hibát követtünk el. Azt hiszem, nagy bajban vagyunk.

3. FEJEZET

- Akkor egyszerűen hadd öljem meg - mondta Cara. - Csak meg kell érintenem az Agielemmel a megfelelő helyen, és megáll a szíve. Nem fog szenvedni.

Most először, Kahlan komolyan fontolóra vette Cara gyakran ismételt kérését. Bár adott már ki parancsot emberek kivégzésére, sőt ő maga is ölt már, elvetette a sugallatot. Át kellett gondolnia ezt az egészet. Attól, amit tudott, akár ez is lehetett Jagang igazi terve, bár nem értette, mire lenne ez jó Jagangnak. Mégis, kellett valami fondorlatnak lennie a császár parancsai mögött. Jagang nem volt ostoba: tudnia kellett, hogy Marlin legalábbis fogságba kerül.

- Nem. Még nem tudunk eleget - mondta Kahlan. - Attól, amit tudunk, akár ez lehet a legrosszabb, amit tehetünk. Nem léphetünk semmit, amíg gondosan nem mérlegeltünk mindent. Máris ingoványban járunk, anélkül, hogy meggondoltuk volna, hová jutunk.

Cara nagyot sóhajtott a szokásos elutasításra.

- Akkor mit akarsz, mit tegyünk?

- Még nem tudom. Jagangnak tudnia kellett, hogy elfogjuk Marlint, mégis kiadta a parancsát. Miért? Ki kell találnunk az okát. Amíg ez nem sikerül, el kell helyeznünk Marlint valami biztos helyre, ahonnan nem tud megszökni, vagy bárkinek ártani.

- Inkvizítor Anya! - mondta Cara magára erőltetett türelemmel. - Nem tud megszökni. Az ereje az enyém. Higgy

nekem, tudom, hogyan kell kordában tartani egy embert, ha hatalmamban tartom a mágiáját. Bőséges tapasztalatom van benne. Képtelen bármit is tenni az akaratom ellen. Hadd mutassam meg neked!

Cara felrántotta az ajtót. A meglepett emberek a fegyvereikhez kaptak, miközben csendes, szakértő pillantásokkal mérték fel a helyzetet. Az ajtó mögül betóduló többet fényben Kahlan fel tudta becsülni a felfordulás igazi méreteit. A könyvespolcot ráfreccsent vér pettyezte össze. A bíborszín szőnyeg vérben ázott, aranyozott szegélyén túl nedves, vörös folt terjeszkedett. Marlin arca is csupa vér volt. Nyers színű zubbonyán nedves pecsétek sötétlettek.

- Te! - szólt Cara egy szőke hajú katonához - Add ide a kardodat!

A megszólított habozás nélkül kivonta és átadta fegyverét.

- Most pedig - hirdette ki Cara - valamennyien figyeljete ide! Be fogom mutatni az Inkvizitor Anyának, mire képes egy Mord-Sith hatalma. Ha bármelyiketek a parancsaim ellenére cselekszik, személyesen nekem fog felelni érte - ezzel Marlin felé intett -, ahogy ő is tette.

A padlón fetrengő nyomorultra vetett tekintetek után némelyek bólogattak, mások szóban is kifejezték beleegyezésüket.

Cara a karddal Marlinra mutatott:

- Ha eljut az ajtóig, hagyjátok elmenni - akkor szabad.

Az emberek morogva tiltakoztak.

- Ne vitatkozzatok velem!

A d'harai katonák elcsendesedtek. Egy Mord-Sith önmagában is elég probléma volt, de amikor valakinek a mágiáját uralta, messze több volt, mint egyszerű probléma. Mágiával dolgozott, és senkinek nem volt kedve egy dühös Mord-Sith által felkevert sötét mágiától fortlyogó üstbe mártani az ujját.

Cara terpeszállásban Marlin fölé helyezkedett, és markolattal előre felé nyújtotta a kardot.

- Fogd.

Marlin habozott, aztán kikapta a fegyvert Cara kezéből, aki figyelmeztetően összevonta a szemöldökét. Cara Kahlanra tekintett:

- Mindig hagyjuk, hogy a foglyaink megtartsák a fegyvereiket. Ez folyamatosan emlékezteti őket rá, hogy tehetetlenek, hogy ellenünk még a fegyvereik sem segíthetnek rajtuk.

- Tudom - mondta Kahlan alig hallhatóan. - Richard beszélt róla.

Cara intett Marlinnak, hogy álljon fel. Amikor az nem mozdult elég gyorsan, Cara beleöklözött a törött bordájába.

- Mire vársz? Állj fel! Most állj oda félre!

Mikor Marlin odébb lépett, Cara megragadta a szőnyeg egyik sarkát, és félrehajtotta. Maga elé mutatott a fényezett padlóra, és pattintott ujjával. Marlin odasietett, minden lépésnél nagyokat nyögve a fájdalomtól. Cara galléron ragadta, és meghajlásra kényszerítette.

- Köpj!

Marlin vért köhögött fel, és maga elé köpte a padlóra. Cara felrántotta, megragadta a zubbonya gallérját és magához húzta a férfit. Fogait csikorgatva mondta:

- Most ide figyelj! Tudod, milyen fájdalmat tudok neked okozni, ha felbosszantasz. Bemutassam még egyszer?

Marlin élénken megrázta a fejét.

- Ne, Cara úrnő!

- Jó kisfiú. Na most, ha én mondok neked valamit, azt akarom, hogy úgy is legyen. Ha nem úgy cselekednél, ha a parancsom ellenére tennél, a mágiád úgy meg fogja facsargatni a beleidet, mint egy mosogatórongyot. Amíg folytatod az ellenszegülést, a fájdalom csak rosszabb és rosszabb lesz. Nem fogom hagyni a mágiának, hogy megöljön, bár te azt fogod kívánni. Könyörögni fogsz, hogy öljelek meg, hogy szabadulhass a fájdalomtól. Én soha nem szoktam teljesíteni az ölebeim halálóhaját.

Marlin arca hamuszínre szürkült.

- Most pedig állj oda a köpésedre.

Marlin mindkét lábát a véres foltra helyezte. Cara fél kézzel megragadta a fiú állkapcsát, és az Agieljét az arcára szegezte.

- Azt akarom, hogy ott állj a köpéseden, amíg mást nem parancsolok. Soha egyetlen ujjadat sem emeled fel többé, hogy engem, vagy bárki mást valaha is bántani akarj. Ez a kívánságom. Megértetted? Maradéktalanul megértetted a kívánságomat?

Marlin bólintott, amennyire képes volt rá, úgy, hogy Cara vasmarokkal szorította az állkapcsát.

- Igen, Cara úrnő! Sohasem bántanálak téged, esküszöm. Azt kívánod, hogy itt álljak a köpéseden, amíg engedélyt nem adsz rá, hogy mást tegyek. - Ismét könnyek tódultak a szemébe. - Esküszöm, meg sem fogok mozdulni! Ne bánts, kérlek!

Cara ellökte magától Marlin arcát.

- Undorodom téled. Undorodom azoktól a férfiaktól, akiket ilyen könnyű megtörni, mint téged. Találkoztam

már lányokkal, akik tovább bírták az Agielem alatt, mint te - morogta. Maga mögé mutatott. - Azok az emberek nem fognak bántani téged. Semmit nem fognak tenni, hogy megállítsanak. Ha akaratom ellenére eljutsz az ajtóig, szabad vagy, és a fájdalom is el fog tűnni.

Metsző pillantást vetett a katonákra.

- Mind hallottátok, igaz? Ha eléri az ajtót, szabad.

A katonák bólintottak.

- Ha megöl engem, akkor is szabad.

Az emberek ezúttal nem helyeseltek, amíg Cara újra rájuk nem rivallt. Aztán Kahlanra fordította fortyogó pillantását.

- Ez rád is vonatkozik. Ha megöl engem, vagy eléri az ajtót, szabad!

Bármilyen valószínűtlennek tűnt is, hogy ez sikerülne Marlinnak, Kahlan ilyesmibe nem egyezhetett bele. Hiszen ez az ember Richardot akarta megölni.

- Miért csinálod ezt?

- Mert meg kell bizonyosodnod. Muszáj megértened, hogy bíznod kell a szavamban.

Kahlan kipréselt magából egy sóhajt.

- Csináld! - mondta, anélkül, hogy jóváhagyta volna a feltételeket.

Cara összefont karokkal visszafordult Marlinhoz.

- Tudod, mi a kívánságom, kutyuskám. Ha meg akarsz szökni, most van itt az esélyed. Ha eléred az ajtót, szabad vagy. Ha meg akarsz ölni azért, amit tettem veled, arra is most van itt a lehetőség.

- Tudod - tette hozzá -, azt hiszem, messze nem eleget láttam még a véredet. Ha ezen az egész képtelenségen túl leszünk, elviszlek valami bizalmas helyre, ahol nem lesz a közelünkben az Inkvizítor Anya, hogy közbelépjen az érdekedben. A délután további részét azzal fogom tölteni, hogy megbüntesselek téged az Agielemmel, egyszerűen csak azért, mert olyan kedvem van. A napot is bánni fogod, amikor megszülettél.

Megvonta a vállát.

- Ha csak meg nem szoksz. Vagy meg nem ölsz.

A katonák némán álltak. Az egész szoba csendet sugárzott magából, ahogy Cara összefont karokkal várakozott. Marlin óvatosan körbetekintett, vizslatta a katonákat, Kahlant, és Cara hátát. Ujjai megmozdultak a kard markolatán, szorosabbra kulcsolódtak rajta. Szemrése összeszűkült, ahogy mérlegelte a helyzetét. Cara hátát lesve végül egy apró, tétova lépést kockáztatott meg oldalvást.

Kahlannak úgy tűnt, mintha egy láthatatlan husáng vágta volna gyomorba Marlint. A férfi egy nyögéssel összegörnyedt. Torkát mély mordulás hagyta el, és egy ordítással az ajtó felé vetette magát. Aztán sikoltozva rogyott a padlóra. Mindkét karját hasára szorítva vonaglott. A kintől görcsbe merevedő ujjakkal a padlóba csimpaszkodva próbálta az ajtó felé vonszolni magát. Még jókora távolságra volt tőle. Minden megnyert centiméterért még szörnyűbb fájdalmak görcseivel fizetett. Kahlan meghökölt a ziháló sikolyoktól.

Marlin egy végső, kétségbeesett erőfeszítéssel újra megragadta a kardot és talpra vándorolt. Félig kiegyenesedve feje fölé emelte a kardot. Kahlan teste megfeszült. Még ha Marlin karjai nem is fogadnának szót a parancsának, akkor is eleshet, és megvághatja Carát.

Cara túl nagy kockázatot vállalt. Kahlan egy gyors lépést tett előre, miközben Marlin ordítva próbálta lefelé mozdítani a kardot, hogy lesújtson Carára. Cara, Kahlant figyelve figyelmeztetően tartotta fel egyik ujját. Kahlan megállt, ahol volt. Mögötte csörömpölve hullott a padlóra a kard, amint Marlin hasára szorított kezekkel visítva csuklott össze. A férfi lezuhant a padlóra. Fájdalma szemmel láthatóan pillanatról pillanatra fokozódott, s úgy vonaglott a fényes padlón, mint a szárazra vetett hal.

- Mit mondtam neked, Marlin? - kérdezte Cara csendes hangon. - Mi a kívánságom?

Marlin úgy próbált kapaszkodni Cara szavainak értelmébe, mint a vízbefúló a feléje dobott mentőkötélbe. Örjöngő tekintettel kutatta a padlót. Végre meglátta. Körmeivel kapaszkodva a köpés helyére vonszolta magát, olyan gyorsan, ahogy csak a fájdalom görcsei engedték. Végül sikerült újra talpra kecmeregnie. Ököibe szorított kezekkel, tántorogva, jajgatva állt meg.

- Mindkét lábbal, Marlin - vetette oda Cara.

Marlin lepillantott, és látta, hogy csak egyik lábával áll a köpésen. Közelebb vonszolta a másikat is, rá a véres foltra. Megroskadt, és végre elhallgatott. Kahlan úgy érezte, Marlinnal együtt lankadt el ő is. A fiú szemei lecsukódtak, izzadság csorgott a testéről, ami még mindig reszketett a megpróbáltatás emlékeitől.

Cara felvonta a szemöldökét és Kahlanra nézett.

- Érted most már?

Kahlan mogorván pillantott vissza. Cara felmarkolta a kardot, és az ajtóhoz masírozott vele. A katonák egy emberként léptek hátra egy lépést. Cara, markolatával előre, kinyújtotta a kardot. Tulajdonosa kissé habozva vette vissza.

- Van valami kérdés, uraim?! - kérdezte Cara jeges hangon. - Helyes. Akkor kérem, ne dörömböljenek többé az ajtón, amikor el vagyok foglalva. - Ezzel bevágta orruk előtt a súlyos ajtót.

Marlin alsó ajka ki-be járt fogai felett minden ziháló lélegzetvételével. Cara közel nyomta arcát a férfiéhez.

- Nem emlékszem, hogy engedélyt adtam volna, hogy behunyod a szemeidet. Hallottad, hogy azt mondtam volna, hogy behunyhatsz őket?

Marlin szemei azonnal tágra nyíltak.

- Nem, Cara úrnő.

- Akkor mi dolguk lehunyva?!

Marlin rettegése kiült a hangjába:

- Sajnálom, Cara úrnő! Kérlek, bocsáss meg! Nem teszem többé.

- Cara!

Cara úgy fordult meg, mint aki el is feledkezett róla, hogy Kahlan is a szobában van.

- Tessék.

Kahlan egy fejbiccentéssel jelzett neki.

- Beszélünk kell.

- Látod? - kérdezte Cara, mikor csatlakozott Kahlanhoz a lámpás asztalnál. - Látod, amit mondtam? Nem bánthat senkit. Nem tud megszökni. Soha senki nem tudott megszökni egy Mord-Sithtól.

Kahlan felvonta a szemöldökét.

- Richard meg tudott.

Cara zajos sóhajjal felegyenesedett.

- Rahl Nagyúr más. Ez az ember nem Rahl Nagyúr. A Mord-Sithek ezerszer bizonyultak csálhatatlannak. Rahl Nagyurat kivéve senki nem tudta megölni az Úrnőjét, hogy visszaszerezze a mágiáját és megszökhessen.

- Akármilyen valószínűtlen is, Richard bebizonyította, hogy a Mord-Sithek sem tévedhetetlenek. Nem érdekel, hány ezer embert törtek meg a Mord-Sithek; a tény, hogy egy embernek sikerült megszabadulnia, bizonyítja, hogy ez lehetséges. Én nem kételkedem benned, Cara. Egyszerűen csak nem kockáztathatunk. Valami nincsen rendben. Miért lökte Jagang ezt a bárányt a farkasok közé, és különösképpen miért parancsolta meg neki, hogy fedje fel magát?

- Na, de...

- Lehetséges, hogy Jagang elpusztult. Lehet, hogy halott, és nekünk nincs mitől félnünk. De ha még él, és Marlinnal itt bármi hibát követünk el, Richard fogja megfizetni az árát. Jagang holtak akarja tudni Richardot. Olyan makacs lennél, hogy a saját önérzeted kedvéért kitennéd Richardot a kockázatnak?

Cara elgondolkozva vakargatta a nyakát. Válla fölött gyors pillantást vetett Marlinra, aki ott állt a köpésén tágra nyitott szemekkel, és izzadságcseppek hullottak az orrhégyéről.

- Mit akarsz tenni? Ennek a szobának nincsenek ablakai. Az ajtót bezárhatjuk és elretheszelhetjük. Hová vihetnénk, ahol biztosabb helyen lenne, mint ebben a szobában?

Kahlan a mellcsontja alatti égő fájdalomra szorította ujjait.

- A verembe.

Kahlan összefonta ujjait, ahogy megállt a vasajtó előtt. Marlin egy rémült kutyakölyök kinézetével csendesen álldogált egy csomó d'harai katonától körbevéve, hátrébb a fáklyafénytől bevilágított csarnokban.

- Mi a baj? - kérdezte Cara.

- Tessék? - rezzent össze Kahlan.

- Azt kérdeztem, mi baj van. Úgy nézel ki, mintha attól félnél, hogy megharap az ajtó.

Kahlan erővel szétválasztotta ujjait, és kezeit oldala mellé eresztette.

- Semmi.

Elfordult, és leemelte a kulcskarikát az ajtó melletti kőfalba vert szegről.

Cara leeresztette a hangját.

- Ne hazudj Agiel-nővérednek.

Kahlan gyors bocsánatkérő mosolyt imitált.

- A verem az a hely, ahol az elítéltek a kivégzést várják. Van egy féltestvérem - egy nővérem, Cyrilla. Ő volt Galea királynője. Mikor ide került, mikor Aydindril a Rend áldozatául esett, mielőtt Richard felszabadította a várost, bedobták őt ide a verembe vagy egy tucat gyilkos közé.

- Van egy féltestvéred? Ezek szerint még él?

Kahlan bólintott, miközben lelki szemei előtt az emlékek ködfoszlányai gomolyogtak.

- Igen, de napokig itt tartották. Harold herceg, a bátyja, a másik féltestvérem szabadította ki, pont amikor lefejezni vitték. Cyrilla sohasem lett többé a régi. Begubózott önmagába. Ritka alkalmakkor mintha kijönne a kábultságából. Olyankor azt hajtogatja, hogy a népnek királynőre van szüksége, aki vezesse őket, és hogy én vettem át az ő helyét Galeában. Én meg ráhagyom.

Kahlan szünetet tartott.

- Ha magához tér és férfiakat lát, vigasztalhatatlanul sikoltozni kezd.

Cara nem szólt semmit, csak összefogta kezait a háta mögött. Kahlan az ajtó felé intett.

- Engem is bedobtak ide. - Szája úgy kiszáradt, hogy csak másodszori kísérletre sikerült nyelnie. - Azokhoz a férfiakhoz, akik őt megerőszakolták.

Felmerült emlékeiből és lopva gyors pillantást vetett Carára.

- De velem nem tették meg.

Arról nem beszélt, hogy milyen kevésen múltott.

Cara ajkán ravasz mosoly játszott.

- Hányat öltél meg közülük?

- Nem álltam meg megszámolni, amikor megszöktem - futó mosolya gyorsan elillant -, de halálra voltam rémülve odalent, egyedül azok között a vadállatok között.

Kahlan szíve olyan hevesen vert az emlékek hatására, hogy egy pillanatra meg is szédült.

- Akkor szeretnél valami más helyet találni Marlinnak? - ajánlotta fel Cara.

- Nem. - Kahlan mély, megtisztító lélegzetet vett. - Nézd, Cara, sajnálom, hogy így viselkedem.

Röviden Marlinra pillantott.

- Van valami a szemeiben. Valami különös...

Visszanézett Carára.

- Sajnálom. Nem szoktam ilyen ijedős lenni. Még csak rövid ideje ismersz. Általában nem vagyok ilyen aggódó. Egyszerűen csak... Azt hiszem, egyszerűen csak azért van, mert az utóbbi napok olyan békések voltak. Hosszú időre el voltam szakítva Richardtól, és olyan boldogság vele lenni. Azt reméltük, hogy Jagang elpusztult, és a háborúnak vége. Abban bízunk, hogy a Próféták Palotájában volt, mikor Richard lerombolta...

- Lehet, hogy úgy is van. Marlin azt mondta, Jagang két héttel ezelőtt adta ki neki a parancsot. Rahl Nagyúr azt mondta, Jagang meg akarta szerezni magának a Palotát. Valószínűleg ott volt a csapataival, amikor megostromolták. Kétségtelen, hogy meghalt.

- Reménykedhetünk. De annyira félttem Richardot... attól tartok, ez az ítélőképességemet is befolyásolja. Most, hogy a dolgok végre rendbejöttek, megrémülök, hogy megint minden szét fog hullani.

Cara egy vállrándítással elhessegette Kahlan bocsánatkérési szándékát.

- Tudom, hogy érzel. Most, hogy Rahl Nagyúr visszaadta a szabadságunkat, van vesztenivalónk. Lehet, hogy én is ezért vagyok ijedős.

Kezével az ajtó felé intett.

- Kereshetünk másik helyet. Kell itt olyan helynek lennie, amely nem ébreszt benned ilyen fájdalmas emléket.

- Nem. Richard biztonsága mindenképp előttem áll. A palotában a verem a legbiztosabb hely egy fogoly számára. Most senki más nincs odalent. A verem szökésbiztos. Ne aggódj, jól vagyok.

Cara felvonta a szemöldökét:

- Szökésbiztos? Te megszöktél!

Hogy az emlékek elhalványultak, Kahlan elmosolyodott. Kézfejjével elutasítóan gyomron legyintette Carát.

- Marlin nem az Inkvizitor Anya. - Visszanézett a csarnokba, Marlin felé. - De van valami benne. Valami, amit nem tudok megragadni. Valami furcsa. Megrémülök tőle, pedig nem kellene. Nem kellene, így, hogy te uralod az erejét.

- Igazad van, nem kellene aggódnod. Teljesen hatalmamban tartom. Egyetlen kutyakém sem tudott még kiszabadulni a hatalmam alól. Soha.

Cara kivette Kahlan kezéből a kulcskarikát és kinyitotta az ajtót. Felrántotta. Az ajtó rozsdás csikorgással nyílt fel. Nyirkos bűz csapott fel a lenti sötétségből. A szag újra felébresztette Kahlan emlékeit, és gyomra görcsbe rándult.

- Odalent ugye nincsenek... patkányok? Vagy vannak?!

- Patkányok? - Kahlan lepillantott az ásító mélységbe. - Nem. Nem tudnak lejutni oda. Nincsenek patkányok. Majd meg fogod látni.

Kahlan visszafordult a csarnokban Marlinnal várakozó katonákhoz, és az ajtóval szembeni fal mellett heverő hosszú létra felé intett. Mikor a létrát leeresztették az ajtón keresztül, és a vége tompa puffanással elérte a verem alját, Cara pattintott ujjaival, és előre intette Marlint. A férfi habozás nélkül sietett hozzá, gondosan kerülve, hogy bármivel is felbosszantsa Carát.

- Fogd azt a fáklyát, és menj le oda! - mondta neki Cara.

Marlin kihúzta a fáklyát a rozsdás fali tartóból, és elindult lefelé a létrán. Kahlan intésére Cara tanácstalan arckifejezéssel indult utána a félhomályba. Kahlan az örökhöz fordult.

- Collins őrmester, kérem, várjon itt fent az embereivel.

- Biztos vagy benne, Inkvizitor Anya? - kérdezte az őrmester.

- Nagyon szeretnék odalent lenni, szűk helyen, együtt egy harapós kedvű Mord-Sithtel, őrmester?

Az őrmester beakasztotta az ujját a fegyverövébe, és lepillantott a verem nyílásába.

- Itt várunk, ahogy parancsoltad.

Kahlan lefelé indult a létrán.

- Minden rendben lesz.

A falakat alkotó kötőböket olyan gondosan illesztették össze, hogy körömnymi kapaszkodót sem nyújtottak. Válla fölött lenézve látta Carát és Marlint a fáklyával, majd húsz lábnyira maga alatt. Óvatosan lépkedett fokról fokra. Nem akart a ruhája szegélyére lépni, nehogy lezuhanjon.

- Miért jöttünk le ide vele? - kérdezte Cara, ahogy Kahlan lelépett az utolsó fokról.

Kahlan összedörzsölte a kezeit, hogy letakarítsa róluk a létrafokokról rátapadt piszkot. Elvette Marlintonl a fáklyát, és a falhoz lépett. Lábujjhegyre emelkedve beletűzte a fáklyát az egyik fali tartóba.

- Mert idefelé jövet eszembe jutott még néhány dolog, amit meg akarok kérdezni tőle, mielőtt itt hagyjuk.

Cara Marlinra vicsorgott, és a padlóra mutatott:

- Köpj! - Kivárt. - És most állj rá!

Marlin rálépett a köpésre, gondosan ügyelve, hogy mindkét lábával érintse. Cara körbe tekintett az üres térségben, a sarkokban lévő árnyékokat fürkészve. Kahlan arra gondolt, vajon meg akar-e bizonyosodni róla, hogy valóban nincsenek itt patkányok.

- Marlin! - szólalt meg Kahlan. A férfi megnyalta ajkait, várva a kérdést.

- Utoljára mikor kaptál parancsot Jagangtól?

- Ahogy mondtam már, körülbelül két hete.

- És nem keresett fel azóta?

- Nem, Inkvizitor Anya.

- Tudnál-e róla, ha meghalt volna?

Marlin habozás nélkül válaszolt.

- Nem tudom. Van, hogy felkeres, van, hogy nem. A látogatásai között semmit nem tudok róla.

- Hogyan keres fel?

- Az álmaimban.

- És nem álmodtál róla, mióta utoljára felkeresett, két hete, ahogy mondtad?

- Nem, Inkvizitor Anya.

Kahlan fel-alá járt a sercegő fáklya és Marlin között, gondolataiba merülten.

- Nem ismertél fel engem, mikor először találkoztunk.

Marlin megrázta a fejét.

- Richardot felismernéd?

- Igen, Inkvizitor Anya.

Kahlan szemöldöke a homlokára szaladt.

- Hogyan? Honnan ismered őt?

- A Próféták Palotájából. Diák voltam ott. Richardot Verna nővér hozta oda. A palotából ismerem Richardot.

- Diák a Próféták Palotájában? De hát akkor... hány éves vagy te?

- Kilencvenhárom, Inkvizitor Anya.

Nem csoda hát, hogy Kahlan olyan furcsának találta őt. Néha kisfiúnak tűnt, néha meg egy idősebb ember modorát vélte felfedezni benne. Ez megmagyarázta azt a bölcs pillantást az ifjú szemekben. Ez a pillantás volt, ami nem fért össze a férfi fiatalos külsejével. Ez kétségtelenül megmagyaráz mindent.

A Tehetséget hordozó fiúkat a Próféták Palotájában képezték ki. A Fény Nővérei ősi mágia segítségével megváltoztatták az idő folyását a palotában, hogy elegendő idejük legyen a feladatuk teljesítésére, hogy egy tapasztalt mágus hiányában is meg tudják tanítani a fiúkat, hogyan irányítsák mágiájukat.

Ennek azonban már vége. Richard elpusztította a Palotát és a benne őrzött próféciaikat, nehogy Jagang kezébe kerüljenek. A próféciaik segíthették volna Jagangot a világ leigázására való törekvéseiben, és a palota révén évszázadok álltak volna rendelkezésére, hogy a leigázottak felett uralkodjon.

Kahlan érezte, hogy a gond súlya nem telepedik többé az elméjére.

- Most már tudom, mi az a furcsa, amit éreztem rajta - mondta felszabadult sóhajjal.

Cara viszont nem látszott olyan megkönnyebbültnek.

- Miért fedted fel magad a katonáknak az Inkvizitorok Palotájában?

- Jagang császár nem magyarázta meg nekem az utasításait, Cara úrnő.

- Jagang az Óvilágból származik. Nyilván nem tudott a Mord-Sithekről - magyarázta Cara Kahlannak. - Valószínűleg úgy vélte, hogy egy varázsló, mint Marlin, képes rá, hogy felfedje magát, pánikot keltsen, és nagy rombolást vigyen véghez.

Kahlan átgondolta a feltételezést.

- Lehetséges. A Sötétség Nővérei Jagang bábjai, tőlük sok felvilágosítást kaphatott Richardról. Richard nem volt elég ideig a Palotában, hogy sokat megtudhasson a mágiájáról. A Sötétség Nővérei elmondhatták Jagangnak, hogy Richard nem tudja, hogyan kell használni a mágiáját. Richard a Kereső, és tudja használni az Igazság Kardját, de nem tudja, hogyan kell használnia a Tehetségét. Jagang úgy gondolhatta, ide küld egy varázslót, hátha

sikerrel jár. Ha meg nem, akkor mi van? Vannak még emberei.

- Te mit gondolsz, kiskutyus?

Marlin szemei könnyel voltak telve.

- Nem tudom, Cara úrnő. Nem tudom. Esküszöm, nem mondta el nekem. - Szája remegését a hangján is hallani lehetett. - Lehetséges. Amit az Inkvizitor Anya mondott, igaz. A Császárt nem érdekli, ha a parancs teljesítése közben meghalunk. A mi életünk nem sokat jelent neki.

Cara Kahlanhoz fordult.

- Van még valami?

Kahlan a fejét rázta.

- Pillanatnyilag semmi más nem jut eszembe. Azt hiszem, ez így jól összeáll. Később majd visszajövünk, ha újra átgondoltam ezt az egészet. Lehet, hogy eszembe jutnak majd újabb kérdések, amik tisztázzák a dolgot.

Cara Marlin arcának szegezte Agieljét.

- Ott fogsz állni a köpéseden, amíg visszajövünk. Hogy két óra múlva, vagy két nap múlva, nem számít. Ha leülsz, vagy a talpaidon kívül bármely más testrészed érinti a földet, itt leszel egyedül a kínokkal, ami a parancsom ellen szegülésért jár. Megértetted?

Marlin kipislogott egy csepp izzadságot a szeméből.

- Igenis, Cara úrnő.

- Cara, gondolod, hogy szükség van...

- Igen. Tudom, a dolgomat. Hagyd, hogy tegyem. Te magad emlékeztetted rá, mi a tét, és hogy semmiféle kockázatot nem engedhetünk meg magunknak.

- Rendben - enyhült meg Kahlan.

Kahlan megfogott egy létrafokot a feje felett és elindult felfelé. A második fokon megállt, és visszanézett. Összevont szemöldökkel visszalépett a földre.

- Marlin, egyedül jöttél Aydindrilbe?

- Nem, Inkvizitor Anya.

Cara galléron ragadta Marlint.

- Micsoda?! Többen jöttetek?

- Igen, Cara úrnő.

- Hányan?

- Még egy másik. Ő a Sötétség Nővérei közé tartozik.

Kahlan keze csatlakozott Caráé mellé Marlin gallérján.

- Hogy hívják azt a nőt?!

Mindkét nőtől megrémülve Marlin hátrálni próbált egy lépést, de a zubbonyát markoló kezek nem engedték.

- Nem tudom a nevét - nyűszítette -, esküszöm!

- A Sötétség Nővére, a Palotából, ahol majd egy évszázadig éltél, és nem tudod a nevét? - kérdezte Kahlan.

Marlin megnyalta a szája szélét, tekintete ide-oda cikázott a két nő között.

- Százával voltak nővérek a Próféták Palotájában. Szabályok voltak. Voltak kijelölt tanítói. Voltak helyek, ahová nem mehettünk, nővérek, akikkel soha nem találkoztunk, mint például az adminisztrátorokkal. Esküszöm, nem mindet ismertem. Láttam már ezt a nőt korábban a Palotában, de a nevét nem tudom, Ő meg nem mondta meg.

Kahlan fogai megcsikordultak:

- Akkor hogy néz ki?

Marlin újra megnyalta a szája szélét, egyik nőről a másikra tekintgetett.

- Nem tudom. Nem tudom, hogyan írjam le. Fiatal nő. Nem túl régen kerülhetett ki a novíciusok közül. Fiatalos kinézetű, mint te, Inkvizitor Anya. Úgy hiszem csinos. Hosszú haja van. Hosszú, barna haja.

Kahlan és Cara összenézett.

- Nadine - mondták egyszerre.

4. FEJEZET

- Cara úrnő! - hallatszott Marlin hangja odalentről.

Cara visszafordult, fél kézzel kapaszkodva a létrafokba Kahlan alatt. Másik kezével kitarotta a fáklyát.

- Mi az?

- Hogyan aludjak, Cara úrnő? Ha nem jöttök vissza ma éjjel, és állva kell maradjak, hogyan tudok majd aludni?

- Aludni? Az nem az én dolgom, hogyan alszol. Megmondtam, állva kell maradnod, azon a ponton. Elmozdulsz, leülsz, vagy lefekszel, akkor nagyon fogod sajnálni. Egyedül leszel a fájdalommal. Megértetted?

- Igenis, Cara úrnő - jött fel a gyenge válasz a sötét mélységből.

Mikor Kahlan felért a csarnokba, lenyúlt és elvette a fáklyát Carától, szabaddá téve a Mord-Sith mindkét kezét a kapaszkodáshoz. Átnyújtotta a fáklyát a megkönnyebbültnek látszó Collins őrmesternek.

- Collins, azt akarom, hogy mindnyájan maradjatok itt. Tartsátok zárva az ajtót, és ne menjete le oda - semmi

áron. És senki más még csak le sem kukucskálhat oda.

- Igenis, Inkvizitor Anya. - Collins tétozott. - Szóval olyan veszélyes?

Kahlan megértette a katona aggodalmát.

- Nem. Az ereje Cara hatalmában van. Nem képes használni a mágiáját.

Kahlan felbecsülte a katonák számát, akik a kopott kőfolyosón szorongtak. Közel százan voltak.

- Nem tudom, visszajövünk-e ma éjjel - mondta az őrmesternek. - Az emberek pihenjenek idelent. Oszd be őket csapatokba. Szervezz váltásokat, hogy egyszerre legalább ennyien legyenek idelent, mint most. Torlaszolja el az ajtókat. Állíts ijáásokat az ajtókhöz a csarnok mindkét végén.

- Azt hittem, nem kell aggodni, azt mondtad, nem képes használni a mágiáját.

Kahlan elmosolyodott:

- Szeretném megmagyarázni Carának, ha valaki belopózik ide, és elcseni az orrotok elől az ő tulajdonát, amíg távol van?

Collins Carára nézett, és megvakarta arcán a borostát.

- Értem, Inkvizitor Anya. Senki nem jöhet kiáltásnyi távolságon belül ehhez az ajtóhoz.

- Még mindig nem bízol bennem? - kérdezte Cara, mikor a katonák hallótávolságán kívül kerültek.

Kahlan barátságos mosolyt küldött felé:

- Apám Wyborn király volt. Ő volt Cyrilla apja, később az enyém is. Nagy harcos volt. Tőle tanultam, hogy a foglyokkal soha nem lehet elég óvatos az ember.

Cara vállat vont, ahogy elhaladtak egy susterő fáklya mellett.

- Részemről rendben. Nem sérti az önérzetemet. De uralom a mágiáját. Tényleg tehetetlen.

- Még mindig nem értem, hogyan félhetsz annyira a mágiától, miközben így tudsz uralkodni felette.

- Mondtam már, csak akkor, ha kifejezetten ellenem irányítják.

- És hogyan hajtod az uralmad alá? Hogyan veszed át az irányítását?

Cara menet közben a csuklójára fűzött láncon pörgette Agielét.

- Magam sem tudom. Egyszerűen megteesszük. A Mord-Sithek betanításának egyik szakaszában maga Rahl Nagyúr is részt vesz. Ebben a szakaszban oltják belénk ezt a képességet. Úgy gondolom, ez nem belülről jövő mágia, hanem belénk ültetett.

Kahlan a fejét rázta.

- Igazából akkor nem is tudod, hogy mit csinálsz. Mégis működik.

Cara ujjával elkapta a vaskorlátot a lépcsőfordulóban, átlendült rajta, aztán Kahlan után sietett felfelé a kölépcsőn.

- Nem kell tudnod, hogy mit csinálsz ahhoz, hogy működjön a varázslat.

- Ezt hogy érted?

- Nos, Rahl Nagyúr azt mondta nekünk, hogy egy gyermek: varázslat. A Teremtés varázslata. Nem kell tudnod, mit csinálsz, ahhoz, hogy gyereket csinálj.

- Egyszer régen egy lány - egy nagyon naiv kislány - volt vagy tizenéves, a szolgálók egyikének lánya a Népek Palotájában, elmondta nekem, hogy kapott Darken Rahl-tól - Rahl Atyától, mert azt szerette, ha így hívták - egy rózsabimbót, ami kinyílt a kezében, mikor Rahl Atya rámosolygott. Azt mondta, így fogant gyermeket, Rahl Atya mágiája által.

Cara humortalanul felnevetett.

- Tényleg azt hitte, hogy ettől lett terhes. Eszébe sem ötlött, hogy azért történt, mert széttárta a lábát Darken Rahl-nak. Na, érted már? Varázslatot végzett, gyermeket teremtett, anélkül, hogy tudta volna, mit is csinált valójában.

Kahlan megtorpant a lépcsőfordulón az árnyékban, s Cara könyökét megragadva megállította.

- Richard egész családja halott. Mostohaapját Darken Rahl ölte meg, az anyja még kicsi korában meghalt, féltestvére, Michael pedig elárulta Richardot... hagyta, hogy Denna elfogja őt. Miután Richard legyőzte Darken Rahl-t, megbocsátotta Michaelnek, amit ellene tett, de kivégeztette azért, mert árulása miatt az emberek számlálatlanul haltak meg vagy kínozták meg őket Darken Rahl.

Tudom, mit jelent Richardnak a család. El lenne ragadtatva, ha megtudná, hogy van egy féltestvére. Nem üzenhetnének D'Harába, a palotába, hogy idehozzassuk? Richard...

Cara megrázta a fejét és félrenézett.

- Darken Rahl megvizsgálta a gyereket, és megállapította, hogy az a Tehetség nélkül született. Darken Rahl nagyon szeretett volna egy örökös, aki rendelkezik a Tehetséggel. Minden, ami ennél kevesebb volt, számára torz és értéktelen volt.

- Értem. - Csend töltötte be a lépcsőházat. - És a kislány... az anya...?

Cara nagyot sóhajtott. Megértette, hogy Kahlan az egészet hallani akarja.

- Darken Rahl-nak heves természete volt. Rossz természete. Pusztá kézzel zúzta be a lány légsővét, miután rákényszerítette, hogy végignézze... nos, hogy végignézze, ahogy Darken Rahl megöli a fiát. Ha egy Tehetség

nélküli sarja került a szeme elé, az gyakran feldühítette, és olyankor ilyeneket tett.

Kahlan keze lehullott Cara karjáról.

Cara felemelte a szemét, tekintetében újra nyugalom ült.

- Egyesek a Mord-Sithek közül is erre a sorsra jutottak. Szerencsére én sosem fogantam meg, mikor engem szemelt ki szórakozásul.

Kahlan keresett valamit, amivel megtörhetné a csendet.

- Örülök, hogy Richard megszabadított téged a kötődéstől, ami ahhoz a vadállathoz fűzött. Mindenkit megszabadított.

Cara bólintott. Szemeit Kahlan még sohasem látta ilyen hidegnek.

- Richard több nekünk, mint Rahl Nagyúr. Ha bárki valaha is bántani merésznél, a Mord-Sithekkel és velem gyűlik meg a baja.

Kahlan hirtelen új megvilágításban látta, amit Cara mondott arról, hogy megengedi, hogy Richard „megtartsa” Kahlant. Ez volt a legnagyobb kedvesség, amit Cara Richard számára ki tudott gondolni: hagyni, hogy övé legyen, akit szeret, nem törődve a veszéllyel, aminek Richard a szívét kiteszi.

- Ki kell várnod a sorodat - mondta Carának.

Cara végre elvigyorodott.

- Imádkozzunk a jó szellemekhez, hogy soha ne kelljen összevesznünk az elsőbbség jogán.

- Jobb ötletem van: inkább tartsuk tőle távol a bajt. De ne felejtsd el, ha fölérünk, hogy valójában nem tudjuk biztosan, ki is ez a Nadine. Ha a Sötétség Nővére, akkor nagyon veszélyes nő. De nem lehetünk biztosak benne, hogy az. Lehet, hogy valami előkelőség: rangos és fontos személy. Még az is lehet, hogy semmi más, csak valami gazdag nemes lánya. Lehet, hogy az apja száműzte a lánya szegény parasztleány szeretőjét, és a lány most egyszerűen őt keresi. Nem akarom, hogy ártatlan személyt bánts. Legyünk észnél.

- Nem vagyok én szörnyeteg, Inkvizitor Anya.

- Tudom. Nem is azt akartam ezzel mondani. Egyszerűen csak nem szeretném, ha a Richard oltalmazására irányuló vágyaink a józan ítélőképességünk rovására mennének. Ez rám is vonatkozik. Most pedig menjünk a Kérelmezők Csarnokába.

Cara összeráncolta a homlokát.

- Miért oda megyünk? Miért nem Nadine szobájába?

Kahlan kettesével vette a lépcsőket.

- Az Inkvizitorok Palotájában kétszáznyolcvannyolc vendégszoba van, hat különböző szárnyban, egymástól nagy távolságra. Nem tudtam odafigyelni korábban, és nem hiszem, hogy megmondtam volna az öröknek, hol helyezték el. Előbb meg kell kérdeznünk.

Cara vállával belökte az ajtót a lépcsők tetején, és fejét ide-oda forgatva Kahlant megelőzve lépett a hallba. Így szerette csinálni, hogy a hely biztonságáról megbizonyosodjék.

- Rossz tervezésnek tűnik. Miért kell a vendégszobákat elkülöníteni?

Kahlan a folyosó egy bal oldali leágazása felé intett:

- Erre rövidebb.

Lelassított, ahogy két ór lépett melléjük, hogy utat nyisson nekik, aztán ismét felgyorsított a csarnokban futó mélykék szőnyeg mentén.

- Azért különítettük el a vendégszobákat, mert sok diplomata látogatta meg a palotát hivatalos ügyben, és ha a nem összeillő diplomatákat túl közel helyezük el egymáshoz, nagyon tapintatlanokká tudnak válni. Fenntartani a békét a szövetségesek között néha kényes játék az egyensúllyal. Beleértve az elhelyezésüket is.

- De hát ott vannak a paloták a Királysoron az országok képviselői számára.

- Ez is része a játéknak - morogta cinikusan Kahlan.

Mikor a Kérelmezők Csarnokába értek, megint mindenki térdre hullott. Kahlannak el kellett mondania a szertartásos üdvözlést, mielőtt a kapitánnyal beszélhetett volna. A tiszt elmagyarázta, hol helyezték el Nadine-t, és Kahlan távozni készült, amikor egy gyerek a türelmesen várakozó Ja'La játékosok közül lekapta lompos gyapjúkalapját szöke hajáról, és feléjük iramodott.

A kapitány észrevette a termen keresztül csörtető fiút.

- Rahl Nagyúrral akar találkozni. Nyilván meg akarja hívni, hogy menjen el megnézni egy újabb játékot.

A kapitány mosolygott magában.

- Mondtam neki, nem baj, ha itt vár, de nem tudom megígérni, hogy találkozhat Rahl Nagyúrral - öntudatosan vállat vont. - Ez a legkevesebb, amit tehettem. Tegnap én is ott voltam a meccsen, egy csomó katonával együtt. A fiú és a csapata nyertek nekem három ezüstöt.

Kalapját két kis öklében gyűrögetve a fiú tétet hajtott Kahlan előtt a márványkorlát másik oldalán.

- Inkvizitor Anya, azt szeretnénk, ha... izé... szóval, ha nem túl nagy teher... mi...

Kahlan bátorítóan mosolygott rá.

- Ne félj. Hogy hívnak?

- Yonicknak, Inkvizitor Anya.
 - Sajnálom, Yonick, de Richard most nem tud elmenni egy újabb meccset megnézni. Pillanatnyilag nem érünk rá. Esetleg holnap. Mindketten nagyon élvezték a játékot, és nagyon szeretnénk látni újra, de majd máskor.
 A fiú megrázta a fejét.
 - Nem erről van szó. A testvérem, Kip. - Ismét csavargatni kezdte a kalapját. - Beteg. Arra gondoltam, hátha... szóval, hátha Rahl Nagyúr el tudna jönni és csinálni valami varázslatot, hogy jobban legyen.
 Kahlan vigasztalóan megszorította a fiú vállát.
 - Nos, Richard nem igazán ilyenféle varázsló. Miért nem mész el a Stentor utcába egy gyógyítóhoz? Mondd el nekik, milyen baja van a testvérednek, és ők majd adnak neki gyógyfüveket, hogy jobban érezze magát.
 Yonick lehajtotta a fejét.
 - Nincsen pénzünk gyógyfüvekre. Azért reméltem, hogy... Kip komolyan beteg.
 Kahlan felegyenesedett, és jelentőségteljesen a kapitányra nézett. Az Kahlanról a fiúra tekintett, majd vissza. Megköszönte a torkát.
 - Nos, Yonick, láttalak játszani tegnap - nyögte ki. - Egész jó. A csapatod egész jó volt.
 Kahlan szemeit vizslatva belenyúlt a zsebébe, és egy pénzdarabot markolt ki onnan. Áthajolt a korláton, és Yonick öklébe nyomta az érmét.
 - Tudom, melyik a testvéred. Ő... az a nagy szülő volt az a gól, amit rúgott. Fogd ezt, és vegyél neki gyógyfüveket, ahogy az Inkvizitor Anya mondta.
 Yonick meglepődve bámulta a markában az ezüstpénzt.
 - A gyógyfüvek nem kerülnek ilyen sokba, ahogy hallottam.
 A kapitány nagyvonalúan legyintett.
 - No, hát nincs nálam kisebb. A maradékból vendégszolgáld meg a csapatodat a győzelemért. Most pedig fogd, és szaladj. Fontos udvari dolgaink vannak.
 Yonick felegyenesedett és tisztelegve szorította öklét a szívére.
 - Igenis, uram!
 - És gyakorold azt a rúgást! - kiáltott a kapitány a társai felé rohanó fiú után. - Egy kicsit még pontatlan.
 - Úgy lesz! - kiáltott vissza Yonick a vállán keresztül. - Köszönöm!
 Kahlan figyelte, ahogy Yonick összetereli a barátait, és kitódulnak az ajtón.
 - Nagyon kedves tőled... kapitány...
 A kapitány arca megrándult.
 - Harris. Köszönöm, Inkvizitor Anya.
 - Cara, gyere, nézzük meg Lady Nadine-t.

Kahlan remélte, hogy a kapitánynak, aki a csarnok végében vigyázzba vágta magát érkezésükre, eseménytelen őrsege volt.

- El akarta hagyni Lady Nadine a szobáját, Nance kapitány?
 - Nem, Inkvizitor Anya - mondta a kapitány meghajlásából felegyenesedve. - Hálásnak tűnt, hogy valaki foglalkozik a kérésével. Mikor megmagyaráztam neki, hogy gondjaink vannak, és bent kell maradnia a szobájában, megígérte, hogy tartja magát az utasításaimhoz. - Az ajtóra pillantott. - Azt mondta, nem akar engem „vízben hagyni”, és megteszi, amit kértem.

- Köszönöm, kapitány. - Kahlan szünetet tartott, mielőtt kinyitotta az ajtót. - Ha nélkülünk jön ki ebből a szobából, öld meg! Ne tegyél fel kérdést neki, ne is figyelmeztess, csak löved le az íjászokkal!

Mikor a kapitány kérdően felvonta a szemöldökét, Kahlan hozzátette:

- Ha ő jön ki először, az azért lesz, mert bebizonyította, hogy képes mágiát használni, és megölt vele bennünket.

Nance kapitány arca hamuszürkére sápadt. Szótlanul emelte a szívéhez az öklét tisztelgésül.

A vendéglakosztály külső szobája vörössel volt díszítve. A falak bíborszínűek voltak, fehér gipszkoronával díszítve, rózsaszín márvány lambériával és ajtótokokkal. A keményfa padlót szinte teljesen beborította a hatalmas aranszegélyes szőnyeg, amit túlbujánzó levél- és virágminta ékesített. A márványlapos asztal és a rojtos vörös bársonnyal kárpitozott székek aranyozott lábaiba ugyanazt a motívumot faragták, ami a szőnyegen díszlett. Beltéri szobáról lévén szó, ablakai nem voltak. A falakra táncoló fénypázmákat vetített a tucatnyi kristályüveges, reflektoros lámpa.

Kahlan szerint ez a palota legízléstelenebbül díszített szobáinak egyike volt, de voltak diplomaták, akik kifejezetten ilyen színű szobát kértek, mikor a palotai elhelyezésükről egyezkedtek. Ezek úgy érezték, ettől kerülnek megfelelő lelkiállapotba a tárgyalásokhoz. Kahlan mindig gyanakvó volt, mikor olyan küldött érvelését hallgatta, aki a vörös szobák egyikét kérte szálláshelyül.

Nadine nem volt az extravagáns külső szobában. A hálósoba felé nyitva állt az ajtó.

- Elragadó szobák - suttogta Cara -, megkaphatom őket?

Kahlan lepisszentette. Tudta, mire kell a vörös szoba egy Mord-Sithnek. Kahlan óvatosan kitárta a hálósoba

ajtaját. Kahlan a fülén érezte Cara csiklandó leheletét, aki a válla fölött lesett be.

Ha ez egyáltalán lehetséges, a hálósoba még sokkal több volt az érzékeknek, mint a fogadósoba. A vörös motívum jelen volt a szőnyegeken, a hímzett ágyterítőn, a mérhetetlen számú díszes, aranszínű bíborszínű párnán és a csavart oszlopos rózsaszín márványkandalló körül. Kahlan úgy gondolta, ha Cara a vörös bőrruháját viselné, és valaha is el akarna bújni, csak be kellene ülnie ebbe a szobába, és soha senki meg nem találná.

A hálósobában csak a lámpák fele égett. Az íróasztalon és kisebb asztalkákon szárított rózsaszirmokkal teli üvegtálak álltak. A belőlük áradó illat a lámpaolaj szagával együtt átható, súlyos, édeskés keverékké állt össze.

A sarokvasak csikorgására az ágyon heverő nő kinyitotta a szemét, és amint Kahlant meglátta, talpra ugrott. Készen arra, hogy Inkvizítori erejével legyűrje Nadine-t, ha az agresszió legkisebb jelét is mutatná, Kahlan egyik karjával önkéntelenül is távol tartotta Carát az útból. Lélegzetét visszafojtotta, izmai acélrugókként feszültek. Ha ez a nő varázslathoz folyamodik, Kahlannak nagyon gyorsnak kell lennie.

Nadine sietve kidörgölte az álmat a szeméből. Kahlan azonnal tudta, hogy Nadine nem előkelő származású, a habozásból, mikor nem tudta, hogy melyik lábával lépjen előre meglehetősen esetlenül előadott bókolásához. Ez persze nem jelentette azt, hogy nem lehetett a Sötétség Nővére.

Nadine egy pillanatig Carára bámult, mielőtt lesimította ruháját formás csípőin, és megszólította Kahlant:

- Bocsáss meg, királynő, de hosszú utat tettem meg, és egy kicsit lepihentem. Azt hiszem, elbóbiskoltam; nem hallottam a kopogásokat. Nadine Brighton vagyok, királynő.

Nadine újabb suta meghajlása közben Kahlan gyorsan szemügyre vette a szobát. A mosdótál és a kancsó használatlan volt. A törülközők a mosdóállványon tiszták, gondosan összehajtva. Az ágy lábánál kopott gypjú utazótáska hevert. Egy ruhakefén és egy önpoháron kívül semmi idegen tárgy nem volt a vörös bársonyszék és a rojtos mennyezetű baldachinos ágy között álló túlcicomázott asztalkán. Bár kora tavasz volt és a kandallóban nem égett tűz, Nadine nem takarózott be szendergéséhez. Talán azért, vélte Kahlan, hogy bele ne gabalyodjon a takaróba, ha gyorsan kellene mozdulnia.

Kahlan nem kért elnézést azért, hogy kopogás nélkül jöttek be.

- Inkvizítor Anya - mondta kiszámított hangsúllyal Kahlan. Úgy érezte, szükség van rá, hogy egyértelművé tegye a hatalmával járó rejtett fenyegetést. - A királynő csak az egyik, kevésbé... szokásos címem. Jobban ismernek úgy, mint Inkvizítor Anyát.

Nadine elpirult. Az arccsontját és finom vonalú orrát pettyező szeplők beleolvadtak arca vörösébe. Nagy, barna szemeit zavartan szegezte a padlóra. Idegesen beletúrt sűrű, barna hajába, bár az egyáltalán nem tűnt rendezetlennek.

Alacsonyabb volt, mint Kahlan, de hasonló korúnak látszott, esetleg egy pár évvel fiatalabbnak. Bájos fiatal nő volt, és magatartása semmiféle fenyegetésre vagy veszélyre nem utalt. Kahlant azonban nem nyugtatta meg az üde arc, sem az ártatlan viselkedés.

A tapasztalatok keményen megtanították Kahlant. Marlin, a legutóbbi lecke, első látásra aligha tűnt egyébként, mint egy esetlen fiatalembernek. Ennek az ifjú nőnek a kedves szemeiben nem látta ugyan azt az időtlen tekintetet, ami annyira megzavarta, de az éberségét azért nem altatta el.

Nadine visszafordult, és tenyerével sietve elsimogatta az ágyterítő ráncait.

- Bocsáss meg, Inkvizítor Anya! Nem akartam összegyűrni a gyönyörű ágyat. Előbb lekeféltam a ruhámat, hogy ne vigyek rá úti port. A padlóra akartam lefeküdni, de az ágy olyan csábító volt, nem tudtam ellenállni neki, hogy ki ne próbáljam. Remélem, nem bántottalak meg vele.

- Persze, hogy nem. Én hívtalak meg, hogy sajátodként használd a szobát - mondta Kahlan.

Mielőtt Kahlan az utolsó szót kiejthette volna, Cara elsuhant mellette. Bár a Mord-Sithek között nem voltak rangok, Berdine és Raina mindig hallgattak Cara szavára. A d'haraiak között a Mord-Sithek, és különösen Cara tekintélye vitán felüli volt, bár Kahlan senkitől nem hallotta ezt tényszerűen kimondani. Ha Cara azt mondta, „Köpj!”, az emberek köptek.

Nadine a rémülettől kitágult szemekkel nyüsztett fel, mikor a rátámadó bőrruhás Mord-Sithet meglátta.

- Cara! - szólt rá megrovóan Kahlan.

Cara ügyet sem vetett rá.

- Marlin barátod odalent van a veremben. Hamarosan te is csatlakozni fogsz hozzá!

Cara ujját Nadine torkába bökte. Nadine hátratántorodott, és az ágy melletti székbe huppant.

- Au! - kiáltott fel Nadine és dühösen nézett Carára. - Ez fáj! Ahogy Nadine a székről visszatántorodott, Cara páncélos markába kapta a fiatal nő nyakát. Fellendítette Agieljét, és a nagy barna szemek közé szegezte.

- Még el sem kezdtelek bántani.

Kahlan megmarkolta Cara varkocsát és nagyot rántott rajta.

- Így, vagy úgy, de megtanulsz végre engedelmesskedni a parancsoknak!

Cara, még mindig Nadine torkát szorongatva, meglepetten fordult hátra.

- Engedd el. Megmondtam neked, hagyd, hogy én csináljam. Amíg nem tesz valami fenyegető mozdulatot, azt teszed, amit mondtam, vagy odakint vársz. - Cara ellökte magától Nadine-t, amitől az újra visszaesett a székbe.

- Ez egy bajkeverő. Érzem. Hagynod kéne, hogy megöljem.

Kahlan összeszorította az ajkait, mire Cara szemeit forgatva, morogva odébb lépett. Nadine ezúttal lassan állt fel a székből, szemei könnyeztek, köhögött és a torkát masszírozta.

- Miért csináltátok ezt? Én nem ártottam nektek semmit. Nem nyúltam a szép holmijaitokhoz. Ti vagytok a legmodortalanabb emberek, akikkel valaha találkoztam. - Ujjával megfenyegette Kahlant. - Nem lehet magyarázat rá, hogy valakivel így bánjatok.

- Épp ellenkezőleg - mondta Kahlan. - Ma egy elég ártatlannak látszó fiatalember jelent meg a palotában, aki szintén Rahl Nagyurat akarta látni. Kiderült róla, hogy orgyilkos. Carának hála, sikerült megfékeznünk.

Nadine felháborodása valamelyest csillapodott:

- Ó!

- És még nem is ez a legrosszabb - tette hozzá Kahlan. - Bevallotta, hogy van egy társa is - egy vonzó fiatal nő, hosszú barna hajjal.

Nadine abbahagyta a torokdörzsölést, amíg Carára nézett, majd vissza Kahlanra.

- Ó. Nos, azt hiszem, megértem a tévedéseket...

- Te is Rahl Nagyúrral akartál találkozni. Ettől mindenki egy picit ideges lett. Mi itt mindannyian meglehetősen szívünkön viseljük Rahl Nagyúr biztonságát.

- Azt hiszem, értem a zavar okát. Nem sértődtem meg.

- Cara, itt mellettem, egyike Rahl Nagyúr személyi testőreinek - mondta Kahlan. - Biztos vagyok benne, hogy megérted a harcias magatartása okát.

Nadine elvette a kezét a nyakáról, és csipőre tette.

- Persze. Úgy tűnik, pont egy darázsészek közepébe csöppentem.

- Az a gond - folytatta Kahlan -, hogy eddig még nem sikerült meggyőznöd bennünket róla, hogy nem te vagy a másik orgyilkos. A saját érdekedben ajánlom, hogy sürgősen tedd meg.

Nadine pillantása ide-oda repdesett az öt figyelő két nő között.

- Gyilkos? Én?! De hiszen én nő vagyok!

- Akárcsak én - mondta Cara. - Egy olyan nő, aki a véreddel borítja ezt a szobát, amíg csak meg nem mondod nekünk az igazat.

Nadine megpördült, felkapta a széket, és Cara és Kahlan felé döfködött a lábaival.

- Vissza! Figyelmeztetlek benneteket: Tommy Lancaster és Lester barátja egyszer azt hitték, kedvüket tölthetik velem. Azóta mindketten az elülső fogaik segítségével kénytelenek elfogyasztani minden étkezésüket.

- Tedd le azt a széket - sziszegte gyilkos hangon Cara -, vagy a következő étkezéset a szellemek világában fogod elfogyasztani!

Nadine úgy dobta el a széket, mintha lángra kapott volna. Egészen a falig hátrált.

- Hagyjatok békén! Én nem csináltam semmit!

Kahlan gyöngéden belekarolt Carába és visszahúzta.

- Megengeded, hogy Agiel-nővéred intézze ezt a dolgot? - suttogta, egyik szemöldökét felvonva. - Tudom, azt mondtam, „amíg nem tesz valami fenyegető mozdulatot”, de egy szék aligha olyan fenyegetés, amire gondoltam.

Cara bosszúsán elfintorodott.

- Jól van. Egyelőre.

Kahlan Nadine-hoz fordult.

- Felteszek néhány kérdést. Mondj igazat, és ha valóban semmi közöd ahhoz az orgyilkoshoz, őszintén bocsánatot fogok kérni, és mindent megteszek, hogy kárpótoljalak a barátságtalan fogadtatásért. Ha viszont hazudsz nekem, és bántani akarod Rahl Nagyurat, az örök odakint azt a parancsot kapták, hogy ne engedjenek ki élve ebből a szobából. Érted?

Nadine a falhoz lapulva bólintott.

- Azt kérted, hogy Rahl Nagyúrral találkozhass.

Nadine ismét bólintott.

- Miért?

- A kedvesemet keresem. A múlt ősz óta eltűnt. Úgy volt, hogy összeházasodunk, és most utána megyek. - Elsimított egy szemébe bukó hajfürtöt. - Csak nem tudom pontosan, hol keressem. Azt mondták, keressem meg Rahl Nagyurat, és meg fogom találni a kedvesemet.

Nadine szemhéja alatt könny csillant.

- Ezért akartam beszélni ezzel a Rahl Nagyúrral - hogy megkérdezzem, tud-e rajtam segíteni.

- Értem - mondta Kahlan. - Át tudom érezni az aggodalmadat a hiányzó kedvesed miatt. Mi a neve annak a fiatalembernek?

Nadine zsebkendőjét húzott elő a ruhaujjából, és a szemét törölgette vele.

- Richard.

- Richard. Más neve nincs?

Nadine bólintott.

- Richard Cypher.

Kahlannak erővel kellett emlékeztetnie magát, hogy tátva maradt száján át legalább levegőt kéne vennie, de hangot már képtelen volt kipréselni rajta.

- Kicsoda? - kérdezte Cara.

- Richard Cypher. Erdei vezető Szarvasföldön, ahol élek. Ez Nyugatföldön van.

- Hogy érted, hogy úgy volt, hogy összeházasodtok? - nyögte, vagy inkább suttogta ki végre Kahlan. Úgy érezte, a világ ráomlani készül, és ezer dolog örvénylett zűrzavaros összevisszaságban az agyában. - Mondta neked?

Nadine lucskos zsebkendőjét csavargatta.

- Nos, hát... udvarolt nekem... úgy vettem észre... de aztán eltűnt. Aztán jött egy asszony, és azt mondta, hogy nekünk össze kell házasodnunk. Azt mondta, az ég szólt hozzá - valamiféle bűbajos volt. Mindent tudott az én Richardomról. Hogy milyen kedves, meg jóképű, meg erős, meg minden. Rólam is tudott mindenfélét. Azt mondta, az a végzetem, hogy hozzámenjek Richardhoz, Richard végzete meg, hogy a férjem legyen.

- Asszony? - Kahlan nem tudott ennél az egy szónál többet kinyögni.

Nadine bólintott.

- Azt mondta, Shotának hívják.

Kahlan kezei ökölbe szorultak. Hangja visszatért - méreg fröcskölt belőle.

- Shota. Volt még valaki ezzel az asszonnyal, ezzel a Shotával?

- Igen. Egy fura kis... figura. Sárga szemekkel. Kicsit meg is ijedtem tőle, de Shota azt mondta, hogy ártalmatlan. Shota mondta, hogy keressem meg Rahl Nagyurat. Azt mondta, Rahl Nagyúr segít majd megtalálni az én Richardomat.

Kahlan a leírásból felismerte Shota kísérőjét, Samuel. Nadine hangja, amint azt mondja: „az én Richardom”, mennydörgésként visszhangzott a Kahlan belsejében dúló viharban. Erőlködni kellett, hogy nyugodtnak tűnjön a hangja:

- Nadine, várj itt, légy szíves.

- Rendben. - Nadine már összeszedte magát. - Minden rendben? Hiszel nekem, ugye? Minden szó igaz, amit mondtam.

Kahlan nem válaszolt. Kábult tekintetét elfordította Nadineről, és kiviharzott a szobából. Kahlan után sietve Cara csukta be az ajtót.

A külső szobába érve Kahlan szédülten megállt. Könnyben úszó vörös foltokat látott maga körül.

- Inkvizítor Anya - suttogta Cara -, mi baj van? Olyan vörös az arcod, mint a ruhám. Ki az a Shota?

- Shota egy boszorkány.

Cara megmerevedett a hírre.

- És ezt a Richard Cyphert ismered?

Kahlan kettőt is nyelt, hogy a torkában feszülő fájdalmas csomótól meg tudjon szólalni:

- Richardot a mostohaapja nevelte fel. Míg Richard ki nem derítette, hogy Darken Rahl volt az igazi apja, Richard Cyphernek hívták.

5. FEJEZET

- Megölöm - zihálta Kahlan reszelős hangon, a semmibe bámulva. - A puszta kezeimmel szorítom ki belőle a szuszt.

Cara a hálósoba felé fordult.

- Majd én elintézem. Jobb, ha rám hagyod.

Kahlan belekarolt Carába.

- Nem őt. Én Shotáról beszélünk. - A hálósoba ajtaja felé intett: - Ő nem ért semmit ebből az egészből. Nem tudja, kicsoda Shota.

- Tehát te ismered ezt a boszorkányt?

Kahlan keserűt fűjt:

- Ó, igen. Ismerem. Kezdetől fogva próbálta megakadályozni, hogy Richard és én összekerüljünk.

- És miért csinálja?

Kahlan elfordult a hálósobaajtótól.

- Nem tudom. Mindig más okot mond, de néha attól félek, azért, mert magának akarja Richardot.

Cara elfintorodott.

- És ha Rahl Nagyúr elveszi ezt a kis szajhát, hogyan nyerné el ezzel őt az a Shota?

Kahlan legyintett.

- Nem tudom. Shota mindig mesterkedik valamiben. Shota minduntalan bajt kevert nekünk. - Kezeit elszántan szorította ökölbe: - De ezúttal nem fog neki sikerülni. Ha ez lesz az utolsó dolog, amit életemben teszek, akkor is véget vetek a bajkeverésének.

Cara összefont karral fontolgatta a problémát.

- Mit akarsz, mi legyen Nadine-nel? - Kék szemei a hálószoa ajtajára fordultak. - Még mindig az lehet a legjobb, ha... megszabadulunk tőle.

Kahlan ujjaival az ornyergét masszírozta.

- Ez nem Nadine hibája. Ő csak egy gyalog Shota játszmájában.

- Egy gyalogos katona több gondot okozhat, mint egy tábornok haditerve, ha...

Cara elhallgatott és félrebillent fejével fülelni kezdett, mintha a csarnokban lengedező szellő surranását akarná meghallani.

- Jön Rahl Nagyúr.

Kahlan számára nyugtalanító, ha nem egyenesen elbátortalanító volt, ahogy a Mord-Sithek képesek voltak Richard jelenlétét megérezni a közöttük lévő kötés segítségével. Az ajtó kinyílt. Berdine és Raina vonultak be peckesen. Mindketten ugyanolyan szabású, testhez tapadó ruhát viseltek mint Cara, de az övék barna bőrből készült. Valamivel alacsonyabbak voltak Caránál, de nem kevésbé szemrevalóak. Cara hosszú lábú volt, izmos, és egy szemernyi felesleges zsír nem volt rajta. A kék szemű Berdine sokkal gömbölyűbb alkatú volt. Barna haját a Mord-Sithek jellegzetes hosszú farkocsába fonva viselte, akár csak a selymes fekete hajú Raina. Mindhármukat a könyörtelen magabiztosság jellemezte.

Raina sötét szemének metsző pillantásával felmérte Cara vörös ruháját, de nem tett rá megjegyzést. Ő is, Berdine is ádáz, félelmetes arckifejezéssel fordultak egymással szembe az ajtó két oldalán.

- Bejelentem Rahl Nagyurat - mondta Berdine hivatalos hanghordozással. - Az Igazság Keresőjét, az Igazság Kardjának Hordozóját, a Halálhozót, D'Hara Urát, a Középföld uralkodóját, a gár nép parancsolóját, a szabad népek bajnokát, a gonoszok végzetét - átható kék szemeivel Kahlanra pillantott -, és az Inkvizítor Anya jegyesét.

Karjával nagy ívben az ajtó felé intett.

Kahlan nem tudta elképzelni, mi történt. Látta már a Mord-Sitheket különféle hangulatban a parancsolótól a pajkosig, de sohasem látta még őket szertartásosan viselkedni.

Richard bevonult a szobába. Sastekintetét Kahlanra szegezte. A világ mintha megállt volna egy pillanatra, nem létezett semmi más kettőjükön kívül, néma kötelékbe kapcsolódva.

Richard ajkán mosoly ragyogott fel, ott csillogott szemeiben is. A határtalan szerelem mosolya.

Csak ők voltak, ketten. Csak Richard szemei.

Hanem a többi része...

Kahlan szája tátva maradt ámulatában. Kezét a szívére szorította. Mióta csak ismerte, Richard soha nem viselt mást, mint egyszerű erdei öltözkét. De most...

Fekete csizmája volt az egyetlen, amit Kahlan felismert. A csizmák felső részét bőrszíjak fonták be, amelyeket geometriai ábrákkal kivert ezüst jelvények fogtak össze. A szíjak új fekete gyapjúnadrágon kanyarogtak feljebb. Fekete inge fölött fekete, szimbólumokkal díszített széles arany szegéllyel kivert, felhasított oldalú zubbonyt viselt. A pompás zubbonyt széles, sokrétegű bőrv fogta össze, amelyen további ezüstjelvények díszeltek, és kétoldalt arannyal hímzett erszények lógtak róla. Az ősi domborműves kardszif a jobb vállán futott keresztbe, rajta függött az Igazság Kardjának arannyal és ezüsttel kivert hüvelye. Csuklóin bőrrel párnázott széles ezüst karkötők villogtak, egymásba fonódó láncszemeik körül további furcsa szimbólumokkal. Széles vállaira palást borult, amit mintha arany szálból szőttek volna.

Egyszerre nemesnek és félelmetesnek tűnt. Királyi és halálos. Mintha királyok parancsolója volna. És mint egy látomás, amelynek a próféciák adtak nevet: a Halálhozó.

Kahlan soha nem hitte volna, hogy Richard lehet csinosabb, mint amilyennek mindig is látta. Parancsolóbb. Imponálóbb. Hát tévedett.

Kahlan még mindig az állkapcsával birkózott, hogy szavakat préseljen ki rajta, amiket meg sem talált, mikor Richard átsietett a szobán, lehajolt, és halántékon csókolta.

- Helyes - jelentette ki Cara. - Szüksége volt rá: fájt a feje.

Szemöldökével Kahlan felé intett:

- Jobb már?

Kahlan elakadt lélegzettel, Carát meg sem hallva futtatta végig Richardon az ujjait, mintha azt akarná eldönteni, látomás-e, aki előtte áll, vagy valóság.

- Tetszik? - kérdezte Richard.

- Tetszik?! Jóságos szellemek... - lehelte Kahlan.

Richard felkuncogott:

- Akkor ezt igennek veszem.

Kahlan azt kívánta, bár mindenki hirtelen eltűnne rajtuk kívül.

- Na, de Richard, mi ez? Honnan vetted ezt mind?

Egyszerűen nem tudta elvenni a kezét Richard mellkasáról. Szerette érezni, ahogy lélegzik. Szerette érezni a szívdobogását is. És érezte a saját szíve dobolását is.

- Nos - mondta Richard - úgy tudom, szeretnél volna nekem valami új ruhát.

Kahlan nagy nehezen elszakította tekintetét Richard testéről, és felnézett a szürke szemekbe.

- Micsoda? Én soha nem mondtam ilyet.

Richard felnevetett.

- Azok a gyönyörű zöld szemeid mondták. Amikor ránéztél az öreg erdei ruháimra, a szemeid teljesen érthetően beszéltek.

Kahlan egy lépést hátralepett, és az új ruhák felé intett.

- Honnan vetted ezeket?

Richard megfogta Kahlan kezét, másik kezével felemelte az állát, és mélyen a szemébe nézett.

- Te olyan gyönyörű vagy. Csodálatosan fogsz kinézni a kék esküvői ruhádban. Azt akartam, hogy magához az Inkvizitor Anyához méltó kinézetű legyek, mikor összeházasodunk. Gyorsan megcsináltattam, hogy ne kelljen késleltetni az esküvőt.

- A varrónők csinálták neki. Meglepetésnek szántuk - mondta Cara. - Nem árultam el a titkodat, Rahl Nagyúr. Mindent megpróbált, hogy kiszedje belőlem, de nem mondtam el neki.

- Köszönöm, Cara! - nevetett Richard. - Fogadom, nem volt könnyű.

Kahlan együtt nevetett vele.

- Hát ez csodálatos. Wellington asszony csinálta ezt az egészet?

- Nos, nem egészen. Elmondtam neki, mire gondolok, aztán ő, meg a többi varrónők munkához láttak. Azt hiszem, egész jó munkát végeztek.

- Gratulálni fogok neki. Vagy inkább megölelem. - Kahlan hüvelyk- és mutatóujja között megmorzsolgatta a palástot. - Ezt ő csinálta? Még sohasem láttam ehhez foghatót. El sem tudom hinni, hogy ezt ő csinálta.

- Hát nem is - ismerte be Richard. - Ezt, meg még egy pár másik dolgot a Varázslók Tornyából hoztam.

- A Toronyból! Mit kerestél te odafönt?

- Mikor korábban ott jártam, jártam azokban a szobákban, ahol a varázslók laktak. Visszamentem, hogy jobban megvizsgáljam azokat a dolgokat, amik egykor hozzájuk tartoztak.

- Ezt mikor csináltad?

- Pár nappal ezelőtt. Te el voltál foglalva, az új szövetségeseink néhány hivatalnokával találkozót.

Kahlan összevont szemöldökkel vizsgálgatta az öltözetet.

- Az akkori varázslók ilyen ruhákat viseltek? Mindig azt hittem, a varázslók egyszerű köntösben jártak.

- A legtöbbször igen. Ezt csak egyikük viselte.

- Miféle varázsló viselt ilyen öltözetet?

- A harci mágus.

- A harci mágus! - suttogta Kahlan döbbsen. Bár Richard alig tudta, hogyan kell használnia a Tehetségét, közel háromezer éve ő volt az első, aki harci mágusnak született.

Kahlan ezernyi kérdést akart egyszerre feltenni, de rádöbbsen, hogy pillanatnyilag fontosabb dolgokkal kell törődniük. Jó kedve lelohadt.

- Richard! - Nem nézett a szemébe. - Van itt valaki, aki látni szeretne téged.

Hallotta, hogy megcsikordul a hálószoza ajtaja.

- Richard? - Az ajtóban Nadine állt, ujjai közt reménykedve gyűrögette a kendőjét. - Richard hangját hallottam.

- Nadine?

Nadine szemei akkorára kerekedtek, mint egy sanderi aranytallér.

- Richard.

Richard udvariasan mosolygott:

- Nadine.

Nos, legalábbis Richard szája mosolygott. Szemeiben viszont nyoma sem volt mosolynak. Ilyen arckifejezést Kahlan még soha nem látott Richardon. Látta már Richardot haragosnak, látott rajta az Igazság Kardjának mágiája által táplált halálos dühöt, mikor mágia táncolt fenyegetően a tekintetében, és látta a halálos nyugalmat az arcán, amikor a kard pengéjét fehérre változtatta. Az elkötelezettség és az elhatározás dühében Richard tudott ijesztőnek látszani.

De egyetlen eddig megismert arckifejezése sem volt olyan rettenetes, mint amit Kahlan most látott rajta.

Ez nem a szemeiből sugárzó halálos düh volt, vagy végzetes eltökéltség. Ez valahogyan még rosszabb volt. Az az üres mosoly, az a mély érdektelenség a szemeiben, az valami rémítő volt.

Az egyetlen rosszabb dolog, amit Kahlan el tudott képzelni, ha őrá vetett volna Richard ilyen tekintet. Az a tekintet, annyira érzélem nélküli, ha őt éri, összetörte volna Kahlan szívét.

Nadine láthatóan nem ismerte annyira Richardot, mint Kahlan. Ő nem látott meg mást, mint a mosolyt Richard arcán.

- Ó, Richard!

Nadine átrohant a szobán, és Richard nyakába csimpaszkodott. Úgy tűnt, combjaival is kész helyben átölelni.

Kahlan kinyújtott karral állította meg Carát, mielőtt az egy lépésnél többet tehetett volna.

Kahlannak erőt kellett vennie magán, hogy helyben maradjon, és ki ne nyissa a száját. Annak ellenére, amit ő és Richard egymásnak jelentettek, Kahlan tudta, ez most olyasvalami, amibe ő nem szólhat bele. Ez Richard múltja volt, és bármennyire ismerte is Richardot, múltjának - legalábbis romantikus múltjának - legnagyobb része ismeretlen terület maradt számára. Eddig a pillanatig ez nem tűnt fontosnak.

Mivel attól tartott, hogy esetleg rosszat talál mondani, Kahlan nem szólt semmit. Sorsa Richard kezében volt, meg azéban a gyönyörű nőben, aki most ezeket a kezeket éppen Richard nyaka köré fonta - s ami még rosszabb, úgy tűnt, sorsa ismét Shota kezeiben van.

Nadine csókokkal borította Richard nyakát, míg a férfi próbálta arcát távol tartani tőle. Végül Richard Nadine derekára téve kezeit, eltolta őt magától.

- Nadine, mit keresel te itt?

- Téged, te buta - súgta Nadine halk lehelettel. - Mindenki meglepődött, aggódtunk, amikor eltűntél a múlt őszön. Apámnak hiányoztál - nekem is hiányoztál. Senki sem tudta, mi történt veled. Zedd is eltűnt. A határ leomlott, aztán te eltűntél, meg Zedd is, meg a bátyád. Tudom, hogy zaklatott voltál, mikor apádat megölték, de azt nem vártuk, hogy elmenekülsz - szavai lázas izgalmában összefolytak.

- Hát ez hosszú történet, és téged biztosan nem érdekelné.

Mintha Richardot akarná igazolni, Nadine meg se hallotta a szavait, csak fecsegett tovább.

- Annyi dolgom volt, először is, meg kellett ígertetnem Cindy Hamiltonnal, hogy téli gyökereket fog hozni apunak. Magán kívül volt, hogy nem hozol neki olyan különleges növényeket, amiket úgy tűnik, rajtad kívül más nem tud megtalálni. Megtettem minden tőlem telhetőt, de én nem ismerem úgy az erdőt, mint te. Apu azt reméli, hogy Cindy helyettesíthet téged, amíg haza nem tudlak vinni. Aztán azon kellett gondolkodnom, mit hozzak magammal, és merre menjek. Olyan sokáig kerestelek. Azért jöttem, hogy valami Rahl Nagyúrral beszéljek, reméltem, hogy segít megtalálni téged. A világért sem reméltem volna, hogy előbb megtalállak, mint hogy vele beszéltem.

- Én vagyok Rahl Nagyúr.

Úgy látszott, Nadine ezt sem hallja. Hátralépett, és tetőtől talpig végigmérte Richardot.

- Richard, mit keresel te itt ebben a ruhában? Kinek akarsz látszani? Öltözz át. Hazamegyünk. Most már minden rendben lesz, hogy megtalálalak. Hamarosan otthon leszünk, és minden úgy lesz, mint régen. Összeházasodunk és...

- Micsoda?!

Nadine pislogott.

- Házasság. Összeházasodunk, és lesz házunk, meg minden. Építhetsz egy jobbat - a régi házad már nem lesz jó. Gyerekeink lesznek. Sok gyerek. Fiúk. Sok fiú. Nagyok, és erősek, mint az én Richardom - sugárzott a mosolya. - Szeretlek, én Richardom. Végre összeházasodunk.

Richard mosolya, akármilyen üres is volt, végleg eltűnt, és helyére komor, mogorva kifejezés költözött.

- Honnan támadt efféle gondolatod?

Nadine nevetett, és ujját játékosan végigfuttatta Richard mellkasán. Végre körbetekintett. Senki még csak nem is mosolygott. Nevetése elhalt, és Richard tekintetében keresett menedéket.

- De hát, Richard... te és én. Ahogy mindig is gondoltuk. Összeházasodunk. Végre. Ahogy mindig is akartuk.

Cara Kahlanhoz hajolt, és a fülébe súgta:

- Hagynod kellett volna, hogy megöljem.

Richard metsző pillantásától azonban lehervadt az önelégült vigyor Cara ajkáról, és arcából kifutott a vér. Richard visszafordult Nadine-hoz.

- Honnan vetted ezt az ötletet?

Nadine megint Richard öltözékét nézegette.

- Richard, elég nevetségesnek látszol ebben a ruhában. Néha kételkedem, van-e egy csepp józan eszed is? Mi a csudát játszod itt a királyt? És honnan vettél ilyen kardot? Richard, én tudom, hogy te soha nem lopnál, de neked nincs annyi pénzed, amennyibe egy ilyen fegyver kerül. Ha fogadáson nyerted, vagy valami ilyesmi, eladhatod, és vehetünk...

Richard vállon ragadta Nadine-t és megrázta.

- Nadine! Mi soha nem jegyeztük el egymást, még csak szó sem volt róla. Hogy juthatott az eszedbe ilyen ostobaság? Mit csinálsz te itt?

Nadine végül elbátortalanodott Richard mogorva tekintetétől.

- Richard! Hosszú utat tettem meg. Soha nem jártam még Szarvasföldön kívül. Nehéz út volt. Számodra ez semmit sem jelent? Nem számít semmit? El nem jöttem volna, ha nem téged kell megtalálnom. Szeretlek téged, Richard!

Ulic lépett be, Richard két óriás testőrének egyike. Le kellett hajolnia, hogy átférjen az ajtófélfá alatt.

- Rahl Nagyúr, ha nincs más dolgod, Kerson tábornok szeretne beszélni veled. Van egy problémája.

Richard haragosan pillantott Ulicra.

- Várjon egy percet.

Ulic, aki nem szokta meg Richardtól az efféle vészjósló tekintetet, vagy hangsúlyt, meghajolt:

- Megmondom neki, Rahl Nagyúr!

Nadine mezzavarodva nézte, ahogy a hústorony meghajolva kihátrál az ajtón.

- Rahl Nagyúr?! Richard, a jó szellemek nevére, miről beszélt ez az ember? Miféle kalamajkába keverted magad?! Te mindig olyan józan ember voltál. Mit tettél? Miért csapod be ezeket az embereket? Kinek a szerepét játszod?

Úgy tűnt, Richard lecsillapodott egy kissé, és hangjában fáradtság csengett.

- Ez hosszú történet, Nadine, és most nem vagyok olyan hangulatban, hogy elmeséljem. Attól félek, nem vagyok már ugyanaz az ember... Régen volt már, hogy eljöttem hazulról. Sok minden történt azóta. Sajnálom, hogy hiába tettél meg ekkora utat, de ami valaha köztünk volt...

Kahlan azt várta, hogy itt Richard legalább egy zavart pillantást vet majd rá, de semmi ilyet nem kapott.

Nadine egy lépést hátrált. Körbenézett az őt figyelő arcokon: Kahlan, Cara, Berdine, Raina és a nagy darab, hallgatag Egan hátul az ajtónál. Magasba emelte széttárt kezeit.

- Mi baj van veletek, emberek? Mit gondoltok, ki ez az ember itt? Ő Richard Cypher, az én Richardom! Csak egy erdei vezető - egy senki! Csak egy egyszerű fiú Szarvasföldről, aki úgy tesz, mintha valaki fontos ember lenne. Nem az! Vakok vagy bolondok vagytok mindnyájan? Ő az én Richardom, és össze fogunk házasodni vele.

A csendet végül Cara törte meg.

- Mindannyian jól tudjuk, ki ez az ember. Úgy látom, te nem tudod. Ő Rahl Nagyúr, D'Hara Ura és uralkodója annak, amit valaha Középföldnek neveztek. Legalábbis azoknak a részeknek, amelyek eddig behódoltak neki. Ebben a szobában, ebben a városban mindenki az életét adná a biztonságáért. Többel tartozunk neki, mint a hűségünkkel; az életünkkel tartozunk neki.

- Nem lehetünk mások, mint akik vagyunk - mondta Richard Nadine-nek -, sem többek, sem kevesebbek. Ezt egyszer egy nagyon bölcs asszony mondta nekem.

Nadine hitetlenkedve motyogott valamit, de Kahlan nem értette a szavait.

Richard átkarolta Kahlan derekát. Ebből a szelíd érintésből Kahlan a szerelem és a bátorítás üzenetét érezte ki, és hirtelen mélységes sajnálatot érzett ez iránt a nő iránt, aki itt áll idegenekkel körülvéve, és szívének ilyen személyes titkait tárja fel.

- Nadine! - mondta Richard csendesen. - Ez itt Kahlan, az a bölcs asszony, akiről beszéltem. Az asszony, akit szeretek. Kahlan, nem Nadine. Kahlan és én hamarosan összeházasodunk. Rövidesen elutazunk a Sáremberekhez, ott tartjuk az esküvőt. Ezt a világon semmi nem tudja megváltoztatni.

Nadine szinte félt elvenni a tekintetét Richardról. Attól félt, ha megteszi, igazzá válik, amit Richard mondott.

- A Sáremberekhez? A jó szellemek nevére, mi az, hogy Sáremberek? Rémesen hangzik. Richard, te...

Úgy látszott, végre összeszedi magát. Ajkát összeszorította, és hirtelen elkomorodott

- Richard Cypher! Én nem tudom, miféle ostoba tréfát üzöl itt velem, de elegendő van belőle. Hallgass rám, te nagy darab mamlasz! Csomagolj össze! Hazamegyünk!

- Én itthon vagyok, Nadine.

Nadine erre már nem talált választ.

- Nadine, ki mondta neked ezt... ezt az egész házasságdolgot?

Nadine-ben kialudt a tűz.

- Egy Shota nevű bűbajos.

Kahlan megfeszült a név hallatán. Shota volt az igazi veszedelem. Nem számít, mit mond vagy mit akar Nadine, csak Shotának volt hozzá elég hatalma, hogy bajt keverjen.

- Shota. - Richard megtörölte a homlokát. - Shota. Tudhattam volna.

Aztán Richard olyat tett, amire Kahlan a legkevésbé számított: nevetni kezdett. Ott állt hátravetett fejjel, mindenki szeme láttára, és hahotázott.

Ettől Kahlan félelmei varázslatos módon egy csapásra elillantak. Az, hogy Richard egyszerűen kinevette, amit Shota tehet ellenük, valahogy egyszeriben jelentéktelenné zsugorította a veszélyt. Szíve könnyűvé vált. Richard azt mondta, a Sáremberek összeadják őket, ahogy mindketten akarták, és az, hogy Shota másként szeretné, egy nevetésnél nem ér meg többet. Richard karja szerető öleléssel fonódott szorosabbra dereka körül, és Kahlan érezte, hogy arca megfeszül saját önkéntelen mosolyától.

Richard bocsánatkérően intett:

- Bocsáss meg, Nadine! Nem rajtad nevetek. Csak arról van szó, hogy Shota már túl hosszú ideje szórakoztat bennünket az ő kis trükkjeivel. Szerencsétlen dolog, hogy pont téged használt fel a mesterkedéseire, de ez csak egyike az ő származékos kis játékaiknak. Shota boszorkány.

- Boszorkány? - suttogta Nadine.

Richard bólintott.

- Régebben sikerült már becsapnia minket az ő kis színjátékaival, de ezúttal nem fog menni neki. Többé nem törődöm vele, mit mond Shota. Nem veszek részt többet a kised játékában.

Nadine zavarodottnak látszott.

- Boszorkány? Mágia? Mágiát használt rajtam? De hiszen azt mondta, az ég szólt hozzá!

- Úgy? Nos, hát, engem az sem érdekel, ha maga a Teremtő szólt hozzá.

- Azt mondta, a szél üldöz téged. Aggódtam miattad. Segíteni akartam.

- A szél üldöz engem? Hát ő mindig kitalál valamit.

Nadine elfordította a tekintetét.

- De mi lesz velünk...?

- Nadine, nincs olyan, hogy „velünk” - hangjába visszatért az éles tónus. - Ha valakinek, hát neked ezt tudnod kell.

Nadine sértődötten szegte fel az állát.

- Nem tudom, miről beszélsz.

Richard nézte Nadine-t egy ideig, mintha azon töprengene, mondjon-e még többet is. Végül csak annyit mondott:

- Ahogy gondolod, Nadine.

Most először, Kahlan kínosan érezte magát. Bármit jelentett is ez a szóváltás, betolakodónak érezte magát, hogy meghallotta. Láthatóan Richard is kényelmetlenül érezte magát.

- Sajnálom, Nadine, de dolgom van. Ha segítségre van szükséged, hogy hazajuss, megteszem, amit tudok. Bármire lenne szükséged - ló, felszerelés, akármi. Mondd meg mindenkinek Szarvasföldön, hogy jól vagyok, és mindenkit üdvözlök.

A várakozó Ulichoz fordult.

- Kerson tábornok itt van?

- Igen, Rahl Nagyúr.

Richard lépett egyet az ajtó felé.

- Az lesz a legjobb, ha megyek, és megnézem, mi a problémája.

Kerson tábornok azonban már be is lépett, amint a nevét hallotta. Egy fejjel alacsonyabb volt Richardnál és már jócskán öszült, de fényezett bőr egyenruhájában tiszteletet parancsoló figura volt. Felső karja teli volt sebhelyekkel, a kis fehér barázdák kilátszottak páncélinge rövid ujjá alól. Tisztelgésül szívére szorította az öklét.

- Rahl Nagyúr, beszélnünk kell.

- Jó. Beszélj.

A tábornok habozott.

- Úgy értem, négy szemközt.

Richard láthatóan nem volt olyan hangulatban, hogy huzakodni kezdjen a tábornokkal.

- Itt nincsenek kémek. Beszélj.

- Az emberekről van szó, Rahl Nagyúr. Sok a beteg közöttük.

- Betegek? Mi bajuk van?

- Nos, Nagyuram, arról van szó... vagyis hogy...

Richard összevonta a szemöldökét.

- Ki vele.

- Rahl Nagyúr - Kerson tábornok a körülöttük álló nőkre pillantott, majd megköszörülte a torkát -, a seregem több, mint fele - szóval, hát szolgálatra alkalmatlan. Nyögnek, kuporognak, legyengültek a hasmenéstől.

Richard szemöldöke kisimult.

- Ó. Hát sajnálom. Remélem, hamarosan jobban lesznek. Nyomorult egy állapot.

- Az ilyesmi nem szokatlan a hadseregben, de ekkora méretekből igen, és mivel annyi embert érint, tennünk kell valamit.

- Nos, legyen gondod rá, hogy eleget igyanak. Tájékoztass rendszeresen az állapotukról.

- Nagyuram valamit tennünk kell. *Most*. Nem hagyhatjuk ennyiben.

- Tábornok, ez azért nem olyan, mintha a foltos láz ütött volna ki köztük.

Kerson tábornok összekulcsolta a kezét a háta mögött és türelmeset sóhajtott.

- Rahl Nagyúr! Reibisch tábornok azt mondta nekünk, mielőtt elment délre, hogy hallani akarod a tisztjeid véleményét, amikor szerintük fontos dologról van szó. Azt mondta, lehet, hogy dühös leszel, ha nem teszik, amit mondunk, de nem fogsz megbüntetni azért, mert elmondtuk a véleményünket. Azt mondta, szeretné ismerni a véleményünket, mert több tapasztalatunk van a csapatok irányításában és a katonákkal való bánásban, mint neked.

Richard végighúzta keze fejét a száján.

- Igazad van, tábornok. Tehát, mi az a létfontosságú dolog?

- Nos, Nagyuram, én egyike vagyok a Shinavont tartományi lázadás hőseinek. Ez D'Harában van. Akkoriban még hadnagy voltam. Ötszázan voltunk, amikor elértük a lázadók táborát. Hétezer ember egy csenevész kis

erdőcskében. A hajnal első fényénél támadtunk, és a lázadásnak vége volt, mielőtt a nap lement.

- Lenyűgöző, tábornok.

Kerson tábornok megrántotta a vállát.

- Nem igazán. Szinte minden emberüknek a bokája körül harmonikázott a nadrágja. Próbáltál már valaha harcolni, mikor a görcs csavargatta a beleidet?

Richard beismerte, hogy még nem.

- Mindenki hősöknek nevezett bennünket, de nem kell ahhoz hős, hogy széthasítsa egy ember koponyáját, aki annyira legyengült a hasmenéstől, hogy a fejét is alig bírja felemelni. Nem vagyok büszke rá, amit akkor tettünk, de ez volt a kötelességünk. Végül is megfékeztük a lázadást, és megakadályoztunk egy sokkal nagyobb vérontást, ami kétségtelenül bekövetkezett volna, ha az embereik meggyógyulnak és elmenekülnek előlünk. Nem lehet tudni, mit tettek volna, mennyivel több halálos áldozat lett volna.

De nem menekültek meg. Legyőztük őket, mert betegek voltak a hasmenéstől, és lábra sem bírtak állni. - Karjával széles gesztust írt le, mintegy jelezve a körülöttük lévő vidéket. - Az embereimnek több mint fele használhatatlan. Nem vagyunk teljes sereg, mert Reibisch délre ment. A maradék nincs harcképes állapotban. Valamit tennünk kell. Ha egy nagyobb sereg most támad meg minket, bajban vagyunk. Sebezhetőek vagyunk. Elveszíthetjük Aydindril. Hálás lennék, Nagyuram, ha tudnál valamit, amivel javíthatnánk a helyzeten.

- Miért hozzám fordultál ezzel? Nincsenek gyógyítók?

- A mi gyógyítók az acél okozta bajok gyógyításához értenek. Megpróbáltunk elmenni a az itteni füvesekhez és gyógyítókhoz Aydindrilben, de ilyen számú beteg gyógyításához hozzá se tudtak kezdeni. - Vállat vont. - Te Rahl Nagyúr vagy. Gondoltam, tudni fogod, mit kell tenni.

- Igazad van, a füveseknek nincs semmijük ekkora mennyiségben. - Richard gondolataiba merülve az alsó ajkát csipkedte.

- A fokhagyma segít rajtuk, ha eleget esznek belőle. Az áfonya is jót tesz. Adj sok fokhagymát az embereidnek, és etess velük áfonyát is. Azokból lesz elég a környéken.

A tábornok kétkedő fintorral hajolt közelebb.

- Fokhagyma és áfonya? Komolyan beszélsz?

- Nagyapám tanított meg a gyógynövények és orvosszerek ismeretére. Bízz bennem, tábornok, menni fog. Sok tannin-teát is igyanak, csertölgyfa kérgéből. A fokhagyma, áfonya és tölgykéregtea rendbe hozza őket. - Hátranézett a válla fölött. - Igazam van, Nadine?

Nadine bólintott.

- Ezek jók lesznek, de még egyszerűbb lenne, ha porított keserűfűgyökeret is tudnál adni nekik.

- Gondoltam rá, de az évnek ebben a szakában nem találnék elég keserűfűvet, a füveseknek meg messze nincsen elegendő készletük.

- Por formában nem olyan sok kell belőle, és az lenne a legjobb - erősködött Nadine. - Hány emberről van szó, uram?

- Az utolsó jelentés szerint ötvenezer körül voltak - mondta a tábornok. - Mostanra? Ki tudja?

Nadine szemöldöke a nagy szám hallatán meglepetésében a homlokára szaladt.

- Életemben nem láttam még ennyi keserűfűvet. Öregemberek lennének, mire ennyit össze lehetne gyűjteni. Akkor Richardnak igaza van: fokhagyma, áfonya és csertölgykéreg tea. Fekete nadály tea is jó lenne, de senki nem tud ennyit összeszedni. A legjobb esélyük a csertölgy lenne, csak azt meg nem könnyű találni. Ha nincs a környéken csertölgy, a nyílfá is jobb, mint a semmi.

- Láttam csertölgyeket fent a hegygerincen, északkeletre - mondta Richard.

Kerson tábornok megvakarta a borostáját.

- Mi az a csertölgy?

- Egy tölgyfafajta. Az a fajta tölgy, amire az embereidnek szüksége van. Sárgás színű belső hancsa van, abból kell főzni a teát.

- Egy fa. Rahl Nagyúr, tízféle acélt tudok megkülönböztetni a fogásáról az ujjaim között, de egyik fát a másiktól akkor sem tudnám, ha még egy szemem volna.

- Biztos vannak embereid, akik ismerik a fákat.

- Richard - szólt közbe Nadine. - Ezt a fát mi, Szarvasföldön csertölgynek hívjuk. Idejövet gyűjtöttem növényeket, amelyeknek ismerem a nevét, de az emberek, akikkel találkoztam, másképp hívták. Ha ezek az emberek nem a megfelelő fa kérgéből kapnak teát, a legtöbb, amit remélhetünk, hogy bajuk nem lesz tőle, de a gondjukat nem fogja megoldani. A beleiken segít a fokhagyma és az áfonya, de folyadékpótlásra is szükségük van: a teától visszanyerik az elvesztett folyadékot, és segít a felépülésükben.

- Igen, tudom. - Richard megdörzsölte a szemét. - Tábornok, szedj össze egy csapatot, úgy ötszáz ember körül, kocsikat és külön máháslovakat, ha nincs elég kocsi. Tudom, hol vannak azok a fák. Majd elvezetem őket oda.

Richard magában csendesen nevetett:

- Aki egyszer erdei vezető volt, az is marad.

- Az emberek nagyra fogják értékelni, hogy Rahl Nagyúr törődik a hogylétükkel - mondta a tábornok. - Én biztos, hogy méltányolom, Nagyuram!

- Köszönöm, tábornok. Szedj össze mindent, ami kell, és hamarosan találkozunk az istállóknál. Még sötétedés előtt fel akarok érni oda. Azok a hágók nem arra valók, hogy éjszaka botladozzunk rajtuk. Különösen nem kocsikkal. Majdnem telihold van, de annak a fénye nem lesz elég.

- Készen leszünk, mielőtt innen sétálva kiérsz, Rahl Nagyúr.

Gyors tisztelgés után a tábornok eltűnt. Richard újabb üres mosolyt villantott Nadine felé.

- Köszönöm a segítséget!

Aztán minden figyelmét a vörös bőrruhás Mord-Sith felé fordította.

6. FEJEZET

Richard megmarkolta Cara állkapcsát, és felemelte a fejét, hogy jobban lássa a vértől szivárgó vágást az arcán.

- Mi ez?

Cara összenézett Kahlannal, mikor Richard elengedte.

- Egy ember nem fogadta meg a tanácsomat.

- Úgy. Lehet, hogy nem tetszett neki a vörös bőrruhád.

Richard Kahlanra nézett.

- Mi történik itt? A palota teli van ideges örökkel, akik még engem is megállítottak idefelé jövet. Íjászosztagok őrzik a lépcsőket, és azóta nem láttam ennyi kivont acélt, mióta a Falka Vére megtámadta a várost.

Szemeiben ismét az a ragadozó kifejezés ült.

- Ki van odalenn a veremben?

- Mondtam neked - suttogta Cara Kahlannak -, mindig rájön.

Kahlan azt mondta Carának, ne említse Richardnak Marlint, mert attól félt, hogy Marlin valamiképpen bánthatja Richardot. Mióta azonban Marlin felfedte, hogy második orgyilkos is van, a dolgok megváltoztak. Kahlan meg kellett hogy mondja Richardnak, hogy egy Sötétség Nővére szabadon járkal a városban.

- Egy orgyilkos jött, hogy megöljön téged. - Kahlan egy fejbiccentéssel Cara felé intett. - Ez a kis Máguskisasszony itt rávette, hogy használja a mágiát ellene, hogy így aztán elfoghassa. A biztonság kedvéért levittük a verembe.

Richard Carára nézett, mielőtt válaszolt Kahlannak.

- Kis Máguskisasszony, mi? Miért hagyta, hogy megtegye?

- Azt mondta, hogy meg akar ölni téged. Cara úgy döntött, hogy a maga módján vallatja ki.

- Gondolod, hogy szükség volt erre? - fordult Richard Carához. - Egész hadseregünk van. Egy ember nem képes végezni velem.

- Azt is mondta, hogy az Inkvizítor Anyát is meg akarja ölni.

Richard arca elsötétült.

- Akkor remélem, nem a gyengéd oldaladat mutattad neki!

- Nem, Rahl Nagyúr - mosolygott Cara.

- Richard - szólalt meg Kahlan -, a helyzet még ennél is rosszabb. Az az ember egy varázsló a Próféták Palotájából. Azt mondta, hogy egy Sötétség Nővérevel együtt jött. A Nővért még nem találtuk meg.

- A Sötétség Nővére. Nagyszerű. Hogy jöttetek rá, hogy ez az ember orgyilkos?

- Akár hiszed, akár nem, bejelentette. Azt állítja, Jagang küldte, hogy megöljön téged és engem, és hogy az volt a parancsa, hogy fedje fel magát, ha bejut az Inkvizítorok Palotájába.

- Akkor Jagang valódi terve nem az volt, hogy ez az ember megöljön bennünket; Jagang nem ilyen ostoba. Mi dolga van ennek a Sötétség Nővérenek itt Aydindrilben? Mit mondott az ember? A nővér is azért jött, hogy megöljön bennünket, vagy valami más célja van?

- Úgy tűnt, Marlin nem tudja - mondta Kahlan. - Azok után, amit Cara művelt vele, én hiszek neki.

- Melyik az a Nővér? Hogy hívják?

- Marlin nem tudta a nevét.

Richard bólintott.

- Ez elképzelhető. Mióta volt már a városban, mikor felfedte magát?

- Nem vagyok egészen biztos benne. Úgy vélem, néhány napja.

- Akkor miért nem jött azonnal a palotába, mikor megérkezett?

- Nem tudom - mondta Kahlan. - Nem kérdeztem meg tőle.

- Meddig volt együtt a Nővérral? Mit csináltak, amíg együtt voltak?

- Nem tudom. - Kahlan habozott. - Azt hiszem, nem gondoltam rá, hogy megkérdezzem.

- Nos, ha együtt jöttek, a Nővér biztosan mondott *valamit* neki. A Nővért kellett a vezetőjüknek lenni. Mit mondott neki a Nővér?

- Nem tudom.

- Felkeresett valakit ez a Marlin, amíg a városban volt? Találkozott valakivel? Hol lakott?

A Kereső volt az, aki most kikérdezte Kahlant, nem Richard. Még akkor is, ha fel sem emelte a hangját, és nem használt fenyegető hangsúlyt. Kahlannak égett a füle a szégyentől.

- Nem jutott eszembe... hogy megkérdezzem.

- Mit csináltak, amíg együtt voltak? Hozott magával a Nővér valamit? Vásárolt-e valamit, átvett-e valamit, vagy beszélt-e valakivel, aki esetleg a csoport újabb tagja lehet? Van-e bárki más is, akit meg kellett volna ölniük?

- Én... nem...

Richard a hajába túrt.

- Az ember nyilvánvalóan nem küld egy orgyilkost csak azért, hogy feladja magát az öröknek a kiválasztott áldozat ajtaja előtt. Lehet, hogy Jagang valami mást csináltatott ezzel az emberrel, mielőtt az a palotába jött, és miután teljesítette a feladatát, Jagang azt akarta, hogy Marlin idejöjjön, mi megöljük, és ezzel minden esélyünket elveszítjük arra, hogy rájöjjünk, mi is folyik itt, mielőtt a Nővér teljesítené a valódi küldetést. Jagangot bizonyára nem érdekli, ha egyik gyalogját le is vesszük a tábláról. Marad neki elég, és számára az emberi élet semmit sem jelent.

Kahlan az ujjait tördelte a háta mögött. Határozottan ostobának érezte magát. Ehhez hozzásegítette Richard összeráncolt szemöldöke mögül ráirányzott átható tekintete is.

- Richard, tudtuk, hogy van odafönt egy nő, aki téged akar látni, pont, ahogy Marlin is kérte. Nem tudtuk, kicsoda Nadine. Marlin nem tudta a Nővér nevét, de leírást adott róla: fiatal, csinos, és hosszú, barna haja van. Attól tartottunk, hogy Nadine lehet a Nővér, hogy máris itt van közöttünk, ezért otthagytuk Marlint, és feljöttünk, hogy intézkedjünk Nadine dolgában. Ez volt a fontosabb: megállítani a Sötétség Nővérét, ha már itt lenne a palotában. Majd később feltesszük ezeket a kérdéseket Marlinnak. Nem fog elmenni sehová.

Richard sólyompillantása ellágyult, és mély, elmélkedő lélegzetet vett.

- Jól csináltátok. Igazatok van: a kérdések kevésbé fontosak voltak. Sajnálom; tudnom kellett volna, hogy azt tettétek, ami a legjobb volt. - Intőn emelte fel az ujját. - Hagyjátok rám ezt a Marlin fickót.

Richard Carára villantotta ragadozómadár-pillantását.

- Nem akarom, hogy te és Kahlan lemenjeteك hozzá. Érted? Bármi történhet.

Cara habozás nélkül életét adta volna, hogy megvédje Richardot, de indulatos tekintetéből ítélve mélyen megsértődött rajta, hogy képességeit kétségbe vonják.

- És milyen veszélyes volt egy bizonyos nagy, erős ember Denna pórása végén, amikor a nyilvánosság előtt sétáltatta büntetlenül D'Harában, a Népek Palotájában? Kellett-e Dennának bármi mást is tennie, mint megrántani az övére kötött könnyű lánc végét, hogy bizonyítsa, tökéletesen uralkodik az ő kis ölebecskéjén? Mert-e az a nagy ember akár csak annyit is tenni, hogy egy kicsit megfeszítse a pórázt?

Az az ember a pórás végén Richard volt.

Cara kék szemeiben úgy villogott a sértett önérzet, mint a tiszta kék égből lecsapó villám. Kahlan szinte azt várta, hogy Richard kardot ránt haragjában. Ehelyett Richard csak figyelte Carát, mintha tárgyilagosan végig akarná hallgatni a véleményét, és arra várta, hogy Carának van-e még valami hozzátenni valója. Kahlan eltűnődött, vajon a Mord-Sith fél-e attól, hogy Richard halálra sújtja, vagy örülne neki.

- Rahl Nagyúr, Marlin ereje az enyém. Semmi sem történhet.

- Biztos vagyok benne, hogy így van. Nem a te képességeidben kételkedem, Cara, de Kahlant semmiféle kockázatnak nem akarom kitenni, ha nem muszáj, bármilyen valószínűtlen is, hogy veszélybe kerülne. Te meg én fogjuk Marlint kihallgatni, ha visszajövök. Az életemet is rád merném bízni, de Kahlant nem akarom kitenni a sors valami ocsmány tréfájának.

- Jagang nem vette figyelembe a Mord-Sithek képességeit, valószínűleg, mert nem tudott eleget az Újvilágról, hogy hallott volna róla, mi az a Mord-Sith. Hibát követett el. Én csak abban akarok biztos lenni, hogy mi nem követünk el hasonló hibát. Rendben? Mikor visszajövök, kikérdezzük Marlint, és rá fogunk jönni, mi folyik itt valójában.

Cara szeméből ahogy jött, olyan gyorsan eltűnt a vihar. Richard nyugodt viselkedése lecsillapította, és másodperceken belül olyan volt, mintha mi sem történt volna. Kahlan szinte nem is volt bizonyos benne, valóban mondta-e Cara azokat a szavakat, amelyeket hallott.

Kahlan azt kívánta, bár végiggondolta volna, mikor módja volt rá, mindazt, amit Marlin mondott. Richard szavai nyomán az egész olyan egyszerűnek látszott. Kahlan úgy vélte, túlságosan aggódott Richardért, semhogy tisztán tudott volna gondolkodni. Ez hiba volt. Tudta, nem engedheti, hogy az aggodalom elhomályosítsa a tisztánlátását, különben maga idézheti elő a bajt, amitől tartott.

Richard tarkójánál fogva vont a magához Kahlant, és megcsókolta a szemöldökét.

- Örülök, hogy nem történt bajod. Megrémítesz azzal, ahogy fejedbe vetted, hogy az én életem fontosabb a tiédnél. Ne tedd ezt többé.

Kahlan mosolygott. Nem tett ígéretet, ehelyett témát váltott.

- Aggódom amiatt, hogy elhagyod a palota biztonságát. Nem tetszik, hogy odakint leszel, mikor a Sötétség

Nővére itt van a közelben.

- Nem lesz semmi bajom.

- De itt van a jariai követ, meg a küldöttség Grennidonból. Mindkettő nagy seregekkel rendelkezik. Többen mások is itt vannak, kisebb országokból. Mardoviából, Pendison Fokról és Togressából. Mind arra várnak, hogy találkozzanak veled ma éjjel.

Richard széles bőrvébe akasztotta a hüvelykujját.

- Nézd, neked ugyanúgy megadhatják magukat. Vagy velünk vannak, vagy ellenünk. Nem szükséges találkoznom velük, elég, ha elfogadják a megadási feltételeket.

Kahlan megérintette Richard karját.

- De te vagy Rahl Nagyúr, D'Hara ura. Te szabta meg a feltételeket. Azt várják, hogy veled találkozzanak.

- Akkor holnap éjszakáig várniuk kell. A mi embereink az elsők. Kerson tábornoknak igaza van: ha az emberek nem tudnak harcolni, bajban vagyunk. A fő ok, amiért ezek az országok megadják magukat, a d'harai sereg. Nem mutathatunk gyengeséget, ha vezetni akarjuk őket.

- De én nem akarom, hogy elmenj tőlem - suttogta Kahlan.

Richard mosolygott.

- Tudom. Én is így érzek, de ez nagyon fontos.

- Ígérd meg, hogy óvatos leszel!

Richard mosolya kiszélesedett.

- Megígérem. És tudod, hogy egy varázsló mindig megtartja az ígérését.

- Akkor jó, de siess vissza.

- Sietni fogok. Te pedig csak maradj távol attól a Marlin fickótól.

Aztán a többiekhez fordult.

- Cara, te és Berdine maradjatok itt Egannal. Ulic, sajnálom, hogy kiabáltam veled. Cserébe velem jöhetsz, és bámulhatsz rám azzal a nagy kék szemekkel, hogy büntudatot éreztek. - Végül az utolsóhoz: - Berdine, mivel tudom, hogy ti hárman pokollá tennétek az életemet, ha legalább egyiketeket nem vinnélek magammal, te velem jöhetsz.

Berdine Nadine-re vigyorgott:

- Én vagyok Rahl Nagyúr kedvence.

Nadine-t ez az egész nem kápráztatta el, inkább meghökkentnek látszott, ahogy korábban is, az előző beszélgetés nagy része alatt. Végül gőgös pillantást vetett Richardra.

- Engem is ugráztatni fogsz? Nekem is meg fogod szabni, mit tegyek, ahogy, úgy látom, örömed telik mindenki másnak parancsolgatni?

Richard a sértésre ahelyett, hogy dühbe gurult volna, ahogy Kahlan várta, csak még érdektelenebbnek látszott.

- Sok ember küzd a szabadságunkért, harcolnak azért, hogy megakadályozzák a Birodalmi Rendet Középföld, D'Hara és alkalmasint Nyugatföld leigázásában. Én vezetem azokat az embereket, akik küzdeni akarnak a saját szabadságukért, és azokért az ártatlan emberekért, akiket nélkülük rabszolgasorba hajtánának. Én vagyok a vezetőjük, mert a körülmények folytán rám szállt a parancsnoki rang. Nem a hatalomért teszem, vagy azért, mert örömet lelnék benne. Azért teszem, mert ezt kell tennem. Az ellenségeimtől vagy a lehetséges ellenségeimtől követelek. A követőimnek parancsolok. Te egyik sem vagy, Nadine. Te azt teszel, amit akarsz.

Nadine szeplői eltűntek arca vörössége alatt.

Richard kihúzta néhány hüvelyknyire a kardját, majd hagyta visszacsusszanni a hüvelyébe, önkéntelenül ellenőrizve, hogy a penge szabadon jár-e.

- Berdine, Ulic, szedjétek össze a holmitokat, és gyertek az istállókhöz, ott találkozunk.

Megragadta Kahlan kezét, és magával húzta az ajtó felé.

- Beszélnem kell az Inkvizítor Anyával. Négy szemközt.

Richard magával vonta Kahlan a bőrbe és láncingbe öltözött izmos d'harai katonákkal zsúfolt átjárón keresztül egy oldalsó üres terembe. Behúzta a sarokba egy ezüstlámpa alatti árnyékba, és az időérlelte cseresznyefa burkolatú falhoz szorította.

Ujjhegyét gyengéden Kahlan orrára nyomta.

- Nem mehetek el anélkül, hogy egy búcsúcsókot se adjak neked.

Kahlan vigyorgott.

- Nem akartál megcsókolni a régi barátnőd előtt?

- Te vagy az egyetlen, akit szeretek. Az egyetlen, akit valaha is szerettem. - Richard arca csalódott fintorba torzult. - Meg tudod érteni, milyen érzés lenne, ha a hajdani fiúid közül bukkanna fel valamelyik.

- Nem. Nem tudom megérteni.

Richard arca egy pillanatra kifejezéstelenné vált, aztán bíborszínt öltött.

- Bocsáss meg! Nem gondolkodtam.

Az Inkvizítoroknak nem voltak fiúik, amíg felnőttek.

Egy Inkvizítor szándékos érintése szétrombolta az ember elméjét, és helyébe csak lélektelen odaadást hagyott az iránt az Inkvizítor iránt, aki megérintette erejével. Az Inkvizítornak folyamatosan tudatosan kellett visszatartania az erejét, nehogy véletlenül szabadjára eressze. Általában ez nem volt nehéz feladat. Az erő vele együtt növekedett, és mivel az erővel született, a visszatartás képessége olyan természetessé vált számára, akár a lélegzetvétel.

A szenvedély izgalmaiban azonban az Inkvizítor képtelen volt fenntartani a korlátokat. Ezt nem lehetett gyerekkorban megtanulni. A zaklatott, féktelen szenvedély csúcsán az Inkvizítor akaratlanul is szétrombolta volna szeretője elméjét.

Az Inkvizítoroknak, még ha akarták volna sem lehetett barátjuk, kivéve a többi Inkvizítorok között. Az emberek féltek tőlük, féltek az erejüktől. A férfiak különösen féltek az Inkvizítoroktól. Egyetlen férfi sem mert volna érintésnyi távolságba kerülni egy Inkvizítorhoz.

Az Inkvizítoroknak nem voltak szeretőik.

Egy Inkvizítor azoknak a kíváncsú tulajdonságoknak az alapján választotta ki a párját, amit a lányában látni szeretett volna az apjából. Az Inkvizítorok sohasem szerelemből választottak, mert a szerelmi aktus elpusztította volna azt, akit szerettek. Senki sem házasodott önszántából Inkvizítorral. Az Inkvizítor kiválasztotta a párját, azután mágiájával magához láncolta az esküvő előtt. A férfiak féltek az Inkvizítortól, aki még nem választott párt. Pusztító volt közöttük, ragadozó, a férfiak pedig a lehetséges prédák.

Csak Richard volt képes legyőzni ezt a mágiát. Feltétel nélküli szerelme erősebb volt Kahlan hatalmánál. Kahlan soha nem hallott még másik Inkvizítorról, akit egy férfi szeretett volna, és ő viszonzni tudta volna ezt a szerelmet. Soha életében nem gondolta volna, hogy beteljesülhet rajta az emberi vágyak legcsodálatosabbja, a szerelem.

Hallotta már, hogy az ember életében csak egyetlen igaz szerelem lehet. Richarddal ez több volt, mint pusztán szóbeszéd: maga volt a teljes, kérlelhetetlen igazság.

Ami még ennél is több volt, hogy Kahlan szerette Richardot, teljességgel és tehetetlenül. Az, hogy Richard is szerette őt, és hogy együtt lehettek, néha olyan hihetetlennek tűnt, hogy szinte megbénította.

Kahlan végighúzta ujját Richard kardszóján.

- Akkor hát soha nem is gondolsz rá? Nem is vagy kíváncsi... ?

- Nem. Nézd, én gyerekkorom óta ismerem Nadine-t. Az apja, Cecil Brighton gyógyfüveket és orvosszereket árul. Időnként ritka növényeket vittem neki. Mindig szólt, ha valamire szüksége volt, amit nem tudott megtalálni. Mikor kimentem az erdőre embereket kísérni, mindig figyeltem arra is, hátha látok olyat, amire szüksége van.

Nadine mindig olyan akart lenni, mint az apja, meg akarta tanulni, milyen növények segítenek az embereken, és az apja boltjában akart dolgozni. Néha eljött velem, hogy megtanulja, hogyan lelhet rá bizonyos növényekre.

- Csak azért ment veled, hogy növényeket keressen?

- Nos, nem. Azért egy kicsit több is volt ebben. Én - szóval - néha elmentem meglátogatni őt és a szüleit. Elmentünk együtt sétálni, olyankor is, mikor az apja épp nem kérte tőlem, hogy növényeket keressek neki. Táncoltam vele a Nyárközép ünnepén, a múlt nyáron, mielőtt te Szarvasföldre jöttél. Kedveltem őt. Olyanról azonban soha nem volt szó közöttünk, amiből házasságra gondolhatott volna.

Kahlan elmosolyodott, és úgy döntött, véget vet Richard zavart magyarázkodásának. Ezért Richard nyaka köré fonta a karját, és megcsókolta. Futólag átvillant az agyán valami, amit Richard Nadine-nek mondott, és hogy volt-e köztük még valami más is, de aztán beleszédült Richard erős karjainak szorításába, és ajkainak lágy érintésébe az ajkán. Richard nyelve végigsiklott Kahlan fogsorán, ő pedig beszívta azt. Richard nagy keze végigsiklott Kahlan hátán és erősen magához szorította.

Aztán Kahlan ellökte őt magától.

- Richard! - zihálta levegőért kapkodva. - Mi lesz Shotával? Mi lesz, ha bajt fog keverni?

Richard pislogott, hogy a szenvedély köde feltisztuljon a szemei elől.

- A pokolba Shotával.

- De korábban bármilyen kalamajkát is okozott Shota, mindig volt valami kis magva az igazságnak abban, amit csinált. A maga módján mindig azt próbálta csinálni, amit kellett.

- Shota nem fog visszatartani bennünket attól, hogy összeházasodjunk.

- Tudom, de...

- Amikor visszajövök, összeházasodunk, és kész. - Richard mosolya elhomályosította volna a napféltét is. - Abban a nagy ágyadban akarlak téged, amit folyton csak ígérsz nekem.

- De hogyan házasodhatunk össze most, ha csak nem itt tartjuk az esküvőt? A Sáremberekhez hosszú az út. Megígértük a Madarak Atyjának, Weselannak, Savidlinnek és a többieknek, hogy Sáremberekként házasodunk össze. Chandalen védelmezett engem, amikor idejöttem, és az életemet köszönhetem neki. Weselan saját kezével varrta a gyönyörű kék esküvői ruhámat olyan anyagból, amire valószínűleg évekig kellett spórolnia. Befogadtak maguk közé. Sáremberekké fogadtak bennünket. Áldozatokat hoztak értünk. Sokan közülük az életüket adták az ügyünkért.

Tudom, nem ez a fajta esküvő az, amiről a legtöbb nő álmodik - egy falura való félpucér ember sárral bekenve

táncol az örömtüzek körül, szolongatják a szellemeket, hogy egyesítsék népük két tagját; napokig tartó ünneplés azokkal a furcsa dobokkal és rituális táncosokkal, akik régmúlt eseményeket adnak elő, meg a többi... de ez a legszívöblítőbb szertartás, amiben valaha is részünk lehet.

Most nem hagyhatjuk el Aydindrilt egy hosszú utazásra a Säremberekhez, csak azért, mert így szeretnénk. Csak a magunk kedvéért. Az embereknek itt van szükségük ránk. Háború van.

Richard lágyan megcsókolta Kahlan homlokát.

- Tudom. Én is azt szeretném, ha a Säremberek adnának össze bennünket. Meg is fogják tenni. Bízz bennem. Én vagyok a Kereső. Már sokat gondolkodtam ezen, és van néhány ötletem. - Sóhajtott. - De most el kell mennem. Tartsd kézben a dolgokat, Inkvizitor Anya. Holnap visszajövök. Ígérem.

Úgy szorította magához Kahlant, hogy szinte fájt. Végül elengedte, és mélyen a szemébe nézett.

- Mennem kell, mielőtt késő lesz, vagy baj érheti az embereket azon a hágón a sötétben. - Szünetet tartott. - Ha... ha Nadine-nek bármire szüksége lenne, gondoskodsz róla, hogy megkapja? Ló, étel, felszerelés, akármi. Nem rossz ember. Én nem kívánok neki semmi rosszat. Nem érdemelte meg, amit Shota tett vele.

Kahlan bólintott, aztán Richard mellkasára borult. Hallotta Richard szívverését.

- Köszönöm, hogy beszerezted ezt a ruhát az esküvőnkre. Még csinosabb vagy benne, mint valaha.

Behunyta a szemét, ahogy visszaemlékezett a fájdalmas szavakra, amiket a vörös szobában hallott.

- Richard, miért nem gurultál dühbe, mikor Cara azokat a kegyetlen dolgokat mondta?

- Mert megértem, hogy miket műveltek velük. Én megjártam azt az örült világot. A gyűlölet végzett volna velem; az egyetlen dolog, ami megvédett, a megbocsátás volt a szívem mélyén. Nem akarom, hogy a gyűlölet tönkretegye őket. Nem hagyom, hogy pusztá szavak tönkretegyék, amit adni szeretnék nekik. Azt akarom, hogy megtanuljanak bízni. Néha a bizalmat csak úgy nyerheted meg, ha magad is azt adod.

- Lehet, hogy van is valami eredménye. Annak ellenére, amiket Cara a vörös szobában mondott, ma korábban mondott olyasmiket is, amiből úgy érzem, megértik a szándékaidat. - Kahlan elmosolyodott, és enyhíteni próbálta a Mord-Sithek komor témáját. - Úgy hallottam, odakint voltál ma Berdine-nel és Rainával mókusokat szelídíteni.

- Mókusokat szelídíteni könnyű. Én valami sokkal nehezebbet csináltam; megpróbáltam Mord-Sitheket szelídíteni. - Richard hangszíne higgadt volt, azt a benyomást keltette, hogy gondolatai valahol messze járnak. - Látnod kellett volna Berdine-t és Rainát. Úgy kuncogtak, mint a kislányok. Majdnem elsírtam magam a látványuktól.

Kahlan a csodálattól magában elmosolyodott.

- Én meg azt gondoltam, épp csak az időt próbálsz elütni valamivel odakint. Hány Mord-Sith van még D'Harában a Népek Palotájában?

- Tucatszám.

- Tucatszám. - A gondolat csüggesztő volt. - De legalább mókusból van elég.

Richard megsimogatta Kahlan haját, ahogy magához ölelte.

- Szeretlek, Kahlan Amnell. Köszönöm, hogy türelmes vagy.

- Én is szeretlek, Richard Rahl. - Kahlan megragadta Richard zubbonyát és hozzápréselődött. - Richard, én még mindig aggódom Shota miatt. Ígérd meg, hogy tényleg feleségül veszel.

Richard kis torokhangú nevetéssel megcsókolta Kahlan feje búbját.

- Jobban szeretlek, mint valaha is el tudnám mondani. Nincs számomra senki más, sem Nadine, sem bárki más; esküszöm a Tehetségemre. Te vagy az egyetlen, akit valaha is szeretni fogok. Ígérem.

Kahlan torkában érezte dobogni a szívét. Nem ezt az ígéretet akarta hallani. Richard eltolta magától.

- El kell mennem.

- De...

Richard visszanézett a sarokról.

- Mi az? Mennem kell.

Kahlan hessegető mozdulatot tett a kezével.

- Menj. Siess vissza hozzám.

Richard csókot dobott neki, aztán ment. Kahlan vállával egy oszlopnak támaszkodva nézte, ahogy utána lebegő aranypalástja távolodik a csarnokban, és hallgatta a Richard nyomába szegődő katonák fegyvereinek és láncingeinek csörömpölését, meg a csizmáik dobogását.

7. FEJEZET

A két otthon maradt Mord-Sith és Egan a vörös fogadószobában várakoztak. A hálószoa ajtaja csukva volt.

- Raina, Egan, azt akarom, hogy Richardra vigyázzatok - jelentette ki Kahlan, ahogy belépett.

- Rahl Nagyúr azt mondta, hogy maradjunk veled, Inkvizitor Anya - mondta Raina.

Kahlan felvonta a szemöldökét.

- Mióta fogadjátok meg Rahl Nagyúr parancsait, amikor a személyes biztonságáról van szó?

Raina huncutul vigyorgott: ritka látvány volt.

- Részünkről rendben van. De Rahl Nagyúr dühös lesz, hogy magadra hagyunk téged.
 - Itt lesz Cara, meg a palota csapatokkal körülvéve és telis-tele örökkel. A legnagyobb veszély, ami fenyeget, hogy azok közül a hústorony örök közül valamelyik a lábamra lép. Richardnak csak ötszáz embere van, meg Berdine és Ulic. Aggódok érte.
 - És mi van akkor, ha visszaküld minket?
 - Mondjátok meg neki... mondjátok, hogy... Várjatok!
 Kahlan átsietett a szobán a mahagóni íróasztalhoz, papírt, tintát és tollat húzott elő. Bemártotta a tollat, lehajolt, és írni kezdett:

„Tartsd magad melegen, és aludj jól beburkolózva. Tavasszal hideg van a hegyekben. Szeretlek.

- Kahlan "

Összehajtotta a papírt, és odaadta Rainának.

- Távolról kövessétek őket. Várjatok, amíg letáboroznak, azután adjátok oda az üzenetet. Mondjátok meg Richardnak, én azt mondtam, hogy fontos. Akkorra már besötétedik, és nem fog benneteket visszaküldeni a sötétben.

Raina két gombot kigombolt a bőrruháján, és a keblébe csúsztatta a papírszeletet.

- Ettől még haragudni fog majd rád.

Kahlan csak mosolygott.

- Én nem ijedek meg attól a nagydarab fickótól. Tudom, hogy lehet lecsillapítani a haragját.

Raina cinkosan elmosolyodott.

- Azt észrevettem. - Vállá fölött az elégedettnak látszó Eganra tekintett. - Gyere, tegyük a kötelességünket, és juttassuk el az Inkvizitor Anya üzenetét Rahl Nagyúrnak. Keresnünk kell egy pár lassú lovat.

Miután eltávoztak, Kahlan az éberen figyelő Carára pillantott, aztán bekopogott a hálószoba ajtaján.

- Szabad - hallatszott Nadine tompa hangja.

Cara követte Kahlant a hálószobába. Kahlan nem tiltakozott; tudta, ha megkérné Carát, hogy várjon odakint, ő úgysem törődne az utasítással. A Mord-Sithek semmibe vették a parancsokat, ha úgy gondolták, erre van szükség ahhoz, hogy Richardot vagy Kahlant megvédelmezzék.

Nadine éppen a kopott utazótáskájában rendezgette holmijait. Fejét lehajtotta, a táskáját bámulta. Sűrű haja az arcába lógott, elrejtette a tekintetét. Zsebkendője szabályos időközönként el-eltűnt a hajfüggöny alatt.

- Jól vagy, Nadine?

Nadine szipogott, de nem nézett fel.

- Ha jónak tartod azt, hogy a legnagyobb bolond vagyok, akit a szellemek valaha láttak, akkor egyszerűen remekül vagyok.

- Shota belőlem is bolondot csinált. Tudom, mit érezhetsz.

- Persze.

- Van valamire szükséged? Richard azt akarja, gondoskodjak róla, hogy megkapd, bármit is szeretnél. Aggódik miattad.

- A disznók meg repülnek. Csak azt akarja, hogy tűnjek el a pompás szobátokból, és induljak már hazafelé.

- Ez nem igaz, Nadine. Azt mondta, hogy kedves ember vagy.

Nadine végre felegyenesedett és a haja egy részét visszalökte az arcából. Megtörölte az orrát, és a zsebkendőt kék ruhája zsebébe gyömöszölte.

- Ne haragudj! Biztosan gyűlölsz engem. Nem akartam betörni ide és megpróbálni elvenni tőled az emberedet. Nem tudtam. Esküszöm nem tudtam, különben soha nem tettem volna meg. Úgy gondoltam... szóval azt hittem, hogy Richard... - A „szeret engem” szavak már belefűltek Nadine zokogásába.

Kahlan megpróbálta elképzelni a pusztító érzést, amit Richard szerelmének elvesztése jelentene, és ez felébresztette együttérzését Nadine iránt. Vigasztalóan átölelte Nadine-t és leültette az ágyra. Nadine újra előhúzta a zsebkendőjét és szipogva az orrához nyomta. Kahlan leült mellé az ágyra.

- Miért nem beszélsz nekem magadról és Richardról, ha attól jobban érzed magad? Néha az is segít, ha valaki meghallgatja az embert.

- Olyan ostobának érzem magam. - Nadine az ölébe ejtette karjait, és megpróbálta visszafojtani a sírást.

- Az én hibám. Mindig kedveltem Richardot. Richardot mindenki kedvelte. Ő mindenkihez kedves. Még sohasem láttam őt olyanak, mint ma. Olyan *másnak* látszik.

- Bizonyos értelemben más is - mondta Kahlan. - A múlt ős óta is megváltozott, amikor először találkoztam vele. Sok mindenen ment keresztül. Fel kellett áldoznia a régi életét, és az események keményen próbára tették. Meg kellett tanulnia, hogy harcoljon, mert különben meghalt volna. Szembe kellett néznie a ténnyel, hogy George Cypher nem az igazi apja volt.

Nadine meglepetten nézett fel.

- Nem George volt az apja? Akkor kicsoda? Valami Rahl nevű?

Kahlan bólintott.

- Darken Rahl. D'Hara uralkodója.

- D'Hara. Amíg a határ le nem omlott, csak úgy gondoltam D'Harára, mint valami gonosz helyre.

- Az is volt - mondta Kahlan. - Darken Rahl erőszakos uralkodó volt, aki kínzások és gyilkosságok útján kereste a hódítást. Elfogta és kis híján halálra kínoztta Richardot. Richard bátyja, Michael árulta el őt Darken Rahlnek.

- Michael? Azt hiszem, ez nem igazán lep meg. Richard szerette Michaelt. Michael fontos ember, de van egy hitvány vonása. Ha valamit meg akar szerezni, nem törődik vele, hogy kin gázol keresztül. Bár senkinek sem volt mersze kimondani, nem hiszem, hogy valaki is boldogtalan lett volna, amikor elment, és nem jött vissza többé.

- Meghalt a Darken Rahlal vívott háborúban.

Nadine ettől a hírtől sem látszott boldogtalanának. Kahlan nem mondta el, hogy Michaelt Richard végeztette ki, mert elárulta azokat, akiket védenie kellett volna, azért, mert oly sok ember haláláért volt felelős.

- Darken Rahl mágiát akart használni, hogy mindenkit a maga uralma alá hajtson. Richard megszökött, megölte a vér szerinti apját és megmentett mindnyájunkat.

- Varázsló volt! És Richard legyőzte?

- Igen. Mi mindannyian nagy hálával tartozunk Richardnak, hogy megmentett minket attól, amibe az apja taszította volna a világot. Richard is varázsló.

Nadine felnevetett, tréfának vette a dolgot. Kahlan még csak el sem mosolyodott. Cara kövé meredt arccal állt. Nadine szemei tágra nyíltak a felismeréstől.

- Te most komolyan beszélsz, igaz?

- Igen. Zedd Richard nagyapja volt. Zedd is varázsló volt, mint Richard vér szerinti apja. Richard a Tehetséggel született, de még nem sokat tud arról, hogyan kellene használnia.

- Zedd is eltűnt.

- Először velünk jött. Együtt harcolt velünk és megpróbált segíteni Richardnak, de röviddel ezelőtt egy csatában nyoma veszett. Attól tartok, elesett a Varázslók Tornyában, a hegyen Aydindril felett. Richard nem akarja elhinni, hogy Zedd meghalt. - Kahlan vállat vont. - Lehet, hogy igaza van. Richardot leszámítva Zedd volt a legtalpraesettebb ember, akivel valaha találkoztam.

Nadine megtörölte az orrát a zsebkendőjével.

- Richard és az a bolond öregember a legjobb barátok voltak. Hát akkor így értette Richard, mikor azt mondta, hogy a nagyapjától tanulta a növények ismeretét. Mindenki az én apámhoz jön orvosságokért. Apám szinte mindent tud a gyógynövényekről, és én remélem, hogy egyszer majd legalább a felét én is tudni fogom annak, amit ő, de apám mindig azt mondta, bárcsak fele annyit tudna róluk, mint az öreg Zedd. Nem is tudtam, hogy Zedd Richard nagyapja volt.

- Senki sem tudta, még Richard sem. Ez egy hosszú történet. Elmondom neked a legfontosabb részeit röviden. - Kahlan az ölében tartott kezeire nézett. - Miután Richard megfékezte Darken Rahl, a Fény Nővérei elvitték őt az Óvilágba, hogy megtanítsák neki, hogyan használja a Tehetségét. A Próféták Palotájában tartották volna, egy mágikus hálóban, ami lelassítja az időt. Évszázadokig ott tartották volna. Azt hittük, Richard elveszett számunkra. Kiderült, hogy a Próféták Palotájában hemzsegték a Sötétség Nővérei, akik ki akarták szabadítani az Őrzőt az Alvilágból. Megpróbálták Richardot is felhasználni erre, de ő megszökött a rabságból, és megállította őket. Közben le kellett rombolnia a Pusztulás Tornyait is, amelyek elválasztották az Óvilágot az Újvilágtól.

Most Jagang császárt, az óvilági Birodalmi Rend vezérét már nem akadályozzák ezek a tornyok, és az egész világot le akarja igázni. Richardot halottnak akarja látni, mert keresztelte a terveit. Jagang hatalmas, és nagyon erős hadserege van. Akaratunk ellenére háborúba kényszerültünk a jövőnkért, a szabadságunkért, a pusztaságunkért. Richard a vezetőnk ebben a háborúban.

Zedd, mint az Első Varázsló, Richardot kinevezte az Igazság Keresőjének. Ez egy ősi tisztség, háromezer évvel ezelőtt hozták létre az akkor dúló nagy háborúban. Ez egy feddhetetlen becsületességet követelő szent megbízatás, amit súlyos szükségben adományoznak. A Kereső minden törvényen felül áll a sajátját kivéve, és felhatalmazását az Igazság Kardjával és az azt szolgáló mágiával támogatja meg. A sors időnként mindnyájunkat olyan módon érint meg, amit mi nem érthetünk, de Richardot néha halálos szorításba fogja.

Nadine tágra nyílt szemekkel hallgatta Kahlant, még pislogni is elfelejtett.

- Richard? Mért pont Richard? Miért került ő ennek az egésznek a közepébe? Hisz ő csak egy erdei vezető! Egy senki Szarvasföldről!

- Ha a kismacskák a kemencében születnek meg, még nem lesz belőlük kalács. Nem számít, hová születnek, az a sorsuk, hogy felnőjenek, és kimenjenek patkányra vadászni.

Richard nagyon különleges fajta varázsló: harci mágus. Ő az első mágus háromezer év óta, aki a mágia mindkét oldalával született: egyaránt rendelkezik Alkotó és Pusztító mágiával. Richard nem saját jószántából választotta a sorsát, amit tesz: azért teszi, mert mindnyájunk szabadsága rajta áll. Richard nem az a fajta ember, aki csak áll, és nézi, mikor másokat bántanak.

Nadine elfordította a fejét.

- Tudom. - Zavartan gyűrögette kezében a zsebkendőjét. - Bizonyos értelemben véve hazudtam nektek korábban.

- Miben?

Nadine nagyot sóhajtott.

- Hát, amikor Tommyról és Lesterről beszéltem nektek. Úgy beszéltem róluk, mintha én vertem volna ki a metszőfogaikat. Az az igazság, hogy épp úton voltam, hogy Richarddal találkozzam. Közben összefutottam Tommy Lancasterrel és Lester barátjával, akik galambvadászatból tartottak hazafelé. Korábban a barátai előtt utasítottam vissza Tommy kellemetlen közeledését, és megszegyenítettem. Azt hiszem, pofon is vágtam, és mindenféleképpen elmondtam. Amikor az erdőben találkoztunk, úgy gondolta, most törleszthet nekem. Lesterrel lefogott engem, ő pedig... szóval, amikor épp letolta a nadrágját, megjelent Richard. Ettől aztán Tommyból rögtön kioldódott a keményítő. Richard közölte velük, hogy tűnjenek el, és hogy el fogja mondani az egészet az apjuknak.

Ahelyett, hogy észre tértek és eltűntek volna, úgy gondolták, megleckéztetik Richardot, és egy pár madárnyíllal megtanítják rá, hogy törődjön a saját dolgával. Hát ezért nincs Tommynak és Lesternek ma már egy metszőfoguk sem. Richard azt mondta nekik, hogy ezt azért kapták, amit velem akartak csinálni. Eltörte a drága tiszafa íjaikat, és azt mondta, azt meg azért, amit vele akartak tenni. Megmondta Tommynak, hogy ha még egyszer megpróbál ilyet tenni velem... nos... le fogja vágni a... szóval, tudod, mijét.

Kahlan mosolygott.

- Ez olyannak hangzik, mint az a Richard, akit én ismerek. Úgy látszik, nem is változott olyan sokat. Egyszerűen csak a mostani Tommyk és Lesterek erősebbek és aljasabbak.

Nadine egy picit megrántotta a vállát:

- Gondolom.

Cara megtöltötte Nadine ónpocharát vízzel a mosdón álló kancsóból, és a kezébe adta. Nadine felnézett Carára, aztán kortyolt egyet.

- Nem tudom elhinni, hogy vannak emberek, akik meg akarják ölni Richardot. Hihetetlen, hogy bárki is meg akarná őt ölni. - Affektálva elvigyorodott. - Még Tommy és Lester is csak a fogait akarják kiverni.

Letette a poharat az ölébe.

- Nem tudom elhinni, hogy a saját apja akarta volna megölni. Azt mondtad, Darken Rahl megkínózta Richardot. Miért tett volna ilyet?

Kahlan pillantást váltott Carával.

- Mindez már a múlt. Tényleg nem akarom felkavarni ezeket az emlékeket.

Nadine elvörösödött.

- Sajnálom. Majdnem elfelejtettem, hogy te... és Richard... - újabb könnyecseppet törölt le ujjával az arcáról. - Ez olyan igazságtalan! Te - csalódottan legyintett Kahlan felé -, te mindent megkaptál. Tiéd ez itt, ez a palota. Én azt sem tudtam, hogy ilyesmi létezik egyáltalán. Olyan az egész nekem, mint egy látomás a szellemek világából. És csupa finom holmijaid vannak, és csodálatos ruháid. Ebben a ruhádban úgy nézel ki, mint a jó szellemek egyike.

Nadine farkasszemet nézett Kahlannal.

- Rádásul olyan szép vagy! Még a szemeid is gyönyörű szép zöldek. Nekem meg csak bárgyú barna szemeim vannak. Biztos egész életedben sorba álltak a palota előtt a férfiak, akiknek te kellettél volna. Biztosan több kérőd volt már, mint amennyiről a legtöbb asszony akár csak álmodhatna is. Középföld bármelyik férfinak kiválaszthatad volna... és neked az én otthonomból kellett férfit választanod.

- A szerelem nem mindig igazságos; egyszerűen csak van. És a szemeid nagyon bájosak. - Kahlan összekulcsolta két keze ujjait a térde körül. - Mit értett Richard azon, amikor azt mondta neked, hogy „nincs olyan, hogy „velünk”, és hogy „ha valakinek, hát neked ezt tudnod kell”?

Nadine lehunyta a szemeit és elfordította az arcát.

- Azt hiszem, Szarvasföldön sok lány szerette volna magának Richardot, nemcsak én. Richard mindenki mástól különbözött. Különleges volt. Emlékszem egy alkalomra, amikor tíz vagy tizenkét éves lehetett és lebeszélte két embert arról, hogy összeverekedjenek. Volt benne valami ellenállhatatlan. Megnevettette azt a két embert, és azok végül karon fogva mentek el apám boltjából. Richard mindig is kivételes ember volt.

- Ez a varázslók védjegye - mondta Kahlan. - Akkor Richardnak biztosan sok barátnője volt.

- Nem, nem igazán. Kedves volt mindenkire, meg udvarias meg segítőkész, de látszólag senkibe nem szeretett bele. Ettől meg mindnyájan csak még jobban akarták volna Richardot. Nem volt neki kiválasztottja, szerelmese. De mi lányok, nagyon sokan szerettünk volna azok lenni. Aztán, hogy Tommy és Lester megpróbáltak... hát szóval... megszerezni maguknak...

- Megerőszakolni.

- Igen. Azt hiszem, igazából tényleg azt akarták. Csak nem szeretek arra gondolni, hogy valaki igazán azt akarta tenni velem, úgy - lefogni, meg minden egyéb. De igazából azt hiszem, tényleg azt akarták tenni velem:

megerőszkoltni. Csak az emberek ezt sokszor nem így hívják. Néha, ha egy fiú ezt teszi egy lánnyal, akkor „megszerezte magának”, és a szülők azt mondják, azért történt, mert a lány bátorította fel, és akkor gyorsan összeadják őket, mielőtt még a lányról kiderülne, hogy esetleg teherbe esett. Ismerek olyan lányokat, akik így jártak.

Faluhelyen a legtöbbször előre el van döntve, hogy ki kivel fog összeházasodni. Persze néha a fiúnak nem teszik, akit kiválasztottak neki, és akkor „megszerzi magának” akit ő szeretne, úgy, ahogy Tommy akart megszerezni engem. Ilyenkor a fiú abban reménykedik, hogy vagy teherbe esik a lány, és akkor hozzá kell mennie feleségül, vagy a szülei kényszerítik rá, hogy menjen hozzá, ha már a fiú „tönkretette”. Tommynak azt a nyeszlett Rita Wellingtont szánták, Tommy meg utálta őt. Néha tényleg a lány bátorítja fel a fiút, ha ő neki nem tetszik, akit a szülei neki szántak. Persze többnyire a fiatalok azt teszik, amit a szülők mondanak nekik.

Nekem a szüleim nem választottak ki senkit. Vannak szülők, akik nem teszik. Azt mondják, az ilyesmi legalább annyira lehet baj forrása, mint a boldogságé. A szüleim azt mondták, úgy számítanak, hogy majd én magamtól is rájövök, hogy mit akarok. Sok lány, akit a szülei nem köteleztek el előre, Richardot szerette volna magának. Néhányan, én is köztük voltam, hosszan vártunk, addig a korig is, mikorra már asszonyoknak, sőt két-háromszoros anyáknak kellett volna lennünk.

Miután Richard megfékezte Tommyt, valahogy folytonosan törődni kezdett velem. Kezdtém azt hinni, hogy végre valami többről is szó van, mint hogy csak egyszerűen vigyáz rám. Kezdtém azt hinni, hogy valóban szeret velem lenni. Úgy láttam, tényleg észrevett engem, mint nőt is, nemcsak mint valamiféle folyamatos védelemre szoruló kölyköt.

Tavaly Nyárközép ünnepe óta biztos is voltam benne. Többet táncolt velem, mint a többi lányokkal. Azok meg kékültek-zöldültek az irigységtől. Különösen, amikor tánc közben magához ölelve tartott. Akkor ott és mindjárt eldöntöttem, hogy nekem ő kell, senki más.

Azt hittem, az ünnep után majd megváltoznak a dolgok, hogy bevallja nekem, hogy többet jelentek neki, mint azelőtt. Úgy gondoltam, összeszedi magát, és komolyabban kezd udvarolni nekem. Hát nem. - Nadine egyik kezével az önpoharat szorongatta a térdei között, másikkal a zsebkendőjét gyűrögette.

- Voltak más fiúk is, akik szerettek volna udvarolni nekem, és én nem akartam tönkretenni a jövőmet, ha Richard esetleg soha nem térne észhez, ezért a fejembe vettem, hogy adok neki egy kis lökést.

- Egy kis lökést?

Nadine bólintott.

- Más fiúk mellett Richard bátyja, Michael is veszködött utánam. Azt hiszem, főként azért, mert mindig féltékeny volt Richardra. Akkoriban nem volt éppen ellenemre a gondolat, hogy Michael udvarol nekem. Nem ismertem valami jól, de már mutatkozott rajta, hogy lesz valaki belőle. Úgy gondoltam, Richard soha nem fogja erdei vezetőnél többre vinni. Na, nem, mintha az olyan rossz volna. Én sem vagyok senki különleges. Richard imádta az erdőt.

Kahlan elmosolyodott.

- Most is imádja. Ha rajta múlna, biztos, hogy nem akarna más lenni, mint egyszerű erdei vezető. De hát nem rajta múlik. Na, és akkor mi történt?

- Szóval úgy számítottam, hogy ha egy picikét féltékennyé teszem, Richard majd leszáll a magas lóról, és végre mozdul valamit értem. Anyám mindig azt mondja, kell néha egy kis lökés a férfiaknak. Hát én löktem rajta egy jó nagyot.

Nadine megköszöörülte a torkát.

- Hagytam, hogy rajtakapjon, mikor Michaelal csókolóztam. Gondoskodtam róla, hogy Richard észrevegye azt is, mennyire élvezem a csókolózást.

Kahlan nagyot sóhajtott, és csodálkozva felvonta a szemöldökét. Lehet, hogy Nadine együtt nőtt fel Richarddal, mégsem ismerte egy cseppet sem.

- Richard azonban nem lett dühös rám, vagy féltékeny, vagy akármi - mondta Nadine. - Továbbra is kedves volt hozzám és vigyázott rám, de soha nem látogatott meg, és ezután sétálni sem hívott többé. Mikor megpróbáltam beszélni vele a dologról és megmagyarázni, egyszerűen nem érdekelt.

Nadine belebámolt a levegőbe.

- Ugyanaz a tekintet ült a szemében, amit ma láttam. A tekintet, ami azt jelentette, hogy nem törődik velem. Nem értettem meg, mit is jelent ez a tekintet, míg ma meg nem láttam újra. Azt hiszem, igazán számítottam neki, és elvárta volna, hogy én is bizonyítsam, hogy fontos nekem, azzal, hogy hűséges vagyok hozzá. Én meg elárultam őt.

Nadine szipogott, és az alsó szemhéjait nyomogatta a zsebkendővel.

- Shota azt mondta, Richard feleségül fog venni engem, és én olyan boldog voltam, hogy nem is akartam elhinni, mikor Richard azt mondta, hogy nem akar... Nem akartam hinni annak a tekintetnek a szemében, azt hazudtam magamnak, hogy ez semmit sem jelent, de ez nem igaz. Az a tekintet mindent jelent.

- Sajnálom, Nadine - mondta Kahlan lágyan.

Nadine felállt, és az ágy melletti kis asztalkára tette az önpoharat. Könnyei csíkokat szántottak az arcára, és

cseppenként hullottak le az állán.

- Bocsásd meg nekem, hogy betörtem ide, közéték. Richard téged szeret, nem engem. Engem sohasem szeretett. Örülök a boldogságodnak, Inkvizítor Anya. Jó embert találtál magadnak, aki mindig vigyázni fog rád, védelmezni fog, és mindig kedves lesz hozzád. Tudom, hogy így lesz.

Kahlan is felállt, és vigasztalóan megszorította Nadine kezét.

- Kahlan. Kahlan a nevem.

- Kahlan. - Nadine még mindig nem tudott Kahlan szemébe nézni. - Jól csókol Richard? Mindig kíváncsi voltam. Mikor ébren hevertem az ágyamon, mindig ezen tűnődtem.

- Ha ketten teljes szívvel szeretik egymást, azoknak a csókja mindig jó.

- Azt hiszem, én még soha nem kaptam igazi jó csókot. Úgy értem, olyat, ami olyan jólesett volna, mint amikről álmodoztam. - Nadine lesimította a ruhája elejét, és megpróbálta összeszedni magát. - Azért ezt vettem fel, mert Richard kedvenc színe a kék. De hát neked ezt tudnod kell - ruhában kék a kedvenc színe.

- Tudom - suttogta Kahlan.

Nadine közelebb húzta magához a táskáját.

- Nem tudom, mi van velem. Elfeledkezem a szakmámról, miközben arról zagyválok, ami már elmúlt, vége.

Nadine kotorászott a táskájában, kivett egy kis kosszarvat, ami a levágott végén dugóval volt lezárva. A szarvba köröket és más jeleket karcoltak. Kihúzta a dugót, ujjával belekotort a szarvba, és Cara felé nyújtotta az ujját.

Cara visszahőkölt.

- Mit képzelsz, mi a csudát csinálsz?

- Ez egy kenőcs, amiben kontyvirág van a fájdalom csillapítására, és fekete nadály és cickafark, hogy a vérzést elállítsa, és a seb heg nélkül gyógyuljon. Az arcodon az a vágás még mindig szivárogo. Ha ez nem állítaná el a vérzést, van még alkörmösöm is, de azt hiszem, ez is megteszi. Apám azt mondja, nemcsak abban van a hatásos orvosság titka, hogy mit teszünk bele, hanem abban is, hogy milyen arányban keverjük össze őket.

- Nincs szükségem rá - rázta a fejét Cara.

- Te nagyon csinos vagy. Nem szeretnéd, hogy egy forradás elcsúfítson, nem igaz?

- Teli vagyok forradásokkal. Csak épp nem látod őket.

- Miért, hol vannak?

Cara fenyegető tekintetet vetett rá, de Nadine nem hátrált meg.

- Jól van - mondta végül Cara. - Használd a kenceficéidet, ha ez az ára, hogy nyugtom legyen tőled. De nem fogok levetkőzni neked, hogy megbámulhasd a forradásaimat.

Nadine biztatóan mosolygott, és Cara arcára pötytyintette a barnás kenőcsöt.

- Ez majd elveszi a fájdalmat. Egy percig csípni fog, de hamar elmúlik.

Cara még csak nem is pislantott. Ez nyilván meglepte Nadine-t, mert egy pillanatra megállt, és Cara szemébe nézett, mielőtt folytatta a munkáját. Mikor végzett, bedugaszolta a kosszarvat, és visszatette a táskájába. Aztán körülnézett a szobában.

- Még sohasem láttam ilyem gyönyörű szobát. Köszönöm, hogy használhattam.

- Természetesen. Van valamire szükséged? Felszerelésre... akármire?

Nadine megrázta a fejét, még egyszer megtörölte az orrát, és visszagyömöszölte a zsebébe a zsebkendőt. Eszébe jutott a pohár, kiitta a maradék vizet, és a poharat is betette a táskájába.

- Jó hosszú az út, de maradt még néhány ezüstöm. Minden rendben lesz.

A táskájára tette a kezét, és remegő ujjaira bámult.

- Sosem gondoltam volna, hogy így fog végződni az utam. Egész Szarvasföld rajtam fog gúnyolódni, hogy így futottam Richard után. - Nagyot nyelt. - És mit fog szólni apa?

- Neki is elmondta Shota, hogy Richard el fog venni téged?

- Hát - mondta Nadine és csöpp mosoly futott át az arcán -nem egész pontosan így történt.

- Értem - fogta össze a kezét Kahlan -, akkor egész pontosan *hogyan* történt?

- Olyan ostobán hangzik... mintha egy holdkóros tizenkét éves csitri lennék, vagy mi.

- Nadine, csak mondd el pontosan.

Nadine elgondolkozott egy percig, aztán nagyot sóhajtott.

- Gondolom, már egyáltalán nem számít. Úgy kezdődött, hogy jöttek ezek a - nem is tudom minek nevezzem őket. Időnként megláttam Richardot, vagyis hogy úgy gondoltam, látom Richardot. Megláttam őt a szemem sarkából, aztán odanééztem, és Richard nem volt ott. Mint az egyik nap is, amikor az erdőben jártam új hajtásokat keresni, és megláttam Richardot egy fa mellett állni. Akkor megálltam, ő meg eltűnt.

- Olyankor mindig tudtam, hogy szüksége van rám. Nem tudom, hogyan tudtam, csak tudtam. Tudtam, hogy ez valami fontos, hogy Richard valamiféle bajban van. Soha sem kételkedtem benne, hogy ez így van. Azt mondtam a szüleimnek, hogy Richardnak szüksége van rám, és el kell mennem, hogy segítsek rajta.

- És ők elhitték neked? Hittek a látomásaidban? Csak úgy hagyták, hogy elmenj?

- Hát úgy igazából sosem magyaráztam el nekik. Azt mondtam, Richard üzenetet küldött nekem, hogy szüksége

van a segítségemre, és hogy utána megyek. Azt hiszem, nos, hát mintegy elhitettem velük, hogy tudom, hova indulok.

Kahlan kezdte megérteni, hogy Nadine senkinek nem magyarázott meg semmit valami érthetően.

- Ezután jött Shota?

- Nem. Ekkor én eljöttem hazulról. Tudtam, hogy Richardnak szüksége van rám, így hát elindultam.

- Egyedül? Egyszerűen úgy gondoltad, hogy mész és átkutatod utána az egész Középföldet?

Nadine zavartan vállat vont.

- Eszembe sem jutott azon töprengeni, hogyan fogom őt megtalálni. Tudtam, hogy szüksége van rám, úgy éreztem, hogy ez nagyon fontos, hát utána indultam. - Úgy mosolygott, mintha Kahlant akarta volna megnyugtatni.

- És egyenesen hozzá találtam - egyenesen, mint egy nyíllövés. Minden pontosan jól alakult. - Arcán pirosság ömlött el. - Úgy értem, azt a dolgot kivéve, hogy én kellett volna neki.

- Nadine, szoktak... furcsa álmaid lenni?

Nadine kisimított egy vastag hajtincset a homlokából.

- Furcsa álmaid? Nem, nincsenek furcsa álmaid. Csak szokásos álmaid vannak.

- Milyenek ezek a „szokásos” álmok?

- Tudod, mint mikor azt álmodod, hogy újra kicsi vagy, elvesztél az erdőben, és az ösvények mind máshová vezetnek, mint ahová tudod, hogy vezetniük kellene. Meg amikor azt álmodod, hogy egy süteményhez nem találsz meg a szükséges anyagokat, és akkor egy barlangba kell menned, és kölcsön kell kérned őket egy medvétől, amelyik tud beszélni. Ilyenfélék. Csak álmok. Álmok, hogy repülni tudsz, meg hogy lélegzel a víz alatt. Bolondságok. De csak álmok. Olyanok, amiket mindig is szoktam álmodni. Semmi más.

- Megváltoztak az álmaid mostanában?

- Nem. Amikor emlékszem rájuk, mind ilyenféle dolgok.

- Értem. Azt hiszem, ez mind teljesen normálisnak hangzik.

Nadine köpenyt húzott elő a táskájából.

- Hát akkor azt hiszem, jobb, ha indulok is. Egy kis szerencsével a tavaszi ünnepekre otthon leszek.

Kahlan összeráncolta a homlokát.

- Szerencséd lesz, ha a Nyárközépi ünnepre hazaérsz.

Nadine elnevette magát.

- Nem gondolnám. Nem tarthat tovább a visszaút sem, mint idefelé. Olyan két hét körül. Épp a hold második negyede után indultam, és még most sincs telihold.

Kahlan elképedten bámolt.

- Két hét! - Nadine-nek hónapokba kellett, hogy teljen eljutni Nyugatföldről idáig, különösen télen, mert akkor kellett, hogy elinduljon, és legfőképpen a Rang'Shada Hegységen keresztül. - Akkor a lovadnak szárnyai voltak!

Nadine nevetett, aztán lassan elhalt a nevetése, és sima homlokára ráncok rajzolódtak ki.

- Fura, hogy pont ezt mondod. Nincs is lovam. Gyalog jöttem.

- Gyalog - ismételte Kahlan hitetlenkedve.

- Igen. De mióta elindultam, álmodtam olyanról, hogy szárnyas lovon repülök.

Kahlannak koncentrálnia kellett, hogy Nadine csapongó történetét nyomon tudja követni. Próbált arra gondolni, hogyan tenné fel Richard a kérdéseit. Ostobának érezte magát, mikor Richard szavakba öntötte mindazokat a kérdéseket, amelyeket Kahlannak meg kellett volna kérdeznie Marlintól, de eszébe sem jutottak. Bár Richard elvette a dolog élet azzal, hogy azt mondta, Kahlannak helyesen cselekedtek, Kahlant mégis zavarta, hogy szinte semmi fontosat nem sikerült kiszednie Marlinból, amikor megvolt rá a lehetősége.

Az Inkvizítorok nem sokat tudtak arról, hogyan kell kikérdezni az embereket. Miután valakit egy Inkvizítor megérintett az erejével, egyszerűen megkérdezte az illetőt, elkövete-e a bűnöket, amivel vádolták - és ami ritka kivételektől eltekintve igaznak is bizonyult -, aztán felszólította, hogy mondja el a részleteket.

Semmi művészet nem volt ebben, nem is volt rá szükség. Csalhatatlan módja volt annak, hogy politikai pártütöket ne illessenek hamis vádakkal - olyanokkal, amit nem követtek el -, hogy azután kényelmesen eltehetők legyenek láb alól.

Kahlan elszánta magát, hogy Nadine kikérdezésével jobb munkát végez.

- Arról még nem beszéltél, mikor keresett meg téged Shota.

- Ó. Hát nem éppen ő keresett meg engem. Én találtam rá a hegyekben. Szép palotája volt, de nem volt rá módom, hogy belülről is megnézzem. Nem sokáig maradtam ott. El akartam jutni Richardhoz.

- És mit mondott neked Shota? Milyen szavakkal? Pontosán mely szavakat használta?

- Nézzük csak... - Nadine ajkára nyomott mutatóujjal próbálta felidézni Shota szavait. - Üdvözölt engem. Teával kínált. Azt mondta, már várt rám. Leültetett maga mellé. Ráparancsolt Samuelre, hogy hagyja békén a táskámat, mikor az megpróbálta elvonszolni. Azt mondta, ne féljek Samueltől. Megkérdezte, hová igyekszem, és én megmondtam, hogy az én Richardomhoz - hogy Richardnak szüksége van rám. Akkor ő elmondott nekem dolgokat Richardról. Olyan dolgokat a múltjából, amiket én is ismertem. Elképedtem rajta, mennyi mindent tud Richardról,

de úgy gondoltam, biztos régen ismeri.

Aztán rólam mondott el olyan dolgokat, amikről semmiképp sem tudhatott. Az álmaimról, a vágyaimról, hogy gyógyító legyek, gyógyfüveket használjak, ilyesmiket. Akkor jöttem rá, hogy Shota bűbajos. Ebből a részből egyáltalán nem emlékszem a pontos szavaira. Azt mondta, igaz az a dolog, hogy Richardnak szüksége van rám. Azt mondta, össze fogunk házasodni Richarddal. Azt mondta, az ég mondta neki, hogy így lesz. - Nadine nem nézett Kahlan szemébe. - Olyan boldog voltam! Azt hiszem, életemben nem voltam még annyira boldog.

- Az ég mondta. Valami más?

- Aztán Shota azt mondta, nem akar késleltetni engem az utamon Richardhoz. Azt mondta, a szél üldözi Richardot - bármit is jelentsen ez -, és hogy igazam volt, hogy Richardnak szüksége van rám, és hogy induljak, sietnem kell. Sok szerencsét kívánt nekem.

- Ez minden? Biztosan mondott még valami mást is.

- Nem, ez minden. - Nadine begombolta a táskája gombjait. -Kivéve, hogy úgy gondolom, valamiféle imát is mondott Richardért.

- Ezt meg hogy érted? Mit mondott? *A pontos szavakat!*

- Hát amikor elfordult, hogy visszamenjen a palotájába, én meg felálltam, hogy továbbmenjek, hallottam hogy suttog, amolyan fennhangon, hogy „A szellemek irgalmazzanak Richard lelkének”.

Kahlan érezte, hogy karjai lúdbőrössé váltak fehér szaténruhája alatt. Csak akkor jutott eszébe, hogy levegőt is vegyen, mikor a tüdeje már égett az oxigénhiánytól.

Nadine felemelte a táskáját.

- No, hát azt hiszem, épp elég bánatot okoztam már neked. Jobb lesz, ha indulok is hazafelé.

Kahlan széttárta a kezét.

- Figyelj, Nadine! Miért nem maradsz itt még egy kicsit?

Nadine meghökkenve állt meg.

- Miért?

Kahlan kétségbeesetten kutatott valami ürügy után.

- Szóval, nem bánám, ha hallhatnék még történeteket Richard gyerekkorából. Te tudnál mesélni arról, miféle kalamajkába keveredett. - Megpróbált bátorítóan mosolyogni. - Igazán örülnék neki.

Nadine megrázta a fejét.

- Richard nem akarja, hogy itt legyek. Meg fog haragudni, ha visszajön, és még mindig itt lát engem. Te nem láttad azt a tekintetet a szemében.

- Nadine. Richard nem fog téged a fülednél fogva kihajítani anélkül, hogy pihenhetél volna pár napot, mielőtt visszaindulsz. Richard nem olyan fajta. Azt mondta, „bármit, amire Nadine-nek szüksége van”. Úgy gondolom, pár napi pihenésre jobban szükséged lenne, mint bármi másra.

Nadine ismét megrázta a fejét.

- Nem. Már így is sokkal kedvesebb voltál hozzám, mint amit elvárhattam volna. Te és Richard összetartoztok. Nincsen szükségetek rá, hogy én itt lábatlankodjak a közeletekben. Azért köszönöm az ajánlatodat. El sem tudom hinni, milyen kedves voltál hozzám. Nem csoda, hogy Richard szeret téged. A helyedben bármelyik másik asszony kopaszra nyíratott volna engem, és trágyahordó kocsí hátuljához kötözve hajtattott volna ki a városból.

- Nadine, én igazán szeretném, ha maradnál! - Kahlan megnyalta az ajkait. - Kérlek! - hallotta magát, ahogy hozzáteszi.

- De ez viszályt okozhat közted és Richard között. Nem szeretnék ilyesminek okozója lenni. Nem vagyok én olyan fajta.

- Ha ez gondot jelentene, nem kértem volna. Maradj. Legalább egy pár napig, rendben? Akár itt is maradhatsz, ebben a szobában, ami úgy tetszik neked. Tényleg... szeretném, ha maradnál.

Nadine egy hosszú pillanatig Kahlan szemeit tanulmányozta.

- Tényleg azt akarod, hogy maradjak? Igazán?

- Igen. - Kahlan érezte, hogy körmei a tenyerébe vájódnak. -Igazán.

- Hát az igazat megvallva nem nagyon van kedvem hazasietni, és bevallani a szüleimnek az ostobaságomat. Akkor, ha tényleg ezt akarod, maradok még egy ideig. Köszönöm szépen.

Bár Kahlannak fontos okai voltak rá, hogy maradásra bírja Nadine-t, képtelen volt elhessegetni azt az érzést, mintha molyként repülne a láng felé.

8. FEJEZET

Kahlan kiprészelt magából egy mosolyt.

- Akkor jó. Maradni fogsz. Olyan... jó, hogy itt maradsz látogatóba. Beszélgetni fogunk, te meg én. Úgy értem, Richardról. Szeretném hallani a történeteidet arról, hogyan nőtt fel.

Rájött, hogy az egész úgy hangzik, mintha összevissza zagyválna, és kényszerítette magát, hogy elhallgasson.

Nadine sugárzott.

- Alhatok az ágyban?
 - Ne butáskodj! Hát persze, hogy az ágyban, hol máshol?
 - Van egy takaróm, és alhatok a szőnyegen, hogy ne...
 - Hallani sem akarok róla! Én hívtalak, hogy maradj. Azt akarom, hogy otthon érezd magad, akár a többi vendég, akik ebben a szobában szoktak megszállni.

Nadine kuncogott.

- Akkor a padlón alszom. Otthon is a padlóra tett szalmazsákon alszom a hátsó szobában az üzletünk fölött.
 - No, hát itt az ágyban fogsz aludni - mondta Kahlan. Aztán Carára pillantott, mielőtt folytatta. - Később majd körbevezetlek a palotában, ha akarod, de most miért nem pakolod ki a dolgaidat, és pihensz egy keveset, amíg Cara és én elintézzük valami fontos dolgot?

- Milyen dolgot? - kérdezte Cara.

Ez a nő végig olyan szótlan volt, mint egy kőszobor, és pont most kell kérdeznie, bosszankodott Kahlan magában.

- Marlin dolgát.

- Rahl Nagyúr azt mondta, maradjunk távol Marlintól.

- Marlin egy orgyilkos, aki Richardot akarta megölni. Van egy pár dolog, amit meg kell tudnom.

- Akkor én is veletek jövök - mondta Nadine. Kahlanról Carára tekingetett, és vissza. - El sem tudom képzelni, hogy akarhat valaki is megölni egy embert, pláne Richardot. Látni akarom, hogy néz ki egy ilyen ember. A szemébe akarok nézni.

Kahlan határozottan megrázta a fejét.

- Ez nem olyasmi lesz, amit te látni szeretnél. Ki kell kérdeznünk azt az embert, és az valószínűleg nem lesz valami kellemes látvány.

- Tényleg? - kérdezte Cara felélénkülő hangon.

- Miért? - kérdezte Nadine. - Mit értesz ezen?

Kahlan intően emelte fel az ujját.

- Elég. A saját érdekedben mondom: Marlin veszélyes ember, és én nem akarom, hogy ott legyél lent vele. Te itt vendég vagy. Kérlek, tartsd tiszteletben a kívánságomat, amíg az én otthonomban vendégeskedsz.

Nadine a padlót bámulta a lába előtt.

- Hát persze. Bocsáss meg.

- Megmondom az őrségnek, hogy a vendégünk vagy. Ha bármit szeretnél - fürdőt, a holmijaidat kimosatni, akármit - csak szólj nekik, és küldeni fognak valakit a személyzetből, hogy ellásson. Vacsoránál majd beszélgetünk.

Nadine az ágy felé fordult, a táskájához.

- Persze. Nem akartam a dolgodba ütni az orromat. Nem akarok láb alatt lenni.

Kahlan habozva megérintette Nadine hátát.

- Nem akartam, hogy úgy hangozzon, mintha parancsolgatni akarnék neked. Egyszerűen csak feszültek az idegeim ettől az ügytől, hogy valaki ártani akar Richardnak. Sajnálom, majdnem leharaptam a fejedet. Te itt vendég vagy. Érezd magad otthon.

Nadine visszamosolygott a válla fölött.

- Megértem. Köszönöm.

Nadine csakugyan gyönyörű fiatal nő volt: vonzó alak és arc, valami ártatlanság lengte körül, annak ellenére, hogy Kahlan gyanúja szerint bizonyos igazságok még rejtve maradtak körülötte. Kahlan könnyen meg tudta érteni, miért vonzódott Richard Nadine-hez.

Kahlan eltűnődött, vajon a sorsnak milyen röpke szeszélye sodorta Richardot őhöz Nadine helyett. Bármi is volt az, Kahlan megköszönte a jó szellemeknek, hogy így történt, és buzgón imádkozott, hogy így is maradjon.

Kahlan mindennél jobban kívánta, hogy Shotának ez az álnok ajándéka eltűnjön. Szerette volna ezt a gyönyörű, csábító, veszélyes fiatal nőt Richardtól minél távolabb tudni, és egyszerűen hazaküldeni Nadine-t. Bárcsak megtehetné!

Miután szóltak az öröknek, hogy vendégként kezeljék Nadine-t, lementek a szőnyeggel borított lépcsőkön a csarnok túloldalán, és a gazdagon díszített lépcsőpihenőre értek, ahol végre egyedül voltak, Cara megragadta Kahlan karját, és maga felé perdítve megállásra kényszerítette.

- Te megőrültél?

- Miről beszélsz?

Cara fogai megcsikordultak, és egészen közel hajolt Kahlan arcához.

- Egy boszorkány esküvői ajándékot küld a férfinak, akit szeretsz - egy menyasszonyt. Te meg meghívod a nőt, hogy maradjon itt.

Kahlan hüvelykjével elmélyülten dörzsölgette a fényezett vasfa gömböt a korlátoszlop tetején.

- Kénytelen voltam. Hát nem magától értetődő?

- Ami számomra magától értetődő, az az, hogy azt kellett volna tenned, amit ez a kis szajha tanácsolt: kopaszra nyíratni, és trágyahordó kocsi hátuljához kötözve hajtatni ki a városból.

- Ő is csak egy áldozat ebben, egy bábu Shota játékában.

- Nem ízlik a nyelvének az igazság. Még mindig a te emberedet akarja. Ha nem vetted ezt észre a szemében, akkor nem is vagy olyan bölcs asszony, amilyennek tartottalak.

- Cara, én megbízom Richardban. Tudom, hogy szeret engem. Ha bármi is van Richard szemléletének a legmélyén, az a bizalom, és a hűség. Tudom, hogy a szívem biztonságban van az ő kezében. Hogy nézett volna ki, ha előadom a féltékeny asszonyt, és elküldöm Nadine-t? Ha nem mutatom ki, hogy bízom Richardban, akkor nem becsülöm meg a hűségét sem. Még a látszatát sem engedhetem meg magamnak, hogy elárulnám a belém vetett bizalmát.

Cara mogorva arca csak nem enyhült meg.

- Ezt a téstát én nem eszem meg. Lehet, hogy ez mind így igaz, de te nem ezért kérted meg Nadine-t, hogy maradjon. Látom én azokból a zöld szemeidből.

Kahlan elmosolyodott, és megpróbálta kivenni a tükörképét a fényezett fagolyó sötét felszínén. Csak homályos foltot látott.

- Nem könnyű bolonddá tenni Agiel-nővéremet. Igazad van. Meg kellett kérnem Nadine-t, hogy maradjon, mert itt valami történik. Valami veszélyes. Attól még nem fog csak úgy eltűnni a veszély, ha Nadine-t elzavarom.

Cara kesztyűs kezével hátrasimított egy szőke fürtöt az arcából.

- Veszély? Miféle veszély?

- Hát itt a gond: nem tudom. És eszedbe ne jusson, hogy esetleg bántalmazd Nadine-t. Rá kell jönnöm, mi is folyik itt valójában, és ehhez szükségem lehet rá. Nem akarom, hogy úgy kelljen vadásznom Nadine-re, mikor kezdettől kéznél és szem előtt tarthattam volna. Próbáld így nézni a dolgot: vajon helyes lett volna Marlint egyszerűen elküldeni, mikor megérkezett, és bejelentette, hogy meg akarja ölni Richardot? Ez megoldotta volna a problémát? Miért tartjuk még mindig itt? Rá akarunk jönni, hogy mi történik, azért.

Cara ingerülten törölte le arcáról a kenőcsöt, mintha csak egy piszokfolt lett volna.

- Én úgy gondolom, hogy az ágyadba invitáld a bajt.

Kahlannak pislognia kellett az égő érzéstől a szemében.

- Tudom. Én is úgy érzem. A magától értetődő dolog, amit én is nagyon szeretnék megtenni, az lenne, hogy hazaküldöm Nadine-t a leggyorsabb lovon, amit találok. De egy problémát nem lehet ilyen egyszerűen megoldani, különösen, ha Shota keze is benne van.

- Arra gondolsz, amit Shota Nadine-nek mondott, hogy a szél üldözi Rahl Nagyurat?

- Az is része a dolognak. Én nem tudom, mit jelenthet, de nem úgy hangzik, mint valami, amit Shota csak úgy kitalált volna. De ami még rosszabb, az Shota imádsága: „A szellemek irgalmazzanak Richard lelkének”. Nem tudom, mit érthetett Shota ezen, de borsószik a hátam tőle. Ettől, és attól, hogy esetleg életem legnagyobb hibáját követem el.

- De hát mi mást tehetnék? Két ember tűnik fel ugyanazon a napon. Az egyiket azért küldték, hogy megölje Richardot, a másikat azért, hogy feleségül menjen hozzá. Nem tudom, melyik a veszélyesebb, de azt tudom, hogy egyiket sem lehet egyszerűen csak elzavarni. Ha kést tartanak a hátadnak, nem segít, ha behunyod a szemedet.

Cara szigorú Mord-Sith vonásai asszonyivá lágyultak, olyan asszonyévá, aki képes megérteni egy másik asszony félelmeit.

- Majd én vigyázok a hátadra. Ha ez a nő bemászik Rahl Nagyúr ágyába, hamarabb penderítem ki onnan, mintsem Rahl Nagyúr észrevehetné, hogy ott volt.

Kahlan megszorította Cara karját.

- Köszönöm. Most pedig menjünk le a verembe.

Cara nem mozdult.

- Rahl Nagyúr azt mondta, nem akarja, hogy te lemenj oda.

- Te meg mióta szoktál rá a parancsteljesítésre?

- Én mindig teljesítem az ő parancsait. Különösen azokat, amelyeket komolyan gondol. Ezt pedig komolyan gondolta.

- Helyes. Rajta tarthatod a szemedet Nadine-en, amíg én lemegyek oda.

Cara megragadta az elforduló és indulni készülő Kahlan könyökét.

- Rahl Nagyúr nem akarja, hogy veszélynek tudd ki magad.

- Én sem akarom, hogy ő veszélynek tegye ki magát, Cara. Úgy éreztem magam, mint egy sült bolond, mikor Richard elsorolta azokat a kérdéseket, amelyeket fel kellett volna tennünk Marlinnak. Választ akarok azokra a kérdésekre.

- Rahl Nagyúr azt mondta, majd ő megkérdezi.

- Ő pedig nem ér vissza holnap éjszaka előtt. És addig mi lesz? Mi van, ha valami máris elkezdődött, és addigra túl késő lesz megállítani? Mi lesz, ha Richardnak azért kell majd meghalnia, mert mi itt a parancsait követve csak

ültünk a fenekünkön? Richard aggódik miattam, és ez megzavarja a józan ítélőképességét. Marlin tud róla, mi folyik itt, és meggondolatlanság lenne, hogy csak hagyjuk múlni az időt, miközben a veszély egyre nagyobb lesz. Mit is mondtál nekem korábban? Valami olyat, hogy a habozás a végemet jelentheti? Vagy azokét, akik számomra fontosak?

Cara arckifejezése felengedett, de nem válaszolt.

- Richard fontos nekem, és nem fogom kockáztatni az életét a tétovázással. Meg fogom szerezni a válaszokat azokra a kérdésekre.

Cara végre elmosolyodott.

- Tetszik a gondolkodásod, Inkvizítor Anya. De hát végtére is nővérem vagy az Agielben. Rahl Nagyúr parancsa átgondolatlan volt, ha nem egyenesen ostoba. A Mord-Sithek csak akkor engedelmeskednek Rahl Nagyúr ostoba parancsainak, ha a férfiúi hiúsága forog kockán, de nem akkor, ha az élete. Megyünk, és folytatunk egy kis eszmecsérét Marlinnal. Rahl Nagyúr minden kérdésére választ fogunk kapni, sőt még többre is. Mire Rahl Nagyúr visszatér, meg tudunk adni neki minden információt, amire szüksége lesz - hacsak addigra meg nem szüntettük már a fenyegetést is.

Kahlan rácsapott tenyerével a fagolyóra.

- Ez az a Cara, akit én ismerek!

Elindultak lefelé a palotában, a szőnyeggel borított, lambériázott szintek alá. Le a keskeny, alacsony mennyezetű termék közé, ahol már csak a lámpák adtak fényt, aztán még lejjebb, ahol már lámpák sem voltak, csak fáklyák. Ahogy egyre mélyebbre haladtak, a könnyű, tavaszi friss levegő helyét állott vette át, majd a nyirkos, penészes kövek szaga érződött.

Kahlan sokkal többször járt már ezekben a szűk termekben, mint szerette volna. A verem volt az, ahol az Inkvizítorok kivallatták az elítélteket. Az első, akit Kahlan itt vallatott ki, egy férfi volt, aki a szomszédja lányait ölte meg, miután elmondhatatlan dolgokat művelt velük. Persze Inkvizítorként minden ilyen alkalommal egy varázsló kísérte le ide. Most pedig egy idelent fogva tartott varázslóhoz jött.

Ahogy elhagytak egy lépcsőkereszteződést és az ott őrködő katonák hallótávolságán kívülre értek, ám még mielőtt az általuk odarendelt katonákkal zsúfolt veremcsarnokba jutottak volna, Kahlan körülnézett. Cara vonzó nő volt, de ahogy éber tekintetét körbejártatta az üres termen, fenyegető légkört árasztott magából.

- Cara, kérdezhetek tőled valami személyeset?

Cara hátán összefogott karokkal, nagy léptekkel haladt előre.

- Nővérem vagy az Agielben. Kérdezz.

- Mikor azt mondtad, „a habozás a végedet jelentheti... vagy azokét, akik számodra fontosak”, akkor magadról beszéltél, igaz?

Cara lelassult, majd megállt. Még a libegő fáklyafényben is jól látszott, hogy az arca elfehéredett.

- Ez csakugyan személyes kérdés.

- Nem muszáj elmondanod. Nem akartam, hogy úgy hangozzék, mint valami parancs, vagy ilyesmi. Csak kíváncsi vagyok, egy nő a másik nőre. Te olyan sokat tudsz rólam, én meg alig tudok rólad valamit, azt kivéve, hogy Mord-Sith vagy.

- Nem mindig voltam Mord-Sith - sutogta Cara. Kemény, fenyegető tekintete eltűnt, és leginkább egy rémült kislányra hasonlított. Kahlan tudta, hogy Cara nem az üres kőtermet látja maga előtt többé.

- Gondolom, semmi okom nincs rá, hogy ne mondjam el neked. Ahogy te is mondtad, nem én vagyok az oka annak, amit velem tettek. Mások a felelősek érte. D'Harában évente kiválasztanak pár lányt, hogy Mord-Sitheket képezzenek belőlük. Úgy mondják, a leglágyabb szívűek képesek a legnagyobb kegyetlenségekre. Jutalmat tűztek ki azok számára, akik a kíváncsagnak megfelelő lányokat tudtak megnevezni. Én még gyerek voltam, ez egyike volt a feltételeknek, épp a szükséges korban. A gyereket a szüleivel együtt fogják el és a Mord-Sith kiképzése során a szülőket megölik. Az én szüleim nem tudták, hogy a nevünket eladták az embervadászoknak.

Cara arcát is, hangját is elhagyták az érzelmek. Olyan érzéketlenné vált a hangja, mintha csak a tavalyi répatermésről beszélne. Szavai azonban, ha hangszíne nem is, az elégnél is több érzellemmel voltak telítve.

- Apámmal kint voltunk a ház mögött, épp a csirkéket vágtuk le. Mikor eljöttek, fogalmam sem volt, mit akarnak. Apám tudta. Meglátta, ahogy jönnek lefelé a dombról az erdőn át. Meglepte őket, de többen voltak, mint amennyit először látott, mint amennyivel elbírt volna, és a meglepetés előnye csak pár pillanatig volt az ő oldalán.

- Nekem kiabált: „Cari, a kést! Cari, hozd a kést!” Felkaptam a kést, mert apa mondta. Hármukat fogta le egyszerre. Apám nagy darab ember volt. Megint rám kiabált: „Szúrd le őket, Cari! Szúrd le őket! Siess!”

Cara Kahlan szemébe nézett.

- Én csak álltam ott. Tétováztam. Nem akartam én senkit leszúrni. Bántani akárkit is. Csak álltam ott. Még a csirkéket sem tudtam levágni, azt apám csinálta.

Kahlan nem tudta, folytatni fogja-e Cara. A beállott halálos csendben elhatározta, hogy ha Cara nem szólal meg újra, ő nem kérdez többet. Cara elfordult Kahlantól és saját látomásaiba bámolt. Aztán folytatta.

- Valaki odasétált hozzám. Amíg élek, nem fogom elfelejteni. Felnéztem, és ott állt az a nő. A legszebb nő, akit

életemben láttam, kék szemekkel, varkocsba font hosszú szőke hajjal. A lombok közt átszökő napsugarak kis fénypászmákban táncoltak a vörös bőrruháján.

- Lehajolt hozzám, és mosolygott, amikor kivette a kezemből a kést. Nem szép mosoly volt, olyan, mint a kígyóé. Gondolatban mindig így hívtam őt ezentúl: a Kígyó. Ahogy felegyenesedett, azt mondta: „Hát nem édes? A kicsi Cari nem akar senkit se bántani a késével. Ez a habozás éppen most csinált belőled Mord-Sithet. Kezdődik.”

Cara kőmereven állt.

- Egy kis szobában tartottak, ahol rács volt az ajtó alján. Nem tudtam kimenni. De a patkányok be tudtak jönni. Éjszaka, mikor már képtelen voltam tovább ébren maradni, a patkányok besurrantak az én kis szobámba, és megrágták az ujjaimat és a lábujjaimat.

A Kígyó majdnem halálra vert, amiért eltömtem a rácsokat az ajtó alján. A patkányok szeretik a vért. Felizgatja őket. Megtanultam, hogy labdává gömbölyödve aludjak, ökölbe szorított kezeimet a hasamhoz dugva, hogy ne férjenek hozzá az ujjaimhoz. A lábujjaimat persze többnyire megtalálták. Megpróbáltam levetni az ingemet és a meztelen lábamra tekerni. Akkor meg, ha nem hasra fordulva aludtam, a mellbimbóimat rágták meg. Félmeztelenül hason feküdni a hideg kövön magam alá dugott öklökkel önmagában is kínszenvedés volt, de kicsivel tovább ébren tartott. Ha a patkányok nem találták meg a lábujjaimat, máshol harapdáltak össze - a fülemet, vagy az orromat, vagy a lábszáramat - amíg fel nem riadtam, és el nem ijesztettem őket.

Éjszakánként hallottam a többi lány sikoltozását, amikor felébredtek a patkányharapásokra. Sokszor hallottam őket sírni éjszaka, anyjukat szólongatták. Néha rájöttem, hogy a saját hangomat hallom. Időnként arra ébredtem, hogy a patkányok pici karmaikkal az arcomon kaparásznak, csiklandoznak a bajszukkal és hideg orrukat a számhoz nyomják, ahogy ételmorzsák után szimatolnak. Úgy gondoltam, nem eszem meg, amit hoztak nekem, és a földön hagytam a zabkásás tálat meg a darab kenyeret. Azt reméltem, hogy a patkányok majd megeszik, engem meg békén hagynak.

Nem működött a dolog. Az ételre csak újabb patkánysereg csődült oda, és amikor az étel elfogyott... Attól kezdve az utolsó morzsáig megettem mindent, amit a Kígyó hozott.

Néha gúnyolódott velem, mikor az ételemet hozta. Azt mondta: „Ne habozz, Cara, vagy a patkányok eszik meg az ételedet!” Tudtam, mit akar mondani azzal, hogy „ne habozz”. Így emlékeztetett rá, mibe került a tétovázásom nekem és a szüleimnek. Mikor anyámat a szemem láttára halálra kínozták, a Kígyó azt mondta: „Látod, Cara, mi történik, mert haboztál? Mert túl gyáva voltál?”

Azt tanultuk, hogy Darken Rahl „Rahl Atya”. Nem volt más apánk, csak ő. A harmadik megtörésemkor, mikor azt mondták, hogy kínozzam halálra az édesapámat, a Kígyó azt mondta, ne habozzak. Hát nem haboztam. Apám kegyelemért könyörgött. „Cari, kérlek” - zokogta -, „Cari, ne legyél azzá, amivé tenni akarnak!”. De egy percig sem haboztam. Attól kezdve az egyetlen apám Rahl Atya volt.

Cara felemelte az Agielét, ujjai között pörgette és rábámult.

- Ezzel érdemeltem ki az Agielemet. Ugyanazt az Agielt, amivel idomítottak. Rászolgáltam a Mord-Sith névre.

Cara messziről tekintett vissza Kahlan szemeibe, nem kétlépésnyi távolságból, amennyi elválasztotta őket, hanem nagyon messziről. Az örülség túloldaláról. Az örülségéről, amit mások kényszerítettek rá. Kahlan úgy érezte, mintha ő maga is kővé dermedne mindattól, amit azoknak a kék szemeknek a mélyén látott.

- Én is voltam Kígyó. Ott álltam a foltos napfényben kislányok fölött, és kivettem a kést a kezükből, amikor haboztak, mert nem akartak bántani senkit.

Kahlan mindig gyűlölte a kígyókat. Mostantól még inkább fogja. Arcán könnyek csorogtak végig, nedves nyomot húzva maguk után.

- Úgy sajnálom, Cara! - suttogta. Kavargott a gyomra, és semmit sem szeretett volna jobban, mint karjaival átölelni az előtte álló vörös bőrruhás nőt - de egy ujját sem bírta megmozdítani.

Fáklyák sercegetek. A távolból az örök beszélgetésének tompa foszlányai hallatszottak. A csarnok felől halk, fodrozódó nevetés hullámai szálltak. Apró loccsanások visszhangja, ahogy a kőmennyezet vízcseppkönyei egy közeli, zöldes színű kis tócsába csobbantak. Kahlan saját szívverésének lüktetését is hallotta a dobhártyájában.

- Rahl Nagyúr szabadított meg minket ettől.

Kahlan visszaemlékezett Richard szavaira, hogy majdnem sírt, amikor a mókusokat etető két Mord-Sithet kislányok módjára kuncogni hallotta. Kahlan megértette, milyen hatalmas ugrás volt ez az egyszerű kuncogás. Richard megértette az örülséget. Kahlan nem tudta, visszatérhetnek-e ezek a nők valaha is onnan, de ha volt egyáltalán valami esélyük, azt csakis Richardnak köszönhetnék.

Cara acélkemény arc kifejezése visszatért.

- Menjünk, derítsük ki, hogyan akarta Marlin bántalmazni Rahl Nagyurat. De ne várd el tőlem, hogy nyájas legyek hozzá, ha netán habozna, hogy minden részletet bevalljon!

Collins őrmester figyelő tekintete előtt egy d'harai katona kinyitotta a vasajtót és sietve visszahúzódott, mintha a rozsdás zár lett volna az egyetlen dolog, ami a palota lakóit megvédte a verem mélyén lapuló gonosz mágiától.

Két másik jól megtermett katona könnyedén közelebb húzta a súlyos létrát.

Mielőtt Kahlan kitárhatta volna az ajtót, közelítő hangokat és lépéseket hallott. Mindenki a csarnok felé fordult. Nadine jött, négy katona kíséretében.

Nadine összedörzsölte a kezét, mintha melengetni akarná őket, és átsietett a megtermett bőrpáncélos örök gyűrűjén.

Kahlan nem viszonozta Nadine sugárzó mosolyát.

- Mit keresel ideleinn?

- Azt mondtad, vendég vagyok. Bármilyen szépek is a szobáid, egy kis sétára vágytam. Megkértem az öröket, mutassák meg az utat ide le. Látni akarom azt a gyilkost.

- Azt mondtam neked, odafönt várj, a szobáidban. Azt mondtam, nem akarom, hogy legyere ide.

Nadine finom szemöldökei összeráncolódtak.

- Kissé már unom, hogy úgy kezelsz, mint egy vidéki tahót. -Megemelte fítos orrát. - Gyógyító vagyok. Ahonnan jövök, az emberek tisztelnék. Meghallgatják, amit mondok. Ha mondok nekik valamit, megcsinálják. Ha azt mondom egy tanácsnoknak, hogy igyon egy főzetből háromszor naponta, és maradjon ágyban, hát megissza a gyógyszerét napi háromszor, és ágyban marad, amíg azt nem mondom, hogy felkelhet.

- Nem érdekel, ki mekkorát ugrik a szavadra - felelte Kahlan. - Itt én szólok, és te ugrasz. Megértetted?

Nadine összehúszta az ajkait és csípőre tette az ökleit.

- Na, ide figyelj! Fáztam, éhes voltam és féltem. Olyan emberek csináltak belőlem bolondot, akiket nem is ismerek. Csak a saját dolgommal törődtem, éltem az életemet, amikor erre az oktan utazásra küldtek, csak azért, hogy megérkezzek valahová, ahol az emberek úgy kezelnek, mint egy leprást, köszönetképpen, hogy segíteni jöttem. Ismeretlen emberek kiabáltak velem, és megszegyenített egy fiú, akivel együtt nőttem fel.

Azt hittem, feleségül fogok menni ahhoz a férfihöz, akihez akartam, de ez a hajó már elment. Nem engem akar, hanem téged. Hát legyen. Most meg valaki meg akarja ölni azt az embert, akinek a kedvéért idáig utaztam, te meg azt mondd nekem, hogy semmi közöm hozzá.

Ujjával megfenyegette Kahlant.

- Richard Cypher megvédett engem Tommy Lancastertől, és ezzel jogot formált rám. Ha Richard nem lett volna, most Tommy felesége lennék. Ehelyett Tommy Rita Wellingtont vette el. Ha Richard nem lett volna, most nekem lennének kék foltok a szemem alatt mindennap. Meztől járkálnék a tarlón, és annak a malacképű zsarnoknak a gyerekét hordanám a hasamban.

Tommy kicsúfolt engem, mert növényeket gyűjtök, hogy az embereken segítsek. Azt mondta, ostoba dolog, hogy egy lány növényekkel foglalkozzon. Azt mondta, miért nem lett fia apámnak, ha azt akarta, hogy valaki segítsen neki a boltjában a gyógynövényekkel. Ha Richard nincs, reményem sem lett volna rá, hogy valaha gyógyító lehessenek.

Csak azért, mert nem én leszek a felesége, nem jelenti azt, hogy én nem aggódom érte. Együtt nőttem fel vele. Nekem ő ma is egy fiú a hazámból. Mi törődünk a magunkfajtavál. Mint egy család, még ha nem azok vagyunk is. Jogom van hozzá, hogy tudjam, miféle veszély fenyegeti. Jogom van tudni, hogy miféle ember akarja megölni a ti világotokból azt a fiút az én hazámból, aki segített rajtam.

Kahlannak nem volt kedve vitatkozni. Ahhoz sem volt kedve, hogy megóvja ezt a nőt attól a látványtól, ami odalenn várhat rá.

Nadine barna szemeit figyelte, próbálta belőlük kiolvasni, igaz lehet-e amit Cara mondott, hogy Nadine még mindig akarja Richardot. Ha így is volt, Kahlan nem tudta kiolvasni azokból a szemekből.

- Látni akarod azt az embert, aki meg akar ölni minket, Richardot és engem? - Kahlan megragadta a kilincset, és feltépte az ajtót. - Legyen meg a kívánságod.

Intett a létrás embereknek. Azok leeresztették a létrát a nyílásba, le a sötétségbe, míg egy puffanással a helyére nem ért. Kahlan kikapott egy fáklyát a tartójából, és Cara kezébe nyomta.

- Mutassuk meg Nadine-nek, amit látni szeretne.

Cara ellenőrizte Kahlan elhatározását, látta, hogy az sziklaszilárd, így aztán elindult lefelé a létrán.

Kahlan hívogatóan nyújtotta ki a kezét.

- Isten hozott az én világomban, Nadine. Isten hozott Richard világában.

Nadine eltökéltsége csak egy pillanatra ingott meg, aztán felfortyant és Cara után indult lefelé a létrán.

Kahlan körbepillantott az örökön.

- Collins őrmester! Ha Marlin előttünk jön keresztül ezen az ajtón, jobban teszed, ha nem eresztet ki a csarnokból élve. Meg akarja ölni Richardot.

- Inkvizítor Anya! D'harai katona szavamra, Rahl Nagyurat a veszélynek még csak a pillantása sem érheti.

Collins őrmester egy kézmozdulatára az örök kardot húztak. Az íjászok vesszőt helyeztek a húrokra. Nagy kezek akasztottak le csatabárdokat az övekről.

Kahlan helyeslően bólintott az őrmester felé, újabb fáklyát vett a kezébe, és elindult lefelé a létrán.

9. FEJEZET

Súlyos, nyirkos légáramlat csapta meg Kahlant, ahogy követte Nadine-t lefelé a létrán. Mivel a fáklyát tartó kezével a létra oldalán is támaszkodott, el kellett viselnie a láng forróságát arca közelében, de szinte boldogan fogadta a kátrány szagát, mert elfedte a verem levegőjének bűzét. Lejjebb a táncoló fény nemcsak a verem kőfalát világította meg, hanem a gödör közepén álló sötét alakot is.

Kahlan lelépett a létráról. Közben Cara a nyálkás falból kinyúló tartóba nyomta fáklyáját. Kahlan is betűzte az övét a szemközti falra. Nadine dermedten állt, az előttük álló, behúzott nyakú, száradt vérrel borított emberre bámult. Kahlan ellépett mellette és Cara mellé állt.

Cara szemöldöke összehúzódott, amint Marlint nézte.

Marlin feje lehorgadt, szemei csukva voltak. Légzése mély, lassú, egyenletes volt.

- Alszik - suttogta Cara.

- Alszik? - sziszegte vissza Kahlan. - Hogy tud aludni ilyen helyzetben, állva?

- Én... nem tudom. Az új foglyokat mindig rákényszerítjük, hogy állva maradjanak, néha napokig. Nem tudnak senkihez szólni, és nem tudnak mást csinálni, mint a balsorsukon gondolkodni. Ez felőrli az elszántságukat - elapasztja a szembeszállás vágyát bennük. Ez egy nagyon alattomos formája a kínzásnak. Ismertem embereket, akik verésért könyörögtek, inkább, mint hogy végtelen órákon keresztül állniuk kelljen.

Marlin halkan horkolt.

- Milyen gyakran fordul elő ilyen - hogy egyszerűen elalszanak?

Cara egyik kezét csípőre tette, a másikkal megtörölte a szája szélét.

- Sokszor elalszanak, de rögtön fel is ébrednek rá. Ha elmozdulnak arról a helyről, ahová parancsoltam, hogy álljanak, a kapcsolatunk előhossa a fájdalmat. Nekünk nem kell jelen lennünk, a kapcsolat attól függetlenül is működik, bárhol is vagyunk. Még soha nem hallottam róla, hogy valaki elaludt volna, mégis talpon maradt.

Kahlan a vállá fölé hátrapillantott Nadine-re, majd fel a létrafokokon az ajtón át beszűrődő fénybe. Láta a fent álló katonák feje búbját, de egyikük sem volt elég merész hozzá, hogy lenézzen a verembe, ahol feltehetően mágikus dolgok történhetnek.

Nadine feje bukkant elő Kahlan és Cara között.

- Lehet hogy valami bűvige hatása. Valamiféle varázslaté.

Sértetten visszahúzódott, amikor csak dühös tekinteteket kapott válaszul.

Cara megbökte Marlin vállát, inkább csak kíváncsiságból, mint azzal a szándékkal, hogy felébressze. Aztán a mellkasába, majd a gyomrába nyomta az ujját.

- Kökemény. Az izmai teljesen merevek.

- Nyilván ezért képes így állva maradni. Lehet, hogy ez valamiféle trükk, amit varázslóként tanult.

Carán nem látszott, hogy Kahlan szavai meggyőzték volna. Egy olyan finom csuklómozdulattal, hogy Kahlan szinte észre sem vette, felrántotta a tenyerébe az Agielét. A fájdalom, amit az Agiel megragadása okozott, nem látszott meg az arcán. Sohasem látszott meg.

Kahlan megragadta Cara csuklóját.

- Erre nincs szükség. Csak ébreszd fel. És ne használd az agyával, a mágiájával való kapcsolatodat, hogy fájdalmat okozz neki, ha nem feltétlenül szükséges. Hacsak én nem mondom, hogy tedd meg.

Cara arcán kelletlenség tükröződött.

- Én úgy gondolom, szükség van rá. Én ezt nem tehetem meg. Nem habozhatok kényszerrel alkalmazni.

- Cara, a habozás és a megfontoltság között mély szakadék húzódik. Ez az egész Marlin-ügy kezdettől fogva fura volt. Csináljuk lépésenként. Azt mondtad, hatalmad van fölötte. Ne kapkodjunk el. Hatalmadban van, nem igaz?

Cara ajkán lusta mosoly terült szét.

- Hatalmamban van, efelől semmi kétségem. De ha ragaszkodsz hozzá, felébresztem olyan módon, ahogy néha fel szoktuk ébreszteni a kutyuskáinkat.

Cara derékból előre hajolt, baljával átkarolta Marlin nyakát, hátrahajtotta a fejét, és lágyan, hosszan megcsókolta Marlin ajkát. Kahlan érezte, hogy elvörösödik. Tudta, hogy néha Denna is így ébresztette Richardot, mielőtt újra kínozni kezdte volna.

Cara önelégült vigyorral húzódott vissza.

Marlin szemhéja felpattant, mint a szenderegéből ébredő macskáé. A szemében ismét az a valami látszott - az a valami, amitől Kahlan lelke legmélyéig visolygott.

Ezúttal többet is látott, mint korábban. Ezek a szemek nemcsak nagyon öreg szemek voltak. Ezek a szemek nem ismerték a félelmet.

Marlin lassú, kimért, rezzenetlen tekintettel mérte végig a három nőt, miközben csuklóból hátrahajtotta kezeit és macskaszerűen nyújtózkodott. Züllött vigyor kúszott lassan az arcára, a gonoszság árnyalata, mint ahogy a vérfolt áztatja át a fehér lepedőt.

- Nocsak! Az én két drágaságom visszatért. - Nyugtalanító szemei mintha többet láttak volna, több tudásról

árulkodtak volna, mint lehetséges. - És még egy újabb szukát is hoztak magukkal.

Korábban Marlin hangja majdhogynem kisfiús volt. Most mély volt, reszelős és durva, mintha egy kétszer akkora, izmos emberé lett volna: megkérdőjelezhetetlen hatalommal és erővel átítatott hang. Csak úgy áradt belőle a legyőzhetetlenség tudata.

Kahlan soha életében nem hallott még ilyen veszélyes hangot. Visszalépett egy lépést, és Cara karját megragadva őt is magával húzta.

Bár Marlin meg sem mozdult, Kahlan érezte a belőle áradó fenyegetést.

- Cara! - Kahlan hátratett karjával visszafelé taszította Nadine-t, ahogy újabb lépést hátrált. - Cara, mondd, hogy kézből tartod! Mondd, hogy hatalmad van felette!

Cara leesett állal bámult Marlinra.

- Mi a...?

Hirtelen hatalmas erővel megütötte Marlint. Páncélos öklétől a férfi feje csak rezdülésnyit mozdult oldalra. Az ütés erejének le kellett volna döntenie Marlint a lábáról.

A férfi véres mosollyal nézte Carát. Kiköpött egy törött fogat.

- Ügyes próbálkozás, drágám - mondta durva hangon. - De már az én kezemben van a Marlin fölötti hatalmad.

Cara Marlin hasába dőfte Agielét. A férfi teste megrándult az ütestől, karjai tehetetlenül rángatóztak. A szemeiből azonban egy pillanatra sem tűnt el a halálos fenyegetés. A mosolya sem halványult el egy pillanatra sem.

Cara önkéntelenül hátralépett kettőt.

- Mi történik? - suttogta Nadine. - Valami baj van? Azt mondtátok, tehetetlen!

- Kifelé! - sziszegte Cara sürgetően Kahlannak. - Azonnal. - Felpillantott a létrára. - Én majd visszatartom. Zárjátok le az ajtót!

- El akartok menni? - kérdezte Marlin azon a reszelős hangon. - Ilyen hamar? Még mielőtt egy kicsit is beszélgettünk volna? Úgy élveztem hallgatni a kettőtök beszélgetését. Olyan sokat tanultam belőle! Eddig semmit sem tudtam a Mord-Sithekről. Most már tudok.

Kahlan megtorpant.

- Miről beszélsz?

Marlin ragadozótekinete Caráról Kahlannra siklott.

- Megismertem a Richard iránti megindító szerelmedet. Olyan figyelmes volt a részedről, hogy elmagyaráztad a Tehetsége korlátait! Sok mindent gyanítottam erről, de te feltártad a korlátok mélységét. Azt a gyanúmat is megerősítetted, hogy képes felismerni másokban a Tehetséget, és ez felkelti a gyanakvását. Hiszen még te is képes voltál meglátni a furcsaságot Marlin szemében!

- Ki vagy te?! - kérdezte Kahlan, miközben maga előtt terelte Nadine-t a létra felé.

Marlin teste rázkódott a nevetéstől.

- Ki más lennék, mint a legszörnyűbb rémálmotok, kedveseim?

- Jagang?! - suttogta Kahlan hitetlenkedve. - Így van? Jagang vagy?

A mély nevetés visszhangot vert a verem köfalain.

- Most lebuktattál. Beismerem. Az vagyok, maga az Álomjáró. Kölcsönvettem ennek a szegény cimborának az agyát, csak hogy egy kicsit meglátogathassalak benneteket.

Cara Marlin nyakába dőfte az Agielét. Az egyik, bábként mozgó kar egyszerűen ellökte onnan.

Cara szinte azonnal visszatért, ezúttal a vesékre támadva, hogy ledöntse Marlint a lábáról. Az meg sem rezdült. Rángatózó mozgással lenyúlt, megragadta Cara varkocsát, és annál fogva maga mögé, a falhoz vágta, akár egy rongybabát. Kahlan arca összerándult a hangra, ahogy Cara a falhoz puffant. Cara hason hevert a földön, szőke haját átáztatta a vér.

Kahlan a létrához lódította Nadine-t.

- Kifelé!

Nadine megragadott egy létrafokot.

- Mit fogsz most csinálni?

- Elegendő volt ebből. Véget vetek neki.

Kahlan Marlin felé indult, vagy Jagang felé, vagy akárki is volt az.

Nadine egy sikollyal elsuhant Kahlan mellett, mintha jégen siklana. Marlin elkapta a hadonászó nőt, megpördítette, és fél kézzel torkon ragadta. Nadine kitágult pupillákkal kapkodott levegőért.

Kahlan megtorpant, amikor Marlin figyelmeztetően ingatta az ujját.

- C-c-c. Összetöröm a gégejét.

Kahlan hátrált egy lépést. Nadine nagy levegőt nyelt, mikor Marlin szorítása kicsit meglazult.

- Egy élet mindazokért cserébe, akiket egyébként elpusztítanál? Gondolod, hogy az Inkvizitor Anya nem használná ki ezt a lehetőséget?

Kahlan szavaira Nadine megújult rémületében ismét vonaglani kezdett, ujjáival próbálta lefeszíteni a torkát

szorongató kezét. Még ha Marlin nem is fojtaná meg Nadine-t, érintették egymást, és ha Kahlan érintésével széttűzza Marlin elméjét, Nadine is vele együtt vész el.

- Lehet, hogy megtennéd, de nem vagy kíváncsi rá, mit keresek én itt, kedvesem? Nem akarsz megtudni milyen terveim vannak a te szerelmed, a hatalmas Rahl Nagyúr számára?

Kahlan megfordult, és felkiáltott a fenti fénypázmába.

- Collins! Csukjátok le az ajtót! Zárjátok be!

Fent lecsapódott az ajtó. A vermet most már csak a sercegő fáklyák világították meg. A sercegést az ajtó döndülésének lassan elhaló visszhangja festette alá.

Kahlan visszafordult Marlin felé. Szemét állandóan a férfin tartva lassan oldalazni kezdett körbe a fal mentén.

- Ki vagy te?! Mi vagy te?!

- Nos, az igazat megvallva ez egy nehéz filozófiai kérdés, amit nem könnyű elmagyarázni olyan szavakkal, hogy te is megértsd. Az Álomjáró képes besurranni a gondolatok közötti végtelenül kicsi időszakokba, amikor egy személy, az, aki a személyiségének lényege, éppen nem létezik, és képes birtokba venni ennek a személynek az agyát. Amit magad előtt látsz, az Marlin, az én hűséges kis kutyám. Én vagyok a bolha a szőrében, amit magával hozott ide a házatokba. Ő csak egy hordozó, akit bizonyos... célokra akartam felhasználni.

Nadine rángatózva küzdött fogvatartója ellen, amitől az kénytelen volt szorosabbra venni a fogást a nyakán. Kahlan megnyalta az ajkát, és nyugalomra intette. Ha Nadine tovább vergődik, önmagát fojtja meg. Nadine mint mentőkötélbe, kapaszkodott Kahlan utasításába, elcsendesült, és végre hozzájutott néhány lélegzetvételnél levegőhöz.

- A hordozód hamarosan halott hordozó lesz - mondta Kahlan.

- Ő feláldozható. Számotokra sajnálatos módon, a kár már megesett. Hála Marlinnak.

Kahlan egy óvatos oldalpillantással ellenőrizte, mennyit haladt előre a földön heverő Cara felé.

- Miért? Mit tett Marlin?

- Marlin idehozott nekem téged és Richard Rahl-t. Persze a következményeit még csak ezután fogjátok megszenvedni annak, amit kidolgoztam, de Marlin már elvégezte, amit kellett. Abban a kivételezett helyzetben vagyok, hogy kiélvezhetem ennek a munkának a dicsőségét.

- Mit tettél?! Mit csináltál itt Aydindrilben?

Jagang kuncogott.

- Miért, hát csak szórakoztam. Tegnap még egy Ja'La mérkőzést is megnéztem. Te is ott voltál. Richard Rahl is ott volt. Láttalak mindkettőtöket. Nem igazán örülök neki, hogy Richard Rahl kicseréltette a labdát egy könnyebbre. Így a gyengék játékvá silányította ezt a sportot. Úgy találták ki, hogy nehéz labdával kelljen játszani a legerősebb, legagresszívebb, legdurvább játékosoknak - olyanoknak, akiknek valódi szenvedélyük a győzni akarás. Tudod-e kedvesem, mit jelent a Ja'La?

Kahlan megrázta a fejét, s közben végigfutott gondolatban lehetőségeinek és teendőinek listáján. A legfontosabb teendő a listán az volt, hogy inkvizítori erejét használva megállítsa ezt az embert, mielőtt megszökne a veremből. Előtte azonban mindent meg kell tudnia, ami csak lehetséges, ha meg akarják akadályozni Jagang terveinek beteljesülését. Egyszer már kudarcot vallott ebben. Még egy balsikert nem engedhet meg magának.

- Ez a kifejezés az én anyanyelvemből származik. A helyes és teljes elnevezés *Ja'La dh Din*: Az Élet Játéka. Nem tetszik nekem, ahogy Richard Rahl megrontotta ezt a játékot.

Kahlan már majdnem elérte Carát.

- Szóval megszálldad ennek az embernek az elméjét, azért, hogy eljöhess és gyerekeket láthass játszani? Azt hittem, a nagy és mindenható Jagang császár jobb dolgokat is csinálhatna.

- Ó, csináltam én jobb dolgokat is. Sokkal jobbakat. - A férfi vigyorgása őrzítő volt. - Látdod, azt hittétek, hogy meghaltam. Tudtokra akartam adni, hogy nem sikerült megölnötök a Próféták Palotájában. Ott sem voltam akkor. Éppen egy ifjú hölgy bájait élveztem. Az újonnan elfogott rabszolgáim egyikét.

- Hát akkor nem haltál meg. Küldhetél volna egy levelet is, nem kellett volna ekkora ügyet csinálni belőle. Más okod volt, hogy ide gyere? Vele volt az egyik Sötétség Nővére is.

- Amelia nővérem volt egy kis munkája, amit el kellett végeznie. De attól tartok, ő már nem a Sötétség Nővére többé. Elárulta az alvilág Őrzőjének tett esküjét azért, hogy én elpusztíthassam Richard Rahl-t.

Kahlan lába Carához ért.

- Miért nem mondtad el mindezt korábban? Először, mikor Marlint elfogtuk? Miért vártál mostanáig?

- Nos, szóval várnom kellett, amíg Amelia visszatér azzal, amiért elküldtem. Nem az a fajta vagyok, aki kockázatot vállal, tudod? Többé már nem.

- Na, és mit lopott el Amelia számodra Aydindrilből?

Jagang gúnyosan kuncogott.

- Ó, egyáltalán nem Aydindrilből, drágaságom.

Kahlan leguggolt Cara mellé.

- És Amelia miért nem az Őrző esküdt szolgálja többé? Nem mintha el lennék keseredve miatta, de miért árulta

el az esküjét?

- Mert kettős kényszer alá helyeztem. Választás elé állítottam: vagy elküldöm most a gazdája könyörtelen kezei közé, ahol az örökkévalóságig szenvedhet a szerelmed ellen elszenvedett kudarca miatt, vagy el kell árulnia az Őrzőt, így megmenekülhet tőle egyelőre, amivel csak fokozza majd az Őrző későbbi haragját. Te pedig, kedvesem, boldogtalan lehetsz emiatt. Nagyon boldogtalan, mert hogy ez fogja Richard Rahl bukását okozni.

Kahlan kényszerítette magát, hogy válaszoljon.

- Üres fenyegetés.

- Én nem szoktam hiába fenyegetőzni. - A vigyor még szélesebbé vált. - Mit gondolsz, miért vállaltam ezt a sok kellemetlenséget? Hogy itt legyek, amikor megtörténik, és hogy tudotokra adjam, hogy én, Jagang okoztam ezt nektek. A gondolatát is utálnám, hogy a pusztá véletlennek tudjátok be.

Kahlan talpra ugrott és egy dühös lépést tett a férfi felé.

- Mondd meg, te kurafi! Mit csináltál?!

Marlin keze megrándult, és felemelte egy ujját. Nadine fuldokló hangot hallatott.

- Óvatosan, Inkvizítor Anya, vagy megfosztod magad tőle, hogy végighallgasd a többi részét!

Kahlan hátralépett. Nadine levegőért kapkodott.

- Így már jobb, kedvesem. - Tudod, Richard Rahl azt hitte, hogy ha elpusztítja a Próféta Palotáját, megakadályozhatja, hogy megszerezem a tudást, ami a falai között rejlik. - Marlin bábuja figyelmeztetően lengett. - Nem addig van ám! Próféciák nemcsak a Próféta Palotájában vannak. Másutt is voltak próféta, és másutt is vannak próféciák. Itt is vannak próféciák például, a Varázslók Tornyában. Az Óvilágban is vannak próféciák. Sokat találtam közülük egy ásatáskor, amit egy ősi városban végeztem. Egy olyan városban, amelyik a nagy háború alatt élte virágkorát.

- Találtam közöttük egyet, amelyik Richard Rahl bukását fogja okozni. Ez egy rendkívül ritka fajtájú prófécia, úgy hívják, kötött elágazású. Kettős kötésbe kényszeríti az áldozatát. Én megidéztam ezt a próféciát.

Kahlannak halvány fogalma sem volt róla, miről beszél a férfi. Gyorsan lekuporodott, és felemelte Cara fejét. Cara rávicsorgott.

- Te idióta - sziszegte a szája sarkából. - Én jól vagyok. Hagyj engem. Beszéltesd. Szerezz válaszokat. Aztán adj jelt, és én megölöm a kötődésünkkel.

Kahlan visszajejtette Cara fejét, és vissza, a létra felé kezdett araszolni.

- Csak fecsegsz összeviszsa, Jagang. - Most sokkal gyorsabban mozgott, remélte, hogy Jagang azt fogja hinni, holtan találta Carát. Már félúton volt a létrához, bár nem volt szándékában elmenekülni. Nadine ide vagy oda, rá akarta szabadítani inkvizítori erejét a férfira. - Én semmit nem tudok a próféciákról. Semmi értelme sincs annak, amit összehordasz.

- Hát jó, drágám, valami ilyesmiről van szó: Richard Rahl hagyja szabadon tombolni a vihart, amit rászabadítottam, akkor az elpusztítja őt is, vagy megpróbálja megfékezni, beteljesítve a prófécia másik ágát, ebben az esetben meghal. Érted? Mindegy, hogy mit választ, ő nem győzhet. Csak kétféle esemény következhet be, a prófécia egyik, vagy másik ága. Richard Rahlnek megvan a hatalma, hogy kiválassza, melyik, de akármelyik is lesz az, az ő végzete lesz.

- Bolond vagy. Richard egyiket sem fogja választani.

Jagang mennydörgő nevetésben tört ki.

- Dehogynem fogja. Marlin segítségével már meg is idéztam a próféciát. Ha egyszer aktiválódott, a kötött elágazású próféciából nincs visszaút. De higgyél csak a téveszmédben, ha örömed leled benne. Ettől a bukás majd csak még fájdalmasabb lesz.

Kahlan megállt.

- Nem hiszek neked.

- Majd fogsz. Ó, igen, majd fogsz.

- Üres fenyegetés. Van valami bizonyítékod?

- A bizonyosságot a vörös hold hozza.

- Olyan nem is létezik. Teli vagy üres ijesztgetéssel.

Kahlan fenyegetően felemelte az ujját. Félelme elolvadt haragja hevében.

- De hallgasd meg az én fenyegetésemet, Jagang, és ez nem üres ám. Láttam asszonyok és gyerekek tetemeit Ebiniissában, akiket a te parancsodra mészároltak le, és halálig tartó bosszút esküdtem a te Birodalmi Rended ellen. Még a próféciák sem állhatnak utunkba, hogy legyőzzünk téged.

Ha mást nem, Kahlan legalább provokálni akarta Jagangot, hátha az elárulja a prófécia tartalmát. Ha ismerik, esetleg tehetnek valamit, hogy megghiúsítsák.

- Ez az én próféciám a te számodra. És ez a hamis próféciával ellentétben igaz szavakat tartalmaz.

Ismét a visszhangzó nevetés.

- Hamis? Na, akkor hadd mutassam meg neked a próféciát.

Marlin egyik keze felemelkedett. Villám lobbant fel a veremben. Kahlan befogta a füleit és lehajolt, hogy a

fejét védje. A levegő megtelt repkedő kőszilánkokkal. Kahlan éles fájdalmat érzett, amint egy szilánk végighasította a karját és a vállába fúródott. Érezte, hogy ruhája ujját meleg vére lassan átáztatja.

Fejük fölött a villám ugrált és kanyargott a falon, vésett jeleket hagyva a kőben, melyek épp hogy csak kivehetők voltak a vakító villanások között. Aztán a villám kihuny, kanyargó utóképeket hagyva Kahlan retináján, a por és füst fojtogató szagát az orrában és visszhangzó hangzavart a fejében.

- Hát tessék, kedvesem.

Kahlan felállt és hunyorogva bámult a falra.

- Zagyvalék. Ennyi az egész. Nincs semmi értelme.

- Fel-d'harai nyelven van. A feljegyzések szerint az utolsó nagy háborúban elfogtunk egy varázslót, egy prófétát. Mivel hűséges maradt a Rahl Házhoz, álmjáró őseim nem tudtak a gondolatai közé férközni. Így hát megkínózták. Félig hiányzó belső részekkel, hagymázás állapotban mondta el ezt a prófeciát. Fordítsd le Richard Rahllal - Marlin-Jagang gonosz vigyorral hajolt Kahlan felé. - Bár kétlem, hogy szívesen megmondaná neked a jelentését.

Csókot nyomott Nadine arcára.

- Nos, hát, pompás volt ez a kis kirándulás, de attól tartok, Marlinnak távoznia kell. Nagy kár számotokra, hogy a Kereső nem volt itt a kardjával. Az véget vetett volna Marlin életének.

- Cara! - Kahlan a férfi felé vetődött, gondolatban a jó szellemek bocsánatáért könyörögve azért, amit Nadine-nel is tenni fog.

Cara talpra ugrott. Jagang hihetetlen erővel elhajította Nadine-t. A nő felsikoltott, amint durván Kahlannak ütközött. Kahlan nagy nyögéssel a hátán landolt a köveken. Szeme előtt apró fénypontok táncoltak. Semmit nem érzett. Attól tartott, eltört a hátgerince. Az érzékelése azonban szúró fájdalom formájában visszatért, amint az oldalára hengeredett. Tátogva kapkodott levegőért, és küszködve próbált felülni.

A verem távoli végén Cara éles, átható sikollyal térdre rogyott és karjaival szorította a fejét.

Míg Kahlan és Nadine azon küszködtek, hogy összegabalyodott tagjaikat kiszabadítsák, Marlin a létrára ugrott. Kezeivel és lábaival kétoldalt átfogva a létrát, nagy ugrásokkal küszött fel rajta, mint macska a fára.

A fáklyák kilobbantak, sötétséget hagyva maguk után.

Hallották a felfelé haladó Jagang gúnyos nevetését. Cara úgy sikoltozott, mint akit apránként tépnek darabokra. Kahlannak végre sikerült félretaszítania Nadine-t és négykézláb küszött Jagang nevetésének hangja felé. Érezte a vérért lecsorogni a ruhaujjában.

A vasajtó kirobbant és csörömpölve vágódott a falnak a csarnok túloldalán. A hangok visszhangozva gördültek végig a termék során. Egy katona felsikoltott, amint a neki csapódó ajtó szétroncsolta a testét. Az ajtó helyén fénypászma vágott bele a verem sötétjébe, megvilágítva a létrát. Kahlan talpra vándorolt és a létra felé indult. Amint felnyúlt, hogy megragadja a létrafokot, a vállába nyilalló fájdalomtól visszarándult. Felnyúlt a vállához, és kihúzta a befúródott kőszilánkot. A szilánk által eddig elzárt sebből újult erővel kezdett ömleni a vér.

Amilyen gyorsan csak képes volt rá, sietett felfelé, Marlin után. Meg kellett állítania. Senki más nem lett volna képes rá. Míg Richard távol volt, Kahlannak kellett a mágiának lennie a mágia ellen ezeknek az embereknek a védelmében. Sérült karja remegett az erőfeszítéstől, és alig bírta tartani a létrafokot.

- Siess! - kiáltott rá Nadine közvetlenül mögötte. - Elmenekül!

Lentről Cara sikolyai tépdésték Kahlan idegeit. Kahlan egyszer érezte a másodperc egy töredékéig az Agiel okozta retentő kinszenvedést. A Mord-Sithek ugyanezt a fájdalmat kellett, hogy elviseljék, valahányszor kezükbe fogták Agieljüket, mégsem lehetett a legkisebb rezdülést sem látni az arcukon. A Mord-Sithek a fájdalom világában éltek. Évekig tartó kínzásokkal tanították meg őket, hogy a fájdalmat semmibe vegyék.

Kahlan elképzelni sem tudta, mi lehet az, amitől egy Mord-Sith így sikoltozik. Bármilyen történet Carával odalent, az meg fogja ölni. Efelől Kahlannak semmi kétsége sem volt.

Kahlan lába megcsúszott egy létrafokon. Sípcsontja fájdalmasan vágódott neki a következő foknak. Sietségében, hogy Jagangot utolérje, ügyetlenül rántotta vissza a lábát. Egy eltört fadarab felhasította a lábikráját és mélyen a húzába fúródott. Fájdalmában átkozódva sietett tovább, fel a létrán.

Ahogy a nyíláson kikapaszkodott, megcsúszott a kiomlott emberi belsősegeken és négykézlábra esett. A kövezetről Collins őrmester halott szemei néztek vissza rá. Bőrpáncélja és láncinge foszlányai közül törött bordavégék meredtek ki fehéren. Teste ágyékától a torkáig fel volt hasítva.

Vagy tucatnyi katona vergődött haláltusájában a padlón. A többiek csendesek voltak és halottak. A kőfalakból markolatig döfött kardok meredtek ki, és fejszék, amelyek úgy ágyazódtak bele a kövekbe, mintha puha fába vágta volna őket.

Egy varázstudó ellenség kaszabolta le ezeket a katonákat, de ő sem úszta meg ingyen. A közelben egy könyökből levágott kar hevert. A rajta lévő ruhadarabokból Kahlan felismerte, hogy Marliné volt. A kéz ujjai még most is szabályos ütemben nyíltak és zárultak össze.

Kahlan feltápaszkodott és a verem ajtaja felé fordult. Megragadta Nadine csuklóját és felsegítette a csarnok padlójára.

- Óvatosan!

Nadine elakadó lélegzettel nézte a véres látványt. Kahlan azt várta, hogy Nadine elájul, vagy hisztériásan sikoltozni kezd. Nadine egyiket sem tette.

A bal oldali csarnokból kardos, lándzsás, fejszés és nyilas emberek tódultak be. A jobb oldali csarnok üres volt, csendes és sötét, egy magányos fáklya fényét leszámítva. Kahlan jobbra indult. Nadine, becsületére legyen mondván, habozás nélkül követte.

A veremből felhallatszó sikolyoktól Kahlan hátán futkosott a hideg.

10. FEJEZET

Az utolsó, sercegő fáklyán túl a csarnokot sötétség borította. Oldalt egy katona összegörnyedt teste hevert, mint egy félredobott rakás szennyes ruha. Elfeketedett kardja a terem közepén hevert, pengéje széthasadozott, megtekeredett acélszilánkok gubancává vált.

Kahlan megállt, és a csendet figyelte maga előtt. Ahogy semmit sem lehetett látni, hallani sem lehetett semmit. Marlin bárhol lehetett, megbújva akármelyik kereszteződésben, meglapulva bármelyik sarok mögött, Jagang önelégült vigyorával az arcán, amint a sötétségben oldalogva várja, hogy véget vethessen az üldözésnek.

- Nadine, te maradj itt!

- Nem. Megmondtam, mi megvédjük a magunk fajtáját. Ez itt meg akarja ölni Richardot. Nem hagyhatom, hogy megússza, amíg egy csepp esélyem is van rá, hogy segítsen.

- Esélyed legfeljebb arra van, hogy megölesd magad.

- Veled megyek.

Kahlannak sem ideje, sem kedve nem volt vitatkozni. Ha Nadine vele akar tartani, legalább hasznossá teheti magát. Kahlannak szüksége volt mindkét szabad kezére.

- Akkor fogd ezt a fáklyát.

Nadine kiragadta a fáklyát a fali tartóból, és várt.

- Meg kell érintenem őt - magyarázta Kahlan. - Ha megérintem, meg tudom ölni.

- Kit? Marlint vagy Jagangot?

Kahlan szíve majd kiszakadt a bordái közül.

- Marlint. Ha Jagang be tudott jutni az elméjébe, gondolom, ki is tud jutni onnan. De ki tudja? Ha egyebet nem is érek el, Jagang elmegy, és a szolgálja halott lesz. És ezzel vége lesz a dolognak. Egyelőre.

- Ezt próbáltad megtenni odalent a veremben? Mit jelentett az, hogy „egy élet mindazokért cserébe”?

Kahlan kezébe fogta Nadine arcát és megszorította.

- Most ide hallgass! Ez nem holmi Tommy Lancaster, aki meg akar erőszakolni téged. Ez az ember mindannyiunkat el akar pusztítani. Meg kell állítanom őt. Ha bárki más is éppen hozzáér, amikor megérintem, vele együtt fog elpusztulni. Akárki is lenne az, én nem fogok habozni. Érted?! Nem engedhetem meg magamnak. Túl nagy a tét.

Nadine bólintott. Kahlan elengedte, és dühét ismét a teendőire irányította.

Érezte, hogy vér csöpög bal keze ujjairól. Nem hitte, hogy tudja majd mozgatni a bal karját, és a jobb kezére szüksége volt, hogy Marlint megérinthesse. Nadine legalább tudja majd tartani neki a fáklyát. Kahlan remélte, ezzel nem követ el hibát, Nadine nem fogja lelassítani őt. Azt is remélte, hogy nem rossz hátsó szándékkal egyezett bele, hogy Nadine vele tartson.

Nadine megfogta Kahlan jobb kezét, és a vérző bal vállra szorította.

- Most nincs időnk arra, hogy ezt rendbe hozzuk. Szorítsd össze a sebet, amennyire csak bírod, amíg szükség nem lesz a jobb kezedre. Különben túl sok vért fogsz veszíteni, és nem lesz erőd megtenni, amit tenned kell.

Kicsit bosszankodva, Kahlan összeszorította a sebet.

- Köszönöm. Ha velem jössz, maradj mögöttem, csak világíts nekem. Ha a katonák nem tudták megállítani, te sem remélheted, hogy neked sikerül. Nem akarom, hogy fölöslegesen megsérülj.

- Megértettem. Csak mögöttem.

- Csak emlékezz rá, amit most mondtam, és ne akadályozz.

Kahlan felegyenesedett, és hátra pillantott a katonákra.

- Hajítsatok rá lándzsát, vagy löjtek nyilakat, ha alkalmatok nyílik rá, de maradjatok mögöttem. Hozzatok még fáklyákat. Sarokba kell szorítanunk.

Néhányan visszafutottak fáklyáért, Kahlan közben máris megindult előre. Nadine messze kitartotta a fáklyát maga elé, és igyekezett lépést tartani Kahlannal. A láng lobogott és hangosan suhogott a légáramlatban, amit sietésükkel keltettek. Megvilágította a falakat, a padlót és a mennyezetet a közvetlen környezetükben, hullámzó fény szigeteket teremtett a köröttük átszó sötétség tengerében. Nem sokkal mögöttük a fáklyás katonák saját fényszigeteikben futottak utánuk. Súlyos zihálásuk visszhangzott a termekben, csizmájuk dobogásával, láncingeik csörgésével és a kivont acélok csengésével egyetemben.

Mindezekén túl Kahlan gondolatban hallotta Cara sikolyait. Egy kereszteződésben megállt, előre nézett,

aztán a jobbra elágazó folyosó felé.

- Erre! - Nadine a vére mutatott a padlón. - Erre ment!

Kahlan előre figyelt, a sötét csarnokba. Az a lépcsőkhöz vezetett, fel a palotába. A másik folyosó, ami jobbra ágazott el, a palota alatti labirintusba vezetett. Raktárak voltak itt, elhagyatott területek, amelyeket a palota építésekor vájtak ki a sziklából, alagutak a falak állapotának megfigyelésére és karbantartására, és levezető csatornák a források vizének, amelyeket az építés közben fedeztek fel. A levezető csatornák végeinél a víz masszív kőrácsokon át folyt ki a palota alól, amelyek megakadályozták illetéktelenek bejutását.

- Nem - mondta Kahlan. - Arra megyünk, jobbra.

- De a vér... - tiltakozott Nadine. - Errefelé ment.

- Idáig nem láttunk vért. A vér csak félrevezetés. Az az irány felvezet a palotába. Jagang erre ment, jobbra, amerre nincsenek emberek.

Kahlan jobbra indult, és Nadine követte.

- De miért törődne vele, ha vannak is emberek, amerre megy? Odalent is mind megölte vagy megsebesítette azokat a katonákat!

- Azoknak meg sikerült levágniuk az egyik karját. Marlin most már sebesült. Jagang nem törődik vele, ha meg is öljük Marlint, másrészt, ha meg tud szökni, felhasználhatja Marlint arra, hogy még több kárt okozzon.

- Mivel okozhatna még több kárt, mint hogy az embereket pusztítja? A katonákat, az embereket odafent?

- A Varázslók Tornyában - felelte Kahlan. - Jagangnak nincs mágiája, azt a képességét leszámítva, hogy Álomjáró, de képes felhasználni a Tehetséggel rendelkező embereket. Ámbár abból, amit eddig láttam, nem túl sokat tud arról, hogyan lehet használni mások mágiáját. Azok a dolgok, amiket odalent művelt, a levegő és a hő egyszerű használata nagyon távol állnak egy varázsló leleményességétől. Jagang csak a legegyszerűbb dolgokat csinálja mások mágiájával, csak a nyers erőt használja. Ebben van a mi fölényünk.

Ha az ő helyében lennék, megpróbálnék bejutni a Toronyba, és felhasználni az ott lévő mágiát, hogy a lehető legtöbb kárt okozzam.

Kahlan lefelé indult egy ősrégi, sziklába vájt lépcsőn, kettesével véve a fokokat. A lépcső alján, a durván megmunkált, alagútszerű folyosó kétfelé ágazott. Kahlan a katonákhoz fordult, akik még a lépcsőn futottak utánuk.

- Válatok két csapatra - fele-fele mindkét irányba. Ez itt a legalsó szint. Ha újabb elágazásokra bukkantok, fedezzétek mindet. Vessétek az emlékezetetekbe, hol merre fordultatok, vagy napokra eltévedhettek idelent! Láttátok, hogy mire képes. Ha megtaláljátok, ne kockáztassatok azzal, hogy megpróbáljátok elfogni. Állítsatok őrköt, hogy tudjunk róla, ha visszafordul, aztán küldjétek futárokat értem.

- Hogyan fogunk megtalálni? - kérdezte az egyik.

Kahlan jobbra pillantott.

- Minden elágazásnál a jobb oldali irányt fogom választani, így követni tudtok, bárhová is megyek. Most pedig rajta! Úgy hiszem, valamilyen kiutat keres a palotából, akármilyet. Nem hagyhatjuk, hogy kijusson. Ha eléri a Tornyt, át tud jutni olyan védőpajzsokon, amiken én nem.

Kahlan Nadine-nel és az emberek felével rohanva indult el a folyosón. Elértek néhány szobához, majd hamarosan néhány újabb folyosóhoz. Kahlan minden elágazásnál elosztotta az embereit, és jobbra vitte rohamosan fogyatkozó kis csapatát.

- Mi az a Varázslók Torony? - kérdezte Nadine, miközben haladtak előre a sötétségben.

- Egy erős vár, egy erődítmény, ahol valaha a varázslók laktak. Régebbi építmény, mint az Inkvizítorok Palotája. - Kahlan egy kézmozdulattal jelezte az épületet, amelyben voltak. - Régen elfelejtett korokban szinte mindenkin megvolt a Tehetség. Az elmúlt háromezer év alatt a Tehetség lassan kihalt az emberi fajból.

- Mi van a Toronyban?

- Régóta elhagyatott lakótermek, könyvtárak, mindenféle szobák. Mágikus tárgyakat is tárolnak ott. Könyveket, fegyvereket, ilyesmiket. Mágikus pajzsok védik a Torony fontosabb, vagy veszélyes részeit. Azok, akik nem rendelkeznek mágiával, nem tudnak átjutni egyik ilyen pajzsra sem. Mivel én mágiával születtem, némelyiken át tudok hatolni, de nem mindegyiken.

A Torony hatalmas. Mellette az Inkvizítorok Palotája túlsúfolt kunyhónak tűnne. A nagy háborúban, háromezer évvel ezelőtt, a Torony tele volt varázslókkal és a családjaikkal. Richard elmesélte, hogy tele volt étellel és vidámsággal. Abban az időben a varázslók rendelkeztek az Alkotó és a Pusztító Mágiával is.

- És most már nem?

- Nem. Richard az egyedüli, aki a mágia mindkét oldalát birtokolja. Vannak olyan részei a Toronynak, ahová sem én nem léphettem be, sem azok a varázslók, akik között felnőttem, olyan erősek ott a védőpajzsok. Más helyeken évezredek óta nem járt senki, mert a pajzsokat a mágia mindkét oldalából szőtték. Senki sem juthat be ezekre a helyekre, Richardot kivéve. És attól tartok, Marlin is ilyen.

- Szörnyű egy hely lehet...

- Én életem jó részét töltöttem ott nyelvkönyvek olvasásával és a varázslóktól való tanulással. Soha nem gondoltam rá másként, mint otthonom egy részére.

- Hol vannak most ezek a varázslók? Ők nem tudnának segíteni rajtunk?
- Mind megölték magukat a múlt nyáron, a Darken Rahlal vívott háború alatt.
- Megölték magukat? Ez borzasztó! Miért tették?

Kahlan egy pillanatig nem válaszolt. Közben csak haladtak előre a sötétben. Az egész olyannak tűnt, mint egy álom egy másik életből.

- Meg kellett keresnünk az Első Varázslót, hogy kinevezze az Igazság Keresőjét, aki azután meg tudja állítani Darken Rahl-t. Zedd volt az Első Varázsló. Nyugatföldön élt, a Határ túloldalán. A Határ az alvilággal, a halottak világával volt kapcsolatban, így senki nem kelhetett át rajta.

Darken Rahl is vadászott Zeddre. Az összes varázslóra szükség volt, hogy olyan mágiát tudjanak szőni, ami átsegít engem a Határon, hogy Zedd után indulhassak. Ha Darken Rahl elfogta volna a varázslókat, gonosz mágiájával kiszedte volna belőlük, amit tudtak.

Hogy időt nyerjenek számomra, és esélyt a sikerre, a varázslók megölték magukat. Darken Rahl-nak mégis sikerült orgyilkosokat küldeni utánam. Akkor találkoztam Richarddal. Ő mentett meg.

- A Csorba-hegy? - kérdezte Nadine meglepett kíváncsisággal. - A szikla lábánál négy nagydarab ember holttestét találták meg. Bőrruhát viseltek, és mindenféle fegyvereket. Senki sem látott még hozzájuk hasonló embereket azelőtt.

- Ők voltak.
- És hogy történt?

Kahlan egy oldalpillantást vetett Nadine-re.

- Valahogy úgy, mint veled és Tommy Lancasterrel.
- Richard volt? Richard ölte meg azokat az embereket?

Kahlan bólintott.

- Kettőt közülük. A harmadikat én kerítettem hatalmamba az érintésemmel, és az ölte meg a negyediket. Valószínűleg ezek voltak az első emberek Richard életében, akik többet is akartak vele tenni, mint egyszerűen eltáncolni azért, mert úgy döntött, hogy valakinek a védelmére kel. Hogy az én védelmemre kelt. Richardnak nagyon sok nehéz döntést kellett meghoznia azóta a nap óta, ott, a Csorba-hegyen.

Óráknak tűnt, mióta haladtak előre a sötét, bűzös folyosókban, bár Kahlan jól tudta, hogy csak tizenöt-husz perc telhetett el. A kötömbök egyre nagyobbak lettek, egyik-másik akkora, hogy a fal teljes magasságáig egyetlen tömbből állt. Durván megmunkált darabok voltak, de nem kisebb precizitással illesztették őket egymáshoz, mint a palota többi habarcs nélkül épített falainál.

Itt nedvesebbek is voltak a falak. Helyenként kis patakokban csordogált rajtuk a víz, hogy azután a falak felé lejtő domborított padló szegélyénél kis csempézett csorgókban tűnjön el. A csorgók egyik-másikát eltömte a hulladék, ezek felett sekély tócsákba gyűlt a víz.

A csorgókat patkányok használták közlekedő alagutakként. Visítózva futottak szét a közeledő fények és hangok elől, némelyikük a csorgókon át menekült, mások előre futottak a sötétségbe. Kahlannak ismét eszébe jutott Cara, és hogy vajon még él-e egyáltalán. Olyan kegyetlen dolognak tűnt, hogy meg kell halnia, mielőtt igazán megízlelhetné az életet, immár a létét beárnyékoló örökségtől szabadon.

Az oldalfolyosók sorozata következtében Kahlan csapata Nadine-re és két további emberre csökkent. A folyosó olyan keskenyre szűkült, hogy libasorban kellett haladniuk. Az alacsony mennyezet miatt meghajolva ügettek előre.

Kahlan nem látott vért: Jagang valószínűleg Marlin agyának ellenőrzése segítségével elállította a vérzést. Néhány helyen azonban a falakat borító nyálka vízszintes csíkokban elkenődött.

Amilyen keskeny és alacsony volt a járat, nehéz volt elkerülni, hogy itt-ott neki ne súrlódjanak a falaknak. Egy helyen Kahlan is jobban érintkezett a fallal, mint szeretne volna: ahogy a sebére szorított kezének büttyei a nyálkás kövekhez ütköztek, fájdalom nyilallt sérült vállába. Nyilvánvalónak tűnt, hogy Marlin-Jagang ugyanezen a járaton ment végig, és ő hagyott súrlódásnyomokat ugyanezen a falakon.

Kahlan egyszerre érzett szétáradó megkönnyebbülést, hogy helyes nyomon járnak, és rettegést a gondolatra, hogy szembe kell szállniuk vele.

A járat még keskenyebbé és alacsonyabbá vált. Már csak mélyen lehajolva tudtak előre haladni. Az alacsonyan tartott fáklyák lángja nyaldosta a mennyezetet, és gomolygó füstjük csípte a szemeket.

Ahogy a járat erősen lejtenei kezdett lefelé, többször is megcsúsztak, elestek. Nadine lehorzsolta a könyökét, ahogy esés közben is igyekezett megtartani kezében a fáklyát. Kahlan lassított, de nem állt meg, míg az egyik katona felsegítette Nadine-t. A három lemaradó hamarosan újra utolérte Kahlant.

Kahlan víz zúgását hallotta maga előtt.

A keskeny járat nagy, hengeres csatornába torkollott, ami a Palota alatti szennyvízelvezető rendszer része volt. A csatorna alján zuhogva áramlott a szennyvíz. Kahlan megállt a csatorna szélén.

- Most mi legyen, Inkvizitor Anya? - kérdezte az egyik katona.
- Tartjuk magunkat a tervhez. Én Nadine-nel jobbra megyek, lefelé, ti ketten balra, felfelé.

- De ha ki akart jutni, jobbra kellett mennie - mondta a katona. - Csak ott remélheti, hogy kijut, ahol a víz is távozik. Veletek kellene mennünk.

- Kivéve, ha tudja, hogy a nyomában vagyunk, és szándékosan tévútra akar vezetni bennünket. Ti ketten balra mentek. Gyerünk, Nadine.

- Oda, bele? A víz legalább derékig ér!

- Szerintem egy kicsit feljebb. Most árad a tavaszi olvadás miatt. Általában nem szokott mélyebb lenni két lábnál. A túloldalon vannak járdakövek lerakva, de most azok is víz alá kerültek. A közepén, ahol ez a járat a csatornába nyílik, van egy téglalap alakú kő, azon átjutunk a túloldalra.

Kahlan kinyújtózva nagyot lépett, és az áramlat közepén a víztől épp hogy csak takart köre rakta a lábát. A másikat átemelte a rohanó víz felett, és addig tapogatózott vele, míg rá nem lelt a kövek egyikére a túlsó fal mentén. Megragadta Nadine kezét, és támaszként használva átlendítette magát a túloldalra. A kövön állva a víz csak bokáig ért, de a fűző mellett gyorsan beszívargott a csizmájába. Jéghideg volt.

- Látod? - Kahlan hangja visszhangzott, remélte, hogy nem hallatszik túl messzire. - De legyél óvatos! Itt nem folyamatos járda van, a kövek bizonyos távolságra vannak egymástól.

Kahlan a következő járdakőre lépett, és kezét nyújtotta Nadine-nek, hogy átsegítse. Intett a katonáknak, hogy induljanak felfelé a csatornában. Azok átjöttek, és gyorsan elindultak a sötéten ásító üregben. Fáklyáik fénye hamarosan elenyészett egy kanyar mögött. Kahlan és Nadine egyedül maradtak az egy szál fáklya szegényes fényében. Kahlan remélte, hogy a fáklya elég ideig ki fog tartani.

- Óvatosan! - mondta Nadine-nek.

Nadine a füléhez emelte a kezét. A víz robajlásán át nehéz volt megérteniük egymást. Kahlan közel hajolt, és megismételte a figyelmeztetést. Nem akart kiabálni, nehogy felkeltse Jagang figyelmét, ha az esetleg a közelben volt.

Akkor sem láthattak volna sokkal messzebbre, ha a fáklya több fényt adott volna. A csatorna kanyargott, tekergett, ahogy átszelte a palota alatti mélységet. Kahlan egyik kezével a nyálkás kőfalra támaszkodott, hogy egyensúlyát megőrizze.

Egyes helyeken a csatorna meredeken lejtett, és a kövek lépcsőszerűen követték ezt a lejtést. A vízesésszerű lejtőknél felcsapó jéghideg permet bőrig áztatta a két nőt.

Futni még a kevésbé lejtős helyeken sem lehetett, óvatosan kellett körül a köre lépkedniük. Ha túlságosan sietnek és elvétik a lépést, könnyen bokatörés lehetett volna a vége. Lenn a csatornában, a rohanó jeges vízben, Jaganggal valahol a közelükben, ez nem túl jó hely volt arra, hogy megsérüljenek. Kahlan karjából újra megindult a vérzés, emlékeztette rá, hogy már sérült. De járni legalább még tudott.

Ekkor Nadine felsikoltott mögötte, és belecsúszott a vízbe.

- El ne veszítsd a fáklyát! - kiáltott rá Kahlan.

Nadine, mellkasig a vízben magasra emelte a fáklyát, hogy megóvja az átnedvesedéstől. Kahlan megragadta a csuklóját, és erőlködve visszatartotta a víz erejével szemben, ahogy az ár elsodorta mellette Nadine-t. Kahlan semmibe sem tudott kapaszkodni a másik kezével.

Csizmája sarkát akasztotta a járdakő szegélye alá, hogy el ne vonszolja őt is az ár.

Nadine csapkodott a másik kezével, keresett egy másik járdakövet. Végül rátalált egyre, és belekapaszkodott. Kahlan segítségével kikecmergett a vízből.

- Drága szellemek, ez a víz hideg!

- Mondtam, hogy légy óvatos!

- Valami megfogta a lábamat. Gondolom, egy patkány.

- Biztosan döglött volt. Láttam néhány dögöt elúszni mellettünk. Most már aztán légy óvatos!

Nadine szégyenkezve bólintott. Mivel a víz elsodorta Kahlan mellett, most ő volt elől. Kahlan nem tudta, hogyan cserélhetnének helyet dulakodás nélkül, így csak intett Nadine-nek, hogy menjen elől. Nadine megfordult, hogy induljon. Hirtelen egy nagy, formátlan alak robbant elő a víz sötét mélyéből. Marlin fejről fröcskölt a víz, ahogy felbukkant, és meglévő fél kezével megragadta Nadine bokáját. Nadine felsikoltott, amint lábbal előre berántották a tintasűrű vízbe.

11. FEJEZET

Zuhanás közben Nadine meglendítette a fáklyát, és ornyergen találta vele Marlint. Marlin vad kapálózásában, hogy az égő szurkot a szeméből kitörölje, elengedte Nadine-t, és elsodródott az árral. Kahlan elkapta Nadine karját, amely még mindig a víz fölött tartotta az égő fáklyát, és másodszor is visszasegítette a köre. A falhoz simulva kapkodtak levegő után, és próbáltak megszabadulni a sok hatásától.

- Hát - mondta végül Kahlan - legalább tudjuk, merre ment.

Nadine hevesen reszketett a hidegtől második fürdőzése után. Haja a fejéhez és nyakához tapadt.

- Nem tudok úszni. Most már legalább tudom, miért nem tanultam meg. Nem tetszik.

Kahlan mosolygott magában. Ebben a nőben több kurázsi van, mint gondolta volna. Mosolya azonban

lehervadt, mikor eszébe jutott, miért van itt Nadine, és ki küldte. Arra is rájött, hogy a csapda által okozott zűrzavarban elmulasztotta az esélyt, hogy megérintse Jagangot.

- Hadd menjek előre!

Nadine két kézzel felemelte a fáklyát. Kahlan karjaival átölelte Nadine derekát, és lábujjhegyen körbefordultak, hogy helyet cseréljenek a kövön. Nadine olyan hideg volt, mint a fagyasztott hal. Kahlan sem volt sokkal melegebb, úgy átfázott a hideg csatornában a bokája körül hullámzó jeges víztől. A lábujjait már nem is érezte.

- Mi van akkor, ha felfelé úszik, és megszökik? - kérdezte Nadine vacogó fogakkal.

- Nem hiszem, hogy fél karral képes megtenni. Valószínűleg egy kőbe kapaszkodva várt ránk, az arcát épp csak a víz felszíne felett tartva rejtőzködött.

- És mi van, ha újra megteszi?

- Most már én leszek elől. Engem fog megragadni, és ez lesz élete utolsó tévedése.

- Na, és ha megvárja, amíg te elhaladsz előtte, aztán felbukkan és megint engem kap el?

- Akkor legközelebb erősebben üsd meg.

- Olyan erősen ütöttem, ahogy csak tudtam!

Kahlan elmosolyodott, és bátorítóan megszorította Nadine karját.

- Tudom. Azt tetted, amit kell. Jól csináltad.

A fal mellett araszoltak, elhagytak néhány újabb enyhe kanyart, egész idő alatt a víz felszínét figyelve, mikor bukkan fel benne Marlin arca. Ha megláttak valamit a víz felszínén, mindketten visszahőköltek, de mindig kiderült, hogy csak valami elsodort törmelékét láttak.

A fáklya erősebben kezdett sercegni, és úgy tűnt, hamarosan teljesen leég. A csatornák mind kivezettek a palota alól, és ők már jókora darabot haladtak előre ebben az ágban. Kahlan úgy gondolta, hamarosan a végére fognak érni. Azt is tudta, persze, hogy ez inkább csak remény, mint biztos tudás. Kislány korában átkutatta idelelni a járatokat és csatornákat, bár sohasem olyankor, amikor ekkora áradás volt, és bár jó elképzelése volt róla, hogy merrefelé járhatnak most, pontosan nem tudta, hol vannak. Emlékeiben egyes csatornák mintha sohasem akartak volna véget érni.

Ahogy haladtak előre, úgy tűnt, a víz morajlásának hangja megváltozott. Kahlan nem tudta biztosan, hogy ez mit jelenthet. Előttük a csatorna jobbra kanyarodott.

Egy puffanásra, amit inkább csak a mellkasában érzett, mint meghallott, Kahlan megtorpant. Kinyújtott karjával megállította Nadine-t, egyszersmind azt is jelezte vele, hogy maradjon csendben.

A nyirkos falak világosodni kezdtek előttük, kékes fényt vertek vissza: valami olyannak a fényét, ami előttük volt, a kanyaron túl. Valami mély süvöltést hallottak, ami egyre magasabbra és erősebbre váltott, végül már tisztán hallható volt a víz harsogásán keresztül is.

A kanyar mögül fortogó tűzgömb robbant elő. Tomboló kék és sárga lángok száguldottak üvöltve, bukdácsolva feléjük, és teljes szélességben betöltötték a csatornát.

Folyékony tűz, ami fortogva emészt el minden útjába kerülőt.

Varázslótűz.

Kahlan elkapta Nadine haját.

- Tartsd vissza a lélegzeted!

Kahlan belevetette magát a vízbe magával rántva Nadine-t is, épp mielőtt a tűzörvény őrjöngő dühe elérhette volna őket. A víz hirtelen hidegsége olyan megrázkódtatás volt, hogy megdöbbenésében kis híján belelegezte.

Az örvénylő víz alatt nehéz volt megkülönböztetni a fentet a lentől. Kahlan kinyitotta a szemét, és meglátta a fenti pokol remegő visszfényét. Nadine vergődött a kezében, hogy feljuthasson a felszínre. Kahlan bal karját a járdakő alá szorította, hogy víz alatt tudjon maradni, és ép kezével Nadine-t is lenn tudja tartani. Nadine a fulladástól való páni félelmében keményen küzdött ellene. Kahlan is pánikba esett.

Mikor végre minden elsötétült, Kahlan légszomjtól égő tüdővel bukkant a felszínre, Nadine-t is felhúzza magával. Nadine köhögve, fuldokolva kapkodott lélegzetért. Mindkettőjük arcába hosszú, lucskos hajfűrtök lógtak.

A kanyarból újabb dülöngélő varázslótűzgömb száguldott feléjük.

- Vegyél nagy levegőt! - sikoltotta Kahlan.

Maga is mélyet lélegzett, és lebukott, magával húzva Nadine-t. A legutolsó pillanatban merültek alá. Kahlan tudta, ha Nadine-re lett volna bízva a döntés, ő inkább választotta volna a tűzhalált, mint a vízbe fulladást; de hát a víz volt az egyetlen esélyük. A varázslótűz halálos eltökéltséggel égett, annak a varázslónak a céltudatossága lobogott benne, aki felidézte.

Nem tarthattak ki így sokáig. A víz olyan hideg volt, hogy Kahlan már megfőkezhetetlenül vacogott. Tudta, hogy a hideg víz önmagában is halálos lehet. Nem maradhattak a vízben; ugyanolyan biztos halál lett volna, mint a varázslótűz.

Marlin varázslótűzén át nem érhatték el Jagangot. Ha időben utol akarják érni, egyetlen lehetőségük volt: a tűz alatt menni. A víz alatt.

Kahlan elfojtotta rettegését, ami a vízbe fulladás gondolatára fogta el. Megbizonyosodott róla, hogy fogása elég

biztos Nadine derekán, aztán ellökte magát a járdakőtől, amibe eddig görcsösen kapaszkodott.

A víz nedves haragja magával sodorta őket jeges áradatában.

Kahlan érezte, hogy megpördül a teste a víz alatt, ahogy egy kőbe ütközött. Mikor a vállát megütötte valami, kis híján felsikoltott a fájdalomtól. Amint azonban eszébe villant, hogy ettől elveszítheti a levegőjét, torkát görcsösen szorosra zárta.

Örjítő légszomjával, irányvesztettségével a sötétségben tudta, hogy fel kell emelkednie a felszínre. Ép karjával görcsösen szorította Nadine derekát. Másik kezével sikerült megragadnia egy járdakövet. Nadine súlya hozzáadódott a sajátjához: úgy érezte, a víz sodra többől szakítja ki a karját.

Ahogy a feje a felszínre emelkedett, fény vágott a szemébe. Nem egészen húsz lábnyira tőle ott volt a körács. A délutáni nap sugarai áttűztek a rács vízszint feletti résein. Kahlan a felszín fölé emelte Nadine fejét, és kezét azonnal a nő szájára szorította.

Az egyik járdakövön a rács közelében, háttal feléjük ott állt Marlin.

Kahlan látta, hogy legalább fél tucat nyílvesző törött szára áll ki a hátából. Tántorgásából, ahogy a következő kőre átlépett, Kahlan tudta, hogy Marlin nem húzhatja már sokáig.

Marlin bal karjának csonkja nem vérzett. Kahlan azt kívánta, bárcsak bizonyos lehetne benne, hogy Marlin meghal, mielőtt elérné a Tornyt. Szemmel láthatóan Jagang könnyörtelenül hajszolta előre a sebesült férfit. Kahlannak fogalma sem volt róla, mire képes Jagang, mennyire tudja irányítani Marlin agyát, mozgásban, életben tartani. Jagang nem törődött a hatalmába kaparintott férfi életével, és Kahlan tudta, hogy a császár készséggel kiteszi Marlint bármilyen ártalomnak, csak hogy a saját célját elérhesse.

Marlin kiterjesztett ujjakkal emelte fel megmaradt kezét a körács felé. Kahlan varázslók között nőtt fel. Tudta, hogy Marlin most levegővarázslatot hajt végre. A rács egy része kiobbant, porfelhő és kőszilánkok zápora közepette. A megnövekedett nyíláson még több fény áramlott be. A hirtelen kitágult kiömlőnyíláson még nagyobb erővel zúdult ki a víz. Kahlan sérült karjában nem maradt erő, és a felgyorsult áradat elszakította a kötől, amibe kapaszkodott. Nadine is kicsúszott a kezéből.

A víz hatalmas erejű sodrásában Kahlan kétségbeesetten keresgélt valami kapaszkodóért, de semmit sem talált. Pörgött, hanykolódott a víz alatt, kézzel-lábbal próbált bármibe is kapaszkodni. Nem tudott elég lélegzethez sem jutni, így hát kínzó légszomjával és abból eredő rémületével külön is meg kellett küzdenie.

Ujjaival sikerült megragadnia a szétrobbantott körács éles peremét. A víz sodra lefelé húzta, és testét szorosan a rács alsó részéhez préselte. Csak annyira volt képes, hogy fejét és válla egy részét a felszín felett tartsa. Úgy érezte, több vizet lélegzik be, mint levegőt.

Kahlan felnézett, és Jagang gonosz vigyorával találta szembe magát. A férfi alig pár lábnyira volt tőle.

A lezúduló víz súlya a kövekhez préselte Kahlan testét. Nem volt elég ereje hozzá, hogy legyőzze a víz nyomását. Akárhogy erőlködött, nem tudta elérni Jagangot. A legtöbb, amit elért, hogy még mindig tudott lélegezni.

Válla fölött hátrapillantott. A látványtól szinte elállt az oly nehéz küzdelem árán megszerzett lélegzete. A Palota keleti oldalán voltak - a legmagasabb oldalon. A Kahlanon átzúduló víz jó ötven lábnyit zuhant lefelé, mielőtt szétporlott a lenti éles sziklákon.

Jagang kuncogott.

- Nahát, nahát, kedvesem! Milyen szép tőled, hogy beugrottál megnézni, hogyan szököm meg!

- Hová igyekszel, Jagang? - sikerült Kahlannak kipréselnie magából.

- Úgy gondoltam, benézek a Toronyba.

Kahlan levegőért kapkodva jó kortynyi vizet lélegzett be. Fuldokolva, köpködve igyekezett kiköhögni.

- Miért akarsz a Toronyba menni? Mi van ott, amire szükséged van?

- Csak magadat áztatod, kedvesem, ha azt hiszed, bármit is elárulok neked, amit nem akarok tudatni veled.

- Mit tettél Carával?

Jagang csak mosolygott, nem felelt. Felemelte Marlin kezét. Egy légrobbanás újabb darabokat zúzott szét a rácsból.

A kő, amelybe Kahlan kapaszkodott, kimozdult a helyéről. Kahlan hátát törött szélű kövek súrolták. Próbált valami szilárdabba kapaszkodni, és épp időben kapott el valamit az ujjaival, mielőtt a víz a mélybe sodorta volna. Ahogy lenézett, a Palota alapjául szolgáló sziklákat látta maga alatt. Felette bömbölve zuhogott lefelé a víz.

Ujjaival az éles peremet tapogatva igyekezett felhúzódkodni a rács maradványaira. A pánik erejétől hajtva sikerült a rács belső felére kerülnie, de elmozdulni már nem tudott onnan: odaszegezte a víz ereje.

- Van valami gond, drágám?

Kahlan szeretett volna ráordítani Jagangra, de csak levegőért tudott némán kapkodni, ahogy próbálta megakadályozni, hogy a víz lesodorja a nyíláson át. Semmi nem jutott az eszébe, amivel meg tudná Jagangot állítani.

Richardra gondolt.

Jagang ismét felemelte Marlin kiterjesztett ujjú kezét.

Közvetlenül mögötte Nadine bukkant fel a vízből. Egyik kezével egy járdaköbe kapaszkodott, a másikban még mindig a kialudt fáklyát szorongatta. Úgy nézett ki, mint aki az örület határán egyensúlyoz. Hatalmas lendülettel lesújtott Jagang térdhajlatára.

Marlin lábai összecsuclottak, és közvetlenül Kahlan orra előtt a vízbe zuhant. Meglévő fél kezével sikerült megragadnia a szétzúzott rács peremét. Mikor meglátta, mi várja odalent, kétségbeesetten próbálta visszatornászni magát. Láthatóan eszébe sem jutott korábban, hogy esetleg nem vezet út lefelé a csatornanyílástól. Nadine görcsösen kapaszkodott a járdaköbe.

Kahlan sérült karjával maga mögé nyúlt, bal kézfejét átréselte a rács lyukán, majd ökölbe szorította, hogy biztos kapaszkodóul szolgáljon. Felszabadult másik kezével torkon ragadta Marlint.

- Nicsak, nicsak! - szűrte csikorgó fogai között. - Nézd csak, mit találtam! A nagy és mindenható Jagang császár!

A férfi csak vigyorgott, kivillantva törött fogait.

- Valójában, kedvesem - mondta Jagang reszelős, arcátlan hangján -, Marlint találtál.

Kahlan közelebb húzta magát a férfi arcához.

- Úgy gondolod? Tudod, hogy az Inkvizítorok mágiája a gondolatnál is gyorsabban hat? Ezért van az, hogy ha mi egyszer megérintünk valakit, annak semmi esélye sem marad. Semmi! A hűségem mágikus kötése, ami Richard Rahlhoz fűz, meggátolja, hogy egy Álomjáró behatolhasson az elmémbe. Most Marlin agya a csatamezőnk. Mit gondolsz, gyorsabban hat-e az én mágiám, mint a tiéd? Mire fogadsz? Sikerül-e Marlinnal együtt téged is elkapnom?

- Két elmét egyszerre? - vicsorgott Jagang. - Nem hiszem, kedvesem.

- Meglátjuk. Lehet, hogy téged is elkaplak. Lehet, hogy a háborúnak és a Birodalmi Rendnek itt és most lesz vége.

- Ó, kedvesem, te bolond vagy. Az embernek az a végzete, hogy kiszabadítsa a világot a mágia béklyóiból. Még ha képes lenné is megölni engem itt és most, ami nem fog sikerülni, a Rendnek akkor se lenne vége. Bárkit túl fog élni, még engem is, mert a Rend az egész emberiség harca a világ birtokba vételéért.

- Tényleg azt várod, hogy elhiggyem neked, hogy nem a saját érdekedben csinálod ezt az egészet? Magáért a hataloméért?

- Egyáltalán nem. Én szeretem a hatalmat. De egy teljes erejéből vágató lovon ülök, és le foglak gázolni benneteket. Bolondok vagytok mind, akik a mágia kihalására ítélt hitét valljátok.

- Bolond, aki torkon ragadott téged - a nagy Jagangot, az ember mágia feletti győzelmének hitvallóját, aki maga is mágiahasználó.

- Egyelőre igen. De ha a mágia elpusztul, én fogok uralkodni erővel és merészséggel - mágia nélkül.

Kahlanból kirobant a harag. Ez az az ember, aki ártatlan emberek ezreit ítélte halálra. Ez volt az ebinissiai hóhér. Ez az az ember, aki rabszolgaságba akarja taszítani az egész világot.

Ez az, aki meg akarta ölni Richardot.

Kahlan elméjének csendjében, ereje legmélyén, ahol nem volt hideg, sem fáradtság, sem félelem, a világ minden ideje az övé volt. Bár ez az ember nem próbált meg menekülni, hiába is tette volna, reménytelen dolog lenne. Ez az ember már az övé volt.

Kahlan azt tette, amit már számtalanszor - szabadon engedte az erejét.

Az idő egy észrevehetetlen töredékéig valami más volt, mint korábban. Ellenállást érzett ott, ahol eddig semmi sem volt. Egy falat.

Ereje úgy tört át rajta, mint izzó acél az üvegen.

A mágia felrobbant Marlin elméjében.

Hang nélküli mennydörgés hallatszott.

Rázkódásától kőszilánkok hullottak a mennyezetről. Vízcseppek táncoltak a levegőben. A víz rohanása ellenére távolodó koncentrikus körök alakultak ki körülöttük a vízen, por- és párafelhőt kergetve maguk előtt.

Nadine, aki még mindig a járdaköbe kapaszkodott, felkiáltott a fájdalomtól, amit az okozott, hogy Kahlan ilyen közelségben eresztette szabadon inkvizítori erejét.

Marlin állá lefittyedt. Ha egy ember elméjét egy Inkvizítor szétrombolta, semmi egyéb nem maradt, mint egy üres edény, arra várva, hogy az Inkvizítor megtöltsé kívánságaival. Marlin nem ajánlotta fel ilyen szolgálatát. Füléből és orrából vér szivárgott, feje erőteljesen félrebillent a robogó áradatban. Halott szemekkel bámult.

Kahlan elengedte Marlin torkát, amint annak fogása ellazult a kövön, és a lezúduló víz elragadta a testet. Marlin holtteste átbukott a törött rácsokon, és a lenti sziklára csapódott.

Kahlan tudta: majdnem sikerült elkapnia Jagangot, mégis kudarcot vallott. Jagang gondolatai, álomjárói képessége túl gyors volt az ő inkvizítori mágiájának.

Nadine kinyúlt Kahlan felé.

- Fogd meg a kezem! Nem tudok itt időtlen időig kapaszkodni!

Megragadták egymás csuklóját. Az Inkvizítorok fizikai erejét felemészti, ha használják a mágiát. Hatalmának

használata után még Kahlannak, az Inkvizitor Anyának, valószínűleg a valaha született legerősebb Inkvizitornak is több órájába tellett, mire újra használhatta a mágiáját, de teljesen regenerálódni ennél is tovább tartott. Most ki volt merülve, és többé már nem volt képes ellenállni az áradat sodrásának. Ha Nadine nem tartja meg, ő is lezuhant volna a mélybe. Nadine segítségével mégis sikerült visszakapaszkodnia a járdakövhöz. A hidegtől remegő testtel mindketten felhúzódkodtak a vízből.

Nadine zokogott az elmúlt szörnyűségek hatása alatt, amelyek kis híján mindkettőjük életébe kerültek. Kahlan túl fáradt volt még a síráshoz is, de pontosan tudta, hogyan érez Nadine.

- Én nem értem hozzá, mikor megérintetted a hatalmaddal, mégis úgy éreztem, minden ízületem darabokra szakad. Ugye, velem nem csinált semmi... semmi... varázslatot az érintésed? Én is meg fogok halni?

- Nem, neked semmi bajod nem történt. Érezted a fájdalmat, egyszerűen azért, mert túl közel voltál, ennyi az egész. Persze, ha közben hozzáérsz, elképzelhetetlenül rosszabbul jártál volna. Akkor te is megsemmisültél volna.

Nadine némán bólintott. Kahlan átkarolta, és köszönetet suttogott a fülébe. Nadine a könnyein át elmosolyodott.

- Vissza kell mennünk Carához - jelentette ki Kahlan. - Sietnünk kell.

- Hogyan? Nincs többé fáklyánk. Lefelé nem vezet út, ha pedig megpróbálunk visszafelé menni, hamarosan szuroksötétbe jutunk. Nem akarok sötétben botorkálni visszafelé. Meg kell várnunk, míg ideérnek a katonák fáklyákkal, hogy világítsanak nekünk.

- Semmi sem lehetetlen - mondta Kahlan fáradt hangon. - Mindig jobbra fordultunk, csak a bal oldali falat kell követni a kezünkkel, hogy visszataláljunk.

Nadine ingerült gesztussal mutatott hátra a sötétbe.

- Lehet, hogy ez mind szép és jó fent a folyosókon, de amikor bejöttünk ebbe a csatornába, átjöttünk erre az oldalra. A túlsó oldalon nincsenek járdakövek! Sose fogjuk megtalálni a nyílást!

- Az áramlat közepén van az a kő, amelyiken átjöttünk. A fölötte elfolyó víznek más a hangja, nem figyelted meg? Én emlékszem rá.

Kahlan bátorításul megfogta Nadine kezét.

- Meg kell próbálnunk. Carának szüksége van a segítségünkre.

Nadine szótlan aggodalommal állt egy másodpercig, aztán azt mondta:

- Rendben van. De várj még egy pillanatot.

Ezzel Nadine leszakított egy darabot Kahlan ruhájának megtépett aljából, és Kahlan felső karjára tekerte, olyan szorosan bezárva a sebét, amennyire csak tudta. Kahlan arca megrándult, mikor Nadine megszorította a csomót.

- Mehetünk - mondta Nadine. - De vigyázz rá, amíg össze nem varrom, és kenőcsös borogatást nem tudok tenni rá!

12. FEJEZET

Gyötrelmes lassúsággal haladtak visszafelé a csatornában. A vak tapogatózás a hideg, nyálkás fal mentén, a bokájuk körül örvénylő víz, az állandó félelem, hogy belecsúsznak a sötétben a dühöngő áradatba, legalább attól a rettegéstől mentes volt, hogy Marlin előbukkanhat, megragadhatja a lábukat és beránthatja őket a vízbe. Mikor Kahlan meghallotta a víz megváltozott hangját a meder közepén lévő kő felett, és a járatból visszaverődő visszhangot, kézen fogta Nadine-t és a lábával addig tapogatózott, amíg meg nem találta a követ, amelyen keresztül átléphetek a járatba.

Félúton, visszafelé a folyosók sötét labirintusában, rájuk találtak a katonák, és fáklyafény mellett vezették vissza őket. Kahlan mintegy tompa ködfátyolon át követte a lobogó lángokat, ahogy rendületlenül törtek előre a sötét ürességen át.

Az is komoly erőfeszítés volt számára, hogy egyik lábát a másik elé tegye. Semmit sem szeretett volna szívesebben, mint lefeküdni, még akár itt is, a hideg, nedves köveken.

A verem körül a csarnokok zsúfolásig teli voltak marcona katonákkal. Minden íjász felajzott fegyvert markolt. A lándzsák, kardok, fejszék mind kézben. Más fegyverek, még a Marlinnal való küzdelemből, a falakba voltak fúródva. Kahlan kételkedett benne, hogy azokat mágia nélkül egyáltalán el lehet majd távolítani. A halottakat és a sebesülteket már elszállították, de a helyüket, ahol heverték, még vérfoltok hirdették.

A veremből nem hallatszottak már sikoltások.

Kahlan felismerte Harris kapitányt, aki a nap folyamán korábban a Kérelmezők csarnokában teljesített szolgálatot.

- Lement valaki oda, hogy segítsen Carán, kapitány?

- Nem, Inkvizitor Anya.

Annyi tisztesség nem volt benne, hogy legalább megjátszotta volna, hogy restelli. A d'haraiak féltek a mágiától, és ezt nem is szégyellték beismerni. Rahl Nagyúr volt a mágia a mágia ellen, ők az acél az acél ellen voltak. Ilyen egyszerű volt a dolog.

Kahlan nem tudta elhatározni magát rá, hogy megrója a csarnokban lévőket azért, hogy magára hagyták Carát.

A bátorságukat bizonyították a küzdelemben, amit Marlin ellen vívtak. Sokan közülük meghaltak, vagy súlyosan megsérültek. Lemenni a verembe: ez valami más volt, mint harcolni valamivel, ami kijött onnan. Az ő gondolkodásukban más dolog volt védekezni a mágia ellen, mint elébe menni, szándékosan keresve a bajt.

A megegyezés rájuk eső részében, acél az acél ellen, a d'harai katonák haláláig küzdöttek. Elvárták, hogy Rahl Nagyuruk is teljesítse a maga részét, a mágiával törődni az ő dolga volt.

Kahlan észrevette a nyugtalanságot a várakozó szemekben.

- Az orgyilkos, az ember, aki megszökött a veremből, halott. Az ügynek vége.

Lágy, megkönnyebbült sóhajok szálltak fel szerte a csarnokban, de a kapitány aggódó arcát látva Kahlan rájött, hogy ő elég rémesen nézhet ki.

- Azt hiszem, segítséget kellene hívnunk hozzád, Inkvizitor Anya.

- Később. - Kahlan elindult a létrán lefelé, Nadine követte.

- Kapitány, mióta van Cara ilyen csendben?

- Lehet már vagy egy órája.

- Körülbelül akkor halt meg Marlin. Kapitány, jöjjön velünk, és hozzon magával pár embert, hogy kihozhassuk Carát innen.

Cara a verem távolabbi oldalán volt a fal mellett, ahol Kahlan utoljára látta. Kahlan Cara egyik oldalára térdelt, Nadine a másikra, a katonák pedig fáklyát tartottak nekik, hogy lássanak.

Carát valamiféle görcsök kínozták. Szemei zárva voltak és már nem sikoltzott, de hevesen rázkódott, karjai és lábai a kőpadlót verdesték.

Fuldoklott a saját hányadékában.

Kahlan megragadta Cara vörös bőrruhájának vállát, és oldalára fordította a Mord-Sithet.

- Nyisd ki a száját!

Nadine előrehajolt, és hüvelykujjával előrenyomta Cara állkapocsízületét. Másik kezével lefelé feszítette az állát, hogy nyitva tartsa a száját. Kahlan két ujjával többször is kitakarította Cara száját, hogy megtisztítsa a légutait.

- Lélegezz! - kiáltotta. - Lélegezz, Cara, lélegezz!

Nadine keményen megütögette a fekvő nő hátát. Ezzel bugyborékoló, fuldokló köhögést váltott ki nála, ami végül tiszta, bár ziháló légzésbe ment át.

Bár Cara már lélegzett, a görcsök nem akartak megszűnni. Kahlan tehetetlennek érezte magát.

- Jobb lesz, ha idehozom a holmimat - mondta Nadine.

- Mi a baja?

- Igazából nem tudom. Valamiféle roham. Nem vagyok szakértő ezekben, de úgy gondolom, meg kell állítanunk. Lehet, hogy tudok segíteni. Talán találok valamit rá a táskámban.

Nadine és két katona felsiettek a létrán, miután az egyik a fali tartóba tűzte a fáklyáját.

- Inkvizitor Anya! - szólalt meg Harris kapitány. - Nem sokkal ezelőtt egy Raug'Mosst láttam a Kérelmezők csarnokában.

- Egy micsodát?

- Egy Raug'Mosst. D'Harából.

- Nem sokat tudok D'Haráról. Mik azok a Raug'Mossok?

- Egy titkos szekta. Magam sem tudok róluk túl sokat. A Raug'Mossok visszahúzódóak, és ritkán lehet őket...

- Térj a tárgyra. Mit keres itt az az ember?

- Ez maga a Raug'Moss főpap. A Raug'Mossok gyógyítók. A főpap azt mondja, megérezte, hogy egy új Rahl Nagyúr lett D'Hara Ura, és azért jött, hogy felajánlja a szolgálatait az új Nagyúrnak.

- Gyógyító? Hát akkor ne állj ott csak úgy! Eredj, és hozd ide! Hátha tud segíteni. Siess!

Harris kapitány szívére szorította az öklét, mielőtt felrobogott a létrán.

Kahlan ölébe vonta Cara fejét és vállát, és megpróbálta csillapítani a rángásait. Nem tudta, mi mást tehetne. Sokat tudott arról, hogyan lehet az embereknek fájdalmat okozni, de arról, hogy gyógyítani hogyan kell, nagyon keveset. Rosszul volt tőle, hogy embereket kellett bántania. Azt kívánta, bár többet tudna róla, hogyan lehet segíteni rajtuk. Akár csak Nadine.

- Tarts ki, Cara! - suttogetta, miközben ringatta a vonagló nőt. - Jön a segítség. Tarts ki!

Kahlan pillantását a szemközti fal felső része vonta magára. A falba égetett szavak visszanéztek rá. Kahlan majdnem minden középföldi nyelvet ismert - minden Inkvizitor megtanulta őket -, de semmit sem tudott az fel-d'harai nyelvről. Az fel-d'harai holt nyelv volt, kevesen ismerték ezt az ősi nyelvet.

Richard tanult fel-d'haraiul. Ő és Berdine együtt dolgoztak egy napló fordításán, amit a Toronyban találtak. Kolo naplójának nevezték. Kolo naplója fel-d'harai nyelven íródott a Nagy Háború idején, háromezer évvel ezelőtt. Richard képes lesz lefordítani a próféciát a falon. Kahlan azt kívánta, bár ne lenne képes. Nem akarta tudni, mit jelent. A próféciák mindig csak bajt hoztak az emberekre.

Nem akart hinni benne, hogy Jagang valami rothasztó járvány kínjait szabadította rájuk, de nem talált igazán jó

okot, hogy kételkedjen a császár szavaiban.

Arcát Cara fejéhez szorította, és lehunyta a szemeit. Nem akarta látni a próféciaát. Azt akarta, hogy eltűnjön onnan a falról.

Érezte, hogy könnyek csorognak le az arcán. Nem akarta, hogy Cara meghaljon. Nem tudta, miért olyan rokonszenves neki ez a nő, hacsak nem azért, mert senki másnak nem az. A katonák még csak le sem jöttek megnézni, miért hagyta abba Cara a sikoltozást. Akár meg is fulladhatott volna a saját hányadékában. Nem mágia, hanem valami ennyire köznapis dolog ölhetette volna meg, mert a katonák féltek, vagy talán azért, mert nem érdekelte őket, él-e, hal-e egy Mord-Sith.

- Tarts ki, Cara, nekem fontos vagy! - Kahlan visszasimította a Mord-Sith haját nyirkos homlokából. - Nekem fontos vagy! Azt akarjuk, hogy életben maradj!

Kahlan megszorította a rázkódó nőt, mintha bele akarná préselni a saját szavait, az aggodalmát miatta. Eszébe jutott, hogy Cara és ő nem sokban különböznek. Carát is arra képezték ki, hogy bántsa az embereket.

Alapvetően Kahlan is hasonló volt hozzá. Kahlan arra használta az inkvizitori erejét, hogy emberek elméjét zúzza szét vele. Tudta ő, hogy azért teszi, mert másokat ment meg vele, de attól még csak szenvedés volt, amit okozott. A Mord-Sithek is szenvedést okoztak másoknak, de azért tették, hogy ezzel szolgálják az urukat, hogy megvédjék az életét, aki aztán cserébe a d'haraiak életét védi majd meg.

Édes szellemek, hát nem lenne több ő sem, mint ez a Mord-Sith, akit ő próbált meg visszahozni az örület széléről?

Kahlan érezte, amint a nyakában viselt Agiel a mellkasához préselődik, ahogy Carát a karjaiban tartja. Lehet, hogy ők többféle értelemben is nővérek voltak az Agielben?

Ha Nadine meghalt volna az elején, vajon Kahlant érdekelte volna? Nadine segített az embereken, nem azért élt, hogy bántsa őket. Nem csoda, hogy Richard vonzódott Nadine-hez.

Megtörölte az arcát, és könnyei még bővebben ömlöttek.

A válla rázkódott. Mindene fájt, teste, lelke. Azt kívánta, bár Richard átölelné. Tudta, hogy Richard haragudni fog rá, de ebben a pillanatban nagyon nagy szüksége volt Richardra. Fájt a válla attól, ahogy a rángatózó Carát a karjában tartotta, de nem engedte el.

- Tarts ki, Cara, nem vagy egyedül! Veled vagyok. Nem hagylak el, ígérem!

- Jobban van? - kérdezte Nadine, ahogy lefelé igyekezett a létrán.

- Nem. Továbbra is öntudatlan, és úgy rángatózik, mint azelőtt.

Nadine letérdelt, és hagyta, hogy a táskája leessen Kahlan mellé a földre. A táskában lévő holmik tompa zörejjel ütődtek össze.

- Megmondtam azoknak az embereknek, hogy várjanak odafent. Addig nem akarjuk mozgatni Carát, amíg ki nem hozzuk ebből az állapotból, ők meg csak útban lennének.

Nadine különféle dolgokat kezdett kiszedegetni a táskájából. Kis, összehajtogatott vászoncsomagokat, macskakaparásszerű jelekkel rajtuk, dugóval lezárt szaruedénykéket, beléjük karcolt szimbólumokkal. Röviden megvizsgálta a jelzéseket minden darabon, mielőtt félretette volna őket.

- Kék borbolya - motyogta magában, miközben az egyik vászoncsomagra rótt jeleket silabizálta. - Nem, nem hiszem hogy jó lenne, ráadásul több csészével is meg kellene innia.

Megint kivett néhány bőrzacskót, mielőtt az egyiket újra megvizsgálta volna.

- Gyöngyfényű szalmavirág. Hatásos lehetne, de valahogy a füstjét kellene vele belélegeztetni. - Idegesen felsóhajtott. - Ez sem jó.

Egy szaruedényt vett szemügre.

- Fekete üröm - suttogta, és félretette.

- Margitvirág - ezt a tartályt az ölébe ejtette, a nedves ruhájában keletkezett ráncok közé. - Igen, és a görvélyfű is hasznos lehet - állapította meg egy másikat szemügre véve. Ezt is az ölébe rakta.

Kahlan felvette az egyik szaruedénykét, amit Nadine félrerakott, és kihúzta a dugóját. Visszahőkölt a tülökből kicsapó átható ánizsszagtól. Gyorsan visszanyomta a dugót, és letette az edénykét a földre. Felvett egy másikat. A kis szaruedény időtől megfeketült felszínébe két köröcskét karcoltak bele mélyen. A köröket egy vízszintes vonal vágta keresztül. Kahlan feszegetni kezdte a gondosan megfáragott fadugót. Nadine kikapta Kahlan kezéből a tülköt.

- Nem szabad!

Kahlan meglepetten tekintett fel.

- Bocsánat! Nem akartam kutakodni a holmijaid között! Én csak...

- Dehogy, nem erről van szó! - Nadine felvette az edénykét rajta a vonallal áthúzott két körrel és magasra emelte.

- Ez itt örölt Cayenne-bors. Ha nem kellő óvatossággal nyitod ki, rákerülhet a kezedre, vagy ami még rosszabb, az arcodra is. Nagyon erős anyag, képes megbénítani az embert egy időre. Ha gondatlanul nyitod ki, pillanatokon

belül a padlón találsz magad vakon, levegőért kapkodva, és meg leszel róla győződve, hogy most meg fogsz halni.

Gondoltam rá, hogy ezt használjam Caránál, hogy lebéniítsam és így fékezzem meg a görcseit, de úgy döntöttem, jobb, ha nem próbálom meg. A bénító hatását ugyanis úgy fejtí ki, hogy gátolja a légzést. Olyan érzés, mintha a szemeid kiégnének: elvesztet a látásodat is. Az orrodban mintha tűz égne, úgy érzed, a szíved azonnal szétreped, és nem jutsz lélegzethez. Egyszerűen tehetetlenné válsz. Ha le akarsz mosni, csak rosszabb leszel, mert a por olajos, és csak szétkened.

Komoly bajt nem okoz, és rövid időn belül teljesen rendbejössz, de addig mozgásképtelen és tehetetlen leszel. Nem hiszem, hogy Carának jót tenne, ha így próbálnám lebéniítni, mert így is gondjai vannak a légzésével. Az ő állapotát inkább súlyosbítaná, mintsem segítené rajta.

- Tudod, hogyan lehet segíteni rajta? Ugye tudod?! - kérdezte Kahlan, és hangjában megpróbálta elnyomni a kritikus élt.

Nadine keze megállt a táskája peremén.

- Nos, úgy gondolom... tudok. Nem olyan mindennapi az állapota, hogy biztos lehetnék benne, de már hallottam ilyenről. Apám említett egyszer hasonlót.

Kahlant ez nem nyugtatta meg. Nadine talált a táskájában egy kis üvegcsét, és feltartotta a fáklyafény felé. Kihúzt a dugóját, és ujját a nyílásra szorítva fejjel lefelé fordította az üveget.

- Emeld fel a fejed!

- Az micsoda? - kérdezte Kahlan, miközben átfordította Carát. Figyelte, hogyan dörzsöli be Nadine az anyaggal Cara halántékát.

- Levendulaolaj. Elmulasztja a fejfájást.

- Azt hiszem Carának több baja van egy sima fejfájásnál.

- Tudom, de amíg nem találok valami mást, ez enyhítheti a fájdalmát és lenyugtatja. Azt hiszem, nincs semmi olyasmim, ami egymagában segíthetne. Össze kell kevernem néhány anyagot. Az a legnagyobb gond, hogy a görcsök miatt nem tudom megítatni főzetekkel, vagy teákkal. A gyöngyajak és a hárs nyugtató hatásúak, de nem tudunk megítatni vele egy egész csészényi vizes főzetet. A fekete peszterce csillapítja a hányást, de napi öt csészével kellene innia belőle. Nem tudom, hogyan tudnánk vele megítatni az első adagot, amíg el nem múlnak a görcsei. Lehet, hogy le tudnánk vele nyeletni egy kis margitvirágot. De van itt valami, amiben reménykedem...

Nadine ismét lehajolt a táskájához. Hosszú, csapzott haja az arcába hullott, miközben a táskában kotorászott.

- Igen, hoztam magammal.

- Mi az?

- Mákfejfőzet. Nagyon erős nyugtató és fájdalomcsillapító is. Hallottam, mikor apám mondta, hogy rendbe hozza azokat, akiknek ideges rángásaik vannak. Gondolom, ilyen görcsszerű rángásokat érthetett rajta. Mivel tömény főzetről van szó, rátehetünk egy kicsit a nyelve tövére; így le fogja tudni nyelni.

Cara hevesen rázkódott Kahlan karjaiban. Kahlan szorosabban ölelte át, míg kissé le nem csillapodott. Kahlan nem volt benne biztos, hogy Nadine „gondolom”-ja igazán megnyugtató dolog lenne, de neki sem volt jobb ötlete. Valamit pedig tenni kellett.

Nadine a hüvelykujjával próbálta épp eltávolítani az üvegcsét lezáró viaszdugót, amikor a fentről rájuk eső fénypászma elsötétedett. Nadine keze megállt.

Az ajtónyílást egy mozdulatlan árny torlaszolta el, aki úgy tűnt, őket tanulmányozza hosszasan. A figura hosszú köpenyének egyetlen lebbenése nélkül sarkon fordult, és elindult lefelé a létrán.

A csendben, amit csak a fáklya sercegése tört meg, Kahlan önkéntelenül is védőn borította tenyerét Cara homlokára. Közben az embert figyelte, aki csuklyás köpenyében lefelé ereszkedett a létrán.

13. FEJEZET

Nadine abbahagyta a viaszpecsét feszegetését.

- Ki...?

- Valami gyógyító - suttogta Kahlan az ember módszeres ereszkedését figyelve. - D'Harából. Azt mondták, azért jött, hogy felajánlja a szolgálatait Richardnak. Azt hiszem, valami fontos személy.

Nadine elutasítóan felmordult.

- Ugyan mit tudna tenni gyógynövények, vagy ilyesmi nélkül? - A férfit figyelve közelebb hajolt. - Úgy látom, semmi sincs nála.

Kahlan lepiesszgte Nadine-t. A férfi kimért léptekkel közeledett. A verem csendjében visszhangozva csikorgott csizmája talpa alatt a köpor. A falra tűzött fáklya fénye hátulról világította meg, így Kahlan nem láthatta a vonásait a durva, bő lencsuha mélyen arcba húzott csuklyája alatt.

A férfi olyan magas volt, mint Richard, a vállai is olyan szélesek voltak.

- Mord-Sith - jegyezte meg a férfi sima, parancsoló hangon, ami ugyancsak hasonlított a Richardéhoz.

Csuhájából előhúzott kezével utasító mozdulatot tett. Kahlan engedelmeskedett, és hátára fektette Carát a köpadlón.

- Mi történt vele? - kérdezte a férfi a csuklya árnyékából. Hangja éppoly mély és sötét volt, mint az az árnyék.
- Hatalmába kerített egy embert, aki...
- Tehetsége volt annak az embernek? Összekapcsolódtak?
- Igen - felelte Kahlan. - Cara így nevezte.

A férfi mély torokhangot hallatott, mint aki elméjében feldolgozza a hallott információt.

- Kiderült, hogy azt az embert megszállta egy Álomjáró, és...

- Mi az az Álomjáró?

- Amennyire én fel tudom fogni, olyan személy, aki képes mások elméjébe behatolni úgy, hogy besurran a gondolataik közötti réseken. Ilyen módon képes uralni a másik elméjét. Az Álomjáró titokban benne volt annak az agyában, akivel Cara összekapcsolódott.

A férfi egy pillanatig fontolgatta, amit hallott.

- Értem. Folytasd.
- Lejöttünk ide, hogy kikérdezzük azt az embert...
- Hogy megkínózzák.

Kahlan bosszúsán nyelt egyet.

- Nem. Megmondtam Carának, hogy csak egyszerűen kikérdezzük, ha lehet. Az a férfi egy orgyilkos volt. Azért küldték, hogy meggyilkolja Rahl Nagyurat. Cara felkészült rá, hogy megtegye, amit kell, ha a kérdéseinkre másképp nem kapunk választ. Rahl Nagyúr védelmében.

Végül el sem jutottunk odáig. Rájöttünk, hogy annak az embernek az elméje - a Tehetsége - az Álomjáró hatalmában van. Az Álomjáró felhasználta a Tehetséget, hogy egy próféciaírt írjon a falra, ott mögöttem.

A gyógyító nem fordult meg, hogy megnézzze.

- És aztán?
- Aztán meg akart szökni, és öldögni kezdte az embereinket. Cara megpróbálta megállítani...
- A kapcsolattal?

- Igen. Úgy kezdett sikoltozni, amelyet még soha sem hallottam, és a füleire tapasztott kézzel a földre rogyott. - Kahlan a fejével Nadine felé intett. - Nadine és én az ember után mentünk, amikor elmenekült. Szerencsére meghalt. Amikor visszajöttünk, Carát görcsök között találtuk a padlón.

- Nem lett volna szabad egyedül hagyniuk. Megfulladhatott volna a saját hányadékában.

Kahlan összepréselte az ajkait és hallgatott. A férfi csak állt, és a görcsökben rángatózó Carát nézte.

Végül Kahlan nem bírta tovább.

- Ez a nő Rahl Nagyúr személyi testőreinek egyike! Fontos személy. Akarsz rajta segíteni, vagy csak ott fogsz állni?!

- Csend! - parancsolta a férfi oda sem figyelve. - Az ember végezzen megfigyelést, mielőtt cselekszik, különben többet árt, mint használ.

Kahlan dühösen nézett az árnyékba rejtőző figurára. Végre a férfi térdre ereszkedett, és a sarkaira ült. Nagy kezével felemelte Cara csuklóját, és ujját Cara kesztyűje és ruhaujja közé csúsztatta. Másik kezével a padlón heverő holmik felé intett.

- Mi ez az egész itt?
- Az én dolgaim. - Nadine felszegte az állát. - Gyógyító vagyok.

Még mindig Cara csuklóját tartva, a férfi felvett egy bőrzacsokot a szabad kezével, és megvizsgálta a jeleket rajta. Letette a zacskót, és felkapta a Nadine ölében heverő két szaruedénykét.

- Margitvirág - dobta vissza az egyiket. Megnézte a másikat is. - Görvélyfü. - Visszadobta.
- Nem gyógyító - jelentette ki. - Csak egy füvesasszony.
- Hogy merészelsz...

- Adtál neki bármit is a füveid közül a levendulaolajon kívül?

- Mégis, hogy... nem, nem volt rá időm.

- Helyes - nyilatkoztatta ki a férfi. - A levendulaolaj nem használ neki, de legalább nem is árt.

- Persze, tudom én, hogy nem szünteti meg a görcsöket. Csak azért adtam neki, hogy a fájdalmait enyhítsem. A görcsökre mákgubófőzetet akartam adni.

- Tényleg? Akkor szerencse, hogy időben ideértem.

Nadine összefonta karjait a mellén.

- Igen? Éspedig miért?!

- Mert a mákgubófőzettel valószínűleg megölted volna.

Nadine összevonta a szemöldökét, és ökleit csípőre vágta.

- A mákgubófőzet erős nyugtató. Valószínűleg lecsillapította volna a görcseit. Ha nem avatkozol közbe, azóta már magához tért volna.

- Tényleg?! Megvizsgáltad a pulzusát?

- Nem. - Nadine gyanakodó szünetet tartott. - Miért? Mi lenne a különbség?

- Gyenge a pulzusa, erőltetett és kihagyó. Ez a nő teljes erejével küzd, hogy fenntartsa a szív működését. Ha beadta volna neki a mákgubó-főzetet, lenyugtatta volna, ahogy mondtad. Megállt volna a szíve.

- Én... én nem értem, hogyan...

- Egy egyszerű füvesasszony is óvatosabb lehetne, amikor mágiával áll szemben.

- Mágia! - Nadine lehorgasztotta a fejét. - Én Nyugatföldről jöttem. Eddig sohasem találkoztam mágiával. Nem tudtam, hogy a mágia hatással lehet a gyógynövényekre. Sajnálom.

A férfi figyelembe se vette a bocsánatkérést. Carára mutatott a kezével.

- Gomboljátok ki és nyissátok szét a felsőrészt.

- Miért? - kérdezte Nadine.

- Csináld! Vagy inkább végig akarod nézni, ahogy meghal? Már nem sokáig fogja bírni.

Nadine lehajolt, és elkezdte kigombolni a vörös bőrgombokat Cara mellkasán. Mikor végzett, a férfi intett, hogy nyissa szét a felsőrészt. Nadine felpillantott Kahlanra. Kahlan egy bólintással jelezte, hogy csinálja. Nadine széthajtotta a rugalmas bőrt, csupássá téve Cara mellkasát.

- Megkérdezhetem a neved? - szólalt meg Kahlan.

- Drefan.

Ahelyett, hogy visszakérdezett volna, Drefan Cara mellére hajtotta a fülét, és hallgatózott. Helyet változtatott, hogy Cara fejéhez kerüljön, és Kahlannak félre kellett lépnie előle. Drefan röviden megvizsgálta a véres sebet Cara bal füle fölött, aztán láthatólag nem törődött tovább vele, mint jelentéktelen aprósággal. Ehelyett módszeresen átvizsgálta Cara tarkóját.

Kahlan csak a férfi bő csuklyájának oldalát láthatta, az arcából semmit. Az egyetlen fáklya különben sem nyújtott elegendő fényt.

Drefan előre hajolt, és hatalmas kezeibe vette Cara melleit.

Kahlan kihúzta magát.

- Mégis mit gondolsz, mit csinálsz?!

- Vizsgálom.

- Mondod te.

Drefan visszaült a sarkaira.

- Tapintsd meg a melleit.

- Miért?

- Hogy megtudd, mit találtam.

Kahlan rámeredt, aztán elfordult a csuklyás árnyéktól. Ahelyett, hogy megmarkolta volna, mint Drefan, ujjai hátával megérintette Cara bal mellét. Forró volt - égetett a láztól. Megtapintotta a másikat. Jéghideg.

Drefan intésére Nadine is követte a példáját.

- Ez mit jelent? - kérdezte.

- Nem mondok véleményt, míg be nem fejezem a vizsgálatot, de nem jót.

Drefan Cara nyakára helyezte az ujjait, újra megtapintotta a pulzusát. Hüvelykujját kifelé mozgatta Cara homloka felett. Lehajolt, és fülét mindkét felől hozzáérintette Carához. Megszagolta a leheletét. Óvatosan felemelte Cara fejét, és jobbra-balra forgatta. Aztán kinyújtva két oldalra fektette Cara kezeit, és lejjebb húzta a vörös bőrruhát derékig lemeztelenítve Cara testét. Főle hajolt, megnyomkodta a hasát, fel egészen a bordáig.

Lehajtott fejjel, mint aki mélyen összpontosít, ujjait egy-egy pillanatra Cara vállaihoz, nyaka két oldalához, a tarkójához, a halántékához érintette. Tovább haladt, néhány helyen megérintette a bordáit, végül mindkét tenyerét.

Kahlan kezdett türelmetlenné válni. Eddig sok tapogatózást és fogdosást látott, de vajmi kevés gyógyítást.

- Nos?

- Az aurája súlyosan torzult - jelentette ki Drefan, és nagy kezével arcátlanul benyúlt Cara bőrruhája alá a derekánál.

Kahlan döbrent hitetlenkedéssel figyelte, ahogy Drefan keze Cara ágyékára siklott. A szűk bőrruha alatt látszott, ahogy az ujjak benyúltak Cara nemi szervébe.

Kahlan öklével megütötte a Drefan felső karján futó idegrostot, amelyen erősen csak bírta. Drefan visszahőkölt a fájdalomtól. Nyögve az oldalára zuhant, és karját szorongatta, ahol Kahlan megütötte.

- Megmondtam, hogy ez a nő egy fontos személy. Hogy mered így markolászni? Ezt nem tűröm! Megértetted?!

- Nem markolásztam - vicsorgott Drefan.

Kahlan hangjában még ott csengett a harag.

- Akkor hogy nevezed azt, amit csináltál?

- Azt próbáltam megállapítani, mit tett vele ez az Álomjáró. Súlyosan megzavarta az auráját, az energiaáramlását, összezavarta Cara elméjének irányító hatalmát a teste fölött. Ezek valójában nem görcsök. Inkább kontrollálatlan izomrángások. Azt akartam megállapítani, nem váltott-e ki nála az Álomjáró valamit az agynak abban a részében, ami az izgalmi állapotért felelős. Biztosra akartam venni, hogy nem került-e a folyamatos orgazmus állapotába. Ha meg akarom szüntetni a gátlásokat és aktiválásokat, amelyeket az Álomjáró előidézett,

ismernem kell a mértéküket.

Nadine kitágult pupillákkal hajolt előre.

- A mágia képes ilyesmire? Hogy valakinek... folyamatos...

Drefan bólintott, és próbaképpen behajlította fájo karját.

- Ha a mágia végrehajtója tudja, mit csinál.

- Te is tudsz ilyet csinálni?

- Nem. Nekem nincsen Tehetségem, a mágia egyéb formáihoz sem értek, de azt tudom, hogyan gyógyítsam meg - ha nem túl nagy a károsodás. - A csuklya most Kahlan felé fordult. - Akarod, hogy folytassam, vagy inkább szeretnéd végignézni, ahogy Cara meghal?

- Folytasd. De ha még egyszer oda le merészsél nyúlni, fél kezű gyógyítót csinálok belőled.

- Már megtudtam, amit akartam.

Nadine ismét előre hajolt.

- És...

- Nem. Húzd le a csizmákat! - utasította Drefan Nadine-t egy bosszús kézmozdulattal.

Nadine körbecsoszogott, és végrehajtotta Drefan utasítását. Drefan félig Kahlan felé fordult, mintha csuklyája mélyéről szemügyre akarná vételezni.

- Szándékosan ütötted meg pontosan azt az ideget a karomban, vagy egyszerűen szerencséd volt?

Kahlan az árnyékba nézett, megpróbálta meglátni Drefan szemét. Nem sikerült.

- Tanítottak az ilyesmire: megvédeni magamat és másokat.

- Le vagyok nyűgözve. Ha ennyire ismered az idegeket, akár gyógyítani is megtanulhatnál, ahelyett, hogy fájdalmat okozz. -Drefan figyelmét újra Nadine felé fordította. - Nyomd meg a dorzális meridián harmadik frontális tengelyét.

Nadine egy fintort vágott.

- Micsodát?

Drefan meglendítette a kezét, és oda mutatott:

- Az Achilles-ín és a bokacsont közötti részt. Nyomd össze két ujjal.

Nadine megtette, amire utasították, közben Drefan kisujjával a Cara füle mögötti részt, míg hüvelykjeivel a vállak csúcsát nyomta meg.

- Erősebben, asszony!

Mindkét kezét Cara mellcsontjára nyomta, egymásra téve.

- Második meridián - mormogta.

- Mi?

- Fogj lejjebb fél hüvelykkel, és csináld újra. - Ujjait végigfuttatta Cara koponyáján, erősen koncentrálna arra, amit csinál. -Rendben. Most az első meridiánt.

- Újabb fél hüvelykkel lejjebb?

- Igen, igen, csak csináld gyorsan.

Drefan hüvelykje és mutatóujja közé fogta Cara könyökét, és néhány hüvelyknyire felemelte. Végezetül visszaült a sarkaira, és nagyot sóhajtott.

- Ez elképesztő - motyogta magában. - Ez nem jó.

- Mi van? - kérdezte Kahlan. - Azt akarod mondani, hogy nem tudsz segíteni rajta?

Drefan elutasítóan legyintett, mint aki túl elfoglalt ahhoz, hogy válaszoljon.

- Felelj! - sürgette Kahlan.

- *Asszony*, ha azt akarom, hogy zavarj, majd szólok.

Nadine előreszegett állal előrehajolt.

- Van róla fogalmad egyáltalán, kivel beszélsz?! - Állával Kahlan felé bökött.

Drefan Cara fülcimpáit vizsgálta.

- A kinézetéből ítélve valami alantas személlyel a takarítók közül, akinek sürgős szüksége volna egy fürdőre.

- Épp az előbb fürödtem - jegyezte meg Kahlan nagyon halkan.

Nadine fontoskodva lehalkította a hangját.

- Jobb lenne, ha némi tiszteletet mutatnál, Gyógyító Úr! Ő a palota tulajdonosa. Övé itt ez az egész. Ő nem más, mint maga az Inkvizítor Anya.

Drefan egyik ujjá végigfutott Cara felső karján.

- Úgy? Jó neki. Most pedig hallgassanak el végre mindketten!

- És ugyancsak magának Richard Rahlnek a jegyese.

Drefan ujjá mozdulatlanra dermedt. Egész teste megfeszült.

- Mivel pedig Richard Rahl Nagyúr D'Hara ura, maga pedig d'harai - folytatta Nadine -, úgy vélem, Richard Rahl a maga főnöke is. Én a maga helyében sokkal több tiszteletet mutatnék Richard Rahl Nagyúr jövőendő hitvese iránt! A Nagyúr nem szereti, ha valaki nem tiszteli a nőket. Tanúja voltam, amikor fogakat vert ki efféle

tiszteletlenség miatt.

Drefannak egyetlen izma sem rezdült.

Kahlan véleménye szerint Nadine durván oldotta meg a dolgot, de aligha lehetett volna hatásosabb.

- És ami még ennél is több - tette még hozzá Nadine -, ez az *asszony* ölte meg az orgyilkost. Mágiával.

Drefan végre megköszöri a torkát.

- Bocsáss meg, asszonyom...

- Inkvizítor Anya - javította ki Kahlan.

- A legalázatosabban könyörgök a bocsánatodért... Inkvizítor Anya. Nem állt szándékomban...

Kahlan félbeszakította.

- Megértem. Sokkal inkább el voltál foglalva Cara gyógyításával, mint a formaságokkal. Én is így vagyok vele.

Tudsz rajta segíteni?

- Tudok.

- Akkor kérem, tedd meg!

Drefan azonnal visszafordult Carához. Kahlan összevont szemöldökkel figyelte, ahogy a férfi kezei bonyolult mintázatot leírva siklottak a hanyatt fekvő nő teste felett a levegőben. A kezek időnként remegő ujjakkal megálltak, mintha valami láthatatlan erővel viaskodtak volna.

Cara lábainál Nadine újra összefonta a karjait.

- Ezt nevezed gyógyításnak? Az én gyógynövényeim többet segítettek volna mint ez a badarság, és persze sokkal gyorsabban is.

Drefan felpillantott.

- Badarság? Annak gondolod? Valami pusztá értelmetlenségnek? Ifjú hölgy, van egyáltalán valami fogalmad róla, mivel van dolgunk?

- Görcsökkel, amelyeket meg kell szüntetni, nem imádkozni fölöttük.

Drefan feltérdelt.

- Én a Raug'Moss Főpap vagyok. Én nem imádkozással gyógyítok.

Nadine gúnyosan horkantott. Drefan rábólintott, mint aki valamiféle elhatározásra jutott.

- Akarod látni, mivel van dolgunk? Olyan bizonyítékot akarsz, amit egy egyszerű füvesasszony is megért?

Nadine mogorván nézett vissza.

- Az eredmény hiányában némi bizonyíték igencsak nem ártana.

Drefan Nadine szétszórt holmijaira mutatott.

- Láttam ott valamennyi fekete ürömet. Add ide! Egy gyertyát is láttam valahol. Azt is add ide, miután meggyújtottad.

Nadine a fáklya lángjához tartotta a gyertyát. Drefan kinyitotta a köpenyét, és kivett néhány dolgot egy belső zsebből. Átvette az égő gyertyát, viaszt cseppentett róla a körre, és beleállította a gyertyát. Ismét a köpenye alá nyúlt, és egy hosszú, keskeny pengéjű kést húzott elő. Cara fölé hajolt, és a kés hegyét a mellei közé nyomta. A finom szúrás nyomán egy rubinpiros csepp virágzott ki. Drefan félretette a kést, és egy hosszú nyelvű kanállal könnyedén felszedte a vércseppet Cara bőréről.

Visszaült a sarkára, kihúzta a dugót a szaruedényből, amit Nadine odaadott neki, és kevéske ürömport szórt a kanálba, a vércsepp tetejére.

- Ezt nevezed te fekete ürömnek! Csak a levél bolyhos alsó részét kellene összegyűjtenie. Te az egész levelet beletetted.

- Az nem érdekes. Fekete üröm az egész.

- De így nagyon rossz minőségű. Jó minőségű ürömet kellene használnia. Miféle füvesasszony vagy te?

Nadine sértődött oldalpillantást vetett rá.

- Így is elég hatékony. Kibúvót akarsz keresni az alól, hogy bebizonyítsd nekünk, hogy tudod, mit csinálsz? Az üröm minőségére akarod kenni a kudarcot?

- Amire én akarom használni, arra több mint megfelelő ez az üröm, csak neked nem elég jó minőségű. - Hangja oktatóvá, majdnem hogy udvariassá szelődött. - Legközelebb próbálj meg tisztább anyagot gyűjteni, és meglátod, sokkal hasznosabb lesz azok számára, akiknek szükségük lesz rá.

Drefan a gyertya fölé hajolt, és addig tartotta a láng fölé a kanalat, míg az üröm meg nem gyulladt, bőséges füstöt és súlyos pézsmailatot árasztva magából. Cara hasa fölött körözött a kanállal, amíg egész füsttréteg nem képződött a nő teste fölött.

Átnyújtotta a kanalat a füstölgő örömmel Nadine-nek.

- Tartsd ezt Cara lábai közé.

Drefan a saját halántékára szorította az ujjait, és valami mormogó kántálásba kezdett. Aztán elvette a kezét.

- Most pedig figyeljetek, és látni fogjátok, amit én látok és érzek a füst segítségével nélkül is.

Hüvelykujjait Cara halántékára tette, a kisujjait pedig a torka két oldalára. A vastag ürömfüsttréteg hirtelen megrándult.

Kahlan lélegzete elakadt egy pillanatra, ahogy nyúlós füstszálakat látott kavarni és kígyózni Cara teste fölött. Drefan elvette a kezét, és a füst szálak nyugvó hálójába rendeződött Cara fölött. Egyes szálak a mellcsontjától a melleihez, a vállaihoz, a csípőkhöz és a combjaihoz vezettek. A fej felső részétől szálak gubanca indult a test legkülönbözőbb pontjaihoz.

Drefan ujjával végigkövette az egyiket.

- Látjátok ezt itt? A bal halántéktól a bal combhoz vezetőt? Figyeljétek!

Ujjait Cara tarkójának bal oldalához nyomta, és a füstszál átlebegett a jobb combhoz.

- Úgy. Ez oda tartozik.

- Mi ez az egész? - kérdezte Kahlan meglepetten.

- Cara meridiánvonalai. Az életerejének az áramlása. Az aurája. És ennél még sokkal több is, de nehéz ezt néhány szóval megmagyarázni nektek. Amit most csináltam, nem egyéb, mint ahogy a napfény egy sugara láthatóvá teszi a levegőben lebegő porszemeket.

Nadine leesett állal, meredten ült, kezében tartva a füstölgő kanalat.

- Hogyan mozgatod meg a fonalat?

- Az életerőmmel oda kényszerítem a gyógyító energiát, ahol szükség van rá.

- Akkor mágiát használsz - lehelte Nadine.

- Nem, csak gyakorlatom van. Nyomd meg a bokáját, ahogy az előbb.

Nadine letette a kanalat, és megnyomta Cara bokáját. A Cara combján lefutó gubancos fonalak szétbogozódtak, és immár egyenes vonalban futottak végig a csípőtől a lábfejig.

- Tessék - mondta Drefan. - Épp most hoztad rendbe a lábát. Látod, hogy átrendeződtek a fonalak?

- Ezt én csináltam? - kérdezte Nadine hitetlenkedve.

- Igen, de ez volt a könnyebbik része. Látod ezt itt? - Drefan rámutatott egy gubancra, ami Cara fejétől indult ki.

- Ez itt a veszélyes része annak, amit ez az Álomjáró művelt. Ezt kell rendbe hozni. Ezek a vonalak azt jelzik, hogy Cara nem tudja kontrollálni az izmait. Beszélni sem tud, és nem is lát. Nézzétek csak ezt. Ez a vonal a fültől indul kifelé, és visszakanyarodik a homlokhoz. Ez az egyetlen, ami a helyén van. Mindent hall és ért, amit beszélünk, de reagálni nem tud rá.

Kahlan szája tátva maradt a megdöbbenéstől.

- Hall bennünket?!

- Minden szót. Legyél nyugodt, Cara tudja, hogy segíteni akarunk rajta. Most pedig, ha nem haragszol, koncentrálnom kell. Mindent pontosan a megfelelő sorrendben kell elvégezni, vagy elveszítjük őt.

Kahlan kézlegyintéssel hagyta jóvá.

- Hogyne. Csináld csak, amit kell, hogy segíts rajta!

Drefan visszagörnyedt a munkájába, körbejárta Carát, ujjával vagy tenyereivel a legkülönbözőbb pontokon érintve időnként a testét. Néha a kése hegyét használta. Egyetlen csepp vérnél sohasem fakasztott többet. Szinte minden tetteire megmozdult néhány füstszál, szétbogozódtak, egyesek Cara testéhez simultak, mások lágy ívben kifelé kanyarodtak, mielőtt visszatértek volna a testnek ahhoz a pontjához, amelyet Drefan éppen kezel.

Mikor a hüvelykje és a mutatóujja közé csipentett egy darabka húst, nemcsak a füstszálak rendeződtek át Cara karja felett, de Cara felnyögött megkönnyebbülésében, elfordította a fejét, és megmozgatta a vállait. Ez volt Cara első normális reakciója Jagang támadása óta. Mikor Drefan megszurta kése hegyével Cara bokáját, a Mord-Sith lélegzete elakadt egy pillanatra, aztán szabályos, bár gyors ütemben kezdett lélegezni. Kahlant megkönnyebbülés és remény öntötte el.

Végül Drefan teljesen körbe ért Cara körül, és ismét a fején kezdett dolgozni. Hüvelykjét az ornyeregnyomta és végighúzta fel a homlokig. Cara egész teste elcsendesedett, nem rángott, rázkódott többé. Melle könnyedén, erőlködés nélkül emelkedett és süllyedt.

Drefan Cara két szemöldöke közé illesztette kése hegyét.

- Ennek elégnek kell lennie - mormogta magában.

Cara kék szemei felnyíltak. Tekintete addig vándorolt, amíg rátalált Kahlanra.

- Hallottam a szavaidat - suttogta Cara. - Köszönöm, nővérem.

Kahlan megkönnyebbülten elmosolyodott. Tudta, mire céloz Cara. Végül is Cara meghallotta, amit Kahlan mondott neki, hogy nincs egyedül.

- Elkaptam Marlint.

Cara mosolygott.

- Büszkévé tétél, hogy téged szolgálhatlak. Sajnálom, hogy ennyi gondot okoztam neked, hogy meggyógyíts engem - semmiért.

Kahlan homlokára ráncok torlódtak; nem értette, miről beszél Cara. Cara visszafordult, és felnézett a fölébe hajló Drefanra.

- Hogy érzed magad? - kérdezte Drefan. - Minden rendben van most már?

Cara szemöldöke összeszaladt, arcára riadalommal határos ködös zavarodottság ült ki.

- Rahl Nagyúr?! - kérdezte hitetlenkedve.

- Nem, én Drefan vagyok.

Két kezével hátrahajította a csuklyáját. Kahlan szemei tágra nyíltak a csodálkozástól, akárcsak Nadine-éi.

- De az én apám is Darken Rahl volt. Rahl Nagyúr féltestvére vagyok.

Kahlan csodálkozva bámulta Drefant. Ugyanaz a magasság, ugyanaz az izmos testalkat, mint Richardé. Szőke haj, mint Darken Rahlé, bár rövidebb, és nem olyan egyenes szálú. Richard haja sötétebb volt és durvább szálú. Drefan szemei szürös kék szemek, nem szürkék, mint Richardé, mégis ugyanaz a ragadozó tekintet ült bennük. Vonásai ugyanazt a lehetetlenül szép, szoborszerű tökéletességet sugározták, mint Darken Rahlé. Richard nem örökölte ezt a kegyetlen tökéletességet. Drefan kinézetre valahol Richard és Darken Rahl között állt, de közelebb az apjához.

De amíg senki nem tévesztette volna össze Drefant Richarddal, könnyű volt megállapítani, hogy testvérek.

Kahlan csodálkozott rajta, hogy követhetett el Cara ekkora tévedést. Aztán meglátta Cara kezében az Agielt. Cara mást értett rajta, mikor azt mondta, „Rahl Nagyúr”. Zavart állapotában, fejjel lefelé látva, amikor épp hogy csak visszanyerte az öntudatát, nem Richardnak hitte Drefant.

Azt hitte, ő Darken Rahl.

14. FEJEZET

A halotti csendben az egyetlen hang Richard körmének kaparászása volt, ahogy kardjának visszahajló keresztvasán kopogott. Másik kezének könyöke az asztal fényezett lapján nyugodott, hüvelykujjával az állát támasztotta, mutatóját a halántékán nyugodott. Arca nyugodt volt, bár komoly erőfeszítésbe került, hogy a haragját palástolja. Irtózatosan dühös volt. Ezúttal átlépték a határt, és ezt tudták is.

Gondolatban egész sor lehetséges büntetést fontolgatott, de mind elvetette. Nem azért, mert túl kemények lettek volna, hanem mert tudta, hogy úgysem használna egyik sem. Végezetül az igazság mellett döntött. Semmi sem lehetett keményebb az igazságnál, és valószínűleg semmi mással nem tudott volna hatni rájuk.

Sorban álltak előtte Berdine, Raina, Ulic és Egan. Feszesen álltak, szemük egy pontra szegeződött, valahová Richard mögé és feje fölé. Richard az asztal mellett ült abban a kis szobában, ahol olvasni, dolgozni és látogatókat fogadni szokott.

Az asztal mellett a falon idillikus vidéki tájakat ábrázoló apró képek függtek, de a háta mögötti ablakból, amelyen át a reggeli napfény sugarai tűztek be, a Varázslók Tornyának masszív, vészjósló képe nézett be rá.

Csak egy óráig tartózkodott Aydindrilben - épp elég ideig ahhoz, hogy kiderítse, mi történt azóta, hogy az elmúlt este elhagyta a várost. Mind a négy testőre visszatért már hajnal előtt. Visszarendelte őket Aydindrilbe, miután Raina és Egan besétáltak a táborába az elmúlt éjjel. Akármilyen engedetlenek is voltak általában, Richard tekintete biztosította, hogy ezúttal a négy közül egyik sem mert szembeszegülni ezzel a parancsával.

Richard szintén sokkal hamarabb visszatért, mint ahogy tervezte. Megmutatta a katonáknak, melyik a csertölgy, elmagyarázta nekik, melyik részét gyűjtsék be, azután ahelyett hogy a munkájukat felügyelte volna, visszaindult Aydindrilbe egyedül, még napfelkelte előtt. Azután, amit éjszaka látott, túlságosan zaklatott volt hozzá, hogy aludjon, és olyan gyorsan vissza akart érni Aydindrilbe, ahogy csak lehet.

Ujjaival az asztallapon dobolva Richard az előtte verejtékező testőreit figyelte. Berdine és Raina barna bőrruhájukat viselték, hosszú farkocskuk kuszált volt a kemény lovaglás után.

A két nagy darab szőke katona, Ulic és Egan sötét bőrszalagokból, vértékűből és övekből álló egyenruhát viselt. A vastag bőrvértek második bőrként simultak feltűnően domborodó izmaikra. A mellvért közepébe cirkalmas „R” betű volt vésve, a Rahl-ház jeleként, alatta két keresztbe tett karddal. Karjukon, mindjárt a könyök felett borotvaéles tüskékkel kivert aranypántokat viseltek: közelharcban használható fegyverekként.

Rahl Nagyúr személyes testőrségét kivéve egyetlen d'harai sem viselhetett ilyen fegyvert. Többek voltak ezek, mint egyszerű fegyverek: a legmagasabb rangú kitüntetések voltak, bár Richard nem tudta, hogyan érdemelték ki ezek a katonák.

Richard örökségbe kapta az uralmat olyan emberek felett, akiket nem ismert, akiknek a szokásai rejtélyesek voltak számára, és elvárásait csak részben volt képes felfogni.

Mióta visszatértek, ezek négyen is megtudták, mi történt Marlinnal a múlt éjjel. Tudták, miért hívatta őket Richard, de ő eddig még semmit sem mondott nekik. Először a saját haragjával próbált megbirkózni.

- Rahl Nagyúr!

- Igen, Raina?

- Haragszol ránk? Azért, mert nem engedelmeskedtünk a parancsodnak, és kimentünk utánad az Inkvizitor Anya üzenetével?

Az üzenet csak ürügy volt, és ezt Raina és Egan ugyanolyan pontosan tudták, mint Richard.

Klik, klik, klik, kopogott a köröm.

- Ennyi. Elmehettek. Mindnyájan.

A testtartásuk ellazult, de egyikük sem mozdult, hogy távozzon.

- Elmehetünk? - kérdezte Raina. - Nem fogsz megbüntetni bennünket? - Arcára vigyor ült ki. - Esetleg egy heti istállótakarításra, vagy valami hasonlóra?

Richard fogcsikorgatva felpattant az asztaltól. Nem volt olyan hangulatban, hogy a pajkos humorukat értékelje.

- Nem, Raina. Nincs büntetés. Elmehetnek.

A két Mord-Sith összemosolygott. Berdine Rainához hajolt, és a fülébe suttogott, de elég hangosan ahhoz, hogy Richard is meghallhassa.

- Rájött, hogy mi tudjuk legjobban, hogyan kell őt megvédeni.

- Mielőtt elmentek - mondta Richard, és előjött az asztal mögül -, csak még egy dolgot szeretnék a tudomásotokra hozni.

- Mi az? - kérdezte Berdine.

- Csalódtam bennetek.

Raina elfintorodott.

- Csalódtál bennünk?! Nem fogsz megbüntetni bennünket, egyszerűen csak csalódtál bennünk?

- Így van. Csalódtam bennetek. Azt hittem, bízhatok bennetek. Nem bízhatok. - Richard elfordult. - Lelépni.

Berdine megköszörülte a torkát.

- Rahl Nagyúr, Ulic és én a te parancsodra tartottunk veled.

- Ó, igen? És ha Raina helyett téged hagytalak volna hátra, hogy Kahlant védelmezd, szót fogadtál volna, és itt maradtál volna?!

Berdine nem válaszolt.

- Mindnyájatokra számítottam, és bolonddá tettetek, amiért bíztam bennetek. - Nem kiabált, csak a kezét szorította ökölbe. - Gondoskodtam volna Kahlan védelméről, ha tudom, hogy rátok nem számíthatok.

Richard karjával az ablakpárkányra támaszkodott, és kibámult a hideg tavaszi reggelbe. Azok négyen zavartan csoszogtak mögötte.

- Rahl Nagyúr! - szólalt meg végül Berdine. - Az életünket adnánk érted.

Richard sarkon fordult és rájuk meredt.

- Kahlant pedig hagynátok meghalni! - Gondosan lehalkította a hangját. - Úgy adjátok értem az életeteket, ahogy akarjátok. Olyan játékot játszotok, amelyet csak akartok. Tegyetek úgy, mintha valami fontosat csinálnátok. Játsszátok, hogy a testőreim vagytok. Csak álljatok félre az utamból, és azoknak az embereknek az útjából, akik segítenek nekem a Birodalmi Rendet megállítani!

Kezével az ajtó felé intett.

- Lelépni!

Berdine és Raina összenéztek.

- Kint leszünk a folyosón, Rahl Nagyúr, ha szükséged lenne ránk.

Richard olyan fagyos tekintetet vetett rájuk, hogy kifutott a vér az arcukból.

- Nem lesz szükségem rátok. Nincs szükségem olyan emberekre, akikben nem bízhatok meg.

Berdine nagyot nyelt.

- De...

- De micsoda?

Újabb nyelés.

- Mi lesz Kolo naplójával? Nem akarod, hogy segítsek neked a fordításban?

- Magam is boldogulok. Egyéb?

Mindkét Mord-Sith megrázta a fejét.

Libasorban indultak kifelé. Raina maradt leghátra. Megállt, és visszafordult. Sötét szemeit a padlóra szegezte.

- Rahl Nagyúr, később majd kiviszlek minket mókusokat etetni?

- Nem érek rá. Nélkülünk is jól meglesznek.

- De... mi lesz Reggie-vel?

- Kicsodával?

- Reggie-vel. Amelyiknek hiányzik egy darabka a farka végéből. A... a... tenyeremben ült... Keresni fog minket.

Richard egy csend uralta örökkévalóságig bámult Rainára. Ingadozott a vágy közt, hogy magához ölelje, és hogy rárivalljon. Megpróbálta már megölelni őket, vagy legalábbis valami ezzel egyenértékűt, és íme, Kahlan kis híján belehalt.

- Majd máskor. Lelépni!

Raina keze fejével megtörölte az orrát.

- Igenis, Rahl Nagyúr!

Raina csendesen becsukta maga mögött az ajtót. Richard hátrasöpörte a haját és visszahuppant a székébe. Még mindig a fogait csikorgatta, miközben ujjával körbe-körbe forgatta Kolo naplóját. Kahlan meghalhatott volna, amíg ő fákat keresgélt. Kahlan meghalhatott volna, amíg az emberek, akikről azt hitte, Kahlant védelmezik, a saját fejük után mentek.

Megrázkódott a gondolatra, mennyit adna hozzá haragjához a kard mágiája, a kard saját haragja, ha most kihúzná a hüvelyéből. Nem tudott rá visszaemlékezni, hogy valaha is lett volna ennyire dühös, mikor az Igazság Kardja nem volt a kezében. Elképzelni sem tudta mostani haragját a Kard dühével megtetézve.

A verem kőfalába égetett prófécia szavai kísértő, csúfolódó véglegességgel futottak át az agyán újra meg újra. A prófécia századszorra is a fejében suttogó hangját lágy kopogás hallgattatta el.

Ez volt a kopogás, amelyikre várt. Tudta, ki az.

- Gyere be, Cara.

A magas, szőke, izmos Mord-Sith besettenkedett az ajtón. Hátával csukta be maga mögött. Fejét lehajtotta, és olyan nyomorúságosan nézett ki, amilyennek Richard még soha sem látta.

- Beszélhetnénk, Rahl Nagyúr?

- Miért a vörös bőrruhát viseled?

Mielőtt válaszolt volna, Cara nagyot nyelt.

- Ez afféle... Mord-Sith dolog, Rahl Nagyúr.

Richard nem kért bővebb magyarázatot, nem igazán érdekelte a dolog. Ez volt az a személy, akire várt. Aki haragjának fókuszában állt.

- Értem. Mit akarsz?

Cara az asztalhoz somfordált, s leroskasztott vállakkal megállt előtte. A fején kötést viselt, de Richardnak megmondták, hogy a sérülés nem komoly. Cara karikás, vörös szeméből látszott, hogy semmit nem aludt az elmúlt éjszaka.

- Hogy van az Inkvizítor Anya?

- Pihent, amikor otthagytam, de rendben lesz. A sebei nem komolyak. Nem annyira, amilyenek lehetnének. Szerencséje van, hogy életben maradt, tekintetbe véve, ami történt. Tekintetbe véve, hogy először is nem lett volna szabad odalent lennie Marlinnál. Tekintetbe véve, hogy egyértelműen megmondtam neked, hogy nem akarom, hogy bármelyikőtök is lemenjen oda.

Cara behunyta a szemét.

- Rahl Nagyúr, az egész kizárólag az én hibám. Én beszéltem rá az Inkvizítor Anyát. Én akartam kikérdezni Marlint. Kahlan megpróbált lebeszélni róla, de én csak lementem. Ő csak azért jött velem, hogy meggyőzzön, hagyjam békén Marlint, ahogy te megparancsoltad.

Ha Richard nem lett volna annyira dühös, elnevette volna magát. Még ha Kahlan nem is mondta volna el neki az egészet, akkor is elég jól ismerte hozzá a választottját, hogy tudja, Cara vallomása szintisza kitaláció. Azt is tudta azonban, hogy Cara nem próbálta túl hatásosan meggyőzni Kahlant, hogy távol tartsa az orgyilkostól.

- Azt hittem, hogy hatalmam van felette. Hibáztam.

Richard előredőlt.

- Nem mondtam meg elég világosan, nem akarom, hogy akármelyikőtök is lemenjen oda?!

Cara vállai remegtek. Nem nézett fel, csak bólintott.

Richard ökle nagyot csattant az asztalon. Cara összerezett.

- Felelj! Nem mondtam meg elég világosan, nem akarom, hogy akármelyikőtök is lemenjen oda?!

- De igen, Rahl Nagyúr.

- Volt benned akármilyen kétség is, hogy pontosan mit jelentett ez az utasítás?

- Nem, Rahl Nagyúr.

Richard hátradőlt a széken.

- Ez volt a hiba, Cara. Nem az, hogy nem tudtad Marlint a hatalmadban tartani. Az meghaladta a lehetőségeidet. Az, hogy lementetek, az volt, amiről dönthettél. Az volt a hiba, amit elkövettél.

Én Kahlant jobban szeretem mindennél ezen a világon, mindennél még a másvilágon is. Nincs semmi, ami olyan drága lenne számomra, mint ő. Megbízam benned, hogy meg fogod őt védelmezni, hogy távol tartod tőle a bajnak még az árnyékát is.

A cirádás rácsokon áteső napfény foltos mintákat rajzolt Cara vörös bőrruhájára, mintha falevelek között vetült volna rá.

- Rahl Nagyúr - kezdte nagyon halkán. - Teljes mértékben tudatában vagyok a kudarcom nagyságával, és a következményeivel. - Rahl Nagyúr, kérhetek tőled egyetlen dolgot?

- Mi az?

Cara könyörgően térdre hullott, és mindkét remegő kezével szorítva magasra emelte az Agielét.

- Kiválaszthatom a kivégzésem módját?!

- Micsoda?!

- A saját kivégzésére a Mord-Sith a vörös egyenruháját veszi fel. Ha előzőleg becsülettel szolgált, meg szokták engedni neki, hogy maga választhassa meg a halála módját.

- És te mit választanál?

- Az Agielemet, Rahl Nagyúr. Tudom, mennyire cserbenhagytalak téged - megbocsáthatatlan engedetlenséget

követtem el -, de a múltban becsülettel szolgáltalak. Kérlek! Hadd legyen az én Agielem! Akár Berdine, akár Raina meg tudja csinálni. Ismerik a módját.

Richard megkerülte az asztalt. A szélének dőlve nézett le Cara összeroskadt, remegő alakjára. Összefonta a karjait.

- Elutasítva.

Cara vállai megrázkódtak a zokogástól.

- Megkérdezhetem, Rahl Nagyúr... mit választasz?

- Cara, nézz rám! - mondta lágyan Richard. Cara felemelte könnyáztatta arcát.

- Cara, haragszom. De nem számít, akármilyen dühös is vagyok, soha, soha nem végeztetnék ki egyikőtöket sem.

- De meg kell tenned. Cserben hagyalak. Megtagadtam a parancsodat, hogy védjem meg, akit szeretsz. Megbocsáthatatlan hibát követtem el.

Richard elmosolyodott.

- Nem tudtam, hogy léteznek megbocsáthatatlan hibák. Az árulás megbocsáthatatlan, de a hibák nem azok. Ha az embereket kivégeznék az elkövetett hibáik miatt, félek, én már rég halott lennék. Folyton hibákat követek el. Néha kimondottan nagyokat.

Cara Richard szemébe nézett, és megrázta a fejét.

- Egy Mord-Sith tudja, mikor érdemli meg a halált. Én megérdemlem. - Kék szemeiben gyémántkemény elszántság tükröződött. - Vagy te hajtatod végre az ítéletet, vagy végrehajtom én magam.

Richard némán állt egy darabig, mérlegelve, mit követel a kötelesség egy Mord-Sithtól. Mérlegelve az örütség mélységét azokban a kék szemekben.

- Meg akarsz halni, Cara?

- Nem, Rahl Nagyúr. Mióta te lettél a Rahl Nagyúr, soha nem akartam meghalni. Ezért muszáj. Cserbenhagyalak téged. Egy Mord-Sith élete és halála az ura iránti kötelezettsége. Sem te, sem én nem változtathatjuk meg, aminek meg kell történnie. Eljátszottam a jogomat az életemhez. Vagy te hajtod végre az ítéletet, vagy én.

Richard tudta, hogy Cara nem színészkedik, hogy az ő együttérzését kivívja. A Mord-Sithek nem blöffölnek. Ha ő nem tudja valahogy megmásítani Cara elhatározását, a Mord-Sith megteszi, amit mondott.

A megértéssel együtt jött az émelyítő bizonyosság, mit is kell tennie. Megtette a szellemi ugrást a józan ész perméről az örütségbe, ahol Cara tudatának egy része tartózkodott, és Richard tartott tőle, hogy a sajátjának egy része is.

A döntés egy szívdobbanás alatt, egy szívdobbanás visszavonhatatlanságával született meg.

Az agy parancsára izmok feszültek meg, ahogy kirántotta a kardját. A szobában, a csontjaiban visszhangzott az acél utánozhatatlan csendülése.

Ezzel a látszólag egyszerű mozdulattal szabadjára engedte a kard varázslatának haragját. A halál ajtajáról lehullott a lakat. Lélegzete elakadt, mintha egy savval telített szélvihar falába ütközött volna. Ebben a maró szélben őrző harag kavargott.

- Akkor hát - jelentette ki Carának - legyen bírád és hóhérod a mágia.

Cara szorosra zárta a szemét.

- Nézz rám!

Richardot rángatta, tépte a kard haragja, megpróbálta magával ragadni. Richard küzdött, hogy ura maradjon önmagának, mint mindig, mikor a kard őrzőjét szabadon eresztette.

- Nézz a szemembe, amikor megöllek!

Cara kinyitotta a szemét. Szemöldökei görcsösen összehúzva, arcát könnypatakok szántották. Ezzel a megszegéssel minden jót elvettek tőle, amit eddig tett életében, minden bátorságától megfosztották, amit valaha a veszélyben mutatott. Megtagadták tőle a tisztességet, hogy saját Agiele által halhasson meg. Ezért sírt, semmi másért.

Richard saját karjához szorította a borotvaéles pengét, megkóstoltatta vele saját vérét. Homlokához emelte a kardot, hozzáérintve a hideg acélt és saját vérét.

Elsuttogta a megidéző könyörgést:

- Penge, légy igaz, ezen a napon!

Ez az a személy, akinek az önhiúsága miatt csak a szerencsén múltott Kahlan élete. Minden, ami Richard számára fontos volt.

Cara figyelte, ahogy a kard felemelkedik Richard feje fölé. Láta Richard szemében a jogos haragot. Láta a mágiát, ami benne táncolt.

A halált látta ott táncolni.

Richard ujjai belefehéredtek, olyan erővel szorította a kard markolatát.

Tudta, nem szegülhet ellen a mágia akaratának - ha bármilyen csekély esélyt is akar még Cara számára.

Szabadjára engedte haragját ez iránt a nő iránt, amiért felelőtlenül elhanyagolta Kahlan biztonságát. Ennek a nőnek az önteltsége véget vethetett volna Kahlan életének, Richard jövőjének, mindannak, ami Richard életének értelme volt. Erre a nőre bízta legdrágább kincsét, szerelmét, és ez a nő elmulasztotta azt a kötelességét, hogy Richard bizalmát kiérdemlje.

Hazatérve akár holtan találhatta volna Kahlant emiatt a nő miatt, aki most itt térdel előtte. Csakis őmiatta.

Mindkettőjük szemében ott lobogott annak az örültsége, amit most tesznek, amivé mindketten váltak, tudva, hogy egyikük számára sincs más járható út.

Richard eltökélte magát, hogy kettévágja ezt a nőt.

A Kard haragja kívánta így.

Richard nem érte be kevesebbel.

Maga előtt látta a tettet.

Meg fogja tenni.

Vérét fogja venni.

A düh ordításával, teljes erejéből, őrzőgő dühvel lendítette kardját Cara arca felé.

A kard hegye süvítve szelte a levegőt.

Richard a legapróbb részleteiben látta, hogyan csillan vissza a fény a kard pengéjéről, amint átvág a napfény egy pászmáján. Látta saját szétrepülő izzadságcseppeit szikrázni a fényben, mintha belefagytak volna a levegőbe. Akár meg tudta volna számolni őket. Látta, hol fogja eltalálni a penge Carát. Cara is látta, hol fogja őt eltalálni a penge. Richard izmai úgy üvöltöttek az erőfeszítéstől, ahogy a tüdeje a dühtől.

Cara szemei között, egy hüvelyknyire a bőrtől a penge hirtelen megállt, mintha áthatolhatatlan falba ütközött volna.

Izzadság ömlött Richard arcáról. Karjai remegtek. A szobában még dühkiáltásának visszhangos foszlányai kerengtek.

Aztán visszahúzta Carától a kardpengét.

Cara nagy, elkerekedett, mozdulatlan pillájú szemekkel nézett fel Richardra. Gyorsan, szaggatottan lélegzett a száján keresztül. Torkából hosszú, mély nyögés tört elő.

- Nem lesz kivégzés - mondta Richard reszelős hangon.

- Hogyan... - suttogta Cara -, hogyan tudad... ezt megcsinálni? Hogy állhatott meg így a penge?

- Sajnálom, Cara, de a Kard mágiája választott. Azt választotta, hogy életben maradj. Engedelmeskedned kell a döntésének.

Cara végre egyenesen Richard szemébe nézett.

- Tényleg meg akartad tenni. Tényleg meg akartál ölni.

Richard lassan hüvelyébe csúsztatta a kardot.

- Igen.

- Akkor miért vagyok még mindig életben?

- Mert a mágia másként határozott. Ezt a döntést mi nem kérdőjelezhetjük meg. El kell fogadnunk.

Richard meglehetősen biztos volt benne, hogy a Kard mágiája nem fogja bántani Carát. A mágia nem hagyta, hogy a saját szövetségesét megsértse. Richard erre számított.

De azért kétségei is voltak. Cara, ha szándéktalanul is, a veszély karjaiba sodorta Kahlant. Richard nem volt teljesen bizonyos benne, hogy ez a kétség nem indítja-e arra a Kardot, hogy elvegye Cara életét. Az Igazság Kardjának mágiájával így állt a helyzet - az ember nem mindig lehetett teljesen bizonyos.

Zedd elmondta Richardnak, mikor átadta neki a kardot, hogy ebben rejlik a veszély. A Kard elpusztította az ellenséget és megkímélte a barátot, de a kard mágiája használója meggyőződését, s nem a tényleges igazságot érezte meg. Zedd elmondta Richardnak, hogy a kételkedés könnyen egy barát halálát, vagy az ellenség megmenekülését okozhatja.

Richard azt is tudta, hogy ha a kívánt hatást akarja elérni, teljes odaadással kell végrehajtania az egészet, másként Cara nem hinné el, hogy a mágia kímélte meg az életét, azt hinné, Richard színjátéka volt az egész. Akkor pedig kötelességének érezné, hogy saját kezűleg hajtsa végre, amit beígért.

Richard úgy érezte, mintha összes belső részei csomókra lennének kötve. Térdei remegtek. Egy rémületes világba szédült bele - és nem volt meggyőződve róla, hogy a dolgok az elképzelése szerint fognak végződni.

Ami még ennél is rosszabb, nem volt biztos benne, nem követett-e el hibát azzal, hogy megkímélte Carát.

Richard tenyerébe fogta Cara állát.

- Az Igazság Kardja meghozta a döntését. Úgy választott, hogy élj tovább, adott neked még egy esélyt. El kell fogadnod ezt az ítéletet.

Cara bólintott, állával Richard tenyerében.

- Igenis, Rahl Nagyúr.

Richard Cara hóna alá nyúlt, és talpra segítette. Ő maga is alig tudott talpon maradni, és nem volt biztos benne, hogy ha ő lett volna Cara helyében most képes lenne-e ilyen biztosan megállni a lábán, mint most Cara.

- A jövőben jobban fogom csinálni, Rahl Nagyúr!

Richard a vállára vonta Cara fejét, és egy pillanatig szorosan magához ölelte, amit nagyon szeretett volna már megtenni. Cara karjai hálásan fonódtak Richard derekára.

- Nem is kérek tőled mást, Cara.

Ahogy Cara az ajtó felé indult, Richard a nevéen szólította. Cara visszafordult.

- Azért még meg kell büntesselek.

Cara lesütötte a szemét.

- Igenis, Rahl Nagyúr!

- Holnap délután. Meg kell tanulnod megetetni a mókusokat.

Cara újra felnézett.

- Rahl Nagyúr?!

- Szeretnél mókusokat etetni?

- Nem, Rahl Nagyúr.

- Akkor ez lesz a büntetésed. Hozd magaddal Berdine-t és Rainát is. Ők is megérdemelnek némi büntetést.

Richard becsukta az ajtót Cara után, nekidőlt a félfának és behunyta a szemét. A Kard haragjának pokla felemésztette a saját dühét. Üresnek és gyengének érezte magát. Úgy reszketett, hogy alig tudott talpon maradni.

Szinte beteggé tette Cara tekintetének eleven emléke, ahogy az ő szemébe nézett, azt várva, hogy Richard megöli, amint teljes erővel lesújt a karddal. Abban a pillanatban Richard is fel volt készülve a vér és a csontok látványára. Cara vérének és csontjának látványára. Olyan emberére, aki fontos volt számára.

Richard megtette, amit tennie kellett, hogy megóvja Cara életét, de milyen árat fizetett érte?

A prófécia visszatért az elméjébe, tovább kerengett benne, és Richard térdre rogyott a hullámszerűen rátörő izzadástól, hányingertől és rémülettől.

15. FEJEZET

A katonák, akiket az Inkvizitor Anya szobája körüli folyosókra állított őrségül, mind oldalra léptek, és mellvértjükön a szívük fölé tett ököllel tisztelegtek, ahogy Richard elhaladt előttük. Richard szórakozottan viszonozta a tisztelgést. Sietős léptekkel haladt, aranyköpenye úszott utána a levegőben. A katonák keresztbe tett lándzsákkal állták útját a Richardot tisztos távolból követő három Mord-Sithnek és a két nagy darab testőrnek. Mikor Richard az őrhelyeikre rendelte őket, egy igencsak rövid listát adott át nekik azoknak a neveivel, akiket átengedhettek. Az öt testőrének a neve nem szerepelt a listán.

Hátranézve Richard látta, hogy az Agielek ökölbe szorított kezekben emelkednek a magasba. Richard keményen Cara szemébe nézett. A három Mord-Sith vonakodva leengedte fegyverét.

Az öt testőr meghátrált a katonák kihívása előtt, és mögöttük álltak be önkéntes őrhelyeikre. Cara egy kézjelére Ulic és Raina gyorsan eltűntek visszafelé a folyosón. Nem kétséges, Cara azért küldte el őket, hogy a másik oldalon próbáljanak bejutni a katonák őrhelyei mögé. Mikor Richard a Kahlan szobája előtti utolsó kanyarhoz ért, meglátta Nadine-t, aki egy aranyozott lábú széken ült a folyosó oldalában. Lábaival kalimpált, mint egy unatkozó kisgyerek, aki alig várja, hogy kimehessen játszani. Ahogy Richardot meglátta, felpattant a székből.

Nadine tisztának és pihentnek látszott. Dús haja csillogott. Richard felhúzta a szemöldökét. Nadine ruhája feszesebbnek tűnt, mint az előző napon. Mintha közelebből ölelte volna körül a bordáit és a csípőjét, többet mutatva Nadine vonzó alakjából, mint amennyire Richard emlékezett. Richard tudta, hogy a ruha ugyanaz, mint a tegnapi. Úgy gondolta, csak a képzelete játszik vele. Az hogy Nadine alakját ilyen előnyös módon láthatta, eszébe juttatta: volt idő, amikor...

Nadine megfékezte lelkesedését, és kényszeredett mosolyt öltött, miközben egy hajtincset csavargatta az ujjá körül. Richard közeledtével Nadine lelkesedése, amit a férfi láttán érzett, egyre alább hagyott. Hátra is lépett egy lépést a fal felé, amint Richard megállt előtte. Lesütötte a szemét.

- Jó reggelt, Richard. Valaki említette, hogy már visszatértél. Éppen... - Kahlan szobája felé intett, jó ürügyül, hogy másfelé nézhessen. - Azért jöttem, hogy... megnézzem, hogy van Kahlan ma reggel. És hát, új borogatást is fel kell raknom. Épp csak itt vártam, hogy biztos legyek benne, hogy már felébredt, és...

- Kahlan elmondta, mennyit segítettél neki. Köszönöm, Nadine! Többre értékelem, amit tettél, mint el tudnád képzelni.

Nadine felvonta egyik vállát.

- Szarvasföldiek lennének te is, én is. - A beállott kényszerű csendben Nadine egy cérnaszálat csavargatott. - Tommy és a nyeszlett Rita Wellington összeházasodtak.

Richard lenézett Nadine lehajtott fejére, cérnával babráló kezeire.

- Gondolom, ez várható volt. A szüleik is ezt akarták.

Nadine nem nézett fel a cérnájáról.

- Tommy a bélést is kiveri Ritából. Egyszer borogatást és főzeteket kellett neki vinnem, mikor Tommy véresre sértette... tudod, ott, lenn. Az emberek azt mondják, nem rájuk tartozik, és úgy tesznek, mint akik nem is tudnak

róla, mi történik.

Richard nem értette, mire akar kilyukadni Nadine. Annyi bizonyos, hogy ő nem fog most rögtön visszamenni Szarvasföldre, hogy egy kis lelkiismeretet verjen Tom Lancaster fejébe.

- Hát, ha Tom továbbra is így folytatja, Rita bátyjai majd adnak neki egy kis leckét fejbetörésből.

Nadine még mindig nem nézett fel.

- Akár én is lehettem volna. - Megköszöri a torkát. - Én is férjhez mehettem volna Tommyhoz, siránkozva mindenkinek, aki hajlandó meghallgatni, hogyan... szóval lehetnék én is Rita helyében. Lehetnék én is terhes, azt várnám, mikor ver meg annyira, hogy ezt a gyereket is elveszítem. Úgy gondolom, tartozom neked, Richard. És mert hogy szarvasföldi fiú vagy, meg minden... Csak segíteni akartam, ha esetleg bajban vagy. - Újra megrántotta a vállát. - Kahlan igazán nagyon rendes. A legtöbb asszony a helyében... Azt hiszem, ő a legcsinosabb nő, akit valaha láttam. Nem olyan, mint én.

- Soha eszembe sem jutott, hogy bármivel tartoznál nekem, Nadine. Ugyanazt tettem volna, akárkit is kapott volna el aznap Tom. De őszintén hálás vagyok neked azért, hogy segítettél Kahlannak.

- Persze, ostobaság volt részemről arra gondolni, azért fékezted meg Tommyt, mert...

Richard hallotta Nadine hangjából, hogy a lányt a sírás kerülgeti, ebből rájött, hogy nem valami ügyesen fogta meg a dolgot. Gyengéden Nadine vállára tette a kezét.

- Nadine, belőled is gyönyörű nő lett.

Nadine szélesedő mosollyal pillantott fel.

- Úgy gondolod, gyönyörű vagyok? - Kék ruháját lesimította a csípőjén.

- Nem azért táncoltam veled a Nyárközép Ünnepe, mert te voltál az egyetlen kis Nadine Brighton.

Nadine megint a cérnaszálát kezdte tekergetni.

- Szerettem veled táncolni. Tudod, a menyasszonyi ládámba az N. C. kezdőbetűket karcoltam. Nadine Cypher.

- Sajnálom, Nadine. Michael meghalt.

Nadine rosszállóan nézett fel.

- Michael? Nem... nem rá gondoltam. Rád gondoltam.

Richard úgy döntött, ez a beszélgetés már elég messzire ment. Voltak fontosabb dolgai is, amikkel foglalkoznia kellett.

- Én most már Richard Rahl vagyok. Nem élhetek a múltban. Az én jövőm Kahlan mellett van.

Nadine megragadta az elfordulóban lévő Richard karját.

- Sajnálom. Tudom én azt. Tudom, hogy nagy hibát követtem el. Úgy értem, Michaellel.

Richard épp idejében fogta vissza magát, hogy ne adjon valami csípős választ. Mi értelme lett volna?

- Nagyra értékelem, hogy segítettél Kahlannak. Bizonyára szeretnél már haza indulni. Mondd el mindenkinek, hogy jól vagyok. Mondd el nekik, majd hazalátogatok, ha...

- Kahlan meghívott, hogy maradjak még egy kicsit.

Richard erre nem számított. Kahlan elfelejtette neki megemlíteni ezt az apróságot.

- Ó! És maradni szándékozol még egy vagy két napot?

- Persze. Úgy gondolom, jól érezném magam itt. Eddig még sohase voltam távol otthonról. Persze, úgy értem, ha te is beleegyezel. Nem szeretnék...

Richard finoman kihúzta a karját Nadine kezéből.

- Jól van. Ha Kahlan meghívott, akkor részemről rendben van.

Nadine arca felderült, észre sem véve a Richard arcára kiülő kelletlenséget.

- Richard, láttad a holdat a múlt éjszaka? Mindenki arról beszél. Láttad? Tényleg olyan különleges, olyan figyelemre méltó volt, ahogy mondják?

- Még annál is inkább - suttogta Richard, és arca elborult.

Mielőtt Nadine újra megszólalhatott volna, Richard továbbsietett.

Richard finom kopogtatására egy gömbölyű asszonyság jelent meg, a személyzet egyenruhájában. Pirosposzgás arca egy keskeny résen kandikált ki az ajtó mögül.

- Rahl Nagyúr! Nancy épp most segít az Inkvizítor Anyának felöltözni. Egy perc, és készen lesznek.

- Felöltözni! - mondta Richard a becsukódó ajtónak. A zár már vissza is kattant a helyére. - Hiszen ágyban kéne maradnia! - vitatkozott a súlyos, gazdagon díszített ajtóval.

Miután választ nem kapott, úgy döntött, nem rendez jelenetet, inkább várakozik. Egyszer, ahogy felnézett, Nadine arcát látta kikukucsálni a sarok mögül. Az arc azonnal eltűnt ismét. Fel-alá járt az ajtó előtt, míg végre a pirosposzgás asszonyság szélesre tárta, és hívogató karmozdulattal betessékelte.

Richard belépett a szobába, és úgy érezte, egy másik világba jutott. Az Inkvizítorok Palotája a történelem, a hatalom és a pompa székhelye volt, de sehol máshol a Palotában nem érezte annyira, hogy ő csak egy egyszerű erdei vezető, mint itt, az Inkvizítor Anya lakosztályában.

Az Inkvizítor Anya lakrésze fenséges, békés szentély volt, méltó ahhoz a nőhöz, aki előtt királyok és királynők

térdeltek. Ha Richard azelőtt látta volna ezt a szobát, mielőtt Kahlant megismerte, valószínűleg meg sem merte volna őt szólítani. Még most is zavarba jött a gondolatra, hogy csapdaállításra, gyökerek kiásására tanította Kahlant, mikor még nem tudta, kicsoda, micsoda is valójában.

Az viszont mosolyra készítette, mikor arra emlékezett vissza, milyen mohón akarta mindezt megtanulni Kahan. Richard hálás volt érte, hogy azelőtt ismerhette meg őt, mielőtt megértette volna a pozíció jelentőségét, amelyet Kahan betöltött, a mágia hatalmát, melyet Kahan birtokolt. Megköszönte a jó szellemeknek, hogy Kahan belépett az életébe, és azért imádkozott, hogy mindörökre része is maradjon. Számára Kahan volt a minden.

Az Inkvizítor Anya fogadószobájában mindhárom márványkandallóban lobogott a tűz. A tíz láb magas ablakokat takaró súlyos sötétítő függönyök résznyire szét voltak húzva, a hosszú, keskeny réseken beszűrődő napfényt az áttetsző üvegtáblák annyira letompították, hogy épp csak nem volt lámpákra szükség. Richard úgy vélte, a túl erős napfény nem volna helyén való egy szentélyben. Csak néhány házat ismert Szarvasföldön, amelyik nem fért volna be teljes egészében ebbe az egy szobába.

Oldalt egy fényes, arannyal díszített mahagóniasztalon ezüsttálca hevert, rajta tea, leves, keksz, körteszeletek és barna kenyér. Mind érintetlen volt. A látvány eszébe juttatta Richardnak, hogy az elmúlt nap dél óta nem evett, de nem támadt fel az étvágya tőle.

A csipke kézelős és galléros, keményített szürke ruhába öltözött három nő várakozóan figyelte Richardot, mintha azt lesték volna, egyszerűen bemegy-e az Inkvizítor Anyához, vagy valami más botrányos viselkedést fog produkálni.

Richard a szoba távolabbi végén lévő ajtóra tekintett. Jóérzése arra indította, hogy megkérdezze:

- Felöltözött már?

Az asszony, aki korábban résznyire kinyitotta az ajtót, elvörösödött.

- Uram, be sem engedtelek volna ide, ha nem úgy lenne.

- Hát persze. - Richard hangtalanul átsietett a vastag plüss szőnyegen. Megállt, visszafordult.

- Köszönöm, hölgyeim, ez minden.

Az asszonyok meghajoltak, és vonakodva elhagyták a szobát. Ahogy az utolsónak távozó még gyors, lopott pillantást vetett rá a válla fölött, Richard felfogta, hogy ezek az asszonyok valószínűleg nagy fokú illetlenségnek tekintették, hogy egy férfi, aki eljegyzett egy nőt, egyedül maradjon a választottjával annak a hálósobájában. Duplán súlyos volt a dolog, ha a választott maga az Inkvizítor Anya volt.

Richard bosszankodva fűjt egyet. Akárhányszor is az Inkvizítor Anya lakosztálya közelébe került, a személyzet valamelyik tagja mindig percenként előkerült, hogy megkérdezze Kahlant, nincs-e valamire szüksége. A dolgoknak a változatos sokasága, amire a személyzet szerint Kahlannak szüksége lehetett, mindig meglepte Richardot. Néha már-már azt várta, hogy valaki előkerül, és megkérdezi az Inkvizítor Anyát, nincs-e szüksége rá, hogy az erényét megvédelmezzék. Kahan lakosztályán kívül a személyzet barátságos volt Richarddal, még tréfálkoztak is vele néha, mikor fesztelenül viselkedett velük, vagy segített nekik cipelni valamit. Néhányan féltek is Richardtól. De Kahan lakosztályában egyszeriben valamennyien fiókájukat védő anyasasokká váltak.

A hálósobában a távolabbi lambériás fal mellett állt a hatalmas ágy. Négy sötét, fényezett oszlopa úgy emelkedett a magasba, mint valami kastély bejárati oszlopai. Vastag, hímzett függőnye fagyott, színes vízesésként hullott alá. A pazar, sötét szőnyegre és az ágy alsó részére a napfény keskeny pászmája vetült.

Richard emlékezett, hogyan írta le neki Kahan az ágyát, mennyire várta már, hogy benne fogadhasa, mikor már házasok lesznek. Richard nagyon szeretett volna már egy ágyban lenni Kahlannal; azóta szerette volna, mióta együtt voltak - úgy- azon az éjszakán, a két világ között, de be kellett ismernie, hogy ez az ágy elbátortalanította. Richard úgy vélte, ebben az ágyban akár szem elől is veszíthetné Kahlant. Persze Kahan azt ígérte, Richardnak semmi esélye sem lenne erre.

Kahan a tágas erkélyre vezető üvegezett ajtó sor előtt állt, és a széthúzott függönyök között nézett kifelé. A kőmellvédeken túl, a távolban magasodó Tornyot nézte a hegyoldalban. A látványtól, ahogy Kahan ott állt teste elbűvölő hajlataihoz tapadó fehér szaténruhájában, hátára hulló káprázatos hajzuhatagával, Richardnak szinte elakadt a lélegzete. Fájdalmas vágyakozást érzett - és hirtelen úgy döntött, hogy ez az ágy pont megfelelő lenne.

Mikor gyengéden megérintette Kahan vállát, a nő meglepődött. Megfordult, és arcán sugárzó mosoly jelent meg, ahogy felnézett Richardra.

- Azt hittem, Nancy jött vissza.

- Hogy érted, hogy azt hitted, Nancy? Nem tudtad, hogy én vagyok?

- Honnan tudhattam volna, hogy te vagy?

Richard vállat vont.

- Hát csak úgy. Én mindig megérzem, ha te jössz be a szobába. Nem kell hozzá, hogy lássalak is.

Kahan hitetlenkedve ráncolta össze a szemöldökét.

- Nem is igaz.

- De bizony.

- Hogyan?!

- Egyedülálló az illatod. Felismerem a hangokat, amiket keltesz. A légzésed hangját, a járásod zaját, ahogy megállsz közben. Mind egyedülállóan jellemző rád.

Kahlan hitetlenkedő arckifejezése csak fokozódott.

- Nem tréfálsz velem? Komolyan mondod?

- Hát persze. Te nem ismersz fel engem ilyesmikről?

- Nem. De gondolom, te elég sok időt töltöttél el az erdőben figyeléssel, hallgatózással, szimatolással. - Egészséges karjával átölelte Richardot. - De még mindig nem vagyok biztos benne, higgyek-e neked.

- Akkor próbáld ki egyszer! - Richard Kahlan hajába túrt az ujjával. - Hogy érzed magad? Hogy van a karod?

- Jól vagyok. A karom is egész tűrhető. Nem olyan rossz, mint amikor Toffalar megvágta, emlékszel? Az sokkal rosszabb volt.

Richard bólintott.

- Mit keresel te az ágyadon kívül? Azt mondták, pihenned kell!

Kahlan játékosan hasba bökte Richardot.

- Hagyd abba! Jól vagyok. - Tekintetével végigmérte a férfit. - Te pedig több mint jól nézel ki. El sem hiszem, hogy ezt az én kedvemért csináltattad. Fenségesen nézel ki, Rahl Nagyról!

Richard lágyan megcsókolta Kahlan ajkát. Kahlan próbálta magával ragadni a férfit egy sokkal szenvedélyesebb csókba, de Richard visszahúzódott.

- Attól félek, fájdalmat okoznék neked - mondta.

- Richard, tényleg jól vagyok! Kimerült voltam, mert használtam a hatalmam, meg a többi erőfeszítés miatt is. Az emberek félreértették. Sokkal komolyabbnak hitték a sérüléseimet, mint amilyenek igazából voltak.

Richard elismerő tekintettel nézegette Kahlant egy hosszú pillanatig, mielőtt lehajolt volna hozzá egy olyan fajta csókra, amelyet valójában szeretett volna adni neki.

- Ez már sokkal jobb - zihálta Kahlan, amikor szétváltak. Eltolta magától Richardot. - Richard, beszéltél már Carával? Olyan gyorsan elmentél, és a szemedben az a szörnyű tekintet volt. Nem tudtam rendesen beszélni veled. Nem Cara hibája volt ez az egész.

- Tudom. Mondtad.

- Ugye nem kiabáltál vele?

- Beszéltünk.

Kahlan gyanakvó pillantást vetett rá a szeme sarkából.

- Beszéltetek. Mit mondott a saját védelmében? Ugye nem akarta elhitéteni veled, hogy ő...

- Mit keres Nadine még mindig itt?

Kahlan Richardot nézte. Megragadta a csuklóját.

- Richard! A karod... véres a karod...

Rémülten pillantott fel a férfi arcára.

- Mit csináltál? Richard... ugye nem bántottad? Ugye nem?! - A fény felé emelte Richard karját, hogy jobban láthassa. - Richard, ez úgy néz ki... mint amikor...

Megragadta Richard mellén az inget.

- Ugye nem bántottad?! Mondd, hogy nem bántottad!

- Azt akarta, hogy végeztessen ki. Választás elé állított. Vagy én teszem meg, vagy ő öli meg magát. Így hát a Kardot használtam, mint a Sáremberek véneinél.

- Carának nem esett baja? Ugye Carának nem esett baja?!

- Nem esett baja.

Kahlan aggódó arccal nézett Richard szemébe.

- És te?! Te is jól vagy?

- Voltam már jobban is. Kahlan! Mit keres Nadine még mindig itt?

- Csak itt marad még egy kicsit látogatóba, ennyi az egész. Találkoztál már Drefannal?

Richard eltolta magától Kahlant, aki a mellére akarta hajtani a fejét.

- Mit csinál itt Nadine? Miért hívtad meg, hogy maradjon?

- Richard, muszáj volt. Nem olyan könnyű semmibe venni, ha Shota bajt kever! Ezt neked is tudnod kell! Meg kell tudnunk, miről van szó egyáltalán, mielőtt tehetünk ellene valamit, hogy Shota ne okozhasson bonyodalmat.

Richard az üvegajtóhoz lépett, és kibámult a város fölé tornyosuló hegyre. A Varázslók Tornya visszanézett rá.

- Nem tetszik ez nekem. Egyáltalán nem tetszik.

- Nekem sem - válaszolta Kahlan Richard mögé lépve. - Richard, Nadine segített nekem. Nem gondoltam volna róla, hogy ennyire képes megőrizni a hidegvérét, de tévedtem. Ez az egész őt is megzavarta. Itt valami többről van szó, mint amennyit látunk. A fejünket kell használni, nem rejtőzködhetünk a takarónk alá előle.

Richard nagyot sóhajtott.

- Még mindig nem tetszik a dolog, de van benne valami, amit mondasz. Én általában csak okos nőket veszek feleségül.

Richard hallotta, ahogy mögötte Kahlan önkéntelenül lesimította a ruháját. A nő illata megnyugtatólag hatott Richardra.

- Most már megértem, miért kedvelted Nadine-t. Nagyon csinos lány, amellet, hogy gyógyító is. Nagyon fájhatott neked.

Richardnak úgy tűnt, mintha a Torony sötét kövei magukba szívják a reggeli nap fényét. Fel kellene mennie oda.

- Mi fájhatott neked nagyon?

- Mikor rajtakaptad, hogy Michaellel csókolózik. Nadine elmondta, hogy meglepted őket, mikor a bátyáddal csókolózott.

Richard megpördült a sarkán, és leesett állal, hitetlenkedve meredt Kahlanra.

- *Mit* mondott el neked?!

Kahlan az ajtó felé intett, mintha maga Nadine is megjelenhetne hirtelen, hogy az igazáról tanúskodjon.

- Azt mondta, rajtakaptad őket, mikor a bátyáddal csókolózott.

- Csókolózott.

- Így mondta.

Richard vad tekintettel fordult vissza az ablak felé.

- Csakugyan?

- Hát akkor mit csinált? Úgy érted azon kaptad őket, hogy...

- Kahlan, tizenhat ember halt meg a veremnél a múlt éjjel, és egy további tucat lehet, hogy nem fogja megérni a nap végét. Olyan testőreim vannak, akikre nem bízhatom rá a nőt, akit szeretek. Van egy boszorkány, aki azt tűzte ki életcéljául, hogy bennünket bajba keverjen. Itt van Jagang, aki járkáló halottakkal küldözget üzeneteket nekünk. A Sötétség Nővérei közül egy szabadon kószál köztünk valahol. Aydindril fele helyőrsége beteg, és képtelenek lennének harcolni, ha szükség lenne rá. Úgy gondolom, vannak fontosabb dolgok is, amiről beszélni kellene, mint Nadine... mint Nadine nehézségei az igazmondással!

Kahlan zöld szemei gyengéden figyelték Richardot egy pillanatig.

- Hát ennyire rossz volt. Most már értem, hogyan került a szemedbe az a tekintet.

- Emlékszel, mit mondtál nekem egyszer? „Soha ne hagyd, hogy egy szép nő válassza ki az utadat, mikor egy férfit lát a szeme előtt.”

Kahlan Richard vállára tette a kezét.

- Nem Nadine választja ki az utamat. Megvolt rá az okom, amiért megkértem, hogy maradjon.

- Nadine úgy ragaszkodik ahhoz, amit a fejébe vett, mint a szimatot fogott vadászkutya, de most nem Nadine-ről beszélek. Most Shotára gondoltam. Ő mutatja az utat, te meg egyenesen elindulsz rajta.

- Rá kell jönnünk, mi van azon az úton, és miért pont arra mutat Shota.

Richard megint az üvegajtó felé fordult.

- Tudni akarom, mit mondott még Marlin-Jagang. Azt szeretném, ha megpróbálnál mindenre szó szerint emlékezni.

- Miért nem kezdesz mindjárt kiabálni velem, aztán legyünk túl rajta!

- Nem akarok veled kiabálni. Halálra rémítettél azzal, hogy lementél oda. A karomba akarlak kapni, óvni akarlak. Feleségül akarlak venni. - Visszafordult és egyenesen Kahlan zöld szemeibe nézett. - Úgy gondolom, tudok rá módot, hogy megcsináljuk. Mármint a Sárembereknél, úgy értem.

Kahlan közelebb lépett.

- Csakugyan? És hogyan?!

- Előbb mondj el mindent, amit Jagang mondott.

Richard szórakozottan bámult a Toronyra, amíg Kahlan elmesélte az egészet. Hogy Jagang megnézte a Ja'La mérkőzést. Hogy ez az elnevezés az ő anyanyelvén az Élet Játékát jelenti. Hogy ki akarta élvezni annak a munkának a dicsőségét, amit Marlin elvégzett. Hogy nem akarta felfedni magát, míg Amelia nővér vissza nem tért a küldetéséből. Hogy talált más próféciaikat is azokon kívül, amelyeket Richard megsemmisített, és hogy ezek közül az egyiket, amelyet elágazó próféciaának nevezett, meg is idézte.

- Ez minden, amire emlékszem - fejezte be. - Mit nézel olyan elmélyülten a Toronyon?

- Azon tűnődöm, miért ment oda Amelia Nővér. Meg hogy mit akart ott csinálni Marlin. Van valami elképzelésed?

- Nincs. Jagang erről semmit sem mondott. Richard, megnézted a próféciaát a veremben?

Richardnak összeszorult a gyomra.

- Igen.

- És mit jelent?

- Nem tudom. Le kell fordítanom.

- Richard Rahl, lehet, hogy te meg tudod mondani, ki jön be a szobába, anélkül, hogy oda kellene nézned. Én pedig meg tudom mondani, mikor nem mondasz nekem igazat, anélkül, hogy a szemedbe kellene néznem.

Richard nem volt képes elmosolyodni.

- A prófécia sokkal összetettebbek, mint a puszta szavaik. Ezt te is tudod. Attól, hogy hallodd a szavakat, még nem biztos, hogy hallodd a jelentését is. Ezenkívül az, hogy Jagang talált egy próféciát, még nem jelenti azt, hogy képes is lett volna megidézni.

- Ez mind igaz. Én is megmondtam mindezt Jagangnak. Azt válaszolta, hogy a bizonyosságát annak, hogy megidézte a próféciát, a vörös hold hordozza.

Richard megpördült.

- Mit mondtál?! Eddig ezt nem említetted! Mit mondott Jagang?

Kahlan elsápadt.

- Elfelejtettem... amíg te nem mondtad... Megmondtam Jagangnak, hogy nem hiszek neki, ami a prófécia megidézését illeti. Erre ő azt mondta, hogy a bizonyosságot a vörös hold hordozza. Richard, te tudod, hogy ez mit jelent?

Richard hirtelen száraznak és vastagnak érezte a nyelvét. Pislogott néhányat.

- Tegnap éjjel vörös volt a hold. Egész életemben az erdőben éltem. Soha nem láttam még csak közelről sem hasonlót. Olyan volt, mintha vörösborral telt üvegen át néztem volna a holdat. Libabőrös lettem tőle. Ezért is siettem annyira vissza.

- Richard, hogy szól a prófécia? Mondd meg!

Richard csak nézte Kahlant, próbált kitalálni valami hazugságot, amit Kahlan el is hinne. Nem sikerült neki.

- A prófécia így szól - suttogta -: „*A tűzvihar a vörös holddal jön el. Az, aki a Kardhoz kötődik, látni fogja, hogyan pusztul el a népe. Ha nem tesz semmit, mindazokkal együtt, akiket szeret, meghal ő is a tűz hevében, mert sem acél, sem varázslat kovácsolta penge nem érheti el az ő ellenségét.*”

A Richard szavai nyomán támadt csend szinte visszhangzott a szobában. Kahlan arca viaszfehér volt.

- És mi van a többi részével? Jagang azt mondta, ez egy elágazó prófécia. Hogy hangzik a másik - elcsuklott a hangja -, a másik ága? Mondd el nekem, Richard. Nekem ne hazudj! Mi együtt vagyunk ebben is. Ha szeretsz, elmondod nekem.

Drága szellemek, tegyétek, hogy csak a szavakat hallja meg, ne hallja a mögötte rejlő rettegésemet! Legalább ettől meg tudjam óvni!

Richard bal keze kardja markolatára szorult. Az IGAZSÁG szó domború betűi tenyerébe nyomódtak. Pislogott, hogy látása kitisztuljon.

Ne mutasd a féltelmedet!

- „*A pokol lecsendesítéséhez a Szél gyógyító erejét kell keresnie. Ezen az úton villám fog lesújtani rá, mert az, aki fehérben jár, az ő igaz szerelme elárulja őt az ő vérében.*”

16. FEJEZET

Kahlan érezte arcán a legördülő könnyeit.

- Richard - nyögte visszafojtott zokogással -, Richard, tudod, hogy én soha... Nem hiheted el, hogy én valaha is... Az életemre esküszöm, hogy én soha... Hinned kell nekem...

Richard a karjába kapta, és Kahlan nem tudott tovább uralkodni kínzó zokogásán.

- Richard - szipogta a férfi mellkasára bújva. - Sohasem árulnálak el téged! Semmiért ezen a világon! Még akkor sem, ha ezzel a lelkemet az Őrző kínzásaitól menteném meg a túlvilágon!

- Tudom. Hát persze, hogy tudom én. Te ugyanolyan jól tudod, mint én, hogy egy próféciát nem lehet szó szerint értelmezni! Ne hagyd, hogy gyötörjön! Pont ez az, amit Jagang el akart érni. Neki sincs fogalma róla, mit jelent a prófécia, csak odaírta lent a falra, mert valami olyasminek hangzott, amit ő maga szeretett volna hallani.

- De... én... - Kahlan képtelen volt abbahagyni a sírást.

- Csss! - Richard nagy kezével a mellkasára szorította Kahlan fejét.

Az elmúlt éjszaka rémségei, és a prófécia még szörnyűbb rettenete fékezhetetlen zokogásban tört elő. Kahlan sohasem sírt, amikor harcolnia kellett, de Richard biztonságot nyújtó karjaiban nem tudta visszafogni magát. Olyan könnyáradat ragadta magával, ami semmivel nem volt gyengébb, mint a föld alatti csatorna árjának sodra.

- Kahlan, ne engedd magadnak, hogy higgyél benne! Kérlek, ne engedd!

- De azt mondja... hogy én... el foglak...

- Ide figyelj! Nem megmondtam neked, hogy ne menj le a verembe Marlint kikérdezni? Nem megmondtam, hogy majd én kérdezem ki, mikor visszajöttem? Hogy ez nagyon veszélyes, és én nem akarom, hogy te lemenj oda?

- Igen, de én féltettem téged, és csak azt akartam...

- Szembeszegültél a kívánságommal. Mindegy, hogy mi okból, de szembeszegültél velem, igaz? - Kahlan bólintott Richard mellkasára borulva. - Lehet, hogy ez az árulás, amiről a prófécia beszél. Megsebesültél, véreztél. Elárultál, és vér volt rajtad. Elárultál a te véredben.

- Én nem nevezném árulásnak, amit tettem. Érted csináltam. Azért, mert szeretlek, és mert féltettem.

- Hát nem érted? A prófécia szavai néha nem azt rejtik, amit elsőre kihallunk belőle. Az Óvilágban, a Próféták Palotájában Warren is, Nathan is figyelmeztetett, hogy a prófécákat nem szabad szó szerint venni. A szavak csak közvetetten kapcsolódnak a prófécia jelentéséhez.
- De nem értem, hogy hogyan...
- Csak azt akarom mondani, hogy akár ilyen egyszerű is lehet a magyarázat. Nem hagyhatod, hogy a prófécia félelmet oltson beléd. Ellen kell állnod neki.
- Ezt Zedd is mondta. Azt mondta, vannak rám vonatkozó próféciák, amelyeket nem fog nekem elmondani, mert nem lehet megbízni a szavaikban. Azt mondta, igazad volt, amikor nem hittél a próféciák szavaiban. De ez más, Richard. Ez azt mondja, hogy el foglak árulni téged.
- Már kifejtettem neked, hogy ennek milyen egyszerű magyarázata is lehet.
- A villámcsapás nem egyszerű. Hogy valakire villám sújt le, az a halál szimbóluma, ha nem éppen nyílt feltárása a halál módjának. A prófécia azt mondja, el foglak téged árulni, és te ennek következményeként meghalsz.
- Én ebben nem hiszek, Kahlan. Én tudom, hogy ez lehetetlen. Szeretlek téged, és tudom, hogy te nem árulnál el és nem okoznál nekem semmiféle bajt. Te nem tennél ilyet!
- Kahlan zokogva kapaszkodott Richard ingébe.
- Ezért küldte Shota Nadine-t. Azt akarja, hogy valaki mást vegyél feleségül, mert tudja, hogy én a halálokat okoznám. Meg akar téged menteni - tőlem.
- Shota már korábban is gondolt ilyet, és kiderült, hogy tévedett. Emlékszel? Ha minden úgy történt volna, ahogy Shota elképzelte, sohasem tudtuk volna megállítani Darken Rahl-t. Most ő uralkodna mindnyájunkon, ha elhisszük, hogy Shota helyesen olvasta a jövőt. A prófeciákkal is ugyanez a helyzet. - Richard megragadta Kahlan vállát, és kartávolságra eltolta magától, hogy a szemébe nézhessen. - Szeretsz engem?
- Kahlan vállába tüzes nyilakat szűrt a fájdalom, de nem húzta el magát Richard szorításából.
- Jobban, mint az életemet.
- Akkor bízz bennem. Nem hagyom, hogy ez a prófécia tönkretegyen bennünket. Megígérem! A végén minden a lehető legjobban fog megtörténni. Majd meglátod! Nem tudunk a megoldáson gondolkodni, ha folyton a problémán jár az eszünk!
- Kahlan megtörölte a szemét. Richard olyan magabiztosnak tűnt. Az önbizalma Kahlant is megnyugtatta, és lélekben megerősítette.
- Igazad van. Bocsáss meg!
- Akarsz hozzám feleségül jönni?
- Hát persze, de nem tudom, hogyan hagyhatnánk itt minden felelősségünket, olyan hosszú időre, ameddig az utazás tartana...
- A Sliph.
- Kahlan pislogott.
- Micsoda?
- A Sliph fenn a Varázslók Tornyában. Gondolkodtam rajta. Elutaztunk benne az Óvilágba és vissza a mágiája segítségével, és egyik irányba sem tartott az út még egy napig sem. Felébredhetem a Sliphet, és elutazhatunk benne.
- De a Sliph az Óvilágba vinne bennünket, Tanimura városába, Jagang pedig ott van valahol, Tanimura környékén.
- Az is sokkal közelebb lenne a Sáremberekhez, mint Aydindril. Amellett úgy gondolom, a Sliph más helyekre is képes eljutni. Megkérdezte tőlem, hova akarok utazni. Ez azt jelenti, hogy máshová is el tudna vinni. Lehet, hogy még sokkal közelebb tudna vinni bennünket a Sáremberekhez, mint Tanimura.
- Kahlan elfeledkezett a könnyeiről a gondolatra, hogy a házasságuk mégis csak lehetségessé válhat. Felpillantott a Toronyra.
- Elmehetünk a Sáremberekhez, összeházasodhatunk, és visszajöhetünk néhány nap leforgása alatt. Ennyi időt biztosan szakíthatunk magunknak.
- Richard rámosolygott, és hátulról átölelte.
- Biztosan.
- Kahlan utolsó könnyeit is letörölte, és megfordult Richard karjaiban.
- Hogy tudsz mindig mindent ilyen ügyesen kifundálni?
- Richard Kahlan ágya felé intett.
- Megvolt rá a megfelelő motivációm.
- Kahlan arcára csibészes mosoly terült, és éppen valami kifejezetten illetlen dolgot készült válaszolni viszonzásul, amikor kopogtattak. Az ajtó válaszára sem várva azonnal kinyílt, és Nancy dugta be a fejét.
- Jól vagy, Inkvizitor Anya? - és jelentőségteljesen Richardra villantotta a tekintetét.
- Igen. Mit akarsz?

- Lady Nadine kérdezteti, hogy kicserélheti-e a borogatást?
- Valóban? - csattant fel Kahlan, fenyegető hangszúllyal.
- Igen, Inkvizítor Anya. De ha az időpont... nem megfelelő, akkor szólhatok neki, hogy várjon, amíg...
- Akkor küldd be! - szakította félbe Richard.

Nancy habozott.

- Le kell vennünk a ruhád felső részét, Inkvizítor Anya. Hogy a kötéshez hozzáférjünk.
- Semmi baj. - Richard Kahlan fülébe suttogott. - Úgyis beszélnem kell Berdine-nel. Feladatom van a számára.
- Remélem, nem lótrágyával kapcsolatos.

Richard mosolygott.

- Nem. Azt akarom, hogy dolgozzon Kolo naplóján.
- Miért?

Richard megcsókolta Kahlan feje búbját.

- A tudás fegyver. Azt akarom, hogy szörnyen fel legyenek fegyverezve. - Nancyra pillantott. - Szüksége van rám az öltöztetéshez?

Nancynak sikerült egyszerre vicsozognia és fülil pirulnia.

- Akkor ezt úgy veszem, hogy nélkülem is meg tudjátok oldani. - Az ajtóból még visszafordult Kahlanhoz. - Megvárom, míg Nadine befejezi a kezeléset, azután jó lenne találkozunk ezzel a Drefannal. Lenne számára egy feladatom. Szeretném, ha... mellettem lennél.

Miután Richard mögött becsukódott az ajtó, Nancy hátrasimította rövidre vágott fekete haját, és Kahlan mögé lépett, hogy segítsen levenni a ruháját.

- Az inkvizítor anyai ruhád, amit tegnap viseltél, úgy tönkrement, hogy nem lehet kijavítani.
- Nem lep meg.

Az Inkvizítoroknak egész sorozat egyforma ruhájuk volt. Minden Inkvizítor fekete ruhában járt, egyedül az Inkvizítor Anya öltözeke volt fehér. Kahlannak a kék menyasszonyi ruhája jutott eszébe, amit az esküvőjén viselni fog.

- Nancy, emlékszel még rá, mikor a férjed udvarolt neked?

Nancy megállt egy pillanatra.

- Igen, Inkvizítor Anya.
- Akkor tudnod kell, milyen érzés az, mikor valaki folyton rátok nyitogat, mikor kettesben vagytok.

Nancy lehúzta Kahlan válláról a ruhát.

- Inkvizítor Anya, engem soha nem hagytak vele kettesben, mielőtt összeházasodtunk. Fiatal voltam, tudatlan. A szüleim helyesen tettek, mikor vigyáztak rám, és a fiatalok heveségemre.

- Nancy, én felnőtt nő vagyok. Én vagyok az Inkvizítor Anya. Nem hagyhatom, hogy te, meg a többi asszony folyton benyitogassatok, mikor Richard bent van nálam. Au!

- Bocsánat, az én hibám volt. De Inkvizítor Anya, ez nem illendő!
- Azt én döntöm el.
- Ahogy akarod, Inkvizítor Anya.

Kahlan felemelte a karját, hogy Nancy lehúzhassa róla a ruhaujjat.

- Én így akarom.

Nancy az ágyra pillantott.

- Te itt fogantál, ebben az ágyban. Ki tudja, előtte hány Inkvizítor Anya leánya fogant ebben az ágyban. Ez régés-régi hagyomány. Csak házas Inkvizítor Anyák hozták ebbe az ágyba a férjeiket, hogy gyermeket fogjanak.

- És egyikük sem szerelemből. Én sem szerelemből fogantam, Nancy. Az én gyermekem, ha lesz, szerelemből fog születni.

- Annál inkább fontos, hogy ez a jó szellemek áldásával történjen - a házasság szentségében.

Kahlan nem mondta el, hogy a jó szellemek vitték el őket arra a helyre a két világ között, hogy megáldják az eggyé válásukat.

- A jó szellemek tudják, mi rejlik a szívünkben. Egyikünk szívében sincs senki más, nem is lesz soha.

Nancy lefoglalta magát Kahlan kötésével.

- És alig várod, hogy eljuss odáig. Akárcsak az én lányom meg az udvarlója.

Ha Nancy tudta volna, *mennyire* várja Kahlan.

- Nem erről van szó. Csak azt mondom, hogy nem akarom, hogy folyton ránt nyitogassatok, ha Richard velem van itt. Hamarosan összeházasodunk. Visszavonhatatlanul elköteleztük magunkat egymásnak. Tudod, a szerelem többről is szól, nemcsak arról, hogy zsupsz, be az ágyba. Közel lenni egymáshoz, egymás karjaiba bújni. Meg tudod érteni? Nemigen tudom megcsókolni a jövőendő férjemet, és hagyni, hogy a sebeimet babusgassa, ha ti kétpercenként ránt nyitogattok, igaz?

- Igaz, Inkvizítor Anya.

Nadine kopogtatott a nyitott ajtón.

- Bejöhettek?

- Hát persze. Gyere, tedd a táskádat ide, az ágyra. Innentől már magam is boldogulok. Nancy, köszönöm.

Nancy rosszálló fejcsóválással becsukta maga mögött az ajtót. Nadine Kahlan mellé ült az ágyra, hogy befejezze a kötés lebontását. Kahlan összeráncolt szemöldökkel nézte Nadine ruháját.

- Nadine, ez a ruha... ez ugyanaz, amit tegnap viseltél, ugye?

- Persze.

- Nekem úgy tűnik, mintha...

Nadine végignézett magán.

- A hölgyek kimosták nekem, de... Ó, már értem, miről beszélsz. Elszakadt odalent a csatornában, amikor úsznunk kellett. A varrások mentén néhol tönkrement az anyag, be kellett vennem belőle, hogy megmentsem.

- Mióta eljöttem hazulról, nem volt túl jó étvágyam, mert mindig arra gondoltam... Úgy értem, az utazás miatt, hogy sosem értem rá, hát egy kicsit lefogytam. Ezért be tudtam venni az anyagból a varrások mentén, és így megmentettem a ruhát. Nem is lett túl szűk. Egészen jó.

- Akkor szakadt el, amikor segítettél nekem. Gondoskodni fogok róla, hogy kapj egy másik ruhát, ami kényelmesebb.

- Nem kell. Ez pont jó.

- Értem.

- Nos, a sebed nem látszik rosszabbnak ma reggel. Ez jó jel. -Nadine gondosan leszedte a régi borogatást. - Találkoztam Richarddal, amikor kifelé ment. Izgatottnak látszott. Remélem, nem vesztetek össze?

Kahlan béketűrése elillant.

- Nem. Más miatt volt ideges.

Nadine megállt a munkájában. A csomagjához fordult, és kivett belőle egy szaruedénykét. Amint kinyitotta, fenyőgyanta illata áradt szét a levegőben. Kahlan arca megrándult, mikor Nadine kezdte felrakni az új borogatást. Mikor elégedett lett az eredménnyel, Nadine visszatekerte Kahlan karjára a kötést.

- Nem kell szégyellni - jegyezte meg Nadine közömbös hangszínnel. - A szerelmesek közt előfordul néha összezördülés. Attól még nem mindig ér véget a kapcsolat. Biztos vagyok benne, hogy Richard is észhez fog térni. Előbb-utóbb.

- Tulajdonképpen - válaszolta Kahlan - azt mondtam neki, hogy megértem az érzéseit, amiatt ami veled és vele történt. Ettől lett olyan ideges.

Nadine lassabban tekerte a kötszert.

- Mire gondolsz?

- Elmondtam neki, amit meséltél, hogy hagytad, hogy rajtakapjon téged és a bátyját. Az a kis „lökés”, amit adtál neki, emlékszel?

Nadine összefogta a kötszer két végét, és csomóra kötötte. Mozdulatai hirtelen felgyorsultak.

- Ó, arra!

- Igen, arra.

Nadine kerülte Kahlan tekintetét. Visszahúzta Kahlan karjára a ruhaujját. Amint a ruha vállát is a helyére csúsztatta, visszajektette a szaruedénykét a táskájába.

- Ennyi most elég is lesz. Később ma még újra cserélnem kell a borogatást.

Kahlan figyelte Nadine-t, ahogy az sietősen felkapta a táskáját és az ajtó felé igyekezett. Kahlan a nevéen szólította. Nadine vonakodva megállt, és félig visszafordult.

- Úgy tűnik, hazudtál nekem. Richard elmondta nekem, mi történt valójában.

Nadine szeptől eltűntek az arcát elborító bíbor vérhullámban. Kahlan felállt, és egy kárpitozott bársonyszékre mutatott.

- Akarod, hogy tisztázzuk a dolgot? Akarod elmondani a te verziódat róla?

Nadine fásultan állt egy pillanatig, aztán lerogyott a székbe. Kezeit összefonta az ölében, és lebámult rájuk.

- Mondtam már, adnom kellett neki egy kis lökést.

- Te ezt egy kis lökésnek nevezed?

Nadine még jobban elvörösödött.

- Szóval - legyintett tétován - tudom, mennyire el tudják veszíteni a fejüket a fiúk a... a szenvedélytől. Úgy számítottam, ez lesz a legjobb esélyem rá, hogy Richard... jogot formáljon rám.

Kahlan kissé összezavarodott, de nem mutatta ki.

- Szerintem ehhez már egy kicsit késő volt.

- Nos, nem feltétlenül. Valamelyiküket mindenképpen meg kellett hogy fogjam, ha Richard így kap rajta, hogy meztelenül Michaelen lovagolok, és élvezem is, amit csinálok. Abban biztos voltam, hogy Michaelnek kellek.

Kahlan felvonta a szemöldökét.

- Miből gondoltad, hogy...

- Jól végiggondoltam. Richard bejön hátulról, meglát engem Michael dárdáján, és hogy sikoltozok az élvezettől.

A látványtól, meg az engedékenységem tudatától elragadja a szenvedély. Ő is elveszti a fejét, levetkőzi a gátlásait, és végre ő is megszerzett volna magának.

Kahlan bután bámult rá.

- Na, és ettől hogyan szereztél volna meg Richardot magadnak?

Nadine megköszönte a torkát.

- Nos, valahogy így: úgy gondoltam, Richard élvezni fogja az ölelésemet. Erről gondoskodtam volna. Aztán legközelebb nemet mondtam volna, amikor Richard megkíván. Azután, hogy kóistolót kapott belőlem, annyira kívánt volna, hogy megkéri a kezem. Ha Michael is megkért volna, nekem kellett volna választanom, és én Richardot választottam volna.

Ha Richard nem kér meg, és teherbe esem, azt mondtam volna, hogy Richardtól van. Akkor el kellett volna vennie, mert lehetett volna tőle is. Ha Richard nem kér meg, és teherbe sem esem, még mindig maradt volna Michael. Úgy gondoltam, a második legjobb lehetőség még mindig több a semminél.

Kahlan nem tudta, mi történt; Richard nem mondta el. Attól félt, Nadine itt abba fogja hagyni a történetet. Kahlan nem ismerhette be, hogy nem tudja, mi történt ez után, és ami még rosszabb, félt is meghallani, milyen sikerrel járt Nadine bizarr terve. Az első változatban, a csókolózásban Richard elfordult, de arról a változatról Kahlan már tudta, hogy nem igaz.

Így csak a Nadine nyakán pulzáló éret figyelte, karba fonta a kezét és hallgatott.

Nadine még jobban elvörösödött.

Végre Nadine összeszedte magát, és folytatta.

- Hát, legalábbis ez volt a tervem. Ésszerűnek tűnt. Úgy gondoltam, jó esetben megszerzem vele Richardot, a legrosszabb esetben pedig Michaelt.

Nem úgy sikerült, mint ahogy számítottam. Richard belépett, és megdermedt. A vállam fölött rámosolyogtam, és intettem neki, hogy csatlakozzon a szórakozásunkhoz, vagy jöjjön vissza később, és vele is foglalkozom.

Kahlan visszafojtotta a lélegzetét.

- Akkor láttam először azt a tekintetet Richard szemében. Egy szót sem szólt, csak megfordult, és kiment.

Nadine szipogva belemarkolt az arcába hulló hajcsomóba, és megtörölte vele az orrát.

- Azt hittem, legalább Michaelt meg tudom tartani. Kinevetett, amikor azt mondtam neki, hogy most már kérje meg a kezemet. Csak nevetett rajtam. Soha többet nem akart velem lenni. Megkapta, amit akart, nem volt többé szüksége rám. Más lányok után kezdett futni.

- De hát ha te is akartad... Jóságos szellemek, hát miért nem csábítottad el egyszerűen Richardot?

- Mert attól féltem, hogy számít rá, és felkészült rá, hogy ellenálljon. Nem én voltam az egyetlen lány, akivel táncolt! Attól féltem, nem akarja elkötelezni magát, és ha egyszerűen csak el akarom csábítani, fel lesz rá készülve és elutasít. Pletykálták, hogy Bess Pratter már megpróbálta. Attól féltem, ez nem lenne elegendő lökés Richardnak.

Arra számítottam, hogy a féltékenység lesz az, ami az utolsó lendületet meg fogja adni neki. Tervem szerint a látvány annyira meglepte volna, hogy a féltékenység és a szenvedély elveszi az eszét, és akkor a kezemben lesz. Azt mondják, a férfiakban a szenvedély és a féltékenység a legnagyobb erő.

Nadine két kézzel hátrasimította arcából a haját.

- Nem tudom elhinni, hogy Richard elmondta neked. Azt hittem, soha senkinek nem fog beszélni róla.

- Nem mondta el - suttogta Kahlan. - Richard csak nézett rám, amikor azt mondtam, téled hallottam, hogy rajtakapott a bátyjával csókolózni. Ő nem mondta el, mi történt. Te magad mondtad el most, teljesen önként.

Nadine tenyerébe temette az arcát.

- Együtt nőttél fel Richarddal, de nem ismerted őt. Drága szellemek, egyáltalán nem ismerted!

- Sikerülhetett volna. Te sem tudsz annyit, mint hiszed. Richard csak egy szarvasföldi fiú, akinek soha nem volt semmije. Megszédítette a sok finom holmi, meg az emberek, akik engedelmeskednek a szavának. Ezért sikerülhetett volna - mert ő is csak egyszerűen megkívánja, amit lát. Én csak azt próbáltam megmutatni neki, mit tudok én nyújtani.

Kahlannak lüktetett a feje. Orrnyergét ujjai közé csíptette, és behunyta a szemét.

- Nadine, a jó szellemek a tanúim, hogy alighanem te vagy a legostobább nő, akivel valaha találkoztam.

Nadine felpattant a székből.

- Azt hiszed, olyan ostoba vagyok?! Te szereted őt. Kívánod őt. - Ujjával a saját mellkasára bökött. - Tudod, milyen érzés, itt belül, kívánni őt. Én nem kevésbé vágytam rá, mint te. Te is ugyanezt tetted volna, ha nincs más választásod! Még most is, akárhogy is ismered őt, te is megtennéd ugyanezt, ha ez lenne az egyetlen esélyed! Az egyetlen! Mondd, hogy nem, ha mered!

- Nadine - mondta Kahlan higgadtan - te semmit sem tudsz a szerelemtől. A szerelem nem arról szól, hogy elveszed, amit akarsz. A szerelem arról szól, hogy boldoggá akarod tenni azt, akit szeretsz.

Nadine dühös arckifejezéssel Kahlan felé hajolt.

- Te is azt tennéd, amit én tettem, ha meg kellene tenned.

Kahlan fejében a prófécia szavai visszhangzottak:

Ezen az úton villám fog lesújtani rá, mert az, aki fehérben jár, az ő igaz szerelme elárulja őt...

- Tévedsz, Nadine. Nem tenném meg. Semmiért ezen a világon nem kockáztatnám, hogy fájdalmat okozzak Richardnak. Semmiért! Inkább magányos nyomorúságban éljem le az életem, minthogy megbántsam őt! Inkább hagynám még azt is, hogy a tiéd legyen, minthogy megbántsam őt!

17. FEJEZET

Berdine elfülő lélegzettel, sugárzó arccal torpant meg Kahlan előtt, aki a lakosztályból dühösen kiviharzó Nadine után nézett.

- Inkvizítor Anya, Rahl Nagyúr azt akarja, hogy egész éjjel fent maradjak, és dolgozzak neki! Hát nem csodálatos?

Kahlan szemöldöke megrándult.

- Ha te mondd, Berdine.

Berdine fülig érő vigyorral rohant tovább a folyosón, abba az irányba, amerre Nadine eltűnt. A másik irányban Richard beszélt egy csapat katonához. A katonákon túl, jóval távolabb a folyosón Cara és Egan állt őrt.

Ahogy Richard meglátta Kahlant, otthagya a katonákat, és felé sietett. Mikor elég közel ért, Kahlan megmarkolta a mellén az inget, és közel húzta magához.

- Egy dologra felelj nekem, Richard Rahl! - sziszegte összeszorított fogakkal.

- Éspedig mire? - kérdezte Richard ártatlan meglepődéssel.

- Miért álltál le táncolni egyáltalán azzal a szajhával?

- Kahlan, még sosem hallottam, hogy ilyen kifejezéseket használsz! - Richard abba az irányba nézett a folyosón, amerre Nadine eltűnt. - Hogy vetted rá, hogy elmondja neked?

- Csellel vettem ki belőle.

Richard sunyin elmosolyodott.

- Azt mondtad neki, hogy én már elmondtam neked, igaz?

Kahlan bólintására Richard még szélesebben somolygott.

- Rossz hatással vagyok rád - mondta.

- Richard, sajnálom, hogy arra kértem Nadine-t, hogy maradjon. Nem tudtam. Ha Shotát a kezembe kapom, megfojtom! Bocsáss meg, hogy maradásra bírtam Nadine-t!

- Nincs mit megbocsátanom. Csak éppen az indulataim elhomályosították a józan ítélőképességemet. Jól tetted, hogy meghívtad.

- Biztos vagy benne, Richard?

- Shota is, a prófécia is a „szél”-ről beszélt. Nadine-nek valamiféle szerepe van ebben az egészben. Egyelőre maradnia kell. Jobb lesz, ha őriztetem is, nehogy elmenjen.

- Nincs szükség őrizetre. Nadine maradni fog.

- Hogy lehetsz ilyen biztos benne?

- A keselyűk nem adják fel. Addig köröznék, amíg reménykednek benne, hogy találnak lecsipegetni való csontokat. - Kahlan végigpillantott az üres folyosón. - Még ahhoz is volt képe, hogy azt mondja, én is megtettem volna, amit ő, ha muszáj lett volna.

- Egy kicsit sajnálom Nadine-t. Sok jó is van benne, de nem hiszem, hogy valaha is meg fogja ismerni, milyen az igazi szerelem.

Kahlan érezte a hátához simuló Richard testének melegét.

- Hogy tehetted ezt veled Michael? Hogyan voltál képes valaha is megbocsátani neki?

- Ő a bátyám volt - suttogta Richard. - Bármit megbocsátottam volna neki, amit ellenem tett. Egykor majd a jó szellemek elé fogok állni. Nem akarok okot adni nekik, hogy azt mondassák rám, én se voltam jobb. - Azt nem tudtam megbocsátani neki, amit mások ellen tett.

Kahlan megnyugtatólag tette a kezét Richard karjára.

- Azt hiszem, megértem, miért akarod, hogy melletted legyek, amikor Drefannal találkozol. A szellemek próbára tettek téged Michaellel. Úgy gondolom, Drefant jobb testvérenek fogod majd találni. Lehet, hogy egy kicsit arrogáns, de gyógyító. Azon kívül nem valószínű, hogy két testvéred is ennyire gonosz lenne.

- Nadine is gyógyító.

- Drefanhoz viszonyítva nem az. Drefan tehetsége a mágiával határos.

- Gondolod, hogy mágikus képességei vannak?

- Nem hiszem, de biztosra nem tudom megmondani.

- Én tudni fogom. Ha rendelkezik mágiával, én meg fogom érezni.

Az Inkvizítor Anya lakosztálya közelében álló örök tisztelegve fogadták Richard utasításait. Kahlan közvetlenül mellette sétált, ahogy végigmentek a folyosón. Cara kihúzta magát, mikor Richard megállt előtte. Még Egan is várakozóan pislantott fel. Kahlan fáradtnak és szerencsétlennek látta Carát.

- Cara! - szólalt meg végre Richard. - Azzal a gyógyítóval fogok találkozni, aki rajtad segített. Úgy hallom, ő is

Darken Rahl fattya, mint én. Miért nem tartasz velünk? Nem bánnám, ha a közelemben lenne egy... barát.

Cara hunyorgott, közel állt ahhoz, hogy elsírja magát.

- Ha úgy kívánod, Rahl Nagyúr!

- Úgy kívánom. Te is, Egan. Egan, megmondtam a katonáknak, hogy mindnyájukat átengedhetnek. Menj el Raináért és Ulicért, és őket is hozd magaddal.

- Ott leszünk mögöttem, Rahl Nagyúr! - felelte Egan, ritka mosolyai egyikével.

- Mit mondtál Drefannak, hol várjon? - kérdezte Kahlan.

- Megmondtam az öröknek, hogy vigyék egy vendégszobába a délkeleti szárnyon.

- A palota túlsó végén? Miért olyan messzire?

Richard kifürkészhetetlen pillantással nézett Kahlanra.

- Mert azt akartam, hogy ott maradjon őrizet alatt, és mert az olyan messze van tőled, amennyire csak lehetséges.

Cara még mindig a vörös bőrruháját viselte - nem volt ideje átöltözni. A palota délkeleti szárnyát őrző katonák szívükre szorított ököllel tisztelegve nyitottak utat Richardnak, Kahlannak, Ulicnak, Egannak és a barna bőrbe öltözött Rainának, de még egy lépést hátra léptek Cara láttán. Egyetlen d'harai sem kívánta magára vonni egy vörös bőrbe öltözött Mord-Sith figyelmét.

A gyors menetelés után a palotán keresztül, valamennyien megálltak egy egyszerű ajtó előtt, amelynek két oldalát izom, bőrpáncél és acél vigyázta. Richard szórakozottan kihúzta néhány hüvelyknyire a kardját, és hagyta visszacsúszni, ellenőrzésül, hogy szabadon jár-e a hüvelyében.

- Azt hiszem, ő jobban meg van ijedve, mint te - suttogta Kahlan Richard fülébe. - Ő egy gyógyító. Azt mondta, azért jött, hogy segítsen neked.

- Ugyanazon a napon bukkant fel, hogy segítsen, mint Nadine és Marlin. Nem hiszek a véletlen egybeesésekben.

Kahlan felismerte Richard szemében a tekintetet: Richardba halálos erejű mágia áramlott a kardja felől, anélkül, hogy egyáltalán érintette volna. Richard testének minden porcikája, kemény izmainak minden rezdülése, minden sima mozdulata feszült, kirobbanásra kész halálos fenyegetésről árulkodott.

Richard kopogtatás nélkül tépte fel az ajtót, és belépett a kicsi, ablaktalan szobába. A szoba szerény bútortárával, az egyszerű ágygal, a kis asztallal és a két dísztelen faszékkel egyike volt a palota puritánabb vendégszobáinak. Oldalról egy gyalulatlan fenyőfa szekrény göcsörtszemei lesték a belépőket. A kicsiny kandalló alig melegítettek fel a hűvös, illatos levegőt.

Kahlan Richard bal karjába kapaszkodva fél lépéssel mögötte maradt. Tudta, hogy nem szabad akadályoznia Richard kardjának mozgását. Ulic és Egan két oldalról Richard mellé zárkózott, szőke hajuk szinte súrolta az alacsony mennyezetet. Cara és Raina megkerülte a két testőrt, hogy Richardot és Kahlant fedezze.

Drefan az asztal előtt térdelt a távolabbi falnál. Az asztal körül több tucat gyertya égett látszólagos összevisszaságban elhelyezve. A belépők keltette zajra Drefan harmonikus mozgással felállt, és megfordult.

Kék szemével Richardra meredt, mintha rajta kívül senki más nem lépett volna be a szobába. A két férfi tekintetével felmérte egymást, néma gondolataikat Kahlan csak elképzelni tudta.

Ekkor Drefan térdre hullott, és homlokát a padlóhoz érintette.

- *Rahl Nagyúr, vezess minket! Rahl Nagyúr, taníts minket! Fényedben gyarapodunk. Kegyelmedben oltalmat találunk. Bölcsességed előtt fejet hajtunk. Azért élünk, hogy szolgáljunk. Életünk a tiéd.*

Kahlan látta, hogy Richard két óriás testőre és a két Mord-Sith reflexszerűen majdnem térdre hullott, hogy részt vegyenek a D'Hara Urához szóló imádságban. Kahlan számtalan d'harait látott már hasonlóképpen imádkozni Aydindrilben. Ott állt Richard mellett, amikor a Fény Nővérei letérdelve esküdtek hűséget neki. Richard elmondta Kahlannak, hogy Darken Rahl idejében D'Harában a Népek Palotájában mindenki az imádság tereire vonult naponta kétszer, és alkalmanként két óráig hajtogatták ugyanezeket a szavakat, homlokukkal a csempézett padlót érintve.

Drefan újra felállt, nyugodt, magabiztos pózt felvéve. Nemesi öltözetet viselt: mellközépig kigombolt fodros inget, térde alatt visszahajtott hosszú szárú csizmát és feszes, sötét nadrágot, amely épp eléggé kidomborította férfiasságát ahhoz, hogy Kahlan arcát pír öntse el. Kahlan erőszakkal tovább vitte a tekintetét. Drefan széles bőrövről legalább négy bőrzacskó lógott le, fedelüket faragott csonttűk rögzítették. Vállaira lazán borult az egyszerű lenköpeny, amelyet Kahlan korábban is látott rajta.

Drefan ugyanolyan magas volt, mint Richard és ugyanolyan felépítésű is. Darken Rahl jóképű vonásaival nagyon feltűnő jelenség volt. Kahlan nem tudta megállni, hogy ne bámulja meg Richard és Darken Rahl hús-vér ötvözetét.

Richard a gyertyák felé intett.

- Mi ez?

Drefan kék szemének pillantását nem mozdította el Richardról.

- Imádkoztam, Rahl Nagyúr. Imádkoztam a jó szellemek jóindulatáért, ha csatlakoznom kellene hozzájuk a mai napon.

Hangjában nyoma sem volt bátortalanságnak, amit mondott, egyszerű, magabiztos kijelentés volt.

Richard mély lélegzetet vett, aztán kieresztette.

- Cara, te itt maradsz. Raina, Ulic, Egan, kérlek, várjatok odakint. - Ahogy kifelé indultak, rájuk pillantva hozzátette: - Először én.

A távozók zord bólintásokkal feleltek. Ez egy előre megbeszélte jelzés volt: ha nem Richard lép ki először a szobából, Drefan meghal, amint kilép - hasonló elővigyázatossági intézkedés volt ez, mint amit Kahlan is alkalmazott.

- Drefannak hívnak, Rahl Nagyúr. Állok szolgálatodra, ha méltónak találsz rá. - Meghajtotta a fejét Kahlan felé: - Inkvizítor Anya!

- Mit akartál mondani azzal, hogy ha csatlakozol a jó szellemekhez?

Drefan köpenye ujjába csúsztatta két kezét.

- Ez elég hosszú történet, Rahl Nagyúr.

- Vedd ki a kezéd a köpenyed ujjából, és halljuk a történetet. Drefan előhúzta a kezét.

- Elnézést! - Kisujjával hátrahúzta a köpeny szárnyát, felfedve az övébe tűzött hosszú, vékony pengéjű tört. Hüvelyk- és mutatóujjával előhúzta, megperdítve feldobta és a hegyénél kapta el. - Ne haragudj, még a látogatásod előtt meg akartam szabadulni ettől.

Anélkül, hogy megfordult volna, válla fölött hátrahajította a tört. Az szilárdan beleállt a falba. Drefan lehajolt, egy súlyosabb tört húzott elő a csizmájából, és felegyenesedve, a másik kezével hajította a háta mögé. Ez is beleállt a falba, egy hüvelyknyire a másiktól. Háta mögé nyúlt a köpeny alá, és egy veszedelmesen görbülő pengéjű kést emelt ki onnan. Ezt is odanézés nélkül állította bele a falba, a már ott lévő két penge közé.

- Egyéb fegyverek? - kérdezte Richard gyakorlatias hangnemben.

Drefan széttárta a karját.

- A kezeim, Rahl Nagyúr, és a tudásom. - Kiterjesztett karokkal folytatta. - Ámbár még az én kezeim sem lennének elég gyorsak, Rahl Nagyúr, hogy a te mágiádat legyőzzék. Kérlek, kutass át, hogy meggyőződj róla, egyébként fegyvertelen vagyok.

Richard nem élt az ajánlattal.

- Halljuk a történetet.

- Darken Rahl fattyúja vagyok.

- Akárcsak én - szólt közbe Richard.

- Nem egészen. Te Darken Rahl örököse vagy, aki a Tehetséggel született. Ez lényeges különbség, Rahl Nagyúr!

- Tehetség? Darken Rahl megerőszkolta az anyámat. Gyakran volt rá okom, hogy a mágiámat inkább átoknak érzem, mint Tehetségnek.

Drefan tiszteletteljesen bólintott.

- Ahogy óhajtod, Rahl Nagyúr. Darken Rahl azonban nem úgy értékelte az ivadékait, mint ahogy te. Számára volt az örökös, és volt a dudva. Te vagy az örökös, én csak a gyomok egyike vagyok. A fogantatással kapcsolatos formalitások D'Hara Ura számára lényegtelenek voltak. Az asszonyok egyszerűen csak arra valók voltak, hogy... élvezetet szerezzenek neki, és hogy a magját hordozzák. Azok, akik alantas gyümölcsöt - Tehetség nélkülít - fogantak, számára terméketlen talajnak számítottak. Még a te anyád, aki az áhított gyümölcsöt foganta, még ő sem jelentett volna Darken Rahl számára többet, mint a talaj a kedvenc gyümölcsösében.

Kahlan megszorította Richard kezét.

- Cara nagyon hasonló dolgokat mesélt. Azt mondta, hogy Darken Rahl... kiselejtezte azokat, akik Tehetség nélkül születtek.

Richard megmerevedett.

- Megölte a testvéreimet?

- Igen, Rahl Nagyúr - válaszolt Cara. - Nem módszeresen, inkább ötlemszerűen, vagy rossz kedvében.

- Semmit nem tudok a többi gyermekéről. A múlt őszi azt sem tudtam, hogy ő volt az apám. Hogy lehet, hogy te életben maradtál? - kérdezte Richard Drefant.

- Az én anyám nem... - Drefan elhallgatott, keresve a megfelelő kifejezést, ami nem túl bántó - nem járt olyan szerencsétlenül, mint a te szeretett édesanyád, Rahl Nagyúr.

Az én anyám nagyravágó és kapzsi nő volt. Ő úgy tekintett az apánkra, mint eszközre a saját érvényesüléséhez. Ahogy elmondták nekem, arca is, alakja is nagyon szép volt, azon kevesek közé tartozott, akiket Darken Rahl ismételtelen az ágyába hívott. A legtöbb nő csak egyszer kellett. Anyám szemmel láthatóan sikerrel... táplálta apánk étvágát a bájai iránt. Nyíltan kimondva, tehetséges szájha volt. Abban reménykedett, hogy ő fog Darken Rahlnek Tehetséggel megáldott örökösöt szülni, ezzel tovább emelni a saját rangját a Nagyúr szemében.

- Kudarcot vallott. - Drefan arca elvörösödött. - Engem szült meg.

- Lehet, hogy ez az ő szemében kudarc volt - mondta Richard csendesen - de nem a jó szellemek szemében. Az ő szemükben te semmivel sem vagy kevesebb nálam.

Drefan ajka apró mosolyra húzódott.

- Köszönöm, Rahl Nagyúr. Nagyon nemes dolog részedről, hogy megadod a jó szellemeknek, ami megilleti őket. Nem minden ember teszi ezt meg. „*Bölcsességed előtt fejet hajtunk*” - idézte az imát.

Drefannak sikerült udvariasan tiszteletteljesnek maradni, anélkül, hogy alázatos lett volna. Őszintén tiszteletteljesnek látszott, de semmit nem veszített saját nemességéből. Ellentétben azzal, ahogy a veremben viselkedett, aggályosan udvarias volt, mégis önkéntelenül árasztotta magából Rahl mivoltát: akárhány meghajlás sem fedhette el magabiztosságát. Viselkedése vele született tekintélyt sugárzott, akárcsak Richardé.

- És azután mi történt?

Drefan mély lélegzetet vett.

- Még csecsemőként, anyám elvitt egy varázslóhoz, hogy megvizsgáltassa, van-e bennem Tehetség. Azt remélte, hogy megajándékozhatja Darken Rahl a hön áhított mágiahordozó örökséssel, aki meghozná neki a rangot, gazdagságot és Darken Rahl hízelgő csodálatát. Említettem már, hogy bolond is volt?

Richard nem válaszolt, és Drefan folytatta.

- A varázsló közölte anyámmal a rossz hírt: Tehetség nélkül születtem. Az óhajtott könnyű életre szóló utalvány helyett felelősségi kötelezvényt szült. Darken Rahl arról volt ismert, hogy az ilyen asszonyok belső részeit saját kezűleg tépte ki belőlük -centiméterenként.

- Neked nyilvánvalóan sikerült elkerülnöd Darken Rahl figyelmét - jegyezte meg Richard. - Hogyan?

- Az én drága jó anyám jóvoltából. Tudta, hogy esetleg felnevelhetne úgy, hogy Darken Rahl tudomást sem szerezne rólam, nem ölné meg, de azt is tudta, hogy ez az élet kemény bujdosóélet lenne, amelyben minden kopogástól rettegnie kellene. Ehelyett még csecsemőként elvitt engem egy távoli gyógyító közösségbe. Abban bízott, hogy ők majd névtelenségben nevelnek fel engem, így apámnak nem lesz oka rá, hogy felfigyeljen a létezésemre, és megöljön.

- Biztosan nagyon nehéz döntés volt ez anyád számára - szólt közbe Kahlan.

Drefan átható kék szemei Kahlan felé fordultak.

- Saját bánatára anyám egy speciális gyógyszert írt fel magának, amelyet aztán meg is kapott a gyógyítóktól: beléndeket.

- Beléndeket - mondta Richard színtelen hangon. - A beléndék az méreg.

- Igen. Gyorsan hat, de megvan az a hátrányos sajátsága, hogy az eredmény elérése különlegesen nagy fájdalommal jár.

- Azok a gyógyítók mérget adtak neki?! - kérdezte hitetlenkedve Richard.

Drefan dorgálással, figyelmeztetéssel teli ragadozó pillantása visszatért Richardra.

- A gyógyító küldetése, hogy a szükséges gyógyszert szolgáltatassa. Néha ez a gyógyszer a halál.

- Ez nem illik bele az én gyógyítókról alkotott képembe - vágott vissza Richard ugyanolyan ragadozó tekintettel.

- A haldoklót, aki nagy fájdalmaktól szenved, és nincs semmi reménye a felépülésre, nem szolgálhatod jobban, mint ha jószándékúan hozzásegíted ahhoz, hogy szenvedései hamar véget érjenek.

- Anyád nem volt gyógyíthatatlan beteg.

- Ha Darken Rahl rátalált volna, szenvedése mélységes lett volna, hogy enyhén fogalmazzak. Nem tudom, te mennyit tudsz apánkról, de közsímet volt, milyen ötletes volt a fájdalomkeltésben, és abban, hogy sokáig tartson. Anyám ettől a sorstól való iszonytató félelemben élt. A rettegéstől szinte félőrült volt. Minden árnyéktól könnyekben tört ki. A gyógyítók semmit sem tehettek, hogy megóvják őt ettől a sorstól, hogy megvédjék Darken Rahltól. Ha Darken Rahl meg akarta volna találni anyámat, meg is találta volna. Ha anyám ott maradt volna a gyógyítók között, és apám rátalált volna, a gyógyítókat is lemészároltatta volna az utolsó emberig, mert rejtegették anyámat. Anyám odaadta az életét, hogy esélyt adjon nekem az életre.

Amikor a kandallóban egy égő tuskó hangosan roppant, Kahlan összeresztette. Sem Drefannak, sem Richardnak arcizma sem rándult a roppanásra.

- Ne haragudj - suttogta Richard. - Nagyapám Nyugatföldre vitte a lányát, az én édesanyámat, hogy elrejtse Darken Rahl elől. Azt hiszem, ő is megértette, mekkora veszélyben volt anyám. Mekkora veszélyben voltam én.

Drefan vállat vont.

- Akkor sokban hasonlítunk, te meg én: apánk előli menekültek vagyunk. Persze téged nem ölt volna meg.

Richard bólintott, csak úgy saját magának.

- Megpróbált megölni.

Drefan kíváncsian rántotta fel a szemöldökét.

- Tényleg?! Tehetőséggel született örököst akart, aztán meg megpróbálta megölni?

- Ő sem tudta, ahogy én sem, hogy ő volt az apám. - Ezzel Richard visszatért az alaptémához. - Szóval hogy is van ez azzal az imádsággal a jó szellemek jóindulatáért, ha csatlakoznod kellene hozzájuk a mai napon?

- A gyógyítók, akik felneveltek, egy pillanatig sem titkolták előlem, hogy ki vagyok. Mióta az eszem tudom, mindig világos volt előttem, hogy a mi urunk, Rahl Atya fattya vagyok. Mindig tudtam, hogy bármelyik percben eljöhet, és megölhet engem. Minden éjjel imádkoztam, megköszöntem a jó szellemeknek, hogy újabb napig szabadon élhettem, hogy megkíméltek apámtól, és attól, amit ő tenne velem.

- Nem féltek tőle a gyógyítók, hogy Darken Rahl eljön és őket is megöli, amiért téged bűjtattak?

- Lehetséges. De nem vették túl komolyan. Azt mondták, maguk miatt nem félnek, bármikor mondhatják, hogy egy rájuk hagyott csecsemő voltam, és ők nem tudták, ki volt az apám.

- Nehéz élet lehetett.

Drefan hátat fordított a többieknek, és úgy látszott, a gyertyák lángjába bámul egy ideig, mielőtt folytatná.

- Élet volt. Ez volt az egyetlen élet, amit ismertem. Csak azt tudom, hogy rettenetesen belefáradtam a mindennapi rettegésbe, hogy bármikor eljöhet értem.

- Ő már halott - mondta Richard. - Nem kell többé félned tőle.

- Ezért vagyok itt. Mikor éreztem, hogy a kötelék megszakadt, és később megerősítették, hogy meghalt, úgy döntöttem, véget vetek az én kis rémvilágomnak. Megérkezésem pillanatától őriztetted. Tudtam, hogy ezt a szobát nem hagyhatom el. Ismerem annak a testőrségnek a hírnevét, akikkel körülvetted magad. Ez mind része volt annak a kockázatnak, amit vállaltam azzal, hogy ide jöttem. Nem tudtam, vajon az új Rahl Nagyúr is el akar-e távolítani engem, de úgy döntöttem, véget vetek az állandóan fejem fölött függő halálos ítéletnek. Azért jöttem, hogy felajánljam a szolgálataimat D'Hara új Urának, ha elfogadja, vagy ha úgy dönt, születésem bűnéért halálom legyen a büntetés. Akár így, akár úgy, legalább vége lesz. Azt akarom, hogy legyen vége.

Drefan könnyes szemekkel fordult vissza Richard felé.

- Tiéd a döntés, Rahl Nagyúr. Bocsáss meg, vagy ölj meg. Nem tudom, törődöm-e még vele egyáltalán, hogy melyik lesz a sorsom, de könyörgöm, legyen már vége - így, vagy úgy!

Ziháló lélegzetétől mellkasa fel-alá hullámozott.

Richard féltestvérét méregette a végtelenül elhúzódó csendben. Kahlan csak elképzelni tudta, mire gondolhat most Richard, a mérlegelő gondolataival társuló érzelmeket, a múltja fájó árnyait, és a remény fényét az iránt, amit a jövő hozhat.

Végtére Richard kinyújtotta a kezét.

- Richard vagyok, Drefan. Isten hozott az új D'Harában. Abban a D'Harában, amelyik a rettegéstől való felszabadulásért küzd. Azért harcolunk, hogy senkinek ne kelljen olyan félelemben élnie, mint neked kellett.

A két férfi megragadta egymás csuklóját. Nagy, erős kezeik egyforma méretűek voltak.

- Köszönöm - suttogta Drefan -, Richard!

18. FEJEZET

- Hallottam, hogy megmentetted Cara életét - kezdte Richard. - Szeretném megköszönni neked. Nem lehetett könnyű, tudva, hogy ő egyike a testőreimnek, aki végül akár rád is támadhat... ha a dolgok nem jól alakulnak számodra.

- Gyógyító vagyok, ez a munkám... Richard. Félek, gondom lesz vele, hogy másként szólítsalak, mint Rahl Nagyúrnak - legalábbis egy ideig. Érzem a hozzád, mint Rahl Nagyúrhoz kapcsoló köteléket.

Richard zavartan vállat vont.

- Még nekem is gondot okoz, hogy az emberek Rahl Nagyúrnak szólítanak. - Ujja hegyével végigsimított az alsó ajkán. - Van még... tudsz róla, hogy lenne még... több testvérünk is?

- Biztos vagyok benne. Néhányunknak túl kellett élnie. Hallottam hírét, hogy van még legalább egy hűgunk.

- Hűgunk? - vigyorgott Richard. - Tényleg? Egy hűgunk? Mit gondolsz, hol lehet? Tudod, hogy hívják?

- Sajnálom, Rahl... Richard, de csak annyit tudok róla, hogy Lindie a neve. Azt mondták róla, ha még életben van, körülbelül tizennégy éves lehet. Az illető, aki beszélt róla nekem, azt mondta, csak a keresztnévét ismeri, Lindie-nek hívják, és D'Harában született, a Népek Palotájától délnyugatra.

- Semmi más?

- Attól tartok, ennyi az egész. Mindent elmondtam, amit tudok. - Drefan Kahlanhoz fordult. - Hogy érzed magad? Rendesen összevarrt az a füvesasszony - mi is a neve?

- Igen - felelte Kahlan. - Nadine jó munkát végzett. Kicsit még érzékeny, és a fejem is fáj, gondolom mindattól, ami történt. Az éjjel nem aludtam jól a vállfájdalmaim miatt, de hát ez várható volt. Jól vagyok.

Drefan Kahlan felé lépett, és mire Kahlan feleszmélt volna, már meg is ragadta a karját. Felemelte, megcsavargatta és megrángatta, közben folyton kérdegetve, hol fáj. Mikor ezzel megelégedett, Drefan Kahlan mögé került, és ujjaival megragadta a nő kulcsontját, mialatt hüvelykjét a nyaka tövére szorította. Kahlan gerincén éles fájdalom nyilallt keresztül, a szoba könnyben úszott előtte.

Drefan nyomást gyakorolt a hónaljára, és a lapockája felső részére.

- Így ni. És most milyen?

Kahlan megforgatta a karját, és érezte, hogy a fájdalom lényegesen csökkent.

- Most sokkal jobb. Köszönöm.

- Azért csak vigyázz vele. Jócskán tompítottam a fájdalmat, de először még meg kell gyógyulnia, mielőtt komolyabb terhelésnek tehetné ki. A fejed fáj-e még?

Kahlan bólintott.

- Lássuk csak, mit tehetünk ebben az ügyben - mondta Drefan.

Kezénél fogva az asztalhoz húzta Kahlant, és leültette egy székre. Fölé tornyosult, eltakarva Richardot Kahlan tekintete elől.

Maga felé húzta Kahlan mindkét kezét, a hüvelyk- és mutatóujjak közötti húsos részt masszírozva. Drefan kezei mellett Kahlanéi szinte eltörpültek. Olyan kezei voltak, mint Richardnak: nagyok és erősek, bár kevésbé kérgesek. Drefan olyan erősen masszírozta Kahlan kezét, hogy fájdalmat okozott neki. Kahlan azonban nem panaszkodott, úgy gondolta, Drefan tudja, mit csinál.

Ahogy a férfi előtte állt, Kahlannak felfelé kellett néznie, különben a feszülő nadrágját bámulta volna. Kahlan Drefan kezeit figyelte, ahogy az övét gyúrogatta - a férfi ujjait, amint az ő húsába mélyednek. Eszébe jutott a férfi keze Cara testén. Élénken maga előtt látta, amint azok az erős ujjak Cara vörös bőrruhája alatt araszoltak le a combjai közé. Bele a testébe.

Hirtelen elrántotta a kezeit.

- Köszönöm, már sokkal jobban vagyok - füllentette.

Drefan lemosolygott rá átható, kék szemű, sólyomélességű Rahl-pillantással.

- Még soha nem gyógyítottam meg fejfájást ilyen gyorsan. Biztos, hogy jobban vagy?

- Igen. Csak egy kicsi fejfájás volt. Már elmúlt. Köszönöm.

- Örülök, hogy segíthettem - felelte Drefan. Egy hosszú pillanatig még figyelte Kahlant, ajkán azzal a finom kis mosollyal. Végül Richardhoz fordult.

- Azt mondják, feleségül fogod venni az Inkvizítor Anyát. Egészen másfajta Rahl Nagyúr vagy, mint az apánk volt. Darken Rahlnek soha eszébe nem jutott volna, hogy megházasodjon. Persze soha nem is esett olyan gyönyörűséges kísértésbe, mint amit a te menyasszonyod jelent. Gratulálhatok? Mikor lesz az esküvő?

- Hamarosan - szólt közbe Kahlan, aki eddigre Richard mellé ért.

- Úgy igaz - bólintott Richard. - Hamarosan. A pontos időpontot még nem tudjuk. Még... még a végére kell járnunk egy pár dolognak.

- Ide hallgass, Drefan! Hasznát tudnám venni a segítségednek. Van egy pár sebesültünk, néhányan közülük elég súlyos állapotban. Ugyanaz az ember sebezte meg őket, aki Carát bántotta. Nagyon leköteleznél, ha megnéznéd, mit tudsz segíteni rajtuk.

Drefan visszavette a késeit és elrakta őket anélkül, hogy egy pillanatig is odanézett volna arra, amit csinál.

- Azért vagyok itt, hogy segítek - azzal elindult az ajtó felé.

Richard megragadta a karját.

- Jobb, ha én megyek ki először. Amíg meg nem változtatom a parancsot, ha előttem lépsz ki a szobából, meghalsz. Ezt pedig nem akarjuk.

Richard karon fogta Kahlant és az ajtó felé fordult. Kahlan tekintete közben egy pillanatra találkozott Caráéval. Drefan azt mondta, Cara hallása végig működött. Mindent hallott, ha nem is tudott reagálni rá. Biztos, hogy hallotta azt is, mikor Kahlan figyelmeztette Drefant, oda ne merje tenni a kezét még egyszer. Carának tudnia kellett, mit csinál Drefan, de képtelen volt bármit is tenni, hogy megállítsa.

Kahlan arca felhevült az emlékezéstől. Megfordult, és átölelte Richard derekát, ahogy kiléptek az ajtón.

Richard körbenézett a csendes folyosón. Mikor senkit nem látott, nekiszorította Kahlant a szobája melletti fal faborításának, és szenvedélyes csókot nyomott az ajkára. Kahlan örült, hogy Drefan enyhítette a fájdalmat a karjában; most alig fájt, amikor mindkét karjával átölelte Richard nyakát. Halkan felnyögött. Fáradt volt a hosszú nap után, és a karja is fájt még egy kicsit, de a nyögés nem a fáradtságtól, vagy a fájdalomtól szakadt ki belőle - hanem a vágytól.

Richard karjaiba szorította Kahlant és megfordult vele, úgy, hogy most ő támasztotta a hátát a falnak. Ahogy a csókjuk szenvedélyesebbé vált, erős karjaival úgy magához szorította, hogy Kahlan lábai szinte alig érintették a padlót. Kahlan ugyanolyan szenvedéllyel csókolta vissza. Fogai közé szívtá Richard alsó ajkát, majd végül eltolta magától a férfit, hogy egy kis levegőhöz jusson.

- El sem tudom hinni, hogy Nancy, vagy valamelyik másik asszony nem vár ránk itt - mosolygott Richard.

Az öröket hátrahagyták távolabb a folyosón, a sarok mögött. Egyedül voltak - ritka fényűzés. Bár Kahlan úgy nőtt fel, hogy folyton emberek vették körül, most fárasztónak találta állandó jelenlétüket. Nagy értéke lett számára annak az egyszerű dolognak, hogy egyedül lehessen.

Kahlan megérintette Richard szája szélét és gyors csókot nyomott rá.

- Nem hiszem, hogy Nancy zavarna bennünket.

- Csakugyan? - kérdezte Richard csúfolódó mosollyal. - Nahát, Inkvizítor Anya, akkor ki fog vigyázni az

erényedre?

Kahlan ajka súrolta Richardét.

- Édes szellemek, imádkozom hozzátok, hogy senki!

Richard hirtelen témaváltása meglepte Kahlant.

- Mi a véleményed Drefanról?

Ez olyan kérdés volt, aminek a megválaszolására Kahlan nem volt felkészülve.

- És te mit gondolsz róla?

- Szeretnék egy testvért, akinek hihetek, akiben megbízhatok. Drefan gyógyító. Az orvosunknak nagyon imponált, ahogy az embereket kezelte. Azt mondta, legalább egy ember kizárólag azért marad életben, mert Drefan megmentette. Nadine nagyon is kíváncsi volt egyik-másik szerre, amiket Drefan az övéen lógó kis bőrtasakokban tart. Szeretném azt hinni, hogy van egy testvérem, aki segít az embereken. Ez nekem mindennél nemesebb dolognak tűnik.

- Gondold, hogy van mágiája?

- A szemeiben nem láttam semmi nyomát. Biztos vagyok benne, hogy észrevettem volna. Nem tudom megmagyarázni, hogyan érzem meg a mágiát, hogyan látom néha sziporkázni a levegőben egy-egy ember körül, vagy meglátni a szemükben, de Drefannál semmi ilyesmit sem láttam. Azt hiszem, egyszerűen csak egy tehetséges gyógyító.

- Hálás vagyok neki, hogy megmentette Carát. Legalábbis azt állítja, hogy megmentette. Mi van, ha Cara magától is rendbe jött volna azután, hogy Marlin meghalt, és a kötésük megszakadt?

Kahlan erre nem gondolt.

- Tehát nem bízol Drefanban?

- Nem tudom. Még mindig nem hiszek a véletlen egybeesésekben. - Reményvesztetten sóhajtott. - Kahlan, szükségem van rá, hogy őszinte legyél hozzám. Ne hagyd, hogy elvakítson, hogy ő a testvérem, és bízni szeretnék benne. Eddig nem bizonyultam valami sikeresnek a testvérek megítélésében. Ha bármi okod van rá, hogy kételkedj benne, hallani akarom.

- Rendben van. Nekem ez helyénvalónak tűnik.

Richard Kahlan felé billentette a fejét.

- Például megmondhatnád nekem, miért hazudtál neki.

Kahlan összehúzta a szemöldökét.

- Ezt hogy érted?

- Hát hogy elmúlt a fejfájásod. Láttam rajtad, hogy egy cseppet sem lett jobb. Miért mondtad neki, hogy elmúlt?

Kahlan tenyerével végigsimította Richard arcát.

- Szeretném, ha olyan testvéred lenne, akire büszke lehetnél, Richard, de azt akarom, hogy ez igazi legyen. Azt hiszem, engem is óvatossá tett, amit a véletlen egybeesésekről mondtál, ennyi az egész.

- Bármi más ezen kívül?

- Nem. Remélem, Drefan tud majd egy kis testvéri szeretetet hozni a szívedbe. És imádkozom, hogy a véletlen egybeesés csakugyan az legyen, semmi más.

- Én is.

Kahlan kedveskedve megszorította Richard karját.

- Tudom, hogy minden nő remeg érte a személyzetből. Az ájult pillantásokból ítélve, amiket láttam, hamarosan szíveket fog összetörni. Megígérem, hogy ha bármi okot adna a gyanúra, hogy valami nincs rendben körülötte, szólni fogok neked.

- Köszönöm.

Richard még csak el sem mosolyodott arra, amit Kahlan mondott, hogy a nők mind kedvelik Drefant. Richard soha nem mutatott féltékenységet. Oka sem volt rá, még ha Kahlan nem az Inkvizitor Anya lett volna, akkor sem. Mégis, ott volt az a fájdalmas história Michaellel és Nadine-nel, és Kahlan megértette, hogy ez magában is elegendő ok, hogy Richardot ilyesmiben ne az ésszerű gondolkodás vezesse. Már bánta, hogy egyáltalán említette Drefan népszerűségét.

Richard ujjait ismét Kahlan hajába fúrta, és fejét két keze közé szorítva megcsókolta. Kahlan visszahúzódott.

- Miért vitted magaddal Nadine-t ma délután?

- Kicsodát?

Richard ismét Kahlan felé hajolt, ő pedig újra elhúzódott.

- Nadine-t. Emlékszel rá? Az a nő a szűk ruhában.

- Ó! Az a Nadine!

Kahlan oldalba bökte.

- Tehát észrevetted a ruháját.

Richard összeráncolta a homlokát.

- Gondolod, hogy ma valami más volt azon a ruhán?

- Ó, igen, valami más volt azon a ruhán. Szóval, miért vitted magaddal?

- Mert gyógyító. Nadine nem gonosz, vannak jó tulajdonságai. Úgy gondoltam, amíg itt van, akár hasznát is vehetjük. Arra gondoltam, ettől majd talán jobban érzi magát. Megkértem, ellenőrizze, hogy az emberek helyesen készítik-e el a csertölgyteát, hogy elég erős lesz-e. Úgy tűnt, boldog, hogy segíthet.

Kahlan felidézte Nadine mosolyát, mikor Richard megkérte, hogy tartson vele. Igaz, tényleg boldog volt, de nemcsak azért, hogy segíthet. A mosoly Richardnak szólt, a ruha is.

- Szóval - mondta Richard - te is olyan jóképűnek találod Drefant, mint a többi nő?

Kahlan arra gondolt, hogy Drefan nadrágja túl szűk. Magához húzta Richardot egy csókra, remélve, hogy nem veszi észre és nem magyarázza félre a pirulását.

- Kicsodát? - lehelte ábrándosan.

- Drefant. Emlékszel rá? Az az ember a szűk nadrágban.

- Sajnálom, de nem emlékszem rá - mondta Kahlan, majd megcsókolta Richard nyakát, és tényleg szinte nem is emlékezett. Ő csak Richardra vágyott, senki másra.

Nem volt hely a gondolatai között Drefannak. Szinte minden gondolatát az az alkalom töltötte ki, amikor együtt volt Richarddal azon a furcsa helyen, a Világok között, ahol igazán együtt voltak, mint soha azelőtt, vagy azóta. Most úgy akarta Richardot.

Ahogy Richard kezei a hátán vándoroltak lefelé, a férfi ajkainak sürgetése a nyakán - Kahlan tudta, hogy most úgy kívánja Richardot, és ugyanolyan vadul, mint akkor.

De azt is tudta, hogy Richard még a látszatát is kerülni akarja, hogy olyannak tartsák, mint az apját. Richard nem akarta, hogy bárki is azt hihesse, Kahlan nem több, mint Darken Rahl asszonyai voltak: csak egy szórakozás D'Hara Ura számára. Ez volt az oka, amiért olyan könnyen hagyta, hogy Kahlan szolgálói féken tartsák: csalódott tiltakozásai ellenére soha nem szállt szembe velük, amikor elűzték Kahlan mellől.

Úgy tűnt, a három Mord-Sith is folyamatosan vigyázott rá, nehogy Kahlan kevesebbnek látszék, mint D'Hara Urának hites menyasszonya. Akárhányszor éjszaka Kahlan és Richard a férfi szobájába indultak, még ha csak beszélgetni is, Cara, vagy Raina, vagy Berdine mindig ott termett valami csípős kérdéssel, ami arra irányult, hogy távol tartsa egymástól őket. Mikor Richard dühösen nézett rájuk, emlékeztették rá, hogy az ő parancsa alapján védelmezik az Inkvizitor Anyát. Richard soha nem vonta vissza az utasítását.

Ma a három Mord-Sith gondos aprólékossággal teljesítette Richard utasításait, és amikor azt mondta Carának és Rainának, hogy a folyosón a sarok mögül őrizték őket, tiltakozás nélkül hátramaradtak.

Most, hogy az esküvőjük már olyan közel volt, Kahlan és Richard úgy döntöttek, hogy kivárvák, bár egyszer már voltak együtt. Az az alkalom valahogy olyan valóságértelmennek tűnt - egy helyen, ahol nem volt sem hideg, sem meleg, nem volt fény, mégis láttak, nem volt talaj alattuk, és a sötét űrben heverték, ami mégis elég szilárd volt, hogy megtartsa őket.

Kahlan mindennél jobban Richard testére emlékezett. Ők voltak a forrásai a fénynek és a hőnek azon a furcsa helyen, ahová a jó szellemek vitték őket.

Kahlan most ugyanazt a hőséget érezte, ahogy kezei Richard izmos mellén, hasán kalandoztak. Alig jutott lélegzethez attól az érzéstől, amit Richard rajta tapadó ajkai keltettek benne. Mindenütt érezni akarta ezeket az ajkakát a testén. Csókolni akarta Richard testének minden porcikáját. Azt akarta, hogy az ajtó túlsó oldalán legyenek.

- Richard! - suttogta szerelmese fülébe. - Kérlek, maradj velem ma éjjel!

A testén kószáló kezek minden gátlásától megszabadították.

- Kahlan, azt hittem...

- Kérlek, Richard! Azt akarom, hogy ott legyél az ágyamban! Azt akarom, hogy bennem legyél!

Richard tehetetlenül felnyögött Kahlan szavaitól, Kahlan kezeitől.

- Remélem, nem alkalmatlankodom! - szólalt meg egy hang mögöttük.

Richard megrándult és felegyenesedett. Kahlan hátra perdült. A vastag szőnyeg elnyelte a halkan közelítő Nadine lépteinek a zaját.

- Nadine! - zihálta Kahlan elakadó lélegzettel. - Mit...? - Zavartan összefogta a kezeit a háta mögött. Szerette volna tudni, vajon Nadine látta-e, hol tartottak az imént. Hogy Richard hol tart, azt nem lehetett meg nem látni. Kahlan érezte, hogy arcát pirosság önti el.

Nadine hűvös tekintete Richardról Kahlanra vándorolt.

- Nem akartam zavarni. Csak azért jöttem, hogy a borogatást kicseréljem. És bocsánatot kérni.

- Bocsánatot kérni? - kérdezte Kahlan, még mindig kapkodva a levegőt.

- Igen. Mondtam neked bizonyos dolgokat nemrég, és azt hiszem, akkor egy kicsit... magamon kívül voltam. Úgy gondolom, mondhattam olyasmiket is, amiket nem kellett volna. Úgy vélem, bocsánatot kell kérnem.

- Semmi baj - felelte Kahlan. - Megértem, mit éreztél akkor.

Nadine felemelte a táskáját és kérdően felvonta a szemöldökét.

- A borogatás?

- Ma éjjelre jól van a karom. De holnap kicserélheted a borogatásomat. - Kahlan megpróbálta kitölteni a kínossá nyúló csendet. - Drefan nemrég kezelte a vállamat... úgy, hogy ma éjjelre rendben van.

- Persze. - Nadine leeresztette a táskáját. - Akkor ti ketten most mentek az ágyba?

- Nadine! - szólt rá visszafojtottan Richard. - Köszönöm, hogy ránézted Kahlanra. Jó éjszakát!

Nadine hideg, dühös pillantással nézett vissza.

- Meg se várod, míg összeházasodtok? Csak rádobod az ágyra, és magadévá teszed, mint valami nőszemélyt, akivel az erdőben akadtál össze? Kissé durvának tűnik a fenséges és hatalmas Rahl Nagyúrtól. És még úgy teszel, mintha különb lennél nálunk, közönséges népeknél!

Végigmérte Richardot, aztán fagyos pillantását Kahlanra fordította.

- Ahogy korábban mondtam, Richard megkívánja, amit megmutatnak neki. Shota beszélt rólad is. Azt hiszem, te is pontosan tudod, mivel lehet a férfiakat átlökní az utolsó korlátokon. Nekem úgy tűnik, te is megtennél *mindent*, hogy megkaphasd őt. Ahogy mondtam, semmivel sem vagy jobb nálam.

Táskájával a kezében sarkon fordult, és elmasírozott a folyosón.

Kahlan és Richard csak álltak a kényelmetlen csendben, és nézték az üres folyosót.

- És mindez egy szajha szájából - mondta végül Kahlan.

Richard keze fejével megtörölte az arcát.

- Lehet, hogy van valami igaza.

- Lehet, hogy van - ismerte be Kahlan kelleetlenül.

- Hát, jó éjszakát. Aludj jól.

- Te is. Rád fogok gondolni, ahogy fekszel abban a kis vendégszobában, amit használsz.

Richard lehajolt és arcon csókolta.

- Még nem megyek rögtön az ágyba.

- Hát hová mész?

- Arra gondoltam, megmártózom a lóitatóban.

Kahlan megragadta a széles, bőrbéléses pántot Richard csuklóján.

- Richard, nem tudom, milyen sokáig fogom még ezt bírni. Össze fogunk mi házasodni egyáltalán, mielőtt valami történne velünk?

- Megyünk és felébresztjük a Sliphet, mihelyt megbizonyosodtunk róla, hogy a dolgok rendeződnek. Ígérem. Ó, drága szellemek, ígérem!

- Milyen dolgok?

- Mihelyt látjuk, hogy az emberek jobban vannak, és néhány egyéb dologgal rendbe jövök. Biztosra akarom tudni, hogy Jagang nem tudja beváltani a fenyegetését. Pár nap alatt az emberek jobban lesznek. Csak pár nap. Ígérem.

Kahlan két kezébe fogta Richard egy-egy ujját, és szerelmesen nézett a szürke szemekbe.

- Szeretlek - suttogetta. - Pár nap múlva, vagy egy örökkévalóság után, a tiéd vagyok. Összekötnek bennünket a hagyomány szavaival is, vagy sem, mindörökké tiéd vagyok.

- A szívünkben mi már egyek vagyunk. A jó szellemek tudják, hogy ez az igazság. Ők azt akarják, hogy egymáséi legyünk, ezt már be is bizonyították. Ők örködnek felettünk. Ne aggódj, össze fognak bennünket kötni a hagyomány szavaival is.

Richard elindult, de visszafordult, szemeiben szenvedő kifejezés ült.

- Csak azt kívánom, bár Zedd ott lehetne velünk, amikor összeházasodunk. Ó, drága szellemek, de szeretném! És hogy bárcsak itt lenne most, hogy segítsen nekem!

Mikor Richard a folyosó végén a sarokról visszanézett, Kahlan csókot dobott neki. Aztán becsoszogott üres, magányos lakosztályába, és ledobta magát a hatalmas ágyra. Arra gondolt, amit Nadine mondott neki: „Shota beszélt rólad is.” Kahlan sírt tehetetlenségében.

- Szóval akkor nem fogsz... odafenn aludni ma éjjel - jegyezte meg Cara, amikor Richard elhaladt mellette.

- Na, és miből gondoltad, hogy odafent fogok? - kérdezte Richard.

Cara vállat vont.

- Azt kívántad, hogy a sarok mögött várakozzunk.

- Lehet, hogy csak csókkal akartam Kahlannak jó éjszakát kívánni, anélkül, hogy ti ketten bíráló megjegyzéseket tegyetek a képességeimről.

Cara is, Raina is elmosolyodott, először a nap folyamán.

- Már láttam, amikor megcsókoltad az Inkvizítor Anyát. Úgy láttam, egészen tehetségesen csinálod. Mindig kifogy a lélegzete, és még többet akar.

Richard is elmosolyodott, bár nem volt mosolygós hangulatban, de mert örült, hogy őket mosolyogni látja.

- Ez nem jelenti azt, hogy tehetséges vagyok, csak azt, hogy Kahlan szeret engem.

- Engem is csókoltak már - válaszolta Cara -, és láttam, ahogy az Inkvizítor Anyát csókoltad. Azt hiszem, némi

szakértelemmel ítéld meg, hogy tehetséggel végeztél a feladatodat. Figyeltünk a sarok mögül ma éjjel.

Richard megpróbált sértett arcot vágni, és érezte, hogy elvörösödik.

- Azt az utasítást kaptátok, hogy maradjatok idelelni.

- Az a kötelességünk, hogy vigyázzunk rátok. Hogy ezt teljesíthessük, nem téveszthetünk szem elől benneteket. Efféle parancsokat nem teljesíthetünk.

Richard megrázta a fejét. Nem háborodhatott fel a parancsmegtagadáson. Hogy tehette volna, mikor azért kockáztatták a haragját, hogy rá vigyázzanak? Ezzel nem sodorták veszélybe Kahlant!

- Mit gondoltok Drefanról?

- Ő a te testvéred, Rahl Nagyúr - mondta Raina. - A hasonlóság nyilvánvaló.

- Tudom, hogy nyilvánvaló a hasonlóság. Úgy értem, hogy mi a véleményetek róla.

- Nem ismerjük őt, Rahl Nagyúr - felelte Raina.

- Én sem ismerem. Nézzétek, nem fogok megharagudni, ha azt mondjátok, nem kedvelitek. Tulajdonképpen csakugyan tudni szeretném, ha nem kedvelitek. És te mit mondasz, Cara?

Cara vállat vont.

- Egyikőtökkel sem csókolóztam, de abból, amit láttam, inkább téged csókolnálak meg.

Richard csípőre tette a kezét.

- Mit akar ez jelenteni?

- Tegnap rosszul voltam, és ő segített rajtam. De nem tetszik nekem, hogy Drefan pont akkor érkezett, amikor Marlin és Nadine is jöttek.

Richard sóhajtott egyet.

- Én is pont erre gondolok. Azt szoktam kérni az emberektől, ne az alapján ítéljenek meg, hogy ki volt az apám, és rájövök, hogy én pont ezt teszem vele. Tényleg szeretnék megbízni benne. Kérlek mindkettőtöket, ha bármi okot láttok az aggodalomra, bátran gyertek hozzám, és mondjátok el.

- Nos, hát - jelentette ki Cara -, nem tetszenek a kezei.

- Ezt hogy érted?

- Olyanok a kezei, mint Darken Rahlnek. Már észrevettem, amikor a hízelkedő asszonyokat simogatta. Darken Rahl is ezt csinálta.

Richard égneke emelte a kezét.

- Mikor volt ideje ilyesmire? Velem töltötte a nap legnagyobb részét!

- Talált rá időt, amikor te a katonákkal beszélgettél, meg amikor kimentél Nadine-nel az embereket megnézni. Nem kellett sok idő hozzá. A nők maguk keresték meg. Még sohase láttam ennyi nőt egy férfira rezgetni a szempilláikat. Meg kell hagyni, jólesik ránézni.

Richard nem látta be, mitől esik olyan jól Drefanra nézni.

- Volt olyan ezek között a nők között, aki nem akarta, hogy megsimogassa?

Cara válasza egy hosszú pillanatnyi késedelemmel jött.

- Nem, Rahl Nagyúr.

- Nos, azt hiszem, láttam már más férfiakat is hasonlóan viselkedni. Voltak köztük barátaim is. Kedvelték a nőket, és a nők is kedvelték őket. Amíg a nő is akarja, nem hiszem, hogy közöm lenne hozzá. Sokkal inkább aggódom egyéb dolgok miatt.

- Mint például?

- Bárcsak tudnám.

- Ha csak ártatlanul van itt, és segíteni jött, ahogy mondja, akkor büszke lehetsz rá, Rahl Nagyúr. A testvéred fontos ember.

- Igazán? Mennyire fontos?

- A testvéred az ő gyógyító szektájának a vezetője.

- Csakugyan? Soha nem említette.

- Semmi kétség, nem akart hencegni vele. Alázatosság a Rahl Nagyúr színe előtt - ez a d'haraiak illő viselkedése, és az ő ősi gyógyító szektájának az egyik alaptétele is.

- Gondolom. Tehát ő vezeti ezeket a gyógyítókat?

- Igen - felelte Cara. - Ő a Raug'Moss főpapja.

- A micsodáé? - suttogta Richard. - Hogy nevezted őket?

- Raug'Mossnak, Rahl Nagyúr.

- Ismered a név jelentését?

Cara vállat vont.

- Egyszerűen csak a „gyógyítókat” jelenti, ennyi az egész. Számodra van valami jelentése, Rahl Nagyúr?

- Hol van Berdine?

- Gondolom, az ágyában.

Richard elindult a folyosón, parancsokat osztva nekik menet közben.

- Cara állíttass őrséget éjszakára Kahlan lakosztálya elé. Raina, menj, ébreszd fel Berdine-t, és kérd meg, hogy jöjjön a dolgozószobámba.

- Most, Rahl Nagyúr? - kérdezte Raina. - Ilyen későn?

- Igen, légy szíves!

Richard kettesével vette a lépcsőket a dolgozószobája felé, ahol a napló várta. Kolo Naplója, amit fel-d'harai nyelven írt.

Fel-d'harai nyelven a „Raug'Moss” azt jelentette, „Isteni Szél”.

Richard agyában ott keringett Shota figyelmeztetése Richardhoz, amit Nadine-nek mondott, hogy „a szél vadászik rá”, és a prófécia szavai lenn a veremben: „...a Szél gyógyító erejét kell keresnie”...

19. FEJEZET

- Ezúttal jobb, ha hagyod, hogy én beszéljek - mondta Ann figyelmeztetőleg. - Megértetted?

Annyira összevonta a szemöldökét, hogy Zedd úgy látta, mindjárt összeérnek. Olyan közel hajolt, hogy Zedd érezte a leheletén az enyhe kolbászillatot. Ann körmével megkopogtatta Zedd gallérját újabb - immár hangtalan - figyelmeztetésül.

Zedd ártatlanul pislogott.

- Hát persze, ha úgy szeretnéd, de az én történeteim mindig szem előtt tartják a célunkat, és a te érdekeidet.

- Na igen, és a te okos szellemességed mindig jó szórakozást is nyújt.

Zedd úgy érezte, Ann mesterkélt mosolya már egy kissé túl sok; az ironikus dicséret is épp elegendő lett volna. Az ilyesminek megvolt a bevett módja. Ennek a nőnek igazán meg kellene végre tanulnia, hol van a határ.

Zedd tekintete újra Ann mögé meredt, hogy az esedékes problémára koncentráljon. Kritikus pillantása végigsiklott a fogadó halványan megvilágított ajtaján. A fogadó az utca túloldalán volt, egy keskeny deszkajárda végénél. A keskeny sikátor fölött, két raktáépület között apró tábla hirdette: „*Bohóc-kocsmá*”.

Zedd nem ismerte a nagyváros nevét, ahová sötétben érkeztek meg, de azt tudta, hogy legszívesebben elkerülte volna. Több fogadót is látott a városban, nem ezt választotta volna, ha egyáltalán választhatott volna.

A Bohóc-kocsmá úgy nézett ki, mintha valaki egy elkésett ötlettől vezérelve építette volna erre a helyre, hogy a kicsinyke, szabadon maradt teret kitöltse. Vagy ha nem, hát a tulajdonosai el akarták rejteni a tisztességes emberek és a hatóságok fürkésző tekintete elől. A kocsmá vendégeit tekintve, akiből Zedd eddigre már látott néhányat, inkább a második változat volt valószínűbb. A legtöbb vendég zsoldosnak vagy útonállónak tűnt.

- Nem tetszik ez nekem - mormogta magában.

- Neked semmi sem tetszik - förmedt rá Ann. - Te vagy a legmogorvább alak, akivel valaha találkoztam.

Zedd szemöldöke a homlokára szaladt meglepetésében.

- Miért mondasz ilyet? Nekem azt mondták, a lehető legkellemesebb útitárs vagyok. Maradt még valami abból a kolbászból?

Ann a szemét forgatta.

- Nem maradt. Ezúttal mi az, ami nem tetszik?

Zedd egy embert figyelt, aki gondosan körbenézett maga körül, mielőtt belépett volna a sikátor végében lévő ajtón.

- Miért jött volna Nathan pont ide?

Ann a válla fölött az üres utcát borító rothadó, fagyott szennylére nézett.

- Hogy forró ételhez és üres ágyhoz jusson. - Mogorván Zeddre pillantott. - Mármint, ha itt van egyáltalán.

- Megmutattam neked, hogyan éreztem a mágikus szálát, amivel a nyomkövető felhőt hozzá láncoltam. Érezted a szálát, érezted Nathan jelenlétét.

- Való igaz - ismerte be Ann. - Mégis, most, hogy tudjuk, odabent van, és végre elkaphatjuk, neked hirtelen nem tetszik a dolog.

- Így van. - felelte Zedd kimerően. - Nem tetszik a dolog.

Ann arcán a sötét tekintetből elillant a harag, és komolyságra váltott.

- Mi nyugtalanít?

- Nézd csak a cégtáblát! A név után.

Női lábak, V-alakban felfelé meredve.

Ann visszafordult, és úgy nézett Zeddre, mintha az megalomlott volna.

- Zedd, Nathan bezárva élt a Próféták Palotájában majdnem ezer évig!

- Épp most mondtad ki: bezárva. - Zedd megérintette a gallért a nyakán. A gallért, amit Rada'Hannák hívtak, és amit Ann tett a nyakára, hogy elfogja és engedelmességre kényszerítse őt.

- Nathannak esze ágában sincs, hogy újra rátegyék a gallért. Valószínűleg évszázadok tervezgetésébe, és az események szerencsés alakulásába tellett, hogy megszabaduljon tőle, és megszökjön. Még belegondolni is félek, hogyan befolyásolhatta, vagy akár szándékosan megváltoztatta ez az ember az események menetét prófécia által, csak azért, hogy a sorsot olyan fordulatra kényszerítse, ami lehetővé tette neki, hogy levehesse a gallérját. És most

azt várod tőlem, hogy elhiggyem, egyszerűen csak bemegy ide, hogy egy nővel lehessen? Amikor pontosan tudja, hogy üldözöd?

Ann döbbsen hitetlenkedéssel bámult Zeddre.

- Zedd, azt akarod mondani, hogy Nathan esetleg megváltoztatta az események alakulását - a próféciákat -, csak azért, hogy a Rada'Hantól megszabadulhasson?

Zedd az utca túloldalát nézte, és megrázta a fejét.

- Csak azt mondom, hogy nem tetszik ez nekem.

- Nyilván annyira vágyott arra, ami odabenn van, hogy ez elvonta a figyelmét arról, hogy miattam aggódjon. Egyszerűen csak női társaságra vágyott, és semmibe vette a veszélyt, hogy elkaphatják.

- Te több mint kilencszáz éve ismered Nathant. Én csak rövid ideje. - Zedd közelebb hajolt Annhoz és felvonta az egyik szemöldökét. - De még én is jobban ismerem ennél. Nathan akármilyen lehet, de nem ostoba. Figyelemre méltóan tehetséges varázsló. Komoly hibát követsz el, ha alábecsülsz.

Ann egy pillanatig Zedd szemébe mélyedt.

- Igazad van; lehet, hogy ez csapda. Nathan nem ölné meg engem azért, hogy elmenekülhessen, de ezt leszámítva... Lehet, hogy igazad van.

Zedd krákolgott.

- Zedd! - szólalt meg ismét Ann, hosszú, kényelmetlen szünet után. - Ez a dolog Nathannal nagyon fontos. El kell őt fogunk. Segített nekem a múltban, amikor feltárta a próféciákban rejlő veszélyeket, de ő mégis csak egy Próféta. A próféták veszélyesek. Nem azért, mintha szánt szándékkal bajt akarnának keverni, hanem a próféciák természete miatt.

- Engem nem kell meggyőznöd erről. Jól ismerem a próféciákban lappangó veszélyeket.

- A prófétákat mindig fogva tartottuk a Próféta Palotájában, a katasztrófa lehetősége miatt, ami abban rejlik, ha hagyjuk őket szabadon kóborolni. Egy Próféta, ha kárt akar okozni, képes is rá. Még az a Próféta is veszélyes, aki nem akar bajt keverni. Nemcsak másokra, önmagára is. Az emberek szívesen állnak bosszút az igazság hirdetőjén, mintha a baj oka az igazság ismerete lenne. A próféciák nem avatatlan fülek számára valók, nem olyanoknak, akik nem értenek a mágiához, még kevésbé a próféciákhoz.

- Néha engedünk Nathan kérésének, és engedjük, hogy egy-egy nő meglátogassa.

Zedd mogorván pillantott Annra.

- Prostitúáltakat vittetek hozzá?

Ann szégyenlősen vállat vont.

- Ismertük a bezártságból származó magányosságot. Nem ez volt az ideális megoldás, de igenis időről időre vittünk neki társaságot. Nem voltunk mi szívtelenek.

- Milyen nagylelkűség!

Ann kerülte Zedd tekintetét.

- Azt tettük, amit tennünk kellett. Zárva tartottuk a Palotában, de sajnálatot éreztünk iránta. Nem saját akaratából született a próféta képesség adományával.

Mindig figyelmeztettük, hogy ne mondjon próféciákat a nőknek, de egyszer mégis megtette. A nő sikoltozva rohant el a palotából. Sohasem jöttünk rá, hogyan tudott elmenekülni, mielőtt megállíthattuk volna. Hirdetni kezdte a prófécia szavait, míg rá nem akadtunk. Az eredmény polgárháború lett. Ezrek haltak meg. Asszonyok és gyerekek is...

Nathan néha örültnek látszik, olyannak, mint aki nincs magánál. Néha úgy érzem, ő a legveszedelmesebben kiegyensúlyozatlan személyiség, akivel valaha találkoztam. Nathan nemcsak az alapján értelmezi a világot, amit maga körül lát, hanem az elméjét látogató próféciák szűrőjén át is.

Amikor felelősségre vontam, azt mondta, nem emlékszik a próféciára, sem arra, hogy bármit is mondott volna annak a lánynak. Csak sokkal később jöttem rá, amikor alkalmam nyílt néhány prófécia összekapcsolására, hogy a prófécia úgy említette az egyik - a polgárháborúban meghalt - gyerek nevét, mint aki kínzások és gyilkosságok útján fog uralkodni. Ha az a gyerek életben marad és felnő, emberek tízezrei haltak volna meg, de Nathan elvágta a próféciának ezt a veszélyes ágát. Fogalmam sincs róla, mennyi mindent tud ez az ember, amit megtart magának. Egy Próféta ugyanilyen könnyen képes ártani is. Egy hatalomvágyó Próféta könnyedén uralma alá tudná vonni az egész világot.

Zedd még mindig az ajtót figyelte.

- Ezért aztán bezárjátok őket.

- Igen.

Zedd egy, a gesztenyebarna köntöséből kilógó cérnaszálát tépkedett. Lenézett Ann guggoló alakjára a gyér világításban.

- Ann, én az Első Varázsló vagyok. Ha nem értenék meg, nem segítenék.

- Köszönöm - suttopta Ann.

Zedd a lehetőségeiket mérlegelte. Nem volt túl sok belőlük.

- Ha jól értem, azt mondd, nem tudod, hogy Nathan épelméjű-e, de még ha az is, akkor is veszélyes lehet.

- Azt hiszem. De Nathan gyakran segített nekem, hogy megkíméljünk embereket a felesleges szenvedéstől. Több száz évvel ezelőtt figyelmeztetett Darken Rahlra, és elmondott egy prófécia, ami szerint egy harci mágus fog születni - hogy Richard meg fog születni. Együtt dolgoztunk rajta, hogy Richard zavaró befolyások nélkül nőhessen fel, hogy neked elegendő időd legyen olyan emberré nevelni az unokádat, aki hajlandó a képességeit az emberek megsegítésére fordítani.

- Ezért köszönettel tartozom - jelentette ki Zedd -, de a nyakamra tetted ezt a gallért, ez viszont egy cseppet sem tetszik.

- Megértelek. Ez nem olyan dolog volt, amit szívesen tettem, büszke sem vagyok rá. Néha kétségbeejtő helyzetek kétségbeesett tettekre kényszeríthetik az embert. A tetteim felett a jó szellemek mondják majd ki a végső ítéletet.

Minél előbb kapjuk el Nathant, annál hamarabb veszem le a nyakadról a Rada'Hant. Nem szívesen tartalak fogva azon a galléron keresztül, hogy segíts nekem, de figyelembe véve, milyen szörnyű következményei lehetnek, ha nem sikerül elfognom Nathant, azt teszem, amit érzéseim szerint tennem kell.

Zedd hüvelykujjával a háta mögé mutatott.

- Az sem tetszik nekem.

Ann nem nézett arra, így is tudta, mire mutat Zedd.

- Mi köze van a vörös holdnak Nathanhoz? Nagyon különös dolog, de milyen kapcsolatuk lehet egymással?

- Nem mondtam, hogy köze lenne Nathanhoz. Egyszerűen nem tetszik nekem.

Az utóbbi néhány napban sűrű felhőzet borította az eget. Ez lelassította őket éjszakánként, részben a sötétség miatt, részben, mert nehéz volt észrevenni a nyomkövető felhőt, amit Zedd Nathanhoz kapcsolt. Szerencsére már eléggé közel voltak ahhoz, hogy megérezzék a mágikus kötést anélkül, hogy a felhőt látniuk kellett volna. A felhő csak arra való volt, hogy elég közel vezesse a követőket, hogy megérezzék a kötést.

Zedd tudta, hogy nagyon közel jutottak Nathanhoz - pár száz méteres közelségbe. Ilyen közel a követett személyhez a kötés mágiája eltorzította Zedd érzékelését, azt a képességét, hogy a mágia segítségével hozzon döntéseket, és hogy Tehetségének jól ismert lehetőségeit könnyedén kihasználhassa. Ilyen közelségben Zedd mágiája olyan volt, mint a szagot fogó véreb, annyira a keresett személyre összpontosult, hogy a nyomon kívül minden mást figyelmen kívül hagyott. A vakságnak egyféle, igen kényelmetlen fajtája volt ez, és Zedd számára újabb ok volt az aggodalomra.

Megszakíthatta volna a kötést, de ez kockázatos volt, mielőtt ténylegesen is megtalálják Nathant. Ha a kötés egyszer megszakad, fizikai érintés nélkül nem állítható helyre újra.

Az elmúlt néhány nap hőzörpái lelassították őket, hideggé és nyomorúságossá tették útjukat. Aznap, kicsivel korábban, a felhők végre szétoszlottak, bár a fagyos szelet hátrahagyták Zeddék bosszantására. Várták a holdfelkeltét és a vele eljövő holdfényt, hogy bezárhassák a csapdát Nathan körül.

Mindketten kábult csöndben figyelték, amint feljött a hold: vörösen kelt fel.

Először azt hitték, valami kósza ködfátyol okozhatja a színváltozást, de amikor a hold már magasán járt az égen, Zedd már tudta, hogy nem valami ártalmatlan légköri jelenség okozta a különös színt. Ami még rosszabb, az elmúlt napok sűrű felhőzete miatt azt sem tudta, mióta változhatott vörösre a hold.

- Zedd, - törte meg végül a hosszú csendet Ann kérdése -, te tudod, mit jelenthet ez?

Zedd félrenézett, úgy tett, mintha a környező árnyakat fürkészné.

- És te tudod? Sokkal régebb óta élsz már, mint én. Biztosan tudsz valamit az ilyesfajta jelekről.

Zedd hallotta, hogy Ann a gyapjúköntösével babrál.

- Te az Első Rend Varázslója vagy. Ilyesféle dolgokban szívesebben hagyatkoznék a te szakértelmedre.

- Hirtelen figyelemre érdemesnek találsz a véleményemet?

- Zedd, ne vívjunk szópárbajt ezen. Annyit tudok, hogy a tapasztalatomban ilyen jel még nem fordult elő, de emlékszem egy ősi szövegre, ami a vörös holdra hivatkozik egy nagy háború kapcsán. A könyv nem magyarázza meg, hogy mit jelent, csak hogy nagy riadalmat hoz.

Zedd leguggolt az épület árnyékában, amelyiknek a sarkánál meglapultak, és hívogatóan kinyújtotta a kezét. Ann mellé telepedett, mélyebbre húzódva az árnyékba.

- A Varázslók Tornyában tucatnyi könyvtár van. Hatalmas könyvtárak. Sok akkora, mint a könyvespince a Próféták Palotájában, jó néhány még annál is sokkal nagyobb. Sok prófécias könyv is van bennük.

A Toronyban voltak olyan prófécias könyvek is, amelyeket olyan veszélyesnek ítélt meg, hogy olyan erős mágikus pajzsok mögött tartották őket, amelyek az Első Varázsló lakosztályát védelmezték. Még az öreg varázslók, akik Zedd ifjúkorában a Toronyban éltek, sem olvashatták el ezeket a próféciaikat. Bár Zedd hozzájuk juthatott, amikor Első Varázsló lett, messze nem olvasta el mindet. Azok, amelyeket elolvasott, izzasztó, álmatlan éjszakákat okoztak neki.

- Jóságos szellemek! - sóhajtott. - Annyi könyv van ott a Toronyban, hogy még a címét sem tudtam elolvasni mindnek. Hajdanában minden könyvtárnak volt gondnoki gárdája. Mindegyik ismerte a saját szekciójában lévő

könyveket. Réges-régen, jóval az én időm előtt, ha választ kerestek egy kérdésre, összehívták a könyvtári gondnokokat. Mind ismerte a saját könyveit, és ha az adott témáról szó esett valamelyikben, beszámoltak róla. Ezen a módon viszonylag egyszerű volt megtalálni a hivatkozásokat vagy próféciaikat, amelyek a szóban forgó dologra vonatkoztak.

Az én fiatal koromban már csak két könyvtári gondnokunk volt. Két ember képtelen arra, hogy akár csak a morzsáit is megismerje az ott felhalmozott tudásnak. Információk áradata rejlik azokban a könyvekben, de egy bizonyos dolgot megtalálni bennük iszonyú kihívást jelent. A Tehetség útmutatására van szükség már ahhoz is, hogy le tudjuk szűkíteni a keresést bizonyos területekre.

Ha meghatározott információra van szükséged ezekből a könyvekből, az olyan, mint mikor egy korty vízre vágysz a tengeren sodródva. Tengernyi az információ, de könnyen szomjan halhatsz, mielőtt a szükségesre rátalálnál. Mikor még fiatal voltam, megtanítottak rá, melyek a legfontosabb történelmi, prófécias és varázskönyvek. Többnyire csak azokat tanulmányoztam.

- Na, és mi van a vörös holddal? - kérdezte Ann. - Mit mondanak róla azok a könyvek, amelyeket olvastál?

- Emlékezetem szerint csak egy helyen olvastam a vörös holdról. Nem volt valami egyértelmű, amit olvastam, csak futólag érintette a témát. Azt kívánom, bárcsak akkor alaposabban utána néztem volna, de hát nem tettem. Voltak olyasmik azokban a könyvekben, amik akkoriban sokkal fontosabbak voltak és lekötötték a figyelmemet. Valós dolgok, nem elméleti jellegűek.

- Mit írt az a könyv?

- Ha pontosan fel tudom idézni, és nem biztos, hogy így van, akkor a Világok közötti hasadásról volt szó. Azt írta, hogy ha bekövetkezik egy ilyen hasadás, a figyelmeztető jel a vörös hold megjelenése lesz három éjszakán át.

- Három éjszaka! Attól, amit mi láttunk, ezzel a sok felhővel, az is lehet, hogy ez már a harmadik éjszaka. Na, és mi lett volna, ha végig felhős marad az ég? Észre sem vettük volna a figyelmeztető jelet! Na és pontosan mit jelent ez a figyelmeztetés? Miféle hasadásról lehet itt szó a Világok között?

- Bár csak tudnám! - Zedd a falba ütötte hullámos fehér hajkoronával borított fejét. - Amikor Darken Rahl kinyitotta Orden szelencéit, és a Könnyek Köve átkerült a Másik Világból a miénkbe, és az alvilág Őrzője kis híján átjutott hozzánk a hasadáson keresztül, nem volt semmiféle vörös hold.

- Akkor lehet, hogy a vörös hold nem is jelent hasadást. Talán rosszul emlékszel.

- Meglehet. De amire élénken emlékszem, az, hogy akkor mire gondoltam. Emlékszem, hogy elképzeltem magamban a vörös holdat, és eszembe véstem, hogy emlékeznem kell erre a képre, és ha valaha a valóságban is meglátom, eszembe kell jusson, hogy súlyos veszélyt jelent, és azonnal utána kell nézmem, mi is a jel pontos jelentése.

Ann megérintette Zedd karját. Olyan együttérzés jele volt ez, amit eddig még soha nem mutatott Zedd iránt.

- Zedd, Nathan már szinte a kezünkben van. Ma éjjel elkapjuk. Ha sikerül, leveszem a Rada'Hant a nyakadról, hogy Aydindrilbe siethess és utánanézhess ennek a dolognak. Tulajdonképpen, amint Nathan a kezünkben lesz, mindnyájan oda megyünk. Nathan meg fogja érteni az ügy komolyságát, és segíteni fog. Együtt megyünk Aydindrilbe, és segítünk neked.

Bár Zeddnek nem tetszett, hogy ez az asszony ragaszkodott hozzá, hogy Zedd segítsen neki elfogni Nathant, kezdte megérteni, mennyire rettegett Ann attól, mi történhet, ha Nathan szabadon kószál, és hogy szüksége volt Zedd segítségére. Időnként nehezebb is esett megőriznie a sértődöttség látszatát. Tudta, mennyire elszántan próbálja Ann megakadályozni, hogy Nathannal együtt a próféciai is elszabaduljanak.

Zedd tudatában volt, mekkora veszélyt jelenthet, ha az emberek közvetlenül meghallják a nyers, értelmetlen próféciaikat. Gyerekkora óta arra tanították, milyen veszélyesek a próféciaik -még egy varázsló számára is.

- Úgy hangzik, mint egy kifízetődő egyezség. Én segítek neked visszaszerezni Nathant, ti pedig segítetek nekem megfejtani, mit jelent a vörös hold.

- Hát akkor megegyeztünk. Szabad akaratunkból működünk együtt. Meg kell vallanom, kellemesen érint a dolgok ilyenén változása.

- Igazán? - kérdezte Zedd. - Akkor miért nem veszed le rólam ezt a gallért?

- Le fogom venni. Amint Nathan a kezünkben lesz.

- Nathan többet jelent a számodra, mint amennyit beismertél!

Ann egy pillanatig nem felelt.

- Úgy van. Évszázadokon keresztül dolgoztunk együtt. Lehet, hogy egy két lábon járó csapás, de a féktelensége mögött valahol Nathan nemes lélek. - Ann hangja elhalkult, ahogy elfordította a fejét; Zeddnek úgy tűnt, mintha egy könnycseppet törölt volna ki a szeméből. - Nagyon fontos számomra ez a javíthatatlan, mégis csodálatos ember.

Zedd kipillantott a sarok mögül a fogadó ajtajára.

- Akkor sem tetszik - suttopta. - Valami bűzlik itt nekem. Bár tudnám, micsoda.

- Hát akkor - kérdezte végül Ann - mit csinálunk Nathannal?

- Azt hittem, ezúttal te akarsz beszélni.

- Mondjuk, meggyőztél róla, hogy jobb, ha óvatosak leszünk. Mit gondolsz, mit tegyünk?

- Bemegyek egyedül, és szobát kérek. Te várj idekinn. Ha megtalálom Nathant, mielőtt távozna, meglepem és elkapom. Ha kijön azelőtt, hogy ráakadnék, vagy valami... rosszul sül el, te kapod el.

- Zedd, Nathan varázsló, én meg csak egy Fény Nővére vagyok. Ha rajta lenne a Rada'Hanja, könnyedén tudnám irányítani, de most nem viseli.

Zedd egy percig elgondolkodott ezen. Nem kockáztathatják, hogy Nathan meglépjen. Ráadásul Ann-nak is baja eshet. Nehéz lenne újra Nathan nyomára akadniuk. Ha Nathan rájön, hogy a nyomában vannak, könnyen felfedezheti a nyomkövető felhőt, és esetleg le is tudja rázni magáról. Persze ez nem volt nagyon valószínű.

- Igazad van - egyezett bele végül. - Megalkotok egy hálóvarázslatot, ami megbéklyózza Nathant, ha kijön az ajtón, és akkor a nyakára teheted azt a pokoli gallért.

- Jól hangzik. Miféle hálót akarsz használni?

- Ahogy te magad is mondtad, nem vallhatunk kudarcot. - Zedd a gyenge holdfényben Ann szemeibe meredt. - A mindenségit neki! Nem akarom elhinni, hogy tényleg megteszem - motyogta magában - Add csak ide azt a gallért egy pillanatra!

Ann benyúlt a köpenye alá, a derekára kötött zacskóba. Mikor előhúzta a kezét, a vörös holdfényben tompán megcsillant benne a Rada'Han.

- Ez ugyanaz, amit korábban viselt? - kérdezte Zedd.

- Majdnem ezer évig.

Zedd felmordult.

Kezébe vette a gallért, és hagyta, hogy mágiája átáramoljon a rabságnak ebbe a hideg szimbólumába, hogy összeolvadjon a gallér saját mágiájával. Erezte a gallér Alkotó Mágiájának melengető zsongását, és a jeges csiklandást, amit a tárgyban rejlő Pusztító Mágia bocsátott ki.

Visszaadta a gallért Ann-nak.

- A Rada'Hanjához kapcsoltam a varázslatot.

- Milyen varázslatot használtál? - kérdezte Ann gyanakodva.

Zedd az Ann tekintetéből sugárzó elszántságot figyelte.

- Fénymágiát. Ha Nathan nélkülem jönne ki, húsz szívdobbanásnyi ideje marad. Ha ezalatt nem teszed a nyakára a gallért, a fényháló kigyullad.

Ha Ann-nak nem sikerül idejében Nathan nyakába tennie a Rada'Hant, hogy a fényvarázst közömbösítse, a háló elemésztí Nathant. Ettől a varázslattól Nathan nem menekülhet a gallér nélkül. A gallér segítségével megmenekül a fény varázslattól, de nem menekülhet Anntól.

Kettős kötés.

E pillanatban Zedd nem rajongott túlzottan saját magáért.

Ann mély lélegzetet vett.

- Ha valaki más jön ki, az nem aktiválja a varázslatot, ugye?

Zedd megrázta a fejét.

- Hozzákapcsolom a nyomkövető felhőhöz. A varázslat őt és csakis őt fogja felismerni, kizárólag a felhőhöz való kötődés alapján. - Figyelmeztetően leeresztette a hangját. - Ha nem tudod idejében a nyakára tenni azt a micsodát, és a varázslatom aktiválódik, mások is meghalhatnak, vagy megsebesülhetnek, ha elég közel vannak Nathanhoz. Vagyis, ha bármi okból nem rakod a nyakára a gallért, gondoskodj róla, hogy idejében elég távolra kerülj tőle. Lehet, hogy inkább a halált fogja választani, mint hogy az az ízé újból a nyakára kerüljön.

20. FEJEZET

Ahogy Zedd beoldalgott a homályos ivóba és körülnézett, azonnal rájött, hogy gesztenyebarna, csuklyás, fekete kézelős köntösében kirí a társaságból. A tompa meleg lámpafény visszatükröződött a kézelő háromsoros ezüstbrokát fodrairól és a nyaka körül és a köntös elején végighúzódo még tömöttebb aranybrokát díszítésről. Gazdag, díszes köntösét aranycsatos vörös szaténöv fogta össze.

Zeddek hiányzott régi, egyszerű csuhája, de hát hol volt az már... hála Adie makacsságának. A mostani öltözkét az öreg boszorkány választotta ki: egy nagyhatalmú varázsló számára az egyszerű ruházat olyan volt, mint valami harci öltözk. Zedd gyanúja szerint Adie egyszerűen csak nem szerette a régi ruhát, és jobban tetszett neki Zedd ebben az öltözetben.

Zeddek hiányzott Adie, és sajnálta azért a fájdalomért, amit az asszony érezhetett, hogy halottnak hitte őt. Szinte mindenki azt hitte Zeddről, hogy meghalt. Majd ha itt lesz az ideje, lehet, hogy ráveszi Annt, írjon egy bejegyzést az útinaplójába, hadd tudja meg Adie, hogy Zedd életben van.

Leginkább persze Richardot sajnálta. Richardnak szüksége lett volna rá. Richardnak Tehetsége volt, és megfelelő tanítás nélkül olyan tehetetlen volt, mint a fészkeből kiesett sasfióka. De Richardnak legalább ott volt az Igazság Kardja, egyelőre arra támaszkodhatott, hogy megvédje magát. Zedd Richardhoz akart menni, mihelyst Nathant elfogták. Ez már csak rövid idő kérdése volt, utána rögtön siethetett hozzá.

A kocsmáros szemügyre vette Zedd csiricsaré öltözékét, pillantása elidőzött az arany övesaton. A néhány durva külsejű, szőrmedarabokba, foltos bőrökbe és rongyos gyapjúruhákba burkolózott vendég is őt bámulta a jobb oldali fal mentén húzódó boxokból. A szalmával takart padló közepén álló deszkaasztal üres volt, vacsoravendégekre vagy italozó társaságra várva.

- A szoba egy ezüst - jelentette ki a kocsmáros egykedvűen. - Ha társaságot is akar, az még egy ezüst.

- Úgy látom, sokba fog nekem kerülni, hogy ezt a ruhát vettem, fel - jegyezte meg Zedd.

A tagbaszakadt kocsmáros megeresztett egy félmosolyt a szájal sarkából, és húsos tenyerét Zedd felé nyújtotta.

- Ami az ára, az az ára. Kell a szoba, vagy nem?

Zedd egy ezüstöt pottyantott a kocsmáros markába.

- Balra a harmadik ajtó - göndör, barna hajjal borított fejével a háta mögött lévő folyosó felé intett. - Érdekelne némi társaság, öreg?

- Úgyis meg kellene osztanod a pénzt a hölgygel, aki jönne. Úgy gondoltam, érdekelne egy kicsivel több bevétel. Esetleg jócskán több.

A kocsmáros szemöldöke kíváncsian megrándult, és markát összezárta az ezüstpénz körül.

- Vagyis?

- Nos, úgy hallottam, hogy egy kedves régi barátom itt szállt meg. Ha itt volna ma éjjel is, és megmutatná nekem a szobáját, olyan túlárado boldogság öntene el, attól, hogy újra láthatom, hogy bolond módra megválnék egy aranyamtól. Egy egész aranytól.

A kocsmáros újra alaposan megnézte magának Zeddet.

- Ennek a maga barátjának van neve?

- Nos, hát - mondta Zedd halkan - a barátomnak problémái vannak a nevekkkel, mint sok más vendégednek is. Nem képes túl sokáig emlékezni rájuk, így aztán folyton újakat kell kitalálnia magának. De azt megmondhatom, hogy magas ember, nálam öregebb, széles vállú, és vállig érő hosszú fehér haja van.

A kocsmáros nyelvvel végigsimította az arca belsejét.

- A barátod pillanatnyilag... elfoglalt.

Zedd elővette az aranyat, de visszahúzta, amikor a kocsmáról érte nyúlt.

- Mondod te. Szeretném magam eldönteni, mennyire elfoglalt.

- Ez még egy ezüst lesz.

Zedd kényszerítette magát, hogy ne emelje fel a hangját.

- Hogyhogy?

- A hölgy idejéért és társaságáért.

- Nincs szándékomban az illető hölgy társaságát igénybe venni.

- Mondod te. Ha majd meglátod, lehet, hogy megváltoztatod a véleményedet, és úgy döntesz, hogy újraéleszted a... fiatalságodat. Az én üzletpolitikám az, hogy először lássam a pénzt. Ha a hölgy azt mondja, hogy nem kapott többet tőled egy mosolynál, visszakaphatod az ezüstödet.

Zedd tudta, hogy erre semmi esélye nincs. Az ő szava állna szemben a nőével, és a nő szavaiból inkább az extra bevétel édes csengése hallatszana ki, mint az igazsága. A dolgok jelenlegi állása szerint azonban a kiadások összegének semmi jelentősége nem volt, bármennyire is bosszantotta ez Zeddet. Így hát benyúlt az egyik belső zsebébe, és egy újabb ezüstöt nyújtott át.

- Utolsó szoba jobbra - mondta a kocsmáros, és elfordult. Aztán visszanézett Zeddre. - És a szomszéd szobában van egy vendég, aki nem szeretné, ha zavarnák.

- Nem fogom zavarni a vendégeidet.

A kocsmáros ravaszul Zeddre vigyorgott.

- Bár nem egy szépség, azért felajánlottam neki egy kis társaságot - külön díjazás nélkül. Erre azt mondta, hogy elevenen meg fog nyúzni, ha bárki megzavarja a pihenését. Hiszek egy olyan nőnek, akiben megvan a kurázi, hogy egyedül be merjen jönni ide. Ha felébreszted, nem adom vissza neki az ezüstjét! A te bőröd alól fogom kiszedni neki! Világos?

Zedd szórakozottan bólintott, és röviden foglalkozott a gondolattal, hogy megvacsorázzon - nagyon éhes volt -, de kellenlenül lemondott az ötletéről.

- Nincs véletlenül hátsó ajtó, ha esetleg szükségem lenne egy kis... éjszakai sétára? - Zedd nem szerette volna, ha Nathan esetleg nem a megfelelő ajtón át próbálna elosonni. - Megérttem, ha ennek plusz ára van.

- A hátunk mögött a kovács műhelye van - mondta a kocsmáros távozóban. - Nincs másik ajtó.

Utolsó szoba jobbra. Csak egy kijárat. Valami nem stimmelt ezzel. Nathan nem lenne ilyen ostoba. Zedd azonban érezte, hogy a levegő csak úgy serceg a kötés mágiájától.

Akárhogy is kételkedett benne, hogy Nathan ilyen szolgálatkészen elhevert, hogy elfoghassák, Zedd hangtalanul végigment a sötét folyosón. Feszülten hallgatózott, nem hall-e valami szokatlant, de csak a színlelt szenvedély jól begyakorlott hangjai hallatszottak egy nő torkából balra a második ajtó mögül.

A folyosó végén egy szál gyertya világított egy fából készült fali tartóban. Az utolsó előtti szobából az öntelt

hölgy horkolása hallatszott, aki nem akarta, hogy zavarják. Zedd remélte, hogy erre nem kerül sor, és a hölgy nyugodtan áthalhatja az elkövetkező eseményeket.

Zedd az utolsó szoba ajtajára tette a fülét. Egy nő lágy, torokhangú nevetését hallotta. Ha valami félresikerül, a nőnek is baja eshet. Ha nagyon félresikerül, akár meg is halhat.

Zedd várhatott volna, de nagyon is jól jött, hogy Nathan figyelme le volt kötve. Végül is ez az ember varázsló volt! Zedd nem tudhatta, mennyire veszi zokon Nathan, ha el akarják fogni. Azt jól tudta, ő maga mit érezne. Végül ez sarkallta cselekvésre. Nem engedhette meg magának, hogy kihagyja az alkalmat, amit Nathan elfoglaltsága nyújtott.

Zedd feltépte az ajtót, kinyújtotta a kezét, és zavaró, de hangtalan fény- és hőrobbanásokat küldött a szobába.

Az ágyon fekvő mezítelen pár visszahőkölt, és eltakarták a szemüket. Zedd egy maroknyi levegővel lelökte a nőt az ágy túlsó oldalán. Míg Nathan nyögve kaszált a levegőt, Zedd csuklón ragadta a nőt, aki egy lepedővel próbálta eltakarni magát, és félrelökte az útból.

Amint a fényvillanások kialudtak, és mielőtt még a nő magára ránthatta volna a lepedőt, Zedd egy mágikus hálót szabadított el, ami megbénította a nőt. Ezzel szinte egyidejűleg hasonló hálót eresztett az ágyra is, azzal a különbséggel, hogy ez súlyos büntetővarázssal volt átszőve, arra az esetre, ha Nathan megpróbálná levenni magáról a saját mágiája segítségével. Most nem az udvariasság vagy az engedékenység ideje volt.

Szinte hang nélkül történt az egész, eltekintve néhány halk puffanástól a padlón. A homályos szoba hirtelen teljesen elcsendesedett. Egyetlen gyertya világított a mosdóállvány peremén. Zedd megkönnyebbült, hogy ilyen simán ment minden, és nem kellett bántania a nőt. Megkerülte az ágy végét, hogy egy pillantást vessen a földre esett férfira, aki száját sikolyra nyitva, kezeit védekezőn maga elé emelve merevedett meg.

Nem Nathan volt.

Zedd hitetlenkedve bámult a férfira. Érezte a kötés mágiáját a szobában. Tudta, hogy ezt a férfit üldözték.

Zedd a férfi fölé hajolt.

- Tudom, hogy hallasz engem, hát nagyon figyelj! Most feloldom a varázslatot, ami fogva tart, de ha kiáltani mersz, visszaeresztem rád, és örök életedre így hagylak. Jól gondold meg, mielőtt segítségért mernél kiáltani! Ahogy már gyaníthatod, varázsló vagyok, és bárki jönne segíteni, semmit nem fog tudni tenni, hogy megmentsen, ha felbosszantasz.

Zedd elhúzta a kezét a férfi előtt, feloldva ezzel a bénító varázshálót. A férfi visszaiszkolt a falig, de csendben maradt. Idős ember volt, de nem annyira, mint amilyen idősnek Nathan látszott. Fehér haja volt, de inkább hullámos, nem egyenes, mint Nathané. Nem is volt annyira hosszú, de azért a rövid leírás alapján, amit Zedd adott, eléggé hasonlított Nathanra ahhoz, hogy a kocsmáros azt gondolhassa, Zedd ezt az embert keresi.

- Ki vagy te? - kérdezte Zedd.

- William a nevem. Te pedig Zedd lennél.

Zedd kihúzta magát.

- Honnan tudod?

- Az a fickó mondta, akit keresel - a közeli szék felé intett. - Nem bánod, ha felveszem a nadrágomat? Az az érzésem, hogy ma éjjel már nem lesz szükségem rá, hogy újra levegyem.

Zedd a szék felé intett a fejével, jelezve Williamnek, hogy csinálja csak.

- Közben beszélj. És jobb, ha észben tartod, amit arról mondtam, hogy varázsló vagyok. Tudom, mikor hazudik nekem valaki. Azt se felejtse el, hogy egyszeriben nagyon komisz hangulatba kerültem.

Zedd nem ragaszkodott szigorúan az igazsághoz, mikor azt mondta, hogy képes felismerni a hazugságot, de feltételezte, hogy ez az ember ezt nem tudhatja. Színigaz volt viszont, amit a hangulatáról mondott.

- Összefutottam azzal az emberrel, akit te kergetsz. A nevét nem mondta meg. Felajánlott nekem... - William a nőre pillantott, miközben felhúzta a nadrágját. - Meghallhat bennünket?

- Ne törődj vele. Velem törődj! - csikorgatta Zedd a fogát. - Beszélj!

- Szóval, felajánlott nekem... - megint a nőre pillantott, akinek ráncos arca meglepett kifejezésbe volt kövülve. - Felajánlott nekem... egy erszényt, ha megteszek neki egy szívességet.

- Milyen szívességet?

- Hogy átveszem a szerepét. Azt mondta, vágtassak, mintha maga az Őrző lenne a nyomomban, amíg legalább idáig el nem jutok. Azt mondta, ha ideérek, lelassíthatok, akár meg is állhatok, ahogy akarom. Azt mondta, utol fogsz érnei.

- És ezt akarta?

William begombolta a nadrágját, visszazuttyant a székbe, és a csizmáját kezdte felhúzni.

- Azt mondta, úgyse tudlak lerázni, hogy előbb vagy utóbb utol fogsz érnei, de nem akarta, hogy ez megtörténjen, legalább addig, amíg idáig el nem érek. Amilyen gyorsan haladtam, meg kell hagyni, nem gondoltam volna, hogy ilyen közel jársz a sarkamban, hát úgy gondoltam, veszem valami hasznát a fizetségemnek.

William felállt, és egy barna gypjúingbe kezdte bebújtatni a karját.

- Azt mondta, adjak át neked egy üzenetet.

- Üzenetet? Miféle üzenetet?

William a nadrágjába tuszkolta az ing derekát, aztán benyúlt a nadrág zsebébe, és egy bőrszénnyel húzott elő, ami dagadozni látszott a pénzérméktől.

William kibontotta az erszényt.

- Itt van benne, amit ideadtam.

Zedd kikapta a kezéből az erszényt.

- Majd én megnézem.

Az erszényben főleg aranyak voltak, meg néhány ezüstpénz. Zedd ujjai közé vett egy aranyat, és érezte a mágia finom utóbizsergését. Az érmék valószínűleg rézként kezdték pályafutásukat, és Nathan mágiával változtatta őket arannyá. Arannyá változtatni dolgokat veszélyes varázslat volt, maga Zedd is csak akkor folyamodott hozzá, ha nem volt más választása.

Az erszényben az érmék között egy összehajtogatott papírdarab lapult. Zedd előhúzta és megforgatta az ujjai között, alaposan szemügyre véve a gyenge megvilágításban. Esetleges mágikus csapda nyomait kereste, amit Nathan a papírhoz kapcsolhatott.

William rámutatott a papírra.

- Azt adta nekem. Azt mondta, adjam oda neked, amikor elkapsz.

- Van még valami? Mondott még neked bármi mást, azon kívül, hogy add át nekem ezt az üzenetet?

- Hát amikor elváltunk, megállt, és felnézett rám. Aztán azt mondta: „Mondd meg Zeddeknek, ez nem az, amire ő gondol.”

Zedd eltöprengett ezen.

- Merrefelé ment el?

- Nem tudom. A lovam hátán ültem, ő meg gyalog volt. Azt mondta induljak, aztán rácsapott a lovam farára, és én ellovagoltam.

Zedd visszadobta az erszényt Williamnek. Fél szemmel óvatosan Williamet figyelve kibontotta a papírt. A magányos gyertya gyér fényében összehúzott szemmel silabizálta ki az írást.

Bocsáss meg, Ann, de nagyon fontos dolgom akadt. A nővéreink egyike valami nagyon buta dolgot készül tenni. Meg kell akadályoznom, ha képes leszek rá. Ha meghalnék, szeretném, hogy tudd, szeretlek. Bár azt hiszem, magadtól is rájöttél. Addig nem mondhattam ki, amíg a foglyod voltam. Zedd, ha felkel a vörös hold - és ahogy sejtem, felfog kelni -, mindannyian halálos veszélyben vagyunk. Ha három egymás utáni éjszakán vörös lesz a hold, azt jelenti, hogy Jagang megidézett egy kötött elágazású prófécia. El kell mennetek a Joco kincshez. Ha ehelyett arra vesztegetitek a drága időt, hogy engem kergettek, mindannyian meghalunk, és a császár megszerzi a zsákmányát. A kötött elágazású prófécia kettős csapdába kényszeríti az áldozatát. Sajnálom, Zedd, de ez esetben az áldozat neve Richard. A szellemek könyörüljenek a lelkén! Ha ismerném a prófécia jelentését, elárulnám neked, de én sem ismerem - a szellemek megtagadták tőlem ezt a kegyet. Ann, menj Zeddrel. Szüksége lesz a segítségedre. A jó szellemek legyenek mindkettőtökkel!

Zedd pislogott egyet, hogy könnyező szemét kitisztítsa, és közben észrevett a papíron egy elkenődött foltot. Megfordította a levelet, és rájött, hogy a folt viaszmaradvány. Az üzenet eredetileg le volt pecsételve, csak a gyér megvilágításban nem vette észre korábban.

Zedd felnézett, és William furkósbotját látta. Hátrarándult, de érezte az ütés bénító fájdalmát. A padló feléje lódult, és vállon ütötte.

William Zeddre vetette magát, és kést szegezett a torkának.

- Hol van az a Joco kincs, vénember? Beszélj, vagy átvágom a torkodat!

Zedd körül forgott és hullámozott a szoba, kétségbeesetten próbálta visszanyni a látását. Hányinger fojtogatta. Pillanatok alatt előntötte a veríték.

William vad tekintettel hajolt fölé.

- Beszélj!

William Zedd karjába döfte a kést.

- Szólj meg! Hol a kincs?!

Egy kéz kinyúlt, és hajánál fogva fölrántotta Williamet. Egy középkorú nő volt, sötét köpenyben. Zeddnek fogalma sem volt, ki lehet ez a nő, és mit keres itt. A nő meglepő erővel hajította hátra Williamet, aki az ajtó melletti falnak csapódott, és a padlóra zuhant.

A nő Zeddre vicsorgott.

- Nagy hibát követtél el, öregember, hogy hagytad meglépni Nathant. Gyanítottam, hogy ha követem a vén banyát, elcsíphetem a prófétát, így hát a nyomotokba szegődtem mindaddig, amíg meg nem éreztem a kötést, amit hozzá kapcsolatok. És mit találok itt a mágikus horogra akadva Nathan helyett? Ezt a bolondot, ni. Sajnos most nagyon kellemetlen dolgokat kell művelnem veled. A Prófétát akarom!

Megfordult, és egy mozdulatot tett a kezével a meztelen nő felé, aki szoborrá dermedve állt a helyén. A szobában mennydörgő robbanás hallatszott, amint éjfékete villám csapott ki a köpenyes nő kezéből. A halálhozó

villám kettészelte a szerencsétlen örömlányt a lepedőjével együtt. A falat fröccsenő vér borította el. Az utcanő felsőteste úgy hullott a padlóra, mint egy kettészelt szobor. Belső részei kibuggyantak a padlóra, ahogy az alteste is elzuhant, de a végtagjai még mindig ugyanabba a pózba merevedve maradtak.

A Zedd fölé hajló nő visszafordult. Szemeiben őrzőgő düh csillogott.

- Ha kóstolót akarsz a Pusztító Mágiából, végtagonként, csak adj rá okot! Most pedig ide azt az üzenetet!

Zedd kinyitotta a kezét. A nő a levélért nyúlt. Zedd szédülésén keresztül megpróbálta koncentrálni az energiáit. Mielőtt a nő megkaparintotta volna a levelet, az kigyulladt és fényes sárga villanással hamuvá omlott.

A nő őrzőgő, haragos rikoltással William felé fordult.

- Mi volt abban a levélben, te kis féreg?!

William, aki eddig a pillanatig a rettegéstől dermedten állt, az ajtóra vetette magát, és kirohant a folyosóra.

A nő kusza, összetapadt hajfürtjei arca köré csapódtak, ahogy visszaperdült Zedd felé.

- Visszajövök, és kiszedem belőled a választ. Mindent el fogsz mondani, mielőtt megölnék.

Amint a nő az ajtó felé indult, Zedd szokatlan összetételű varázserőt érzett áttörni sebtében összetákolta mágikus pajzsán. Fejébe éles fájdalom nyilallt.

Próbálta összeszedni magát, küzdött az őrző fájdalom szorításával. Nem bénult meg, de képtelen volt rá, hogy kitalálja, hogyan tudna felállni. Karjai és lábai tehetetlenül kaszálták a levegőt, mint valami hátára fordított teknősbéka végtagjai.

Az izzó fájdalomtól képtelen volt egyébre, mint hogy az öntudatát megőrizze. Kezeit a halántékára szorította. Úgy érezte, szét fog esni a feje, ha nem próbálja összetartani. Hallotta saját zihálását, ahogy levegőért kapkodott. Hirtelen tompa pukkanással kísért léglökést érzett, ami egy pillanatra fel is emelte a padlóról. A szobát vakító villanás töltötte be, és a tető felszakadt. A szilánkokra hasadó fa, a szétropanó gerendák recsegése-ropogása szinte elveszett a fülsiketítő robbanás mennydörgésében. A fájdalom hirtelen eltűnt.

Zedd mágikus fényhálója felrobbant.

A levegőben por szálingózott, füstölgő rongcsok hullottak Zedd körül. Labdává gömbölyödött, fejét két kezével takarta a körötte záporozó visszahulló deszkák és mindenféle egyéb törmelékek elől. Az egésznek olyan hangja volt, mintha egy üst alá bújva hallgatná a jégeső kopogását.

Mikor végre elcsendesedett a helyszín, Zedd elvette fejéről a kezeit, és körülnézett. Meglepetésére az épület még mindig állt bizonyos értelemben. A tető jórészt eltűnt, a szél szabadon sodorta a lehulló port a sötét éjszakába. A falak kilyuggatva álltak, mint valami molyrágtat rongydarab. A közelben egy női test vérmocskos cafrangjai hevertek. Zedd leltárba vette saját testét, és meglepetten vette tudomásul, hogy meglepően jó állapotban van a körülményekhez képest. A halántékán vér csorgott a sebből, ahol William furkósbotja eltalálta, a megszurom karja sajgott, de ezektől eltekintve sértetlennek tűnt. Végül is nem rossz eredmény, tekintetbe véve, hogy mi történhetett volna - döntötte el.

Kintről nyögés hangja szűrődött be. Egy nő hisztérikusan sikoltozott. Zedd hallotta, ahogy az emberek rongcsdarabokat hajigálnak földre sebesülteket és halottakat keresve, közben neveket kiáltoznak.

Az egyik sarokvasán féloldalasan lógó ajtó hirtelen bevágódott a szobába egy rúgás erejétől. Zedd megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor meglátta a berontó ismerős tömzsi figurát. Ann kivörösödött arcát ráncosra gyűrte az aggodalom.

- Zedd! Zedd, te élsz?!

- A francba is, asszony, hát nem látszom élőnek?

Ann letérdelt mellé.

- Egy romhalmaznak látszol. Vérzik a fejed.

Zedd felnyögött a fájdalomtól, mikor Ann segítségével felült.

- El sem tudom mondani, mennyire örülök, hogy életben látalak. Attól félttem, túl közel leszel a fényvarázshoz, amikor felrobban.

Ann szétválasztotta Zedd vértől összetapadt haját, hogy a sebet megvizsgálja.

- Zedd, az az ember nem Nathan volt. Már majdnem a nyakára kapcsoltam a gallért, amikor belerohant a varázshálóba. Aztán Roslyn nővér rontott ki az ajtón. Rávetette magát arra az emberre, és valami üzenetről sikoltozott.

Roslyn a Sötétség Nővérei közül való. Nem vett észre engem. A lábaim már nem olyanok, mint régen, de úgy inaltam, mint egy tizenkét éves csitri, amikor láttam, hogy Roslyn Pusztító Mágiával próbálja semlegesíteni a te varázslatodat.

- Azt hiszem, nem sikerült neki - morogta Zedd. - Szerintem még nem akadt össze olyan varázslattal, amit egy Első Varázsló állított fel. De az biztos, hogy nem ekkorára terveztem. Az, hogy Pusztító Mágiát akart alkalmazni rá, megsozorozhatta az én varázslatom erejét. És ez ártatlan emberek életébe került.

- De legalább annak a gonosz nőnek az életébe is.

- Ann, gyógyíts meg, aztán segítenünk kell ezeknek az embereknek.

- Zedd, ki volt ez az ember? Miért aktiválta a varázslatodat? Hol van Nathan? - Zedd felemelte a kezét, és

kinyitotta szorosra zárt öklét. Engedte, hogy a mágia melegsége beleáramoljon a tenyerében tartott hamuba. A porszerű, sötét részecskék kezdtek összeállni, ahogy a tintafekete hamu szürkévé világosodott. Mire az üszkös maradványok újra az eredeti papírrá rendeződtek vissza, a színük világos barnára halványodott.

- Még sohasem láttam, hogy valaki ilyesmire lett volna képes - suttogta Ann döbbenetben.

- Köszönd meg, hogy Roslyn nővér sem, különben annál is nagyobb bajban lennénk, mint most vagyunk. Annak is megvannak az előnyei, ha valaki Első Varázsló.

Ann elvette a gyűrött papírt Zedd tenyeréről. Szemébe könnyek szöktek, miközben Nathan üzenetét olvasta. Mire befejezte, ezek a könnyek szabadon, hangtalanul ömlöttek az arcán.

- Drága Teremtő! - lehelte végül.

Zedd szemeit is könnyek csípték.

- Úgy, úgy - suttogta válaszul.

- Zedd, mi az a Jocoipo kincs?

Zedd Annra pislogott.

- Azt reméltem, hogy te tudni fogod. Miért üzenné nekünk Nathan, hogy védjünk meg valamit, ha nem mondja el, mi az?

Odakinn az emberek sírtak a fájdalomtól, és segítségért kiáltoztak. Távolabb egy fal, esetleg egy darab tető roskadt össze. A romok közt ásó emberek tanácsokat kiáltoztak egymásnak.

- Nathan elfelejti, hogy ő más, mint a többi ember. Ahogy te visszaemlékszel évtizedekkel ezelőtti dolgokra, ő is visszaemlékszik a múltra. Csakhogy amire ő emlékszik, az néha nem évtizedekkel, hanem évszázadokkal előbbi dolog.

- Bárcsak többet is üzent volna nekünk.

- Meg kell, hogy találjuk. Meg fogjuk találni. Van is egy pár ötletem. - Ann megfenyegette Zeddét az ujjával. - És te velem fogsz jönni. Nathan még mindig nincs a kezünkben, úgy, hogy az a gallér egyelőre rajtad marad. Velem jössz, megértetted? Egy szó ellenvetést sem akarok hallani!

Zedd felnyúlt a nyakához, és kinyitotta a gallért.

Ann szemei kitágultak, a szája tátva maradt.

Zedd Ann ölébe hajította a Rada'Hant.

- Meg kell találnunk ezt a Jocoipo kincset, amiről Nathan írt. Nathan nem játszana az ilyesmivel. Ez a dolog halálosan komoly. Én elhiszem, amit az üzenetben írt. Nagy bajban vagyunk. Velel megyek, de ezúttal sokkal óvatosabbnak kell lennünk. Ezúttal mágiával fogjuk elrejteti a nyomainkat.

- Zedd - suttogta Ann végre összeszedve magát. - Hogy tudtad levenni magadról azt a gallért?! Ez lehetetlen!

Zedd Annra vicsorgott, hogy visszatartsa a zokogását a Richardot csapdába ejtő prófécia gondolatára.

- Mint már mondtam volt, annak is megvannak az előnyei, ha valaki Első Varázsló.

Ann fülig pirult.

- És csak most... Mióta lettél volna képes levenni a Rada'Hant?

Zedd megrántotta csontos vállát.

- Beletellett pár napba, mire rájöttem. Azóta. Az első két vagy három nap után.

- És velem tartottál? Mégis velem tartottál? Miért?

- Azt hiszem, kedvelem az olyan nőket, akik kellő elszántsággal csinálják a dolgokat. Erős jellemre vall - remegő kezeit ökölbe szorította. - Mindent elhiszel, amit Nathan írt az üzenetében?

- Bárcsak azt mondhatnám, hogy nem. Sajnálom, Zedd. - Ann nagyot nyelt. Nathan azt írja: „A szellemek könyörüljenek a lelkén!”, és ezt Richardra érti. Nem azt írja, hogy „a jó szellemek”, csak hogy „a szellemek”.

Zedd pálcikaszerű ujjával megdörgölte az arcát.

- Nemcsak jó szellemek vannak. Léteznek gonosz szellemek is. Mit tudsz a kötött elágazású próféciákról? Amelyek kettős kötésbe kényszerítenek?

- Lehetetlen menekülni belőlük, nem úgy, mint a gallérból. Hogy a prófécia aktiválódjon, be kell következnie a benne megnevezett katasztrófának. Akármi is az, mostanra már megtörtént. Ha egyszer a prófécia aktiválódik, a továbbiakban meghatározza saját beteljesülését, ami azt jelenti, hogy az áldozata csak a prófécia két elágazása között dönthet. Csak azt döntheti el, melyik módon szeretne inkább... De hát ezt neked is tudnod kell! Mint Első Varázslónak, neked is ismerned kell!

- Abban bíztam, azt fogod mondani, hogy rosszul tudom - suttogta Zedd. - Bárcsak Nathan legalább leírta volna a próféciát, hogy mi is elolvashassuk!

- Légy hálás, hogy nem tette meg.

21. FEJEZET

Clarissa megmarkolta az apátság kőtornyának viharvert ablakpárkányát, hogy csillapítani próbálja remegését. Másik kezét vadul kalapáló szívére szorította. Még így is, hogy a csipős füst marta a szemét, kényszerítette magát rá, hogy időnként pislogjon, úgy bámulta kővé meredve a felfordulást odalent a városban, és a torony alatti

téren.

A zaj fülsiketítő volt. A rohamozó támadók kardokat, csatabárdokat, láncos buzogányokat lengetve csatakiáltásokat üvöltöttek. Az acélok csengve csaptak össze. A levegőben nyilvesszők surrogtak. A lovak rémülten nyerítettek. Tűzlabdák süvítettek a város felé a falakon kívülről, és a kőfalakba ütközve felrobbantak. A rémületes támadók átható kürtszó hangja mellett vadállati üvöltéssel özönlöttek be a városfal omladékain át, hihetetlen tömegű hordájuk sötét áradatként borította be az utcákat. Mindenfelé lángok suhogtak, ropogtak és harsogtak.

A városlakók szégyentelenül zokogva, kinyújtott karokkal esedezve könyörögtek kegyelemért, még akkor is, amikor kardélre hányták őket. Clarissa látta a Hetek Tanácsának egyik tagját, illetve a véres tetemét, amint ló mögé kötözve vonszolták végig az utcán.

A hangzavarból asszonyok átható sikolyai hallatszottak ki, mikor szemük láttára gyilkolták le gyerekeiket, férjeiket, fivéreiket és apáikat.

A forró szél az égő város felkavarodott bűzét csapta az orrába: égő kátrány és fa, olaj és rongy, bőr és hús orrfacsaró szagát, de minden beszívott lélegzetével legerősebben az émelyítő, mindent átható vérszagot érezte.

Minden úgy történt, ahogy ő megmondta. Clarissa nevetett rajta. Most úgy érezte, soha többé nem lesz képes nevetni, amíg csak él. Mikor eszébe jutott, hogy ez az idő milyen rövid lehet, lábai kis híján felmondták a szolgálatot.

Nem. Nem szabad erre gondolnia. Itt biztonságban van. Az apátságot nem fogják háborgatni. Hallotta a menedéket kereső tömeg zaját letről a nagyteremből, ahogy zokogtak és félelmükben kiáltoztak. Ez itt megszentelt hely volt, a Teremtő és a jó szellemek tiszteletének helye. Még ezeknek a vadállatoknak a részéről is szentségtörés lenne vért ontani ebben a szentélyben.

Ő mégis azt mondta, hogy meg fogják tenni.

Odalent, az utcákon megtört a védősereg ellenállása. Renwold védői ezelőtt soha nem engedtek ellenséget a város falain belülre. Az a hír járta, hogy a város olyan biztonságban van, mintha maga a Teremtő védelmezné. Támadtak már mások is, máskor is a városra, de mindig megverten, véresen vonultak el. Soha egyetlen vad horda sem hódította meg ezeket a falakat. Renwold mindig biztonságban volt.

Ezen a napon Renwold el fog esni, ahogy ő előre megmondta.

Vakmerőségük miatt, mert nem adták fel a várost és kincseit ellenállás nélkül, Renwold lakói nem remélhettek kegyelmet.

Voltak, akik sürgették a megadást, arra hivatkoztak, hogy a vörös hold, ami az elmúlt három éjszakán át járt az égen, rossz előjel. Ezek azonban kevesen voltak: eddig a város mindig képes volt megvédeni magát.

Ma a jó szellemek, és maga a Teremtő is elfordult Renwold népétől. Hogy mi volt a bűnük, Clarissa elképzelni sem tudta, de bizonyosan nagyon szörnyűnek kellett lennie, ha a jó szellemek ilyen kegyetlenül büntették.

Jó kilátást nyújtó helyéről, az apátság tetejéről Clarissa jól látta, amint a város népét összeterelik az utcákon, a piactéren, az udvarokban. Sokakat ismert az emberek közül, akiket most kardhegygel hajtottak ki az apátság előtti térre. Az idegen kinézetű, szegecselt páncélokba, tüskés bőrszalagokba és övekbe, bőrökbe és szőrmékbe öltözött támadók olyanoknak tűntek Clarissa szemében, amilyeneknek a vadonban tanyázó barbárokat képzelte el.

A támadók válogatni kezdték odalent az embereket. Félreállították azokat, akiknek volt valamilyen szakmájuk: kovácsokat, íjgyártókat, nyílkészítőket, pékeket, sörfőzőket, henteseket, molnárokat, ácsokat - mindenkit, aki valami használható jártassággal vagy hivatással rendelkezett. Ezeket összeláncolták és rabszolgaként elhajtották. Az öregeket, fiatal gyerekeket, és azokat, akiknek a foglalkozását haszontalannak ítélték - inasokat, raktárosokat, kocsmárosokat, kereskedőket és városi hivatalnokokat - ott helyben lemészárolták. Egy kardcsapás a nyakra, lándzsadöfés a mellkasba, kés a hasba, vagy buzogánycsapás a koponyára - a mészárlásban nem volt semmi rendszer.

Clarissa dermedten figyelte, ahogy egy támadó bunkósbottal ütötte egy ember koponyáját, aki úgy látszott, nem akar meghalni. A katona halászra emlékeztette Clarissát, aki a harcsa fejét püföli a parton - *puff, puff, puff*. A férfi a bunkóval nem is törődött többet a dologgal, mint a halász. Szegény Bolond Gus, a félkegyelmű, aki amolyan szaladj-ide szaladj-oda feladatokat vállalt kereskedőknek, boltosoknak és kocsmárosoknak, még rúgott egy utolsót, és koponyája beletörődő reccsenéssel végül megadta magát a furkósbotnak.

Clarissa remegő ujjakkal kapta kezét a szájához, mert érezte, hogy gyomra tartalma felzúdul a torkába. Nagyot nyelt, és sápadtan kapkodott lélegzetért.

Ez nem lehet igaz, mondogatta magának. Csak álmodik. Gondolatban makacsul ismételte a kegyes hazugságot. *Ez nem lehet igaz. Ez nem lehet igaz. Ez nem lehet igaz.*

De igaz volt. Ó, Édes Teremtőm, igaz volt.

Clarissa figyelte, ahogy az asszonyokat szétválasztották a férfiaktól. Az Öregasszonyokat minden teketória nélkül lemészárolták. Akiiket életben hagyásra érdemesnek ítélték, sírások és sikoltozások közepette elrángatták a férfiak mellől, és csomóba terelték. Aztán a katonák körbenézték őket, és tovább válogatták kor, és láthatóan kinézet alapján.

Röhögő katonák lefoglalták a nőt, mialatt más vadállatok módszeresen mentek egyiktől másikig, és alsó ajkukat átszúrták egy vékony tüskével. Minden nő ajkába karikát szúrtak, és a befűzött gyűrű nyílását a fogukkal harapták össze, igen hatékonyan.

Ő ezt is megmondta előre Clarissának: a nőt meg fogják jelölni rabszolgaként. Clarissa ezen is csak nevetett. Miért is ne? Clarissa olyan félnótásnak tartotta őt is, akárcsak a Bolond Gust, mikor azokat az örült, képtelen ötleteit és zagyvaságait fejtegette.

Clarissa hunyorgott, hogy jobban lásson. Úgy vette észre, a nők különböző csoportjai különböző színű gyűrűt kaptak az ajkukba. Az idősebb nők egy igen vegyesnek látszó csoportja réznek tűnő ajakgyűrűt viselt. Egy fiatalabb nőkből álló csoport sikoltozott és verekedett a katonákkal, míg azok ezüstgyűrűket fűztek az ajkukba. Miután a legharciasabbak közül néhányat a katonák egyszerűen ledőfték kardjaikkal, abbahagyták a küzdelmet, és megadóan túrták a fájdalmas procedúrát.

A legfiatalabb, legsinosabb nők alkották a legkisebb csoportot. Ők rettegtek a legjobban, amikor a marcona támadók körbefoglalták őket. Ezek a nők aranykarikát kaptak. Ajkukból állukra és cifra ruhákra csorgott a vér.

Clarissa ezeknek a fiatal lányoknak a legtöbbjét ismerte. Nem volt nehéz emlékezni azokra, akik nap mint nap megszégyenítették az embert. Clarissa a harmincas évei elején járt és hajadon volt, ezért sok asszony megvetéssel nézett rá. A legkegyetlenebbek azonban ezek a fiatal lányok voltak hozzá. Mikor elmentek mellette, affektáló oldalpillantásokkal méregették, és maguk között „vénkisasszony”-nak, vagy „banyá”-nak emlegették, gondosan ügyelve rá, hogy Clarissa is meghallhassa.

Clarissa soha nem úgy tervezte, hogy ilyen idős korára még férj nélkül legyen. Mindig is szeretett volna családot. Nem is igazán értette, hogy haladt el így felette az idő anélkül, hogy módja lett volna férjet találni magának.

Nem gondolta, hogy csúnya lett volna, de tudta, hogy legjobb esetben is csak átlagos kinézetű. Az alakja elfogadható volt, volt hús a csontjain a megfelelő helyeken. Az arca nem volt torz, fonnyadt vagy groteszk. Mikor éjjel egy-egy ablak mellett elhaladva megnézte a tükörképét, úgy vélte, nem egy csúfság néz vissza rá. Tudta, nem olyan ez az arc, ami balladák ihletője lehetne, de nem is volt visszataszító.

Mivel azonban több volt a nő, mint a férfi, „nem csúnyának” lenni nem volt elég. A fiatalabb, csinos lányok ezt nem értették meg. Őket körüludvarolták a férfiak. Az idősebb nők megértették, ők kedvesebbek voltak Clarissához, de azért ők is szerencsétlennek tartották, és óvakodtak túl barátságosak lenni hozzá, nehogy rájuk is átragadjon az a rejtélyes rontás, amitől Clarissa nem talált férjet magának.

Most már végképp nem akadt olyan férfi, akinek ő kellett volna, túl öreg volt már. A férfiak attól féltek, túl öreg hozzá, hogy fiakat szüljön nekik. Csapdába ejtette őt az idő, magányos vénlány lett belőle. A munkája kitöltötte az idejét, de sohasem kapott tőle olyan boldogságot, mint amit sejtése szerint egy család megadhatott volna neki.

Akár mennyire is fájt neki a fiatal lányok csípős megjegyzései, és bármilyen sokszor kívánta is nekik magában, hogy bár megismernék a megszégyenülést, ilyesmit, amit most látott, soha nem kívánt volna nekik.

A megszálló katonák röhögve tépték le a lányokról a réklíjeiket, és úgy vették szemügyre őket, mint vásárban a marhát.

- Drága Teremtőm! - imádkozott Clarissa szívgömb. - Tedd, hogy ne azért történjen ez, mert én szégyent és megaláztatást kívántam nekik! Én ezt soha nem akartam! Drága Teremtőm, kérlek bocsásd meg nekem, hogy valaha is rosszat kívántam nekik! A lelkemre esküszöm, hogy ilyesmit soha nem akartam!

Clarissa kijebbel hajolt az ablakon, és elakadt a lélegzete, amikor látta, hogy a megszállók egy csoportja egy nagy gerendával az apátság felé rohan. Aztán eltűntek a szeme elől odalent egy kiugró épületrész alatt.

Tompa, visszhangzó puffanást hallott, és érezte, hogy az épület megrázkódik. Az emberek odalent a nagyteremben sikoltoztak. Újabb puffanás. Újabb, és utána a hasadó fa recsegése. Maga a pokol zűrzavara tört ki odalenn.

Ezek megsértik a Teremtő apátságának a szentségét!

Pont, ahogy a próféta megjósolta.

Clarissa mindkét kezével megragadta szíve fölött a ruháját, ahogy hallotta, hogy odalent újra kitör a mészárlás. Teste fékezhetetlenül reszketett. Hamarosan feljönnek a lépcsőn, és meg fogják találni őt!

Mi fog vele történni?! Őt is megjelölik ajakkarikával, és rabszolgaságba hurcolják? Elég bátor lesz-e küzdeni és megöletni magát, inkább, mint hogy behódoljon?

Nem. Tudta, hogy nem. Ha őszinte akart lenni magához, be kellett ismernie, hogy élni akart. Nem vágyott rá, hogy úgy mészárolják le, mint az embereket ott lenni a téren, mint szegény Bolond Gust. Jobban félt a haláltól, mint az élettől.

Benne szakadt a lélegzet, amikor az ajtó kivágódott.

Az apát rontott be a kis szobába.

- Clarissa!

Az apát sem fiatal nem volt már, sem edzett, a lépcsőn való rohanástól kapkodva szedte a levegőt. Fakó barna csuhája nem tudta elrejtetni jókora potrohát. Kerek arca hamuszürke volt, mint valami háromnapos hulláé.

- Clarissa! A könyvek! - zihálta. - Menekülnünk kell! Vidd magaddal a könyveket! Vidd magaddal őket, és rejtőzz el!

Clarissa bambán pislogott rá. A könyvtárból napokba került volna összeszedni a könyveket, és jó pár szekér kellett volna az elszállításukhoz. És nem volt hová elrejtőzni. Nem volt hová menekülni, hacsak nem a megszállók csapatain át.

Nevetséges parancs volt, amit az eszeveszett félelem szült.

- Apát úr, nem tudunk elmenekülni.

Az apát Clarissához rontott, és kezébe fogta a kezét. Megnyalta a szája szélét, és tekintete körbe-körbe cikázott.

- Nem fognak észrevenni bennünket. Úgy teszünk, mintha dolgunk után mennénk. Nem fognak kérdezősködni.

Clarissa nem tudta, mit feleljen erre az önámításra, de módja sem adódott rá. Három vérfoltos bőrökbe öltözött férfi rontott be az ajtón. Olyan hatalmasak voltak, és a szoba olyan kicsi, hogy három lépéssel az apát mellett termettek.

Kettőnek csapzott, göndör haja volt. A harmadik kopaszra volt borotválva, de ugyanolyan sűrű szakállat viselt, mint a többiek. Mindegyik aranykarikát hordott a bal orrcimpájában.

A csillogó koponyájú hajánál fogva megragadta az apátot, és hátrarántotta a fejét. Az apát felsikoltott.

- Szakma? Neked van szakmád?!

Az apát, aki hátrafeszített feje miatt csak a plafont látta, esdekelve tárta szét a kezét.

- Én vagyok az apát. Imádkozom. - Megnyalta a szája szélét és kiáltva tette hozzá. - És könyvek! Én gondozom a könyveket.

- Könyvek. Hol vannak könyvek?

- A könyvtár az olvasóteremben van. - Az apát hátrafeszített fejével vaktában próbált Clarissára mutogatni. - Clarissa tudja. Clarissa megmutatja. Ő a könyvekkel foglalkozik. Meg tudja mutatni. Ő dolgozik velük.

- Akkor nincs szakma?

- Imádság! Imádkozó ember vagyok. Imádkozni fogok értetek a Teremtőhöz és a jó szellemekhez. Majd meglátjátok! Imádságos ember vagyok. Adomány sem kell! Imádkozom értetek! Nem kell adomány!

A borotvált fejű ember izzadságtól fénylő, duzzadó izmú karjával még hátrébb rántotta az apát fejét, és egy hosszú késsel átmetszette a torkát. Clarissa érezte, hogy meleg vér fröccsen az arcára, ahogy a levegő kitódult az apát tüdejéből a tátongó seben keresztül.

- Imádkozó ember nem kell - jelentette ki a megszálló, és félrelökte az apát testét.

Clarissa tágra nyílt szemű döbbenettel nézte, ahogy az apát barna csuhája alól vérpatakok folydogáltak. Szinte egész életében ismerte az apátot. A pap évekkel ezelőtt befogadta őt, és megmentette a nyomortól azzal, hogy írónői munkát adott neki. Megsajnálta Clarissát, mert nem tudott férjet szerezni, és nem értett semmihez azon kívül, hogy tudott olvasni. Kevesen tudtak olvasni, de Clarissa tudott, és ez kenyérhez juttatta.

Az, hogy el kellett tőrníe magán az apát dagadt kezét és nyáladzó száját, olyan teher volt, amit el kellett viselnie, ha meg akarta tartani az állását, és enni akart. Nem így volt ez elejétől fogva, de miután Clarissa megismerte a munkáját, és biztonságban érezte magát, hogy gondoskodni tud a szükségleteiről, azt is megértette, hogy ezért olyan dolgokat is tőrníe kell, amit nem szeret.

Régen, mikor Clarissa hasztalanul könyörgött az apátnak, hogy hagyja abba, az meg is fenyegette őt. Azt mondta, ha ilyen botrányos gyanúsítgatásokkal áll elő egy tiszteletreméltó apáttal szemben, kiközösítik. Hogy tud majd egy magányos nő egyedül megélni vidéken? - kérdezte tőle az apát. Miféle igazán szörnyűséges dolgokat kell majd akkor elszenvednie?

Clarissa úgy gondolta, ez még nem is a legrosszabb sors. Mások is éheztek, és a büszkeséggel nem tölthetted meg a hasadat. Voltak nők, akik sokkal rosszabb sorsot szenvedtek el a férfiak kezétől. Az apát legalább nem verte őt.

Clarissa soha nem kívánt rosszat az apátnak. Csak azt szeretne volna, hogy hagyja őt békén. Nem akarta, hogy az apátnak baja essék. Végére is az apát befogadta őt, munkát és kenyeret adott neki. Másoktól csak lenézést kapott.

A késes vadállat Clarissához lépett, ez kizökkentette őt a az apát meggyilkolása feletti sokkból.

A férfi öve mögé csúsztotta a kést. Megragadta Clarissa állát és ide-oda forgatta a fejét. Tetőtől talpig végigmustrálta a lányt. Megcsípte a derekát, hogy felmérje, mennyi hús van rajta. Clarissa arcát szégyen égette tőle, hogy így vizsgálgatták.

A tar koponyájú odavetette egyik emberének:

- Gyűrűzzétek meg.

Clarissa egy pillanatig nem értette. Térdei remegni kezdtek, amint az egyik drabális alak előrelépett, és ő végre felfogta, mit is akarnak tenni vele. Nem mert felsikoltani. Tudta, milyen sors vár rá, ha megpróbál ellenállni. Nem akarta, hogy elvágják a torkát, mint az apátnak, vagy szétverjék a fejét, mint a szegény Bolond Gusnak. Ó, Édes Teremtőm, ő élni akart.

- Milyet kapjon, Mallack kapitány?

A kapitány Clarissa szemébe nézett.

- Ezüstöt.

Ezüstöt. Nem rezet. Ezüstöt.

Tévelygött nevetés türemlett fel valahol hátul Clarissa tudatában, miközben a katona két ujjá közé ragadta az alsó ajkát. Ezek az emberek, akiknek olyan tapasztalatuk volt a női hús megítélésében, többre értékelték őt, mint a saját népe. Még ha rabszolga is lett, volt értéke.

Szorosan összepréselte a torkát, hogy elfojtsa a feltörő sikolyát, mikor érezte a tüske döfését a szája szélében. A katona addig csavargatta a sebben a tüskét, míg át nem fúrta Clarissa ajkát. A lány pislogva próbált keresztüllátni fájdalom fakasztotta könnyein.

Nem arany, gondolta, hát persze, hogy nem arany. De legalább nem is réz. Ezek úgy döntöttek, hogy megér ő egy ezüstkarakát. Tudatának egy része undorodott ettől a kicsinyes hiúságtól. De hát mi mása maradt még?

A vértől, izzadságtól és pernyétől bűzlő katona átfűzte Clarissa ajkán a nyitott ezüstkarakát. A lány nyögött tehetetlen fájdalomában. Aztán a katona hozzáhajolt, és girbegurba, elsárgult fogsorával összeharapta a gyűrű nyílását.

Clarissa meg sem próbálta letörölni az állára csorgó vért. Mallack kapitány a szemébe nézett, és azt mondta:

- Most már a Birodalmi Rend tulajdona vagy.

22. FEJEZET

Clarissa azt hitte, azonnal elájul. Hogy lehet egy személy bárkinek is a tulajdona?! Aztán szégyenkezve ráeszmélt, hogy ő maga az apát számára sem volt sokkal több. Igaz, az apát kedves volt hozzá a maga módján, de cserébe a tulajdonának tekintette.

Clarissa tudta, hogy ezek a vadállatok nem lesznek hozzá kedvesek. Tudta, mit fognak vele csinálni, és hogy az lényegesen rosszabb lesz, mint az apát részeg, impotens próbálkozásai. Ezeknek a férfiaknak az acélkemény tekintete elárulta Clarissának, hogy ők olyan emberek voltak, akiknek nem okozott problémát, hogy megszerezzék maguknak, amit akartak.

De legalább ezüst volt. Clarissa nem tudta, miért számít ez neki egyáltalán, de mégis számított.

- Vannak könyvek nektek - szólalt meg Mallack kapitány. - Vannak közte próféciák?

Az apát jobban tette volna, ha befogja a száját, de Clarissa nem akart meghalni a könyvek miatt. Ezek az emberek különben is darabokra szedték volna az egész apátságot, és mindenképpen megtalálták volna a könyveket. Ráadásul nem is voltak elrejtve. Végül is mind azt gondolták, hogy a várost nem lehet elfoglalni.

- Igen.

- A császár azt akarja, minden könyvet vigyünk hozzá. Te mutatod nekünk, hol vannak.

Clarissa nagyot nyelt.

- Hát persze.

- Hogy megy a dolog, fiúk? - hallatszott egy szívélyes hang mögöttük. - Minden rendben? Úgy látom, jól kézbén tartjátok a dolgokat.

A három ember megfordult. Egy idősebb, erőteljes ember állt az ajtónyílásban. Széles vállaira egyenes szálú, dús fehér haj borult. Hosszú szárú csizmát viselt, barna nadrágot és fodros fehér inget, amelyre nyitott, zöld mellény simult. Nehéz, sötétbarna köpenyének szegélye majdnem a padlót septe. Csípőjét díszes hüvelyű kard övezte.

A Próféta volt!

- Te ki vagy? - mordult rá Mallack kapitány.

A Próféta lezserül hátravetette a köpenyét.

- Egy ember, akinek rabszolgára van szüksége. - Vállával félresodorta az egyik embert az útjából, ahogy Clarissához lépett. Nagy, erős kezével durván megmarkolta a lány állát, és jobbra-balra forgatta a fejét. - Ez megteszi. Mennyit kértek érte?

A kopasz Mallack kapitány megmarkolta az inget az öreg mellén.

- A rabszolgák a Rendhez tartoznak. Mind a császár tulajdona.

A próféta dühösen nézett az inget markoló kézre, és leseperte magáról.

- Vigyázz az ingre, barátom! Koszos a kezed.

- Mindjárt véres lesz! Ki vagy te? Mi a szakmád?!

Az emberek egyike kést szegezett a Próféta bordáinak.

- Felelj Mallack kapitánynak, vagy meghalsz! Mi a foglalkozásod?!

A Próféta egy kézlegyintéssel intézte el a kérdést.

- Semmi olyasmi, ami titeket érdekelne. Most pedig, mit kértek a rabszolgáért? Szépen meg tudok fizetni érte. Akár magatoknak is levehettek belőle valamit, fiúk. Sohasem sajnáltam senkitől a maga hasznát.

- Mindent elvehetünk, mit akarunk. Ránk vár az egész. - A kapitány arra a katonára pillantott, aki a karikát Clarissa ajkába fűzte. - Öld meg.

A Próféta könnyed, tiltó mozdulattal emelte fel a kezét.

- Nem akarlak én bántani benneteket, fiúk! - Kicsit közelebb hajolt az arcokhoz. - Nem gondolnátok meg még egyszer?

Mallack kapitány kinyitotta a száját, és - hallgatott. Nem jöttek ki szavak rajta. Clarissa riasztó, bugyborékoló fortyogást hallott a katonák beleiből. Az emberek szeme kidülledt.

- Mi baj van? - kérdezte a Próféta aggódó hangon. - Minden rendben? Na és mit szölk az ajánlatomhoz, fiúk? Mennyit kértek a nőért?

A három katona arca kényelmetlenül eltorzult. Clarissa kellemetlen büzt érzett.

- Hát, - szólalt meg Mallack kapitány feszült hangon - hiszem - arca görcsbe rándult -, nekünk, ah, mennünk kell.

A Próféta meghajolt.

- Persze, fiúk, és köszönöm. Akkor menjete csak. Adjátok át az üdvözetemet barátomnak, Jagang császárnak, rendben?

- De mi lesz vele? - kérdezte az egyik ember a kapitánytól, miközben kifelé somfordáltak.

- Mindjárt jön valaki más, és megöli - mondta a kapitány, és behajtott lábakkal, összeszorított térdekkel mindhárman kívánszorogtak az ajtón.

A Próféta Clarissa felé fordult, mosolya elillant az arcáról, és sólyomtekintettel nézett a lányra.

- Nos, átgondoltad az ajánlatomat?

Clarissa remegve állt. Nem tudta eldönteni, kitől fél jobban, a megszálló katonáktól, vagy a Próféától. A katonák bántani fogják. Hogy a Próféta mit fog tenni vele, arról fogalma sem volt. Esetleg meg fogja jövedölni neki, hogyan fog meghalni. A Próféta elmondta neki, hogyan fog elpusztulni egy egész város, és íme, megtörtént. Clarissa attól félt, hogy ha a Próféta mond valamit, meg is tudja tenni, hogy megtörténjen. A próféták tudtak varázsolni.

- Ki vagy te? - suttogta.

A Próféta teátrálisan meghajolt.

- Nathan Rahl. Azt már mondtam neked, hogy Próféta vagyok. Bocsáss meg nekem, hogy átsiklottam a bemutatkozás fölött, de nem igazán sok időnk volt rá.

Clarissát megrémítette Nathan kék szemének átható pillantása, de erőt vett magán, és megkérdezte:

- Mire kell neked egy rabszolga?

- Hát nem ugyanarra, amire nekik.

- Nem akarok...

Nathan megragadta Clarissa karját, és az ablakhoz kényszerítette.

- Nézz ki oda! Nézd!

Most először, Clarissa képtelen volt tovább uralkodni a könnyein, amelyek kétségbeesett zokogással törtek ki belőle.

- Drága Teremtőm...

- Ő nem fog idejönni, hogy segítsen rajtad. Azokon az embereken odalenn már senki nem tud segíteni. Én segíthetek neked, de cserébe meg kell ígérned, hogy te is segíteni fogsz nekem. Nem kockáztatok érte a saját életemet, meg tízezer másik emberét, ha nem tudom hasznodat venni. Majd találok másvalakit, aki szívesebben tart velem, mint hogy ezeknek a vadállatoknak a rabszolgája legyen.

Clarissa kényszerítette magát, hogy a Próféta szemébe nézzen.

- Veszélyes lesz?

- Igen.

- Meg fogok halni közben?

- Lehet. Lehet, hogy életben maradsz. Ha meghalsz, nemes ügy érdekében halsz meg, azért, hogy ennél is borzasztóbb szenvedéseket akadályozz meg.

- Nem tudsz valahogy segíteni rajtuk? Nem tudod ezt az egészet megállítani?

- Nem. Ami megtörtént, megtörtént. Csak a jövőt tudjuk befolyásolni - a múltat nem lehet megváltoztatni. Nektek van valami sejtésetek róla, milyen veszélyek rejlenek a jövőben. Élt egyszer köztetek egy próféta, aki néhány jövedölését le is írta. Nem volt jelentős próféta, de itt hagyta nektek az írásait, és ti, ostobák, úgy tekintetek az írásaira, mint az isteni akarat kinyilatkoztatásaira.

Nem azok. Egyszerűen csak a lehetőség szavai. Ugyanaz, mintha azt mondom neked, hogy hatalmadban áll megválasztanod a saját sorsodat. Itt maradhatsz, hogy az egész hadsereg szájhája légy, vagy kockára teheted az életedet, hogy valami érdelemleges cselekedj.

Clarissa remegett a karjára fonódó kéz erős szorításában.

- Én... én félek.

Nathan azúrkék tekintete ellágyult.

- Clarissa, segít az rajtad, ha azt mondom, hogy én rettegek?

- Tényleg? Pedig olyan magabiztosnak látszol!

- Csak abban vagyok biztos, hogy mit tudok megpróbálni, hogy segítek. De most le kell mennünk a könyvtárba, mielőtt ezek az emberek át tudnák nézni a könyveket.

Clarissa elfordult, örült, hogy van valami ürügye rá, hogy ne kelljen tovább Nathan szemébe néznie.

- Erre, lefelé. Majd én mutatom az utat.

Levezette a Prófétát a szoba hátuljából induló spirális kölépcsőn. Nem túl gyakran használták ezt a lépcsőt, mert nagyon keskeny volt, és nehéz volt közlekedni rajta. A próféta, aki az apátságot alapította, kis ember volt, és a lépcsőket őhozzá méretezték. Clarissa el nem tudta képzelni, hogyan jut le rajtuk Nathan, hiszen még ő is alig fért el, mégis leértek.

Odalenn, a sötét lépcsőpihenőben Nathan kis lángocskát gyújtott a tenyerében. Clarissa csodálkozva torpant meg, nem értette, hogyhogy nem égeti meg a Prófétát a tenyerét. Nathan sürgette, hogy haladjanak tovább. Az alacsony faajtó rövidke folyosóra nyílt. A lépcső a folyosó közepén levezetett a könyvtárba. A folyosó végi ajtó az apátság nagytermébe nyílt. Amögött az ajtó mögött most embereket gyilkoltak halomra.

Clarissa lefelé indult a lépcsőn, párosával véve a fokokat. Nathan kapta el a karját, amikor megcsúszott, visszatartva attól, hogy elessen. Még egy finom kis tréfát is megeresztett arról, hogy nem ez az a veszély, amelyikre Clarissát figyelmeztette.

Lent a sötét könyvtárban Nathan kinyújtotta a kezét, és a szögletes faoszlopokra akasztott lámpásokban fellobbant a láng. Nathan összevont szemöldökkel vette szemügyre a szoba falai mentén sorakozó polcokat. Két masszív, egyszerű asztal kínált helyet az írásra, olvasásra.

Míg Nathan a bal oldali polcokat vette szemügyre, Clarissa lázasan gondolkodott, hova tudna elbújni a Rend emberei elől. Kell lennie valami rejtekhelynek! A megszállók előbb-utóbb elmennek, és akkor ő biztonságban előjöhetne.

Clarissa félt a Prófétától. Nathan láthatóan valamit akart tőle. Clarissa nem tudta, mik lehetnek ezek a dolgok, de úgy érezte, nem lesz bátorsága hozzá, hogy megtegye őket. Csak azt szerette volna, ha békén hagyják.

A Prófétát végigment a polcok mentén. Itt-ott megállt, ujját egy-egy kötet gerincére tette, és kihúzta a könyvet. Nem nyitotta ki a könyveket, amelyeket kivett, hanem a szoba közepére hajította a padlóra, és továbblépett a következőhöz. A könyvek, amelyeket kiválogatott, mind próféciákat tartalmaztak. Nem válogatta ki valamennyi próféciás könyvet, egyáltalán nem, de csak próféciás könyveket választott ki.

- Miért én? - kérdezte Clarissa, miközben a Prófétát figyelte. - Miért pont rám van szükséged?

Nathan megtorpant, ujját egy nagy, bőrkötésű könyv gerincén nyugtatva. Úgy nézett Clarissára, ahogy a sólyom tekint a prédájára, és kivette a könyvet. A padlón heverő, nyolc-tíz könyvből álló rakásra tette, majd felvett egy már ott heverő kötetet. Lapozgatott benne, aztán megállt Clarissa előtt.

- Tessék. Olvasd el ezt!

Clarissa átvette Nathan kezéből a súlyos kötetet, és olvasni kezdte ott, ahol a próféta mutatta.

„Ha szabad akaratából megyen, a meggyűrűzött képes lesz megérinteni azt, aki régen a szelek közé taszított egymagában.”

Régen a szelek közé taszított egymagában. Már egy ilyen érthetetlen, zavaros dolog gondolatára is arra érzett késztetést, hogy elmeneküljön.

- A meggyűrűzött - mondta. - Ez én lennék?

- Ha szabad akaratodból vállalod, hogy elmész.

- És ha úgy döntök, hogy maradok, és elbújok, akkor mi van?

Nathan felrántotta az egyik szemöldökét.

- Akkor keresek valaki mást, aki el szeretne menekülni. Neked ajánlottam fel először a lehetőséget, olyan okokból, amelyek csak rám tartoznak, és azért, mert te tudsz olvasni. Biztos vagyok benne, hogy találok mást is, aki olvasni tud. Ha muszáj, keresek más valakit.

- Ki az, akit a „meggyűrűzött” képes megérinteni?

Nathan kivette Clarissa reszkető kezéből a könyvet, és becsapta.

- Ne is akard megérteni, mit jelentenek a szavak. Tudom, hogy ti, mindennapi emberek megpróbáljátok, de én Prófétát vagyok, és elég komoly szakértelemmel rendelkezem hozzá, hogy kijelenthessem, minden ilyenféle igyekezet teljesen hiábavaló. Nem számít, akármit gondolsz is, akármitől félsz is, úgysem lesz igazad.

Clarissa elhatározása, hogy Nathannal tart, most megingott. Látszólagos kedvessége ellenére, és hogy a toronyban megmentette őt, a Prófétát rémülettel töltötte el. Egy ember, aki ilyen dolgokat tudott - ez megfélemlítette Clarissát.

A katonák ezüstkarikát fűztek a szájába. Nem rezet. Lehet, hogy ez azt jelenti, hogy rendesebben fognak bánni vele. Legalább is életben hagyják. Nem kell félnie valamiféle rettenetes, ismeretlen haláltól.

Összerezcent, amikor Nathan a nevére szólította.

- Clarissa! - mondta a Prófétát újra. - Menj és hozd ide néhány katonát. Mondd meg nekik, hogy levezeted őket ide, a könyvtárba.

- De miért? Miért akarod, hogy idehozzam őket?

- Tedd, amit mondtam! Mondd nekik, hogy Mallack kapitány azt üzenete, hogy vezesd el őket a könyvekhez. Ha gondod lenne velük, mondd, hogy a kapitány azt is mondta: „Hordják le a nyomorult irhájukat a könyvekhez azonnal, vagy olyan látogatást tesz náluk az Álomjáró, hogy halálukig megemlegetik!”

- De ha felmegyek oda...

Clarissa szavai elhaltak a Próféta pillantásának szorításában.

- Ha akadékoskodnak, mondd csak el ezeket a szavakat, és minden rendben lesz. Hozd le őket ide.

Clarissa kinyitotta a száját, hogy újra megkérdezze, miért akarja Nathan, hogy a katonák lejöjjenek a könyvekhez, de a Próféta arckifejezése láttán meggondolta magát. Futva indult felfelé a lépcsőn, örült, hogy szabadulhat a Próféta társaságától, még akkor is, ha tudta, hogy azokkal a vadállatias katonákkal kell szembenéznie.

A nagyterem ajtaja előtt megállt. Elfuthatna. Emlékezett rá, hogy az apát ugyanezt javasolta, és arra is emlékezett, hogy akkor megértette, milyen ostoba volt az ötlet. Nem volt hová elfutni. Neki ezüstkarikája volt: lehet, hogy ez azért ér valamit. Ezek az emberek legalább ennyire értékelik őt.

Kinyitotta az ajtót, és tett egy lépést a terembe, mielőtt az elé táruló látványtól földbe gyökerezett a lába. Az utcára vezető dupla ajtót szétroncsolták. A terem padlóján mindenfelé holttestek heverték: azok tetemei, akik az apátságba menekültek oltalomért.

A nagyterem tele volt a megszállókkal. A véres tetemek között éppen nőket erőszakoltak. Clarissa kővé dermedt, leesett állal, tágra nyílt szemekkel bámult.

A katonák csoportokba verődtek, amíg várták, hogy sorra kerüljenek. A legnagyobb csoportok az aranykarikás nők körül verődtek össze. Clarissa hányingert érzett a látványtól, amit ezekkel a nőkkel műveltek. Tenyerével eltakarta a száját, és visszanyelte a feltörő masszát.

Mintha megdermedt volna. Képtelen volt elfordítani a tekintetét a mezítelen Manda Perlin testéről. Manda azoknak a fiatal nőknek egyike volt, akik gyakran gyötörték Clarissát. Manda egy gazdag, középkorú emberhez ment férjhez, aki pénzkölcsönzéssel és áruforgalmazással foglalkozott. Férje, Rupert Perlin most ott hevert a közelében átvágott torokkal, feje majdnem teljesen levált a testéről.

Manda nyüszített a félelemtől, ahogy ezek a brutális barmok lefoglalták. A katonák teli torokból hahotáztak Manda vinnyogásán, de még ezt is alig lehetett hallani az általános hangzavarban. Clarissa érezte, hogy a szemeibe könny szökik. Ezek nem emberek voltak, hanem vadállatok!

Egy férfi megmarkolta Clarissa haját. Egy másik a karját a combjai alá hurkolta. Nevettek rajta, amikor ugyanúgy sikoltozott, mint a többi nő. Mire háton fekvé találta magát, a ruháját már felrántották a nyakába.

- Ne! - sikoltotta.

Csak nevettek rajta, ahogy azok a másikkal nevettek Mandán.

- Ne! Engem úgy küldtek!

- Nagyszerű - röhögött az egyik. - Már untam a várakozást, amíg sorra kerülök.

A katona pofon vágta Clarissát, amikor az el akarta tolni magától a kezét. Az ütés ereje elkábította, a füle zúgott tőle.

De hát neki ezüstkarikája volt! Ez csak jelent valamit! Ezüstkarika!

Alig egy méternyire tőle egy asszony felnyögött, ahogy egy katona hanyatt döntötte. Annak az asszonynak is ezüstkarikája volt - és mit segített ez rajta?

- Mallack! - sikoltotta Clarissa. - Mallack kapitány küldött!

A férfi megmarkolta Clarissa haját, és mocskos, borostás csókot nyomott a szájára.

A karika körül megsajdult a seb, és Clarissa érezte, hogy a sebből újra vér csorog az állára.

- Köszönetem Mallack kapitánynak! - A férfi Clarissa fülébe harapott, amitől újra sikoltania kellett. Egy másik a fehérműjét mancsolta. Clarissa kétségbeesetten próbált visszaemlékezni rá, milyen szavakat mondott neki a Próféta, hogy mivel tudja kivágni magát.

- Az üzenet!... - kiáltotta. - Mallack kapitány üzent velem! Azt mondta, vezesselek le benneteket a könyvekhez! Azt mondta, mondjam meg nektek, hogy hordjátok le a nyomorult irhátokat a könyvekhez azonnal, vagy olyan látogatást tesz nálatok az Álomjáró, hogy halálotokig megemlegetitek!

A katonák trágárul káromkodtak, aztán hajánál fogva talpra rántották Clarissát. Ő remegő kezekkel simította le a ruháját. A féltucatnyi ember harsányan röhögött rajta. Az egyik felnyúlt a lába közé.

- Na, ne csak az élvezettel törődj, szuka! Szedd a lábad! Vezess!

A lábaiban annyi szilárdság sem volt, mint egy darab vizes kenderkötélben; Clarissának lefelé menet meg kellett kapaszkodnia a lépcsőkorlátban, hogy el ne essen. Mialatt a könyvtárba vezette a féltucatnyi katonát, szeme előtt az iménti látvány képei kerengtek örjítő kavalkádban.

A Prófétaival az ajtóban futottak össze, mintha épp menni készült volna.

- Megjöttetek. Na végre! - szólt rájuk bosszús hangon. - Itt minden rendben. Kezdetek felpakolni, mielőtt bármi történne, vagy a császár tűzfát aprít belőlünk!

Az emberek zavarodottan bámultak körbe. A terem közepén, ahová Nathan a polcokról leszedett könyveket hányta, Clarissa csak egy kis fehér pernyefoltot látott. A kiszedett könyvek helyén lévő rések eltűntek, nem látszott, hogy bármi is hiányozna.

- Füstszagot érzek - szólalt meg az egyik katona.

A Próféta tarkón legyintette az embert.

- Hülye! A fél város lángol. Végül még te is megérzed a füstszagot? Na, lóduljatok! Nekem jelentést kell írnom róla, hogy milyen könyveket találtunk.

Az egyik ember elkapta Clarissa karját, amint Nathannal együtt kifelé indult a könyvtárból.

- Őt hagyd itt! Nekünk is kell egy kis szórakozás.

A Próféta gyilkos pillantást vetett a katonára.

- Ő írnok, te marha! Ismeri az összes könyvet. Sokkal fontosabb feladatunk van a számára, mint a magadfajta lusta tökfilkók szórakoztatása! Lesz elég nő, miután befejezitek a munkát. Vagy azt akarjátok, hogy jelentést tegyek erről Mallack kapitánynak?

Bár az embereknek fogalmuk sem volt, ki lehet Nathan, munkához láttak. Nathan becsukta maga mögött az ajtót, és előre taszította Clarissát. A lépcsőn, ahol csend volt, és kettesben voltak, Clarissa megállt, és támaszul a korlátba kapaszkodott. Szédült, és kavargott a gyomra. Nathan megérintette az ujjával a lány arcát.

- Clarissa, figyelj rám! Lassabban lélegezz! Gondolkozz! Ha nem lassítod a lélegzésedet, el fogsz ájulni.

Clarissa arcán könnyek csorogtak. Kezével a nagyterem ajtaja felé intett.

- Lát... láttam...

- Tudom, mit láttál - nyugtatta Nathan gyengéd hangon.

Clarissa pofon vágta.

- Miért küldtél fel oda?! Nem volt szükség azokra az emberekre!

- Azt hitted, el tudnál bújni. Nem tudnál. Az utolsó zugot is át fogják kutatni a városban. És amikor befejezik, mindent porig fognak égetni. Semmi sem fog maradni Renwoldból.

- De én... én nem... Én félek veled menni. Nem akarok meghalni!

- Azt akartam, tudd meg, mi fog történni veled, ha úgy döntenél, hogy itt maradsz. Clarissa, te egy bájos fiatal lány vagy. -Nathan állával a nagyterem ajtaja felé intett. - Hidd el, nem szeretnél itt maradni, és megtapasztalni, ami a nőkkel történni fog itt az elkövetkező három napban, azután pedig a Birodalmi Rend rabszolgáiként. Hidd el nekem, hogy azt nem szeretnéd!

- Hogy lehetnek képesek ilyet csinálni?! Hogy tehetik?!

- Ez a háború elviselhetetlen valósága. Nincsenek viselkedési szabályok, azokat leszámítva, amit a támadó kitalál, vagy amiket a győztes rá tud kényszeríteni a legyőzöttre. Vagy harcolsz ellenük, vagy aláveted magad nekik.

- Nem tudsz... nem tudsz tenni valamit, hogy segíts ezeken a szerencsétleneken?

- Nem - suttogta Nathan. - Csak rajtad tudok segíteni, de nem vesztegethetem az értékes időt, ha csak nem bizonyulsz érdemesnek rá, hogy segítsek rajtad. Az áldozatoknak itt gyors haláluk volt. Bármilyen szörnyű volt is, de gyors volt. Lehet, hogy rettenetesen sok embernek kell majd meghalnia lassan, rémséges szenvedések között, sokszor többnek, mint ahányan ebben a városban laktak. Ezeken itt már nem segíthetek, De megpróbálhatok segíteni a többieknek. És mi értéke van a szabadságnak, mi értelme van az életnek, ha nem próbálom meg? Itt van az ideje, hogy eldöntsd, te akarsz-e segíteni, hogy a te életednek van-e értelme, hogy megérdemled-e a lelket, amit a Teremtő adott neked ajándékkul.

Látomások kavargtak kaotikus összevisszaságban Clarissa agyában. Arról, ami a nagyteremben, ami az utcákon, ami az egész városban történik. Úgy érezte, mintha már maga is halott lenne. Ha esélye nyílik rá, hogy segíthessen másokon, hogy újra élő lehessen, meg kell ragadnia. Ez lesz az egyetlen esély, amit valaha kaphat. Tudta, hogy így van.

Kitörölte a könnyeket a szeméből, letörölte a vért az álláról.

- Igen, segítek neked. A lelkemre esküszöm, hogy azt teszem, amit mondasz, ha ezzel esélyem nyílik rá, hogy életet mentsek, és hogy újra szabadnak érezhessem magam.

- Még akkor is, ha olyat kérek tőled, amit félsz megtenni? Még akkor is, ha úgy gondolsz, hogy meg fogsz halni, miközben teljesíted?

- Igen.

Nathan meleg mosolyától Clarissa szíve könnyűvé vált. Meglepetten érezte, hogy a Próféta magához húzta, és vigasztalóan átölelte. Utoljára gyermekkorában vigasztalták öleléssel. Ettől újra sírnia kellett.

Nathan Clarissa ajkára tette az ujját, és a lány meleg, lebegő megkönnyebbülést érzett. Rettegése elmúlt. Az imént látottak emléke megerősítette elhatározásában, hogy meg kell állítani azokat az embereket, akik ezt tették, meg kell akadályozni őket, hogy másoknak is hasonló szenvedéseket okozzanak. Szívét remény öntötte el, hogy tehet valami fontosat, hogy segíthet másoknak, hogy ők is szabadbá váljanak.

Clarissa megérintette az ajkát, miután Nathan elvette onnan az ujját. A lüktető fájdalom eltűnt. A seb a karika

körül begyógyult.

- Köszönöm... Próféta!

- Nathan - simította végig a lány haját a próféta. - Most mennünk kell. Minél tovább időzünk itt, annál nagyobb lesz az esély rá, hogy sohasem tudunk innen kijutni.

Clarissa bólintott.

- Készen állok.

- Még nem. - Nathan nagy tenyerei közé fogta Clarissa arcát. - Át kell mennünk az egész városon, hogy meg tudjunk szökni. Már eddig is túl sokat láttál. Nem akarom, hogy még több szörnyűséget kelljen látnod, hallanod. Legalább ettől meg szeretnélek óvni.

- De nem értem, hogyan tudunk keresztüljutni a Rend seregein.

- Ez hadd legyen az én gondom. Most egy varázslatot fogok rád bocsátani. Vak leszel, hogy ne kelljen többet látnod, mi történik a városban, és süket leszel, hogy ne halld a szenvedést és a halált, ami most ezt a helyet uralja.

Clarissa gyanította, Nathan fél tőle, hogy a lány esetleg pánikba eshet, felhívja magukra a figyelmet, és elfogják őket. Nem volt biztos benne, nincs-e igaza a Prófétának.

- Ha úgy gondolod, Nathan. Azt teszem, amit te mondasz.

Ahogy ott álltak a halványan megvilágított lépcsőn, Nathan két fokkal lejjebb, az arcuk közel került egymáshoz. Nathan meleg mosollyal jutalmazta Clarissát, aki hirtelen rádöbrent, hogy kora ellenére a Próféta feltűnően jóképű férfi.

- A megfelelő nőt választottam. Nagyon ügyes leszel. Imádkozni fogok a jó szellemekhez, hogy a segítségedért jutalmazzanak meg a szabadság örömeivel.

Amíg gyalogoltak, Nathan keze volt Clarissa minden kapcsolata a környező világgal. Nem látta a mészárlást, nem hallotta a sikolyokat, nem érezte a tüzek szagát. Mégis tudta, hogy ezek történnek körülötte.

A maga csendes világában imádkozott gyaloglás közben. Imádkozott a jó szellemekhez, hogy őrizzék meg azok lelkeit, akik ma meghaltak itt a városban, és imádkozott azokért, akik még éltek, hogy a jó szellemek adjanak nekik kellő erőt a szörnyűségek elviseléséhez.

Nathan vezette őt, megkerülve a romokat, a tüzek forrását. Szorosabban fogta a kezét, ha Clarissa meg-megbotlott a törmelésekben. Úgy tűnt, órák óta vándorolnak a hatalmas város omladékai között.

Időről időre megálltak, és ő elvesztette a kapcsolatot Nathan kezével. Ilyenkor csak állt egyedül a maga csendes világában. Nem látott és nem hallott, így nem is tudhatta pontosan, miért állnak meg, de gyanította, hogy Nathan ilyenkor alkudozik valakivel, hogy tovább mehessenek. Néha ezek a megállások végtelenbe nyúlónak tündek, és Clarissa szíve vadul vert arra a gondolatra, miféle láthatatlan veszélyekkel kellhet Nathannak megküzdenie ilyenkor. Néha a megállás végén dereka körül érezte Nathan karját, aki ilyenkor futva ragadta magával.

Biztonságban, sőt kényelemben is érezte magát Nathan gondoskodásában.

A csipőcsontja már fáj a sok gyaloglástól, és fáradt lábai lüktettek, amikor Nathan végre a vállaira tette a kezét, szembe fordította magával, és leültette. Hűvös füvet érzett maga alatt.

Látása hirtelen visszatért, s vele együtt a hangok és szagok is.

Körülötte mindenfelé lágyan hullámozó zöld dombok terültek el. Emberek nem voltak körülöttük. Renwold városa nem látszott már sehol.

Lelkében a megkönnyebbülés és a remény apró csírája bukkant elő, nemcsak azért, hogy megmenekült a mészárlástól, hanem azért is, mert megmenekült régi életétől is.

A rettegés olyan mélyen égett bele a lelkébe, hogy úgy érezte, mintha a félelem kohójából újra öntve, megkeményedve került volna elő, felvértezve arra, ami még előtte áll.

Bármivel is kell még szembenéznie, nem lehet rosszabb, mint amivel akkor kellett volna, ha a városban marad. Ha maradt volna, elfordult volna attól a lehetőségtől, hogy másokon segíthet. Ha maradt volna, önmagától fordult volna el.

Nem tudta, mit fog tőle kérni Nathan, de mostani szabadságának minden napja olyan volt, amit a Próféta nélkül nem élhetett volna meg.

- Köszönöm, Nathan, hogy engem választottál!

Nathan gondolataiba merülve meredt maga elé, és úgy tűnt, nem is hallotta meg Clarissa szavait.

23. FEJEZET

Verna nővér a felbolydulás felé fordult, és látta, amint a felderítő leugrik tajtékos lováról, még mielőtt teljesen megállt volna. Lélegzet után kapkodva tette meg jelentését a tábornoknak. A tábornok feszült testtartása láthatóan ellazult a jelentés alatt. Derűs gesztusokkal jelezte tisztjeinek, hogy ők is engedhetnek a feszültségükből.

Verna nem hallotta, mit jelent a felderítő, de azért tudta, miről lehet szó. Nem kellett prófétának lennie hozzá, hogy tudja, mit láthatott a katona.

Bolondok. Meg is mondta nekik.

A mosolygó Reibisch Verna felé közeledett. Sűrű szemöldökét könnyed humorral ráncolta. Mikor a tűz fénykörébe került, szürkészöld pillantásával Vernát kereste.

- Prelátus, hát itt vagy! Jó híreket kaptam.

Verna, akinek a gondolatai sokkal fontosabb dolgokon jártak, meglazította sálját a vállá körül.

- Ne is mondd, tábornok. Gondolom, a Nővéreknek és nekem nem kell egész éjszaka az ideges katonákat nyugtatgatni, vagy kereső varázslatokkal megtalálni, hová rejtőztek el a megrettent emberek, hogy kivárják a világvégét.

Reibisch megvakarta rozsdaszínű szakállát.

- Nos, igen, Prelátus, nagyra értékelem a segítséget, de valóban nem kell. Igazad van, mint mindig.

Verna amolyan lám-én-megmondtam módra fűjt egyet.

A felderítő a dombtetőn örködött, ahonnan a völgybeli tábor lakóinál sokkal hamarabb láthatta a holdfelkeltét.

- Az emberem azt mondja, a hold nem vörösen kelt fel ma éjjel. Tudom, megmondtad, hogy így lesz, és hogy összesen három napig fog tartani az egész, de azért mégis nagy megkönnyebbülés számomra, Prelátus, hogy végre visszaállt a dolgok megszokott rendje.

A megszokott rend. Aligha.

- Örülök, tábornok, hogy végre, a változatosság kedvéért ma éjjel mindnyájan nyugodtan alhatunk. Azt is remélem, hogy az embereid megtanulták a leckét, és ha legközelebb azt mondom nekik, hogy nem fog mindannyiunkat elnyelni az alvilág, egy kicsit jobban fognak hinni nekem.

A tábornok szégyenlősen elmosolyodott.

- Igen, Prelátus. Én persze hittem neked, de ezeknek az embereknek egy része babonásabb, mint ami még jót tenne az egészségüknek. Megijednek a mágiától.

Verna közelebb hajolt a tábornokhoz, és lehalkította a hangját.

- Meg is kell.

Reibisch megköszöri a torkát.

- Igen, Prelátus. Azt hiszem, jobb, ha valamennyien jól kialusszuk magunkat.

- A küldönceid még nem tértek vissza, ugye?

- Nem. - Reibisch végighúzta az ujját a halántékától az álláig futó fehér sebhelyen. - Szerintem még oda sem értek Aydindrilbe.

Verna nagyot sóhajtott. Azt kívánta, bárcsak hamarabb hallott volna a küldöncök útjáról. Ez megkönnyíthette volna számára a döntést.

- Hát lehet, hogy nem.

- Te mit gondolsz, Prelátus? Mit tanácsol? Északra induljunk?

Verna a tüzet bámulta, figyelte a csigavonalban a sötétségbe felszálló szikrákat, érezte arcán a tűz melegét.

- Nem tudom. Richard szó szerint ezt mondta nekem: „Menjetek északra. Százezer d'harai katonából álló hadsereg vonul délre Kahlant keresve. Nagyobb biztonságban lesztek velük, és ők veletek. Mondd meg Reibisch tábornoknak, hogy Kahlant biztonságban van, mellettem.”

- Könnyebb lenne a dolgunk, ha mindezt biztosra mondta volna.

- Nem mondta egyértelműen, hogy vonuljunk északra, vissza Aydindrilbe, de így is lehet érteni. Szerintem azt gondolta, biztosan ezt fogjuk tenni. Mindemellett komolyan számítok a te tanácsodra ebben a dologban.

Reibisch megvonta a vállát.

- Én katona vagyok, úgy is gondolkodom, mint egy katona.

Richard Tanimurába ment, hogy megmentse Kahlant, és sikerült lerombolnia a Próféta Palotáját, benne a próféciák gyűjteményét tartalmazó katakombákkal, mielőtt Jagang császár rátehetné volna a kezét a gyűjteményre. Richard azt mondta, tüstént vissza kell térnie Aydindrilbe, nincs ideje megmagyarázni, de csak ő és Kahlant rendelkeznek olyan mágiával, ami az azonnali utazáshoz szükséges. Azt mondta, a többiek nem viheti magával. Megmonda nekik, hogy menjenek északra, és csatlakozzanak Reibisch tábornokhoz és d'harai seregéhez.

Reibisch tábornok vonakodott visszafordulni északra. Úgy gondolkodott, hogy ha már ekkora erő eljutott ilyen messze délre, stratégiai előnyt jelentene megtörni vele az óvilági támadás erejét, mielőtt még a seregük sűrűbben lakott területekre érne.

- Tábornok, én nem vitatkozom az indítékaiddal, de attól tartok, alábecsülsz a veszélyt. Az információk szerint, amiket sikerült összegyűjtenem, a Birodalmi Rend hadereje olyan hatalmas, hogy még akkor is képes szétzúzni, mint ez, anélkül, hogy elveszítené a támadása lendületét. Nem kételkedem az embereid képességeiben, de pusztán a túlerejénél fogva a Rend egészben elnyeli ezt a haderőt. Értem a gondolatmenetet, de ennyi ember nem elég, hogy a Rendet megállítsa, és aztán nem lesz sereg, ami csatlakozhatna egy nagyobb erőhöz, amelyiknek talán már lenne esélye, hogy a Rend seregével szembeszálljon.

A tábornok biztatóan mosolygott.

- Prelátus, ésszerű dolog, amit mondasz. Egész pályafutásom során meghallgattam az olyan józan eszmefuttatásokat, mint a tiéd. A helyzet azonban az, hogy a háború nem józan tevékenység. Néha egyszerűen

arról van szó, hogy meg kell ragadnunk, amit a jó szellemek az utunkba hoznak, és bele kell vetni magunkat a harcba.

- Nekem ez úgy hangzik, mint kiváló út a megsemmisülésre.

- Nos, én már jó ideje így csinálom, és még mindig élek. Csak azért, mert úgy dönt az ember, hogy szembe fordul az ellenséggel, még nem jelenti azt, hogy magasra emeli az állát, hogy könnyebb legyen levágni a fejét.

Verna gyanakodva nézett a tábornokra.

- Mit forgatsz a fejedben?

- Arra gondolok, hogy már itt vagyunk. A futárok jóval gyorsabban tudnak közlekedni, mint egy hadsereg. Arrébb kellene vonulnunk egy biztonságosabb, jobban védhető helyre, és szépen meghúzódnunk.

- Hová?

- Ha keletre megyünk, a dél-d'harai felvidékre, sokkal jobb reagáló pozícióba kerülünk. Ismerem azt a vidéket. Ha a Rend a könnyebb úton, a Kern folyó völgyében akar D'Harán át bevonulni az Újvilágba, ott leszünk, hogy megállítsuk őket. A szűkebb területen sokkal egyenlőbb esélyekkel tudunk harcolni. Attól, hogy több emberük van, még nem jelenti azt, hogy mindet be tudják vetni. A keskeny völgy fogja korlátozni őket.

- És mi van akkor, ha az északra vonulás közben nyugatabbra mozognak, hogy megkerüljék a hegységet, és a Vadonon keresztül vonulnak át?

- Akkor itt a seregünk, amivel a hátukba kerülhetünk, amikor másik sereget küldenek velük szembe. Az ellenségnek meg kell osztania az erejét, és két fronton kényszerül felvenni velünk a harcot. Ezen felül ez beszűkíti a lehetőségeiket, mert nem tudnak szabadon felvonulni.

Verna elgondolkodott a tábornok szavain. Olvasott csatákról a régi könyvekben, és megértette Reibisch stratégiájának ésszerűségét. Az elgondolás sokkal ravaszabb volt, mint első pillanatra látta. Ez az ember vakmerő volt, de nem bolond.

- Ha stratégiailag jó helyzetbe kerülünk a sereggel - folytatta a tábornok -, küldhetünk futárokat Aydindrilbe és D'Harába, a Népek Palotájába. Kaphatunk erősítést D'Harából, és a Középföldről, azoktól az államoktól, akik csatlakoznak hozzánk, és Rahl Nagyúr is eljuttathatja hozzánk a parancsait. Ha a Rend támadása megindul, hát akkor itt leszünk, hogy tudomást szerezzünk róla. Az információ fontos fegyver a háborúban.

- Lehet, hogy Richardnak nem fog tetszeni, hogy ez a sereg itt lapul délen, ahelyett, hogy visszavonulna Aydindril védelmére.

- Rahl Nagyúr belátó ember...

Vernából kipukkadt a kacagás.

- Hogy Richard belátó? Tábornok, most aztán alaposan próbára teszed a hiszékenységet.

Reibisch zordan pillantott rá.

- Ahogy mondtam, Rahl Nagyúr belátó ember. Azt mondta nekem, elvárja, hogy tanácsokat adjak neki, ha fontosnak ítélem meg. Hát ezt most fontosnak tartom. Meg szokta hallgatni a tanácsaimat katonai ügyekben. A futárok már úton vannak a levelemmel. Ha nem tetszik neki, amit javaslok, megmondhatja, és elrendelheti, hogy vonuljak északra, akkor elvonulunk; de amíg biztosra nem tudom, mi a kívánsága, jobbnak látom, ha tesszük a dolgunkat, és védelmezzük az Újvilágot a Birodalmi Rend ellen. A tanácsát kértem, Prelátus, mert értesz a mágiahoz. Én semmit sem tudok a mágiáról. Ha a Fény Nővéreinek van valami mondanivalója, ami fontos lehet a harcunk szempontjából, akkor meghallgatom. Mi ugyanazon az oldalon állunk.

Verna visszavonulót fűjt.

- Bocsáss meg, tábornok. Azt hiszem, néha megfeledekzem erről. - Engesztelő mosolyt küldött Reibisch felé. - Tudja, az elmúlt fél év fenekestől felforgatta az életemet.

- Rahl Nagyúr fenekestől felforgatta az egész világot. Mindent átrendezett benne.

Verna elmosolyodott magában.

- Így igaz. - Belenézett a tábornok szürkészöld szemébe. - A terv ésszerűnek látszik. A legrosszabb esetben lelassítja a Birodalmi Rendet. Én azért előbb szeretnék Warrennel beszélni. Neki vannak néha... meglepő ráérzései. A varázslók ilyenek.

A tábornok rábólintott.

- A mágia nem az én területem. Arra ott van nekünk Rahl Nagyúr. És persze ti is.

Verna elnyomott egy nevetést a gondolatra, hogy Richard varázsoljon nekik. A kölyök még a saját lábában is elbotlik, ha a mágiáról van szó. Na nem, ez nem volt teljesen igaz: Richard gyakran meglepő dolgokat tudott véghezvinni a Tehetségével. A probléma ott volt, hogy általában önmagát is meglepte vele. És mégis, Richard harci mágus volt, az egyetlen, aki az elmúlt háromezer évben született, és minden reményük benne volt ebben a Birodalmi Rend ellen vívott háborúban.

Richard szíve és elszántsága a helyén volt. Meg fog tenni mindent, ami telik tőle, legjobb tudása szerint. Rájuk, többiekre hárul, hogy segítsék őt, és vigyázzanak rá, hogy életben maradjon.

A tábornok egyik lábáról a másikra helyezte a testsúlyát, és megvakarta karját a láncinge alatt.

- A Birodalmi Rend azt hirdeti, hogy ki akarja irtani a mágiát ebből a világból, de mindnyájan tudjuk, hogy ők

is használnak mágiát hozzá, hogy térdre kényszerítsenek bennünket.

- Úgy van.

Verna tudta, hogy a Sötétség Nővéreinek legnagyobb része egyetlen intésre Jagang Császár rendelkezésére áll. Fiatal varázslók is álltak a szolgálatában. A Császár sokakat elfogott a Fény Nővérei közül is, és hatalmában tartotta őket Álomjáró képessége által. Ez bántotta Verna lelkiismeretét. Prelátusként végső soron az ő feladata volt, hogy őrködjön a Fény Nővéreinek a biztonsága felett. Nővérei közül néhányan mindenben voltak, csak biztonságban nem Jagang karmai között.

- Nos, Prelátus, tekintetbe véve, hogy a birodalmi sereget valószínűleg mágiahasználók is támogatni fogják, azon tűnődtem, vajon számíthatok-e a Nővéreidre, hogy szembeszálljatok velük. Rahl Nagyúr azt mondta: „Nagyobb biztonságban lesztek velük, és ők veletek.”. Nekem ez úgy hangzik, mintha azt akarta volna, hogy a mágiautókkal segítsétek bennünket a Rend seregei ellen.

Verna szerette volna azt hinni, hogy a tábornok téved. Szerette volna azt hinni, hogy a Fény Nővérei, akiknek az volt a hivatásuk, hogy a Teremtő munkáját szolgálják, felette állnak annak, hogy bárkinek ártsanak.

- Reibisch tábornok, nekem ez nem tetszik, mégis attól tartok, egyet kell értsek veled. Ha ezt a háborút elveszítjük, mindent elveszítünk. Minden szabad ember a Rend rabszolgájává válik. Ha Jagang győzedelmeskedik, a Fény Nővéreit ki fogja végeztetni. Harcolnunk kell, vagy meghalunk. A Rend nem fog olyan egyszerűen alkalmazkodni a terveidhez. Meg fognak próbálni észrevétlenül átsettenkedni nyugatabbra - de az is lehet, hogy keletre a csapataidtól. A Nővérek segíthetnek felderíteni az ellenség mozgását, ha úgy próbálnak meg bejutni az Újvilágba, hogy a ti állásaidat megkerüljék.

- Ha a mágiahasználók megkísérlik álcázni előleket a csapataik mozgását, a Nővéreim tudni fognak róla. Ha harcokra kerül sor, az ellenség mágiát is be fog vetni, hogy győzzön. Használni fogjuk az erőinket, hogy kivédjük ezt a mágiát.

A tábornok a lángokba meredt néhány pillanatig. Aztán elnézett az emberek felé, akik éjszakai nyugalomra készülődtek.

- Köszönöm, Prelátus. Tudom, hogy ez nem volt könnyű döntés a számodra. Amióta csatlakoztak hozzánk, a Nővéreket kedves, szelíd hölgyeknek ismertem meg.

Verna keserűen felkacagott.

- Tábornok, egyáltalán nem ismersz még bennünket. A Fény Nővéreiről sok mindent el lehet mondani, de azt nem, hogy szelídek lennénk. - Verna egy gyors csuklómozdulatot tett, és kezében megvillant a dacrája. A dacra törre hasonlított, de a penge helyén kihegyezett fémrúd volt. Verna megpörgette a dacrát a kezében.

- Tábornok, nem egy embert öltem már meg eddig. - A tűz visszfénye szikrázva verődött vissza a fegyverről, ahogy Verna rutinos könnyedséggel pörgette végig a csuklóján és az ujjai között. - Biztosíthatlak róla, hogy minden voltam olyankor, csak szelíd nem.

Reibisch felvonta a szemöldökét.

- Egy jó kés gyakorlott kezekben, mint a tiéd is, okozhat gondot, de aligha egyenértékű a háború fegyvereivel szemben.

Verna udvariasan mosolygott.

- Ez a fegyver halálos mágiát hordoz. Ha azt látod, hogy ilyennel támadnak rád, fuss! Ezzel elegendő egy apró sebet ejteni - akár csak a kisujjat felsérteni -, és már halott is az ember, mielőtt egyet pillantana.

Reibisch kihúzta magát, és mellkasát teleszívta levegővel.

- Köszönöm a figyelmeztetést. És köszönöm a segítséget is, Prelátus. Örülök, hogy egy oldalon állunk.

- Azt sajnálom, hogy Jagang hatalmában tart néhányat a Fény Nővérei közül. Ők is képesek mindarra, amire én, talán többre is. - Mikor Verna látta, hogy szavaira a tábornok elsápad, biztatón megveregette a vállát. - Jó éjszakát, Reibisch tábornok. Aludj jól. A vörös hold ideje elmúlt.

Verna figyelte, ahogy a tábornok kacskaringós útvonalon távolodik, megáll a tisztjeivel beszélni, ellenőrzi az embereit és parancsokat osztogat. Mikor Reibisch alakja beleolvadt a sötétségbe, Verna visszatért a sátrába.

A kis sátorban, amit a katonák rendelkezésére bocsátottak, mélyen gondolataiba merülve Han-ja kivetítésével szórakozottan meggyújtotta a gyertyákat. Most, hogy felkelt a hold, Annalina -az igazi Prelátus - már várt rá.

Verna elővette az övében lévő titkos zsebből a kicsiny útinaplót. Az útinaplók mágiája lehetővé tette, hogy amit az egyikbe írtak, egyidejűleg megjelenjen az ikerpárjának a lapjain is. Verna naplójának a párja Annalina Prelátusnál volt. Verna törökülésben leült a takarójára, és kinyitotta ölében a naplót.

Már várta benne egy üzenet. Verna közelebb húzott egy gyertyát, és a gyér fényben ráhajolt a naplóra, hogy jobban lássa a szöveget.

- *Verna, mi itt bajban vagyunk. Végre utolértük Nathant - vagyis azt, akit Nathannak gondoltunk. Kiderült, hogy akit üldöztünk, mégsem Nathan. Nathan átvert minket. Eltűnt, és fogalmunk sincs róla, hol lehet.*

Verna felsóhajtott. Már amikor Ann megírta, hogy Nathan nyomában vannak, akkor is azt gondolta, ez túl szép

ahhoz, hogy igaz legyen.

- *Nathan üzenetet hagyott nekünk. Az üzenet még nagyobb bajt jelent, mint az, hogy Nathan szabadon kószál. Azt üzente, fontos dolga akadt, hogy a „Nővéreink” egyike valami nagyon nagy ostobaságra készül, és hogy neki meg kell akadályoznia, ha képes lesz rá. Fogalmunk sincs róla, hová mehetett. Ő is megerősítette, amit Warren mondott neked, hogy a vörös hold azt jelenti, Jagang megidézett egy kötött elágazású próféciaát. Nathan azt üzente, nekem és Zednek el kell mennünk a Jocopo kincshez, és ha ehelyett arra vesztegetjük az időt, hogy őt megtaláljuk, mindannyian elpusztulunk.*

Én hiszek neki. Verna, beszélünk kell. Ha ott vagy, válaszolj! Várok.

Verna kihúzott egy íróvesszőt a könyv gerincéből. A megegyezés szerint holdfelkelte idején kellett próbálkoznuk a kapcsolatfelvétellel az útinaplók útján, ha a szükség úgy hozta. Közelebb hajolt a könyvhöz, és beleírta:

- Itt vagyok, Ann. Mi történt? Nincs semmi bajod?

Egy másodperc múlva szavak kezdtek formálódni a napló lapjain.

- Hosszú történet. Erre most nincs idő. Rosalyn Nővér is Nathanra vadászott. Meghalt, legalább tizennyolc ártatlan emberrel együtt. Nem tudjuk pontosan, mennyien estek áldozatul, amikor a fény varázs felrobbant.

Verna szeme elkerekedett, mikor az áldozatokról olvasott. Meg akarta kérdezni, mi ütött beléjük, hogy ilyen veszélyes varázslathoz folyamodtak, de ahogy tovább olvasott, mégsem kérdezett rá.

- Verna, mindenekelőtt tudnunk kell, neked van-e valami fogalmad róla, mi lehet ez a „Jocopo kincs”. Nathan nem magyarázta meg.

Verna ajkára tette az ujját, és szemét szorosan bezárta, próbált visszaemlékezni. Már hallotta ezt a nevet. Húsz évig vándorolt az Újvilágban, valahol ott hallott róla.

- Ann, úgy rémlik, a Jocopo egy nép volt, amelyik valahol a Vadvidéken élt. Ha jól emlékszem, azt hallottam, már régen kihaltak egy háborúban. Azt hiszem, az utolsó nyomaikat is eltörölték a föld színéről.

- Azt mondd, a Vadvidéken éltek. Verna, biztos vagy ebben?

- Igen.

- Várj egy kicsit, elmondom Zednek a híreidet.

A percek ólomlábakon vánszorogtak, amíg Verna a szavak mögötti üres papírt bámulta a naplóban. Végre ismét új szavak kezdtek formálódni.

- Zedd káromkodó és hadonászó rohamot kapott. Átkozódik, és azt emlegeti, mit fog tenni Nathannal, ha a kezébe kaparintja. Biztos vagyok benne, rá fog jönni, hogy ezeknek a szándékoknak a jó részét fizikai képtelenség lenne kivitelezni. A Teremtő most büntet meg érte, amiért panaszkodtam neki Nathanról, hogy javíthatatlan. Most azt hiszem, leckét kapok belőle, mit is jelent valójában az, hogy javíthatatlan.

Verna, a Vadvidék nagyon nagy terület. Van valami elképzelésed róla, merre élhettek a Vadvidéken?

- Sajnálom, de nincs. Csak egyetlen alkalomra emlékszem, amikor a Jocopo nevet hallottam említeni. Egyszer, valahol Dél-Keltonban egy régiségboltban nézegettem egy öreg kerámiaedényt. Az üzlet tulajdonosa azt állította, hogy egy olyan nép készítette, amely valaha a Vadvidéken élt, de mára eltűnt. Jocopónak nevezte őket. Ez minden, amit tudok. Akkoriban Richardot kerestem, nem elveszett kultúrákat. Megfogom kérdezni Warrent is. Lehet, hogy ő olvasott róluk valamit a könyvekben.

- Köszönöm, Verna. Ha találtok valamit, azonnal üzenj! Most pedig, írd arról, van-e valami elképzelésed, mi lehet az a nagy ostobaság, amit Nathan szerint az egyik Nővér tenni akar?

- Nincs. Mi mindannyian itt vagyunk egy d'harai sereggel. Reibisch tábornok itt akar maradni délen, hogy megghiúsítsa a Rend esetleges támadási szándékát. Most Richard véleményére várunk. Vannak viszont Nővéreink,

akiket Jagang tart a fogságában. Ki mondhatná meg, mire fogja kényszeríteni őket?

Ann, mondott Nathan valamit a kötött elágazású próféciaáról? Warren esetleg tudna segíteni, ha le tudod írni a prófécia szavait.

Ismét szünet következett, mielőtt Ann válasza formálódni kezdett a napló lapjain.

- Nathan nem üzent meg nekünk a szavakat. Csak annyit írt, hogy a szellemek megtagadták tőle, hogy megértse a jelentését. Ja, és még azt, hogy a kötött elágazású prófécia áldozata Richard.

Verna meghökkenésében félrenyelte a nyálát. Görcsös köhögéssel próbált megszabadulni a tüdejébe került folyadéktól. Szemét a köhögéstől elöntötte a könny, ezért egészen a szeméhez emelve próbálta elolvasni újra az utolsó üzenetet. Végre tüdeje és torka kitisztult.

- Ann, azt írtad, „Richard”. Tényleg Richardot értetted rajta?

- Igen.

Verna behunyt szemmel suttogó imába kezdett, és próbálta legyűrti magában a feltörő pánik érzését.

- Van még valami? - írta.

- Pillanatnyilag nincs más. Amit a Jocopó népről írtál, segíteni fog. Leszűrhetjük a keresést, és tudjuk, mit kell kérdeznünk. Köszönet érte. Ha megtudsz még valamit, tudasd velem. Jobb, ha most megyek. Zedd arra panaszkodik, hogy éhen fog halni.

- Ann, minden rendben van közted és az Első Varázsló közt?

- A kis édes. Nem viseli a gallért.

- Levett róla? Mielőtt Nathant elkaptátok? Miért tetted?

- Nem én tettem. Ő vette le magáról.

Verna szemei elkerekedtek erre a hírre. Félt megkérdezni, hogy tudhatott Zedd megszabadulni a Rada'Hantól, így hát nem is kérdezett rá. Úgy érezte, Ann üzenetéből kiolvasható, hogy ez érzékeny téma a számára.

- Mégis veled tart?

- Verna, nem vagyok teljesen biztos benne, ki tart éppen kivel, de mindketten tudatában vagyunk, hogy milyen végzetes jelentése van Nathan üzenetének. Azért időnként Nathan tud értelmesen is gondolkodni. - Tudom.

- Semmi kétség, az öreg most is valami nőre mosolyog, hogy levegye a lábáról és az ágyába csábítsa - írta Verna. - A Teremtő tartson meg téged a kegyelmében, Prelátus.

Tulajdonképpen Ann volt a Prelátus, de Vernát nevezte meg utódként, amikor ő és Nathan megjátszották saját halálukat, és fontos küldetésbe indultak. Most mindenki halottnak hitte Annt és Nathant, és Vernát tartották Prelátusnak.

- Köszönöm, Verna. Még valami. Zedd aggódik Adie miatt. Azt kéri tőled, hívd őt földre, és mondd meg neki, hogy Zedd él és virul, de „egy örült nő karmai között” van.

- Ann, akarod, hogy elmondjam a Nővéreknek, hogy életben vagy és jól vagy?

A válasz késett egy keveset.

- Nem, Verna. Most még ne. Könnyebb neked, és nekik is, ha téged tartanak Prelátusnak. Nathan üzenetét figyelembe véve nem volna célszerű elmondani nekik, hogy élek és jól vagyok, csak azért, hogy aztán újra elmondhasd nekik, hogy végül csak meghaltam.

Verna megértette. A Vadvidék veszélyes hely. Ott történt meg, hogy Vernának embereket kellett ölnie. És még

csak információt sem akart kiszedni belőlük; próbálta elkerülni az érintkezést az emberekkel. Verna akkor még fiatal és gyors volt. Ann majdnem olyan öreg volt, mint Nathan. De Ann varázslónő volt, és vele volt egy varázsló is. És bár Zedd sem volt már fiatal, messze nem volt tehetetlen sem. Az a tény, hogy el tudta távolítani a nyakából a Rada'Hant, köteteket mesélt a képességeiről.

- Ann, ne is mondj ilyet! Legyetek óvatosak! Meg kell védenetek egymást Zeddel. Mind visszavárunk, szükségünk van rád!

- Köszönöm, gyermekem. Vigyázz a Fény Nővéreire, Prelátus! Ki tudja, egyszer még visszakérhetem őket tőled.

Verna mosolygott. Mosolygott, mert ez a tanácskozás megnyugtatta, és mert mosolyra készítette Ann-nak a válságos helyzetben közepette is megtartott humora. Azt kívánta, bár neki is ilyen humorérzéke lenne. Aztán lehervadt az arcáról a mosoly, mikor eszébe jutott, hogy Ann azt mondta, a halálos prófécia áldozataként Nathan Richardot nevezte meg. Aztán arra gondolt, hogy Nathan szerint az egyik Nővérük valami ostobaságot készül elkövetni. Azt kívánta, bárcsak Nathan pontosabban fogalmazott volna. Az „ostobaság” gyakorlatilag szinte bármit jelenthetett. Verna nem hajlott rá, hogy mindent szó szerint elhiggyen, amit Nathan mondott, de Ann sokkal jobban ismerte Nathant, mint ő.

A Nővérekre gondolt, akiket Jagang fogva tartott. Néhányan a Fény Nővérei voltak, és voltak köztük Vernának nagyon kedves barátai, páran még novícius korából. Öten közülük - Christabel, Amelia, Janet, Phoebe és Verna - együtt nőttek fel a Palotában.

Közülük Phoebét Verna ügyintézői közé nevezte ki. Ma már csak Phoebe volt mellette. Christabel, Verna legkedvesebb barátnője az alvilág Őrzőjéhez pártolt, a Sötétség Nővérévé vált, és Jagang kezei közé került. Verna másik két barátnője, Amelia és Janet is Jagang fogságába esett. Verna tudta, hogy Janet megőrizte hűségét a Fényhez, de Amelia felől már nem volt ilyen biztos. Ha még Amelia is kitart...

Verna remegő ujjait a szája szélére szorította a gondolatra, hogy két barátnője, a Fény két Nővére az Álomjáró rabságában sínylődik.

Végül ez készítette döntésre.

Verna bekukkantott Warren sátrába. Önkéntelen mosoly szökött az ajkára, mikor meglátta a sötétben a takaróin heverő férfi alakját. Biztosan most is valami fiatal prófétákat foglalkoztató dologon elmélkedett. Verna mosolya annak szólt, hogy mennyire szereti Warrent, és annak, hogy tudta, a férfi mennyire szereti őt. Verna és Warren mindketten a Próféták Palotájában nőttek fel, majdnem egész életükben ismerték egymást. Vernát Tehetsége arra rendelte, hogy fiatal varázslók tanításában vegyen részt, míg Warrent varázslói Tehetsége a prófétai hivatás irányába vezérelte.

Utjaik nem keresztettk egymást komolyabban, amíg Verna vissza nem tért Richarddal a Palotába. Richard miatt, és amiatt a döntő befolyás miatt, amit Richard a Palota életére gyakorolt, az események összehozták Vernát és Warrent, amiből komoly barátság szövődött.

Miután Vernát Prelátusnak nevezték ki, a Sötétség Nővérei ellen vívott küzdelem során úgy alakultak az események, hogy kettőjük élete függött egymástól. Ezalatt történt, hogy kapcsolatuk túllépett a barátság kötelékein. A Palotában együtt töltött évek után csak ekkor leltek igazán egymásra, ekkor találták meg a szerelmet.

Verna mosolya leolvadt az arcáról, amikor eszébe ötlött, mit kell elmondania Warrennek.

- Warren! - suttogta. - Ébren vagy?

- Igen - jött a csendes válasz.

Mielőtt Warrennek alkalma lett volna, hogy felemelkedjen az ágyáról, és karjaiba vonja Vernát, a Nővér elvesztette az önuralmát, belépett a sátorba, és kirobbant belőle:

- Warren, döntöttem, és nem tűrök semmi ellentmondást a részedről. Ez ahhoz túlságosan fontos.

Mivel Warren csendben maradt, Verna folytatta,

- Amelia és Janet a barátaim. Szeretem őket, emellett ők a Fény Nővérei, akik most az ellenség karmai között vannak. Biztos vagyok benne, hogy ők ugyanúgy megtennék értem, ha én lennék a helyükben. Elmegyek, és kiszabadítom őket, és mindenki mást közülük, akit tudok.

- Tudom - suttogta Warren.

Tudja. Ez meg mit akar jelenteni? A sötétségben hosszúra nyúlt a hallgatás. Verna elfintorodott. Nem vall Warrenre, hogy nem száll vitába egy ilyen fontos dologban. Verna felkészült rá, hogy Warren érveivel szembeszálljon, de ezzel a nyugodt beletörődéssel nem tudott mit kezdeni.

Hanját, lelkének életerejét felhasználva, amelyen keresztül a Tehetség mágiája megnyilvánult, Verna egy kis lángocskát gyújtott a tenyerében, és egy gyertya kanócára illesztette. Warren az ágyán kuporgott felhúzott térdekkel, fejét tenyerébe hajtva.

Verna melléje térdelt.

- Warren, mi baj van?

- Verna - suttogta Warren -, rá kellett jönnöm, hogy prófétának lenni nem is olyan csodálatos dolog, mint ahogy elképzeltem.

Warren egykorú volt Vernával, de fiatalabbnak látszott, mert azalatt a húsz év alatt, amíg Verna a külvilágban kutatott Richard után, Warren a Próféta Palotájában élt, az öregedést visszatartó varázslat hatása alatt. E pillanatban azonban Warren sem tűnt olyan fiatalnak.

Warrennek csak nemrégiben jelentkezett az első profetikus látomása. Elmesélte Vernának, hogy a prófécia úgy mutatkozik meg, mint eseményeket bemutató látomás, amelyet a prófécia szavai kísérnek. A szavakat írják le, de a prófécia lényege a látomásban rejlik. Ezért volt szükség prófétákra, hogy a szavak valódi jelentését megértsék: a szavak előhívták a látomást, amelyet egy korábbi próféta hagyományozott rájuk.

Erről szinte senkinek nem volt tudomása: mindenki a szavak alapján próbálta értelmezni a próféciákat. Verna most már megértette Warren elbeszélése alapján, hogy ez a módszer a legjobb esetben is alkalmatlan volt, rosszabb esetben pedig veszélyes is. A próféciákat csak a többi prófétának szánták elolvasásra.

Verna komoran nézett Warrenre.

- Újabb látomásod volt? Újabb prófécia?

Warren nem törődött a kérdéssel, ehelyett a sajátját tette fel.

- Verna, van nálunk Rada'Han?

- Csak azok a gallérok, amelyeket a velünk együtt menekülő fiatal emberek viselnek. Nem volt időnk rá, hogy tartalékot is hozzunk magunkkal. Miért kérde?

Warren újra a kezeibe temette a fejét.

Verna megfenyegette az ujjával.

- Warren, ha ez valami trükk, amivel rá akarsz venni, hogy itt maradjak veled, figyelmeztetek, hogy nem fog sikerülni. Elmegyek, és egyedül megyek. Ez végleges.

- Verna! - suttogta Warren. - Veled kell mennem.

- Nem lehet. Túl veszélyes. Túlságosan szeretlek. Senki más életét nem akarom kockáztatni. Ha kell, mint Prelátus megparancsolom neked, hogy maradj itt. Megteszem, Warren!

Warren ismét felemelte a fejét.

- Verna, én meg fogok halni.

Verna karjain és lábain jeges borzongás futott végig.

- Micsoda?! Warren...

- Fejfájásaim vannak. Fejfájások a Tehetségtől.

Verna szava elakadt, mikor felfogta Warren közlésének halálos komolyságát.

A Fény Nővérei csakis azért gyűjtötték össze a Tehetséggel született fiúkat, hogy az életüket megmentse. Megfelelő tanítás nélkül a Tehetség elpusztította volna őket. A fejfájások annak a megnyilvánulásai voltak, hogy a Tehetség hibás irányba fejlődik bennük. A gallérok legfontosabb funkciója - amellet, hogy a Nővérek ennek segítségével irányíthatták az ifjú varázslókat - az volt, hogy a bennük rejlő mágia segítségével megóvták a fiúk életét, amíg meg nem tanulták kellőképpen irányítani és ellenőrizni a Tehetségüket.

Az események alakulása miatt Verna a szokásosnál sokkal hamarabb eltávolította Warren nyakáról a Rada'Hant.

- De hát Warren, te már nagyon sokat tanultál. Tudod, hogyan kell irányítanod a Tehetségedet! Nincs többé szükség a Rada'Han védelmére!

- Ez igaz is lenne, ha átlagos varázsló lennék, de az én Tehetségem próféta. A Palotában évszázadok óta Nathan volt az egyetlen próféta. Nem tudjuk, hogyan működik a próféta mágiaja. Nekem is csak nemrég jelentkezett az első látomásom. Ez azt jelenti, hogy a képességeim új szintjére értem. Most pedig elkezdődtek a fejfájásaim.

Verna hirtelen borzasztóan megijedt. Szemei telefutottak könnyel. Warren nyakába vetette magát.

- Warren, veled maradok. Nem megyek el. Kitalálunk valamit. Lehet, hogy le tudjuk venni az egyik fiú nyakáról a gallért, és majd felváltva viselitek. Ennek működnie kell. Ezt fogjuk először megpróbálni.

Warren magához ölelte a Prelátust.

- Nem fog működni, Verna.

Vernának hirtelen sugallatszerű ötlete támadt. Alig jutott lélegzethez a megkönnyebbüléstől. Olyan egyszerű a megoldás!

- Warren, minden rendben van. Tényleg. Most jöttem rá, mit kell tennünk. Hallgass ide.

- Verna, tudom, mit...

Verna lepisszegte. Vállon ragadta Warrent, hátrasímította a hullámos szőke haját. És mélyen a kék szemeibe nézett.

- Figyelj, Warren! A dolog egyszerű. A Nővérek rendjét azért alapították, hogy a Tehetséggel született fiúkon segítsünk. Azért kaptuk a Rada'Hant, hogy megóvja őket, amíg meg nem tanítjuk nekik, hogyan irányítsák a

Tehetségüket.

- Verna, mindezt én is jól tudom, de...

- Figyelj! Azért használjuk a gallér segítségét, mert nincsenek varázslóink, akik meg tudnák tenni, amit kell. A múltban önző varázslók megtagadták, hogy segítsék a Tehetséggel születetteket. Egy tapasztalt varázsló képes rá, hogy behatoljon az elmédbe, és átadja a védelmet: megmutassa, hogyan kell helyes irányba terelned a Tehetségedet. Egy varázsló könnyedén képes ezt megtenni, de egy Fény Nővére nem. Csak annyit kell tennünk, hogy felkeresünk egy varázslót.

Verna előkotorta útinaplóját, és feltartotta Warren szeme előtt. - Van egy varázslónk: Zedd. Csak annyit kell tennünk, hogy írunk Ann-nak, és megkérjük Zeddet, hogy találkozzon velünk. Zedd segíteni fog rajtad, és minden rendben lesz.

Warren Verna szemébe nézett.

- Nem fog sikerülni, Verna.

- Ne mondj ilyet! Nem tudhatod! Nem tudhatod, Warren!

- De igen, tudom. Újabb látomásom volt.

Verna visszahúzódott, a sarkaira ülve.

- Újabb prófécia? És mit láttál?

Warren a halántékára szorította az ujjait. Tisztán látszott, mekkora fájdalmai vannak. Verna tudta, hogy a Tehetség kiváltotta fejfájások iszonyatosak voltak. Végül, ha nem sikerült megfelelő védelemmel rendbe hozni őket, halálhoz is vezettek.

- Verna, most a változatosság kedvéért te hallgass rám! Új látomásom volt. A prófécia szavai nem fontosak, de a jelentésük igen. - Warren elvette a kezét a halántékáról, és mélyen Verna szemébe nézett. Ebben a pillanatban Verna nagyon öregnek látta őt. - Azt kell tenned, amit elhatároztál, meg kell keresned a Nővéreket. A prófécia nem mondta meg, sikerülni fog-e a terved, de nekem veled kell mennem. Ha bármi mást teszek, meghalok. Ez egy elágazó prófécia, egy „vagy-vagy” prófécia.

Verna megköszönte a torkát.

- De hát... biztosan van valami, ami...

- Nincs. Ha itt maradok, vagy megpróbálok eljutni Zedddhez, meg fogok halni. A prófécia nem mondta, hogy ha veled megyek, életben fogok maradni, de megmondta, hogy az egyetlen, esélyem, ha veled tartok. Vita lezárva. Ha itt hagysz, meghalok. Ha megpróbálsz elvinni Zedddhez, meghalok. Ha esélyt akarsz adni nekem, hogy életben maradjak, magaddal kell vigyél. Válassz, Prelátus.

Verna nagyot nyelt. Mint varázslónő, mint a Fény Nővére, meg tudta állapítani Warren homályos tekintetéből, hogy tényleg a Tehetség kiváltotta fejfájások kínozzák. Abban is biztos volt, hogy próféciával kapcsolatban Warren soha sem hazudna neki. Esetleg kitalálna néhány trükköt, hogy Vernával tarthasson, de prófeciáról nem hazudna neki.

Warren próféta volt. A próféciák voltak az élete. Lehet, hogy a halála is.

Verna kezébe vette Warren kezét.

- Szedj össze némi elemőzsiát. Keríts két lovat. El kell mennem Adie-hoz, hogy elmondjak neki valamit, aztán beszélnem kell a tanácsadóimmal, hogy mit tegyenek, amíg távol leszek.

Megcsókolta Warren kezét.

- Nem hagyom, hogy meghalj, Warren. Ahhoz túlságosan is szeretlek. Együtt fogjuk megcsinálni. Én nem vagyok álmos. Ne várjunk reggelig. Egy órán belül úton lehetünk.

Warren hálás öleléssel húzta magához.

Folytatása következik.